

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

fall with me

BECKA MACK

BESTSELLING AUTHOR OF CONSIDER ME

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAZANMAK İÇİN OYNAMAK

Fall With Me

BEC KA MACK

Telif hakkı © 2023 Becka Mack Tüm

hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: J.L. Boudreau

Düzenleme: Simon & Schuster

Düzeltilme: Slowburn

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[İthaf İçerik](#)

[Notu Çalma](#)

[Listesi](#)

1. [Ve İçeceğın Adı?](#)
2. [Ejderha Dildo'mu Siktirmek Daha İyi](#)
3. [İnsan Penis: 1, Ejderha Penis: 0](#)
4. [Huh. Bunu Beklemiyordum](#)
5. [Hepsi Bir Atesli Rüyaydı](#)
6. [Nasıl cüret eder?](#)
7. [Lennon ve Korkunc, Berbat, Kötü, Çok Kötü Gün](#)
8. [Ben Adam'dan daha seksiyim... Değil mi?](#)
9. [Hey, boğazımı siktiğın günü hatırlıyor musun?](#)
10. [Sen misin, Magic Mike?](#)
11. [Tidbits ve Testisler](#)
12. [Harika Eldivenler Ve Onun... Annesi?](#)
13. [Sıkışmenin Zamanı Geldi](#)
14. [Birdenbire Hafıza Kaybı Yaşıyorum](#)
15. [Sevgiliime ihtiyacım yok, kedim var](#)
16. [Onun gözyaşları için dizlerimin üzerine çökeceğim](#)
17. [Buğün İrlanda'nın doğum günü ve istersem ağlarım](#)
18. [Bunu Korkacaklarım Listesi'ne ekle](#)
19. [Umut, Kramplar ve—Lanet olsun, bu senin ejderha dildon](#)
20. [Yıldızları görmek](#)
21. [Saçımı Unut, Hayatımı Büyülemem Gerekıyor](#)
22. [Kalbim Vancouver'da](#)
23. [Benimle Aşık Ol](#)
24. [Sanırım bu gece gerçekten ... Nsync olduğumuzu söyleyebilirsiniz](#)

25. [Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz: Coochie Çetesi](#)
 26. [Buz, Buz, Bebeğim](#)
 27. [Ee, sey... Benim kız arkadaşım olmak ister misin?](#)
 28. [Hayatta Bir Kez Yaşanacak Duygu](#)
 29. [Dizlerinden Kalk: Asla Söyleyeceğimi Düşünmediğim Sözler](#)
 30. [Yeter](#) _
 31. [Seni Anlıyorum, Tatlım](#)
 32. [İntikam için giyinmişim \(Spoiler uyarısı: Cıplağım\)](#) ,
 33. [Öncesi ve Sonrası Epilog:](#)
- [Oops](#) _ _ _
- [Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

ADANMA

Yalnız kalmanın daha iyi olduğunu düşünenler, sevdikleri kişinin terk etmesinin acısını yaşadıkları için sevgiye layık olmadıklarını düşünenler için.

Onların kazanmasına izin verme ya da başını dik tutarak bunun üstesinden gelme gücü sadece ve sadece sana aittir.

Senin buna layık olduğunu düşünmesi gereken tek kişi sensin.

İÇERİK NOTU

Fall with Me, bir çocuğun geçmişteki ölümüyle ilgili tartışmaların yanı sıra terk edilme temaları ve anafilaktik reaksiyonlara atıflar içerir. Bu konulara duyarlıysanız, bu bilgileri kullanarak bu hikayeyi okumaya devam edip etmeme konusunda bilinçli bir karar verin.

ÇALMA LİSTESİ

1. "Mr. Nice Guy" – Suriel Hess
2. "Slingshot" – Zach Seabaugh, Chance Peña
3. "Everything Falls for You" – Seaforth
4. "Fallin' All in You" – Shawn Mendes
5. "Wildfire" – Cautious Clay
6. "Think I'm Gonna Love You" – Michal Leah, Caleb Hearn
7. "Bigger Than The Whole Sky" – Taylor Swift
8. "I Wanna Remember" – NEEDTOBREATHE feat. Carrie Underwood
9. "Feel Like This" – Ingrid Andress
10. "Başlamaktan Korkuyorum" – Michael Marcagi
11. "hate to be lame" – Lizzy McAlpine feat. FINNEAS
12. "Yağmurda Nasıl Giyinirsin?" – Sam MacPherson
13. "Başla" – Sam MacPherson
14. "More of You" – JP Saxe
15. "You Are In Love" – Taylor Swift
16. "Sen Olmasaydın" – FINMAR
17. "Köyler Arasındaki Manzara" – Noah Kahan
18. "i am not who i was" – Chance Peña
19. "Işığı Gör" – Stephen Sanchez
20. "Bana Aşık Ol" – Forest Blakk
21. "Senin Yanındayım, Tatlım" – Ocie Elliot

BÖLÜM 1

VE İÇKİNİN ADI

ADINI NE OLDU?

JAXON

"SAHİLDE, özel havuzumuzda ve terasımızda ^{sevişmek}. Yatağın üzerinde, duvara yaslanarak ve banyo tezgahında." Kızarmış boynundan uzun altın rengi at kuyruğunu çekiyorum. "Bu hafta boyunca istediğin şekilde, istediğin yerde seninle sevişeceğim."

Mavi gözleri parıldayarak ileri geri kıvrılıyor. "Senin ikramın mı?"

"Tabii ki benim ikramım. Ben zenginim, değil mi?"

Gülümsemesini bastırıyor. "Google öyle diyor."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum, çünkü hokey sezonu boyunca nadiren izin alabiliyorum. Net servetimi açıkça araştırmış olmasına rağmen, sınırlı tatil zamanımı sıcak ve ıslak bir şeyin içinde geçirmek istiyorum. Eminim o bu işi halledecektir.

"Adımı bile sormadın."

Oops. "Sormadım mı?" Parmak ucumu spor sütyeninin askısından, göğüs dekoltesine kadar gezdiriyorum. Bu incecik şey o kızları nasıl tutuyor? "Sanırım seni gerçekten tanıyormuşum gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki hep hayatımın bir parçasıymışsın gibi." *Hayır*, ama arkadaşlarımın kız arkadaşlarına sürekli böyle şeyler söylediğini duyuyorum. "Sen tam uyuyorsun."

Kalın, kaplamalı kirpiklerini kırıştırıyor. Spor salonunda maskara kullanmak kötü bir fikir gibi geliyor. O şey gözüne girip yakmıyor mu? "Çok tatlısın, Jaxon Riley. Sana NHL'nin kötü çocuğu dediklerine inanamıyorum."

Göz kırparak, elimi kalçasına kaydırırım. "Her zaman tatlı değilim..."

Göğsünü göğsüme bastırıyor. "Brielle." "Ha?"

"Brielle. Benim adım bu."

Oh. Doğru.

Parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Benim kolumdayken, seni sadece *benim* olarak görmeyi planlıyorum."

Yemin ederim, o dört harfli kelimeyle göz bebekleri büyüdü.

"Tamam.

Kabul ediyorum. Seninle Cabo'ya gideceğim."

Sanki hayır diyecekmiş gibi. Onu ilk kez üç hafta önce spor salonunda gördüm. Pilates dersini yeni bitirmişti ve ben onun esnekliğine dikkat çektim. Üniversitede ponpon kız olduğunu söyledi ve beş gün sonra, bir deplasman serisinden döndüğümde, stüdyonun penceresinden beni özlediğini söyledi. O zaman kim olduğumu öğrendi ve şimdi ben spor salonuna her geldiğimde o da orada oluyor.

Rahatsız mı? Elbette, biraz, ama batı kıyısında ocak ayı, hokey takımım iki gün sonra bir hafta ara verecek ve arkadaşlarımla takılmaya dayanamıyorum. Onlar harika insanlar, ama onların aşırı sevgi dolu ortamlarında dokuzuncu tekerlek olmaktan bıktım.

Brielle elini elime sokup beni soyunma odalarına doğru çekiyor. Egzersizimi bitirmemiş olsam da onu takip ediyorum.

"Valizimi hazırlamam gerekecek, bu normalde iki üç haftamı alır ama halledebilirim. Ve, *ah!* Alışverişe çıkmam gerekecek. Alışverişe çıkacak vaktim var, değil mi? Sana yeni bir bikini almak istiyorum." Bana doğru dönerek kollarını boynuma doladı. "Belki sprey bronzlaşma yaptırırım. Böylece bronzlaşma izleri olmaz."

Onu sikerken bana da bulaşacak mı diye sormak üzereyim, çünkü turuncu olmak istemiyorum, ama o devam ediyor. Tabii ki devam ediyor. Çok konuşuyor. Can sıkıcı ama dayanılmaz değil. Hafta boyunca ağzını meşgul tutarsam, sorun olmaz.

"Valizinde benim topuklu ayakkabılarım için yer var mı? Tüm kıyafetlerim için farklı bir çift istiyorum. Ya da ekstra bagaj ücretini ödeyebilir misin? Saç kurutma makinem, düzleştiricim, saç maşam ve makyaj çantamı getirmem gerekiyor; bunlar tek başına bir valiz dolduracak.

bavul yer kaplar. Ayrıca plaj için gündelik kıyafetler ve her yemek için şık kıyafetler de lazım."

Mittens şu anda ne yapıyor acaba? Ben çıkarken pencerede uyuyordu, ama eminim şimdi beni arıyordur. Ben yokken beni hep özler.

"Dışarı çıkacağız, değil mi? Gösteriş yapmak istiyorum, bütün hafta odada tıkılıp kalıp oda servisi yemek istemiyorum. Sence insanlar seni tanıyacak mı? Eminim tanıyacaklardır. Hatta bizim fotoğrafımızı bile çekebilirler."

Muhtemelen ön kapının yanında sırt üstü yatıyor. Bunu yapmayı sever, şişman karnını dışarı çıkarır, patilerini yukarı kaldırır. Onu çok uzun süre yalnız bıraktığımda ölü numarası yapar. Çok dramatik, tam da sevdiğim gibi.

"Seyahatimizi Instagram'da paylaşmamın bir sakıncası var mı? Dikkat çekmeyeceğim, seni etiketleyeceğim ama hiçbir şey söylemeyeceğim, tamam mı? Benim fotoğraflarımı da herhangi bir açıklama yapmadan paylaşabilirsin. İnsanlar kim olduğumu ve ilişkimizin ciddi olup olmadığını merak edecekler, bu da bir heyecan yaratacaktır. Düşünsenize, Jaxon Riley'i evcilleştiren kişi ben olacağım. Trixie Forsyth bunu görünce *çok* kızacak. Lisedeyken hep kıskanç bir kaltaktı, *herkesten* üstün olduğunu düşünürdü."

Eve giderken ona biraz kedi nanesi alacağım. Ona bayılıyor, izlemesi en sevdiğim şey. Özellikle de sonra lazer pointer'ı çıkardığımda. Sadece o zaman isteyerek egzersiz yapıyor.

"Jaxon? Dinliyor musun?"

"Mmm?" Gözlerim ona kayıyor. "Evet, bebeğim. Tabii ki dinliyorum."

Elimi tutarak eridi. "Havaalanına limuzinle mi gideceğiz diye soruyordum."

Limuzin mi? Ne için lan?

"Uh, seni alacağım, arabamı havaalanında bırakacağım."

"Oh." Kaşlarını çatıyor, ama hemen geniş bir gülümsemeye toparlanıyor. "Sorun değil."

"Peki, hey, sen artık gitmelisin. Bronzlaşmak falan için." Telefonumdaki rehberi açtım, sonra telefonu eline bıraktım. "Numaranı ver. Yarın ayrıntıları mesaj atarım."

Parmakları ekranımda uçar, sonra telefonumu göğsüme bastırır ve parmak uçlarına yükselir... burnunun ucunu benim burnuma sürter. *Huh. Bundan hiç hoşlanmadım.*

"Hoşça kal, Jaxon," diye fısıldadı dudaklarıma. "İki gün sonra görüşürüz."

O soyunma odasına girip ben de squat rafına doğru yavaşça yürürken, onun iletişim bilgilerine "*Benim*" ve bir kalp yazdığını fark ettim.

"Siktir." Kıçımı bir bankın üzerine bırakıp, sakallı çenemi elimle kaşıyorum. "Adı neydi?"

Bunun için kedimi bıraktığıma inanamıyorum.

"Bana öyle bakmayı *kes!*" sarışın, özel terasımızın diğer ucundan bana bağıyor.

"Nasıl bakıyorum?" diye
bağırarak cevap verdim.

"Gözlerinle!"

"Yüzümde gözlerim olduğu için özür dilerim!"

Mavi gözlerini kısarak, agresif bir şekilde vücudunu kuruladıktan sonra havluyu ayaklarımın önüne attı. "Senden *nefret ediyorum!* Her şeye karşı çok kayıtsızsın!"

"Oh, *özür dilerim*, senin lanet Instagram'ın için her açıdan kıçının on yedi bin fotoğrafını çekmek konusunda daha hevesli olmadığım için!"

Gözlerini devirir. "Abartıyorsun!"

Ben de gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki abartıyorum!"

"Ve beni havaalanına giderken Starbucks'a götürmenin tek nedeninin benim adımı hatırlayamadığın için olduğunu bilmediğimi sanma!"

"Oh, *işte başlıyoruz!*"

"Barista içeceğimin adını sordu ve sen bana bakıp *kaşlarını kaldırdın*, Jaxon!"

"Ben feministim! Kadınların sorularını cevaplamaya inanmıyorum!" O sadece bana bakarken, kollarını göğsünde kavuştururken, ben de kollarımı havaya kaldırıyorum. "Tanıştığım her kişinin adını hatırlamam mı gerekiyor?"

"En azından tatile getirdiğin kişilerin adını!"

"Şu anda bunu çok pişmanlık duyuyorum, değil mi? Üç gün önce kışını arabama attığından beri bir dakika bile sessizlik yaşamadım! *Jaxon, sarhoş kızlar için hazırladığım şarkı listesini dinleyebilir miyiz? Jaxon, gülüşümü fotoğrafla, ama yapmacık görünmesin. Jaxon, bu elbiseyle kışım çok mu büyük görünüyor? Jaxon, sence bu kruvasan kaç karbonhidrat içeriyor?*" Yavaş hareketlerle ellerimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. "Tanrım, Breanne, bu hiç *bitmeyecek mi?*

O nefesini tutar ve bu, onu ilk kez tam anlamıyla susturabildiğim andır. *Lanet olsun*, bu anın tadını sonuna kadar çıkarıyorum.

Elleri öfkeyle yumruk haline gelir. "Kaç. Kez. Söylemem. Gerekiyor. Bana. Söylemek. Zorunda. Kaldım. *Bri-elle*. Değil. *Bre-anne*."

Ben kahkahamı bastırıyorum, ama komşumuz bunu başaramıyor ve kahkahasını dışarı atıyor. Gözlerim yan villaya kayıyor, orada terasın kenarında oturmuş, parlak Meksika güneşinin altında bakır rengi bacakları parıldayan, ayak parmakları özel dalma havuzuna dalmış halde bizim konuşmamızı dinliyor.

"Doğru," mırıldanıyorum. "Brielle. Öyle dedim."

"*Breanne* dedin. Yine. Starbucks'a *rağmen* son üç günde en az beş kez bana öyle seslendin!"

Buradan görmek zor, ama komşumuzun omuzlarının titrediğinden neredeyse eminim. Sırtındaki kestane rengi bukleleri toplar, eline dolayarak bir tür pençeye benzeyen aletle sabitler. Güneş omuzlarına dokunur ve omurgasında dans eder, bakışlarımı belinin alt kısmındaki çukura yönlendirir, bikini altının, kesinlikle *çok yuvarlak* olduğunu bildiğim kışına yapıştığı yere.

"*Jaxon! Şu anda* ciddi ciddi komşumuzu kesmiyorsun değil mi?"

Gözlerim Bre'ye geri dönüyor... aahhh... elle. Brielle. "Ne? Hayır? Tabii ki hayır."

Brielle ayağını yere vurur. "Bana dikkat etmiyorsun!"

"Aman *Tanrım*, daha ne kadar ilgi bekliyorsun?" Ona daha fazla ilgi gösterirsem, öleceğim. "Sen benim lanet kedimden daha kötüsün."

Yüzü yıkılmış gibi buruşur. "Kediniz mi var? Ama ben alerjiğim! Bu işi nasıl yürüteceğiz?"

"Nasıl hallededeceğiz? *Neyi hallededeceğiz?*"

"Aman *Tanrım!*" Komşumuz ayağa fırlayarak terasından havlusunu kapar ve bize öfkeyle bakar. "Siz ikiniz *susar* mısınız? Artık dayanamıyorum! Tek yaptığınız kavga etmek! Seslerinizi duymaktan bıktım artık!"

Brielle nefesini keserek elini boğazına koyar. "Jaxon, bana susmamı söyledi!"

"Son dakika haberi, Brielle! Son üç gündür sana susmanı söylüyor!" Komşumuz başını sallar ve saçına saplanmış pençe gibi şey bir şekilde kopar, ayaklarının dibine düşer. Komşumuz eğilip onu alır, bukleler serbest kalır ve yüzünün etrafında zıplar. "Benden bu kadar. Bu benim balayım olmalıydı, ama siz ikiniz onu mahvediyorsunuz."

"Balayı mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tatlım, bunu sana söylemek istemezdim ama genellikle balayına eşini götürürsün." Bakışlarım aşağıya kayıyor, sonra tekrar yukarıya dönüyor. Benim zevkime göre yeterince mahvolmuş görünmüyor. Eğer benim gelinim olsaydı, bacakları artık çalışmadığı için bütün hafta yatakta kalırdı. Oysa o, son üç gündür o güvertede güneşleniyor, elinde tableti, saçları başının üstünde toplanmış, kulaklarında kulaklıklar, muhtemelen ev işleri sanatı ya da başka sıkıcı bir şey hakkında bir podcast dinliyor.

Ağzını büzüyor, bakışları daralıyor. "Yeni bir villa istiyorum."

"İyi şanslar." Burası yedi ay önce dolmuştu, ama belki *standart* bir oda bulabilir. *Titriyorum*. "Çıkarken kapı kışına çarpmamasına dikkat et, tatlım."

"Sen bir pislüksin." Kayar kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve bana son bir kez tehditkar bir bakış attı. "Ve bana tatlım deme."

"Sen ne dersen o, tatlım." Nefesimi vererek Breanne'e dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve topuklarımın üzerinde sallandım. "Çılgın, ha?"

Gözlerini devirdi ve villamıza doğru yürüdü, pembe valizini açıp kıyafetlerini içine attı. Onu takip ettim, mini buzdolabını açıp bir bira açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

Birayı yudumlarken, boğazımdan aşağı kayarken verdiği ferahlığı tadını çıkarıyorum. "Gidiyor musun? Oh, hayır. Lütfen kal."

"Bana susmamı söylediği için ona bir şey bile demedin. Ve onu *resmen* kesiyordun." Bavulunu kapatıp dudaklarını büküyor. "Bu sabah sana seksi görünüp görünmediğimi sordum ve sen evet derken bana bakmadın bile. Evet, Jaxon, gidiyorum."

Bira şişesinin etiketini çekiştiriyorum. "Eğer en iyisi buysa."

"Biliyor musun, sonunda yerleşmeye hazır olduğunu düşünmüştüm. Bütün arkadaşların öyle yapıyor."

"Arkadaşlarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tek kalan sensin. Bu bir sır değil."

Çenem titriyor, çünkü onlarla karşılaştırılmaktan bıktım. Onlara hiç benzemiyorum ve bir istisna olduğumu hatırlatılmasına gerek yok.

Ayağa kalkıp biramı yudumlarken Breanne'e doğru yürüyorum. Ona yaklaşıncı nefesi kesiliyor, umut dolu mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Yapabilirim. O dört harfli kelimeyi söyleyebilirim. Ona kalmasını söyleyebilirim, o da valizini yere atar, kollarıyla boynuma sarılır, göğüslerini göğsüme, dudaklarını dudaklarıma bastırır. Haftanın geri kalanını sevişerek geçirebilirim.

Ya da haftanın geri kalanını terasta çıplak uzanarak, tek başıma, güneşin altında sarhoş olarak, her öğün yemeğimi kapıma getirterek geçirebilirim.

"Breanne," diye fısıldıyorum.

"Brielle," diye fısıldayarak cevap verir, dudaklarını yalar.

"Brielle." Onu geçip masadan tangasını alıp valizinin üzerine bırakıyorum. "Bunu unutma."

Bana göz kırpar ve sessizliğin tadını çıkarmama gerek kalmaz. Önümde günlerce sürecektir sessizlik var.

"*Urgh!*" Ayaklarını benim nefret ettiğim o kabarık leopar desenli sandaletlere sokar, dolaptan büyük çantasını kapar, valizini kapıya sürükler ve bana son bir kez daha somurtarak bakar. "Sen bir pisliksin, Jaxon Riley. Spor salonunu değiştiriyorum."

"İyi uçuşlar, bebeğim."

Kapı arkasından çarparak kapanır ve ben, kral yatak yanındaki kablolu telefonu kaldırırken bir avuç bal kavrulmuş fındığı ağzıma tıktırırım. Kablolu telefonların hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum.

"İyi günler, Grand Siesta Paradise Suites. Ben resepsiyondan Maria. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, buzdolabını yeniden doldurup öğle yemeği sipariş edebilir miyim?" Ağzıma bir avuç daha fındık atıp bir yudum bira içiyorum. "Açlıktan ölüyorum."

BÖLÜM 2

DRAGON DILDO'MU SİKİYOR OLMAK

LENNON

SESSİZ. *Çok* sessiz.

Haftanın ilk yarısı böyleydi. Mutlu, huzurlu, *sakin*. Üç gün önce Thing One ve Thing Two ortaya çıktığından beri, durum tamamen değişti. Yemin ederim, bu ikisi sadece sevişirken kavga etmiyorlar.

Ve evet, her şeyi duydum.

Jaxon'ın sihirli parmakları var. Sihirli bir dili ve görünüşe göre, Brielle onun adını haykırmaktan kendini alamadığına bakılırsa, *inanılmaz derecede* sihirli bir penisi var.

Onun adını da bu yüzden mi biliyorum? Hayır. Onun adını biliyorum çünkü Jaxon her şeyi mahvettiğinde ve ona Breanne, Breanna veya Brenda gibi isimlerle seslendiğinde, *Brielle ona* bağılıyor. Jaxon ilk kırk sekiz saatten sonra yeterince dersini almış görünüyordu ve ona "*bebek*" demeye karar verdi.

Soğuk seramik zeminde parmak uçlarında yürüyorum, başarısız orgazm sayısının ardından oraya attığım mor ve altın rengi dildoyu ve klitoris emicimi kenara itiyorum... Dürüst olmak gerekirse, sayısını unuttum. Balayı tatili sevişerek geçirilmeli. Bu mümkün olmadığına göre, işi halletmek için havaalanına giderken birkaç oyuncak aldım.

Ama işe yaramadılar. Bir kez bile.

Hayır, bunun yerine, komşularımın buraya geldikleri üç gündür sevişmelerini dinliyorum ve %99 eminim ki *Jaxon*

Brielle'in konuşmayı bıraktığı tek zaman olduğu için devam ettiğinden eminim.

Şeffaf perdeleri kenara çekip veranda kapısından dışarı bakıyorum. Jaxon terasta tek başına, bu ilk kez oluyor. Tek başına dışarı çıktığı tek zaman, Brielle'in uykuya dalmasından çok sonra, gece yarısıdır.

Şimdi tahta plakaların üzerinde yatıyor, bir bacağı bükülmüş, diğeri dalma havuzunda sallanıyor. Bir çift güneş gözlüğü gözlerini koruyor ve güneş ışığı altın rengi teninde parıltıyor. Vücudu dövmelele kaplı, kolları renkli desenlerle boyanmış, mayosu buradan bakıldığında dağlar ve ağaclar gibi görünen kalın bir uyluğu ortaya çıkarıyor.

Boğazımda biriken arzuyu yutuyorum, bana asıl yerde sikilmesi gereken kişinin ben olduğumu hatırlatan arzuyu, ve o bunu iyi yapabilecek gibi görünüyor, sesi beni içkiye sürükleyecek kadar güçlü olsa da.

Tamam, içmek için bir nedene ihtiyacım yok; bütün hafta boyunca içtim. Jaxon da öyle, sanırım, çünkü şu anda etrafı bira şişeleri ve yemek tabaklarıyla çevrili.

Brielle nerede? Güvertede, havuzda, okyanusta, okyanusun yarısında, havuzun yarısında poz vererek, omzunun üzerinden bakarak, hiçbir şeye gülerek ve düzeltilmesine gerek yokken bikini altını düzelterek vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyor, Jaxon ise fotoğraf çekmek zorunda kalırken yarım yamalak cesaret verici sözler mırıldanıyor. Dün, bira içip "*hayatım bok gibi*" diye mırıldanmadan önce, en isteksiz "*evet, kraliçe*" diye mırıldandı.

Hala onların nasıl birlikte buraya geldiklerini anlamaya çalışıyorum. Kimse tamamen yabancı biriyle tatile çıkmaz, ama o zaman neden onun adını hatırlamıyor?

Jaxon elini uzatıp etrafındaki tahtaları tokatlayarak bir meyve tabağı bulur. Parmağını tabağın kenarına takıp onu kendine doğru çeker, çikolata kaplı bir çileği tabağından alır ve ısırır. Kırmızı meyve suyu çenesinden damladığında karnımın alt kısmı gerilir ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde bacaklarımı birbirine sıkıştırırım.

Gerçekten, bu kadar yakışıklı olması haksızlık. Kaba, sinir bozucu, kibirli kişiliği kadar çirkin olması gerekmez mi?

"Hey, tatlım?" diye seslendi aniden ve ben etrafa bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Brielle'i göremedim. O... o benimle konuşmuyor. Değil mi? "Verandanın kapısından beni dikizlemeye devam edeceksen, en azından beni görebileceğim bir yerde durma." Bir çikolata kaplı çilek daha ve gözlerim, onun başparmağıyla göğsünden çenesine doğru sürükleyip, o kırmızı çizgiyi yakalayıp ağzına çekişini izliyor. "Ve eğer beni görebileceğim bir yerde kalacaksan, bunu ilginç hale getirmek için çekinme ve benim giydiğim kadar az giysi giy."

Perde topları avucumda, onu yırtmadan önce, kapıdan dışarı *bir vidayı* fırlatıp öfkeyle uzaklaşıyorum. Oyuncaklarımın üzerinde durmuş, hayatımla ve Cabo'daki son günümle ne yapacağımı düşünürken, telefonum çalıyor, ekranda kardeşimin adı görünüyor.

"Selam, Dev."

"Ne haber, Len? Eve gitmeye hazır mısın?"

Eve mi? "Artık bir evim yok."

"Ah, öyle deme. Seattle'a uçup Ryne'ı kovmamı istiyorsan, söyle yeter."

Burnumu çekiyorum. "Hayır, bunu yapmanı istemiyorum." *Ama, belki.*

"Bir süre benim evimde kalmak ister misin? Bahar antrenmanı için Florida'ya gidiyorum, yani ev sana kalır."

Bu cazip bir teklif ve o orada olsa bile öyle olurdu. Devin, Toronto Jays takımının ikinci baz oyuncusu ve kuzenim Serena ile birlikte en iyi arkadaşım. Onun tertemiz dairesinde saklanmak rahat görünüyor. Güvenli.

Bunun yerine, ona sessizce "Taşınmayı düşünüyorum" diyorum. "Öyle mi? Sana gönderdiğim iş görüşmesine gittin mi?"

O göremese de başımı sallıyorum. "Bana işi hemen verdiler. İstersem, başlangıç tarihi bir hafta sonra."

"Vay canına. O kadar hızlı mı?"

Görünüşe göre şu anki fotoğrafçıları beklenmedik bir şekilde istifa etmiş ve sosyal medyada hayran kitlesini oluşturmaya başlamak için çok hevesliler. Tam da aradıkları yetenek olduğumu söylediler, ama eminim süperstar kardeşimim adımı vermesi de işe yaramıştır. Onun adını sık sık kullanmam, ama çaresiz durumlarda her şey mubah.

Başparmağımın ucunu ısıyorum. "Ne yapmalıyım? Annemi ve babamı bırakamam. Ve Mimi..."

"Annen ve baban seni özleyecek, ama anlayacaklardır. Mimi'yi siktir et. Saygıyla," diye ekledi, çünkü hala o kadının her yerde gözü ve kulağı olmadığına ikna olmamıştık. "O seni o pislikle tanıştırmıyorsa, sen burada olmazdın. Ryne ne biçim bir isim ki? Üstelik iki gün önce mesaj atıp, 74 yaşındaki saygın bir kadın, birinin arabasına yumurta atıp yakalanmamak için gece yarısı ne giymeli diye sordu."

Kıkırdarak gülerim ve onun kahkahası, soğuk, ölü kalbimi biraz olsun eritir.

"Senin için en iyisini yapmalısın, Len. Bu, yeni bir yerde baştan başlamak anlamına geliyorsa, yap onu. Bir kez olsun kendini öncelikli tut."

En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Her karar başka biri tarafından verildi, benim için istedikleri yaşam tarzına uyması için bir şekilde değiştirildi. Peki ya *benim* istediğim yaşam?

"Uçağın saat kaçta kalkıyor?" diye soruyor Devin.

Ryne ve kendim için hazırladığım seyahat programını karıştırıyorum, parmağımı dönüş uçuşumun detaylarının üzerinde gezdiriyorum. "On bir. Saat sekizde havaalanında olmam lazım. Gidip..."

"Siktiğimin sarhoşu." "...erken yatmalıyım."

Devin yüksek sesle ve uzun uzun iç çekiyor. "Bu hafta kaç kez bara gittin?"

Kısa tişörtümdeki hayali tüyleri koparıyorum. "Mini buzdolabımı her gün yeniden dolduruyorlar."

"Lennon, bu hafta kaç kez bara gittin?" "Hiç." Ancak, her sabah saat 6'da, diğer konukların çoğu uyanmadan önce kahvaltı büfesine gidiyorum.

"Hiç arkadaş edindin mi?"

"Evet," diye alay ediyorum. "Bu sabah Joyce ve kocası Harold ile kahvaltı yaptım."

"*Joyce ve kocası Harold* mu? Kaç yaşındalar?" Cevabı yumruğuma öksürerek söylüyorum.

"Ne?"

Bir kolumu havaya kaldırıyorum. "Onlar yetmişli yaşlarındalar, tamam mı? İşte, şimdi mutlu musun? Tek arkadaşlarım, beni on sekiz yaşındaki torunuyla evlendirmeye çalışan yaşlı kadın ve her seferinde ağzını ıskalayıp Hawaii gömleğine yemek düşüren ve karısı ona bir şey söylediğinde ona "Eh?" diye bağırان kocası."

Devin, beş Mississippi boyunca sessiz kalır, sonra kahkahayı patlatır. "Haydi ama Len. Bu gece kışını kaldırıp bir bara git, birkaç içki iç ve bir arkadaş edinmeye çalış. Hadi ama, senin yaşlarında takılabileceğin biri mutlaka vardır."

Aklım, yan komşunun terasında uzanmış, suratsız, kibirli pisliğe gidiyor. Onun tek bildiği takılma şekli kavga etmek ve sevişmek, ve ben kesinlikle onunla bu iki şeyi de yapmayacağım.

Dünyada kalan son erkek olsa bile, Cabo'daki son gecemi *Jaxon*'la geçirmem mümkün değil.

"Göğüslerim üzerine yemin ederim, yanıma oturursan, parmaklarını tek tek kırarım ve bunu çok yavaş yaparım."

Yanımda duran adam bana bakıyor, yakışıklı yüzünde kötücül bir gülümseme yayılıyor. Şakaklarından şeytan boynuzları çıkmalıydı, ama bunun yerine onları kapatan, beyzbol şapkasıyla örtülmüş, dağınık açık kahverengi dalgalı saçları var.

"Umarım senin iyiliğin için bu tehdidini yerine getirmeye hazırsındır." Jaxon, randevusunun adını hatırlayamayan Fuckboy, yanımdaki tabureye oturur ve barmene işaret eder. "Mükemmel göğüslerin boşa gitmesini görmekten nefret ederim."

Donmuş Bahama Mama'mı alıp, çenemi yumruğuma dayayarak, saçlarımla onu görüş alanımdan uzaklaştırarak uzaklaşıyorum. "Sen gelmeden önce iyi vakit geçiriyordum."

"Gerçekten mi? Son bir saattir burada tek başına oturup terk edilmiş köpek yavrusu gibi görünürken mi, yoksa gömleksiz yaşlı adam geceyi odasında geçirmeyi önerdiğinde mi?"

İçkime kaşlarımı çattım. O Gregory'ydi. İki gün önce kahvaltıda benimle oturmuş, rahmetli karısı ve her yıl yıldönümlerinde buraya geldiklerini anlatmıştı. On beş dakika önce yanıma gelip, sarhoş bir skunk gibi, bana yıldönümü hediyesi vermek isteyip istemediğimi sorduğunda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Ben de ona tatlı bir şekilde siktirip gitmesini söylediğimde ne kadar şaşırdığını tahmin edebilirsiniz. Ona dildomu ve her şeyi teklif ettim.

"Rahatsız edecek başka kimse yok mu?" diye homurdanıyorum. "Yok."

"Uzun boylu, sarışın, büyük göğüslü, senin adını haykırmayı seven biri?" "Hayır."

"Onu Ambien falanla bayıltmış mısın?"

"Kahretsin," diye içini çeker. "Neden daha önce bunu düşünemedim? Hayır, o gitti."

"Ne?" Elimi başımdan çekip ona doğru dönmeye başlıyorum, ama onun kendinden emin sırtışını gördüğüm anda tekrar yüzümü çeviriyorum.

O, taburemi tutup beni tekrar kendisine doğru döndürür.

"Breanne gitti." Ben uzaklaşıyorum. "Brielle."

"Evet, o." Beni tekrar döndürür. "Gitti."

Taburesine tekme atıp tekrar döndüm. "Vay canına, onu ülkeden kovdun. Aferin sana."

Bu sefer beni geri döndürdüğünde, koltuğumu yerinde tutar, dövmeli kolunu esnetir. "Benim birçok yeteneğimden sadece biri."

Onun koluna judo vuruşu yapıyorum ve o sessiz bir çığlık atarak kolunu bırakıp o yeri tutuyor. "Kadınları kızdırmak mı? Evet, bir kupa hak ediyorsun."

Barmen bize katılır, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak. Yaka kartında Luis yazıyor ve şu ana kadar onu oldukça sevmiştim. "Balayı mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, Jaxon ise "Evet" diyor. Ona sert bir bakış atıyorum, o da bana sırıttırıyor.

"Onu kızdırmak için yaşıyorum. Onu sinirlendirip, sonra da öfkesini sikişerek dindiriyorum."

Yanaklarım kızarır ve Jaxon elimi alır, ağzına götürür ve hala takmakta olduğum nişan yüzüğüne, anlaşılmaz bir nedenden dolayı, tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurur.

"Söyle ona, tatlım. Bana bağırmayı ne kadar sevdiğini söyle."

"Jaxon," diye fısıldarım, başparmağının yavaşça avucumun içini, alerji uyarı bileziğimin üzerinden geçip ön kolumun iç kısmına doğru kaymasını izlerken fısıldarım.

Alçak sesle gülerek göz kırptı. "Öyle bir şey, ama çok daha yüksek sesle."

Luis içten ve yüksek sesle güler, ve o şişelerine geri döndüğünde, ben de fırsatı değerlendirip Jaxon'a "*siktir git*" der gibi dudaklarımla işaret eder ve elimi geri çekerim. "Düğününüzü kutlamak için size özel bir şey hazırlayayım."

"Oh, buna gerek yok..."

"Harika, Luis. Teşekkürler. Gelinime aldırma. Tartışmayı sever." Jaxon bana göz kırpar. "Bu onun aşk dili."

Luis, mavi buzlu içeceklerle dolu iki cam kadehle geri döner. Tezgâhın üzerindeki boş tekila şişesi endişe vericidir, ama ben soru soramadan Jaxon parmaklarımı kadehin sapına kapatır ve kadehini benimkine çarpar.

"Güzel karıma."

"Ben... ben değilim..." Jaxon'a, sonra Luis'e kaşlarımı çattım. Zavallı barmen, karışımını denememi beklerken en umutlu ifadesini takınmıştı. Gözlerimi devirdim ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Tatlı, keskin notalar ağzımda patladı ve boğazımdan çok kolay bir şekilde aşağı kaydı, boğazımdan düşük bir inilti yükseldi. "Siktir, bu çok iyi."

Luis havaya yumruğunu kaldırdı, sonra bize işaret ederek barın diğer ucunda bekleyen gruba doğru koştu. "Sizi anladım! Bütün gece bardaklarınızı dolduracağım! Bu gece sevişirken beni düşüneceksiniz!"

Tamam, bu garip bir şekilde rahatsız edici. Biz... yaparken kimseyi düşünmek istemiyorum.

"Seninle yatmayacağım," diyorum sertçe, parmağımı Jaxon'ın göğsüne batırarak.

"Lütfen." Elimi itti. "Sanki bütün gece senin gürültülü ağzına katlanmak istiyormuşum gibi. Zaten cehennem gibi bir hafta geçirdim..."

"Üç gündür buradasın."

"—ve son yapacağım şey, başka bir aşırı yapışkanlıkla yatmak."

Nefesim kesildi. "Bu ne cüret. Ben beşinci aşama yapışkan biri değilim. *Birinci aşama* yapışkan biri bile değilim! Ben yapışkan biri değilim, nokta. Ve yapışkan biri olsaydım, yapışkan olacağım son kişi sen olurdun."

"Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, yoksa kendini mi?" Hazel gözleri içkisini yudumlarken yavaşça üzerimde dolaşıyor. "Neyse, şanslı diğer yarın nerede? Bu senin balayın."

Jaxon'dan uzaklaşırken omurgam sertleşir, nefesim göğüs kafesimden hırıltılı bir şekilde çıkar. "Parmağımda alyans görüyor musun?"

"Hayır, ama sıradan bir nişan yüzüğü görüyorum."

Sıradan mı? Bu yüzük maaşımın yarısı kadar değerinde. "Ortadaki taş iki karat. Yüzüğün kenarındaki taşlar da bir karat daha ekliyor."

"Mmm. Hepsi bu mu?"

"Bu..." Durup, hayal kırıklığımı yutuyorum. "Bu çok pahalı bir yüzük."

"Bu yüzden mi hala takıyorsun?"

Gözlerim ona kayar. "Bana altın avcısı mı diyorsun?"

Başını sallayarak bir yudum daha aldı. "Sözlerimi çarpıtma."

"Benim hakkımda veya hayatım hakkında bir şey bildiğini ima etme." "Balayında olduğunu biliyorum, ama burada yalnızsın."

"Ve üç gün önce kız arkadaşınla geldiğini biliyorum, ama şimdi yanında kimse yok."

"O benim kız arkadaşım değildi."

"Kız arkadaşın olmayan birini tatile mi getirdin? Buraya mı?" Etrafıma bakıyorum, avuç içlerimi yukarı doğru çeviriyorum. "Burası özel bir tatil köyü. Balayı villası kiraladın, lanet olsun, Jaxon."

O sırttı.

"Neye gülüyorsun?"

"Sen, benim adımı söylediğin için. Eminim bunu bilmekten nefret ediyorsundur." Gözlerimi devirdim. "Kendini çok beğenmişsin."

"Birisi olmak zorunda." Ben içkimi dört yudumda bitirirken, Luis'e bir tur daha içki sipariş etmek için işaret vermeden önce, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Adın ne?"

"Isır beni."

"Hoşuna giderdi."

"Hoşuma gitmezdi."

Bakışları ağızıma kayd. "İnan bana, sevmezsin."

"Sinir bozucusun." Luis önümüze iki yeni içki koyduğunda ona gülümsedim. "Brielle'in seni terk etmesine şaşmamalı. Onu buraya gelmeye nasıl ikna ettin ki? Kaçırarak mı? Rüşvet vererek mi? Onu elinde ne vardı?"

Sanki cevabı biliyor ama benimle paylaşmak istemiyormuş gibi omuz silkiyor. "Adın ne?"

Ona en tatlı gülümsememi takındım. "Tatlım, evli olduğumuza göre bunu zaten biliyor olman gerekmez mi?"

Yine gülümsüyor, ya da belki de gülümsemesi hiç kaybolmamıştı. İnanılmaz derecede yakışıklı ve şeytani bir manzara ve daha sonra sarhoş, yalnız ve azgın bir şekilde odama döndüğümde, lanet olası balayımda en azından bir kez orgazm olmaya son bir kez daha çalışırken kesinlikle onu düşüneceğim.

Siktir et onu, Ryne'yi de siktir et.

"Sorun değil." Kafasını içkime doğru eğiyor ve ikinci içkimin yarısını bitirdiğimi fark ediyorum. "Bir tane daha içersen, adından çok daha fazlasını dökersin."

"Kolay sarhoş olduğumu mu söylüyorsun?"

Omzunu kaldırdı, şakacı bakışları vücudumun her yerini tararken ısındı. "Boyun 1,60'tan fazla olamaz, ben de bahisçi bir adamım."

Kahretsin. Tam isabet. "Peki neye bahse giriyorsun?"

"Senin üzerine bahse giriyorum — hafif içki içen biri olduğun ve en derin, en karanlık sırlarını dökeceğin üzerine."

"Peki, tekrar bahse gir." *O tamamen haklı.* İçtiğim zaman ağızımı kapalı tutmayı hiç başaramamışımdır. Ama onu eğlendirmekten yoruldum ve bunu beş dakikadan fazla sürdürmeyi düşünmüyorum. Vücudumu ısıtan elektriksel bir uğultu var ve tek istediğim odama dönüp kulaklıklarımı takmak, dinlediğim bodyguard üçlüsü romantizm romanını açmak ve öğleden sonra banyosundan sonra banyo lavabosunda duran 20 santimlik ejderha dildoyu sikmek. "Ben bir kız öğrenci kulübü üyesiydi. Alkolü nasıl kullanacağımı biliyorum."

Kaşları kalkar. "Öyle mi? O zaman bir oyun oynayalım mı?"

"Seni ve çocukça kazanma arzunu eğlendirmek istemiyorum." Saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Ne oyunu?" Rekabetçi çocukluğumu suçlayın. Süperstar kardeşim herkesten ve herkesten özgürce ilgi görürken, ben onun ilgisini çekmek için rekabet ediyordum.

"Kolay bir şey olsun. Ne de olsa balayındayız."

Gözlerimi devirdim.

"Hiç Yapmadım."

İçimi püskürtüyorum, sıvıyı yakalamak için elimi ağzıma kapatıyorum. "Lise miyiz biz?"

"Başka nasıl tüm sırlarını öğrenebilirim?"

"Sana hiçbir şey vermeyeceğim, en azından adımı."

"Tamam, tatlım." Luis, içkilerimizi bitirmemiş olmamıza rağmen önümüze yeni içkiler koyduğunda, Jaxon cüzdanına uzanır. Bu seferki parlak pembe renktedir. Jaxon ona elli dolarlık bir banknot uzatır. "Bu gece karımla bana baktığın için çok teşekkürler, Luis. Ben Jaxon." Luis'in elini sıkıca sıkar ve ben de onun izinden giderek barmenimize parlak bir gülümseme atarım.

"Harikasın Luis. Ben Lennon."

Yanımdaki yetişkin adam pembe içkisine kıkırdayarak güldüğü anda hatamı fark ettim.

"Seni orospu çocuğu," Luis bizi terk ederken öfkeyle söylüyorum.

"Hadi ama, Lennon. Böyle davranma. Ben..." Bir bacağını diğerinin üzerine attığımda aniden durur ve bakışları ayaklarıma düşer. "Onlar da ne öyle?"

"Ayakkabılar, Jaxon. Pembe içkini o kocaman kafana mı kaçırdı?"

"Onlar ayakkabı değil."

Tie-dye Crocs'larıma bakıyorum. Belki *ayakkabı* denemez, ama çok *rahatlar*. Ryne bunları dışarıda giymemden nefret ederdi, bu yüzden bu seyahat için yanıma aldığım tek ayakkabılar onlardı.

"Çok çirkinler."

"Evet, ama çıkarmayacağım." Çantamı alıp, arkanı dönüp atladım. "Görüşürüz."

"Bekle." Jaxon belimi tutarak beni tabureye geri çekiyor. "Çirkin olduklarını söyledim, çıkarmayı söylemedim."

Ne giymek istiyorsan giy." Bardağımı tekrar elime tutuşturur. "Hiç Crocs ayakkabım olmadı."

Çenemde biriken gerginlik dağılır ve Jaxon görmeden önce gülümsememi içkimin arkasına saklarım. "Şey... Oh, biliyorum. Hiç üçlü seks yapmadım."

Jaxon içki içiyor, bu şaşırtıcı değil, ama yine de gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Dörtlü seks?"

"Sıra bende, sende değil," diye itiraz eder, ki bu bir evet gibi geliyor. Hazel gözleri üzerimde dolaşıır ve onun son hamlesini yapmaya hazır olduğunu anlarım. "Hiç kimseyi düğün töreninde terk etmedim."

Bardağı dudaklarıma götürürken ellerim titriyor. Teknik olarak, biz evlenmedik; en azından gerçek anlamda. Ama bu, alkolün ağızımda acı bir tat bırakmasını, boğazımdan aşıağı kaymasını ve midemde kurşun gibi yerleşmesini engellemiyor. "Hiç adını bilmediğim biriyle yatmadım."

"Hadi ama. Ucuz numara, Len. İlk iki harfi hatırlıyorum."

"İkimiz de onun ilk isimsiz kız olmadığını biliyoruz." "Dikkatim dağınık ve hafızam zayıf olduğu için özür dilerim."

"İçkisini yudumlarken bana gözlerini kısarak baktı. "Hiç tatilde komşumu gözetlemedim."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Ne? Ben... o... sen..." Yüzüm kızarır, içkimi bitiririm. "Hiçbir zaman halka açık bir yerde seks yapmadım."

O içerken gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Komşularımın seks yapmasını hiç dinlemedim."

"Ben..." Gözlerimi kapatıp içkimi yudumlarım. Bu adamın cesareti yok mu? "Seçme şansım yoktu. Brielle inanılmaz gürültülüydü." Gözlerimi kısarım. "Hiçbir zaman kendimi kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olarak görmedim."

Ağızını hafifçe kıvırdı. Bir içki daha içti. "Hiçbir zaman bir ilişkim olmadı."

"*Hiç mi?* Bu..." O, içkime keskin bir bakış attığında içimden bir iç çekiyorum, sonra da içkimi bitiriyorum. Göz açıp kapayana kadar önümde yeni bir içki beliriyor, bu seferki limon yeşili, ve kaç tane içtiğimi saymayı bıraktım. Vücudum, kalkıp dans etmek, kollarını açıp hayatın tadını çıkarmak isteyeceğin türden bir enerjiyle dolup taşıyor.

kalkıp dans etmek, kollarını açıp hayatı içmek istemenizi sağlayan türden bir enerjiyle canlanıyor.

Jaxon'ı ve bu saçma oyunu eğlendirmeye devam etmemin tek nedeni bu olmalı. Neden yirmi dakika altmış dakikaya, bir saat iki saate dönüşüyor, ta ki ikimiz de sarhoş olana kadar, birbirimizden birkaç santim uzakta, yarım yamalak hakaretler, anlamsız sohbetler ve kolay kahkahalar arasında daha fazla gerçekleri ortaya dökene kadar.

"Hiç çıplak koşmadım." Margarita bardağımın kenarındaki şekeri yaladım, sonra onun bardağını da silerek temizledim. "İnanabiliyor musun? Yirmi altı yaşında, eski bir kız öğrenci kulübü üyesi, hiç, bir kez bile, çıplak kıcımla sokakta koşmadım."

Jaxon inleyerek yüzünü bara doğru eğdi ve sonra bana öfkeli bir bakış attı. "Lennon, sen hayatı hiç *yaşadın* mı? Sen nişanlıydın, ölmemiştin."

"Belki hala nişanlıyımdır."

"Hayır, değilsin."

"Nereden biliyorsun? Düğünü yapmadım diye bu, demek olamaz ki..."

"Ben hiç nişanımı bozmadım."

Vay canına, tamam, bu çok kaba oldu. "Eh, içkim bitti ve şuna bak. Bar kapanıyor. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Tabureden atladım, biraz sallandım. Jaxon beni yakaladı, ama onun durumu da benimkinden iyi değildi.

"Beni takip etme," diye omzumun üzerinden bağırarak onu itip, villalarımıza geri dönen karanlık kumlu yolu yavaşça yürüdüm. Ona doğru dönerek çantamı ve Crocs ayakkabılarımı göğsüne ittim. "Bunları benim için taşıyor mısın? Teşekkürler." Bir kez daha dönerek, bu sefer açık havada, gözlerimi gökyüzüne dikip, hayatımı her zaman etrafında kurmak istediğim tüm o yıldızlara bakıyorum. "Burası ne kadar güzel, değil mi? Şu yıldızlara bak. Eve hiç dönmek istemiyorum."

"Evin nerede?"

Özlem dolu bir heyecan beni sarsıyor, ama onu uzaklaştırıyorum. "Nerede istersem orada."

"Ona geri dönmeyeceksin."

Bence bu bir soru, ama o bunu öyle ifade etmiyor. Ona cevap vermek yerine, dans ederek ilerliyorum, tahta kaldırıma ve

son iki okyanus manzaralı villaya kadar dans ederek ilerliyorum. "Lennon."

Dönüp, sırtımı ayın ve yıldızların loş ışığı altında ön kapıma dayıyorum. Jaxon yürüyüş yolumun kenarında durup bir an beni izliyor, sonra aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor. Bar tabureleri onun hakkındaki algımı gerçekten mahvetti. Üzerimde dikilince, bu adamın beni hiç çaba harcamadan yok edebileceğinin farkına varıyorum.

Kalbim hızla atıyor ve istesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bakışlarında çok çekici bir şey var, yüzümün her santimini takip ediyor, güldüğümde parıldıyor, saçlarımı boynumdan omzuma attığımda kararıyor.

"Ona geri dönmeyeceksin." "Bunu soruyor musun, yoksa söylüyor musun?" "İkisi de."

"Sana bunu söylemek istemezdim Jaxon, ama sen aslında kadınlara Tanrı'nın bir armağanı *değilsin*. Yani sen..." Jaxon beni kapıya dayayıp kalçalarını benimkilere yaslayıp parmaklarını nazikçe boğazıma doladığında, boğazımdan çıkan bir çığlık sözlerimi kesiyor.

Koyu renkli gözleri bana bakıyor, göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyor ve aramızda yayılan sıcaklık beynimdeki tüm düşünceleri karıştırıyor. Ryne'le en son ne zaman böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum, bu kadar yoğun bir açlık.

Jaxon parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip sol elimi başımın yanına kaldırıyor, bu sefer sözleri daha yumuşak. "Ona geri dönmeyeceksin."

"Hayır," diye fısıldıyorum, bacaklarımda arasında onun ağırlığını hissettiğimde neredeyse ağızımdan kaçacak olan iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Başparmağıyla parmağımdaki nişan yüzüğünü çevirir. "Neden bu yüzüğü takıyorsun, Lennon?"

"Ben... çünkü ben... Bilmiyorum." Gerçekten, gerçekten bilmiyorum. Belki hala inkâr ediyorum. Belki de eve yüzüksüz döndüğümde hayal kırıklığına uğramış yüzlerle karşılaşmak çok korkutucu geliyor. Ya da belki... "Belki de bu, hala birinin beni istediğini hissettiriyor."

Göğsünde bir tür hırıltı gürledi, boğazı yırtıldı. Kapıyı açtı ve beni zorla içeri itti. Geriye doğru sendeledim, her adımımı onun da aynı şekilde takip ederken ona baktım.

Sert bir avuç içi boynumu kavrar, beni öne doğru çeker, parmakları başımın arkasındaki bukleleri kavrar ve ağzı benimkine yaklaşır.

"O lanet yüzüğü at," diye fısıldadı dudaklarıma ve platin yüzükteki prenses kesim pırlanta seramik fayansların üzerinde sıçrayan anda, ağzı ağızımdaydı.

Sıcak, ıslak ve *açgözlü* dili ağızıma girer, verebileceğim her şeye sahip çıkar, parmak uçları yanlarımı sıyrır, elbisemi yırtar. Gömleğini çekip başından çıkarırım ve nefes nefese, vahşi bir şekilde ayrılırız.

Jaxon beni yatağımdaki dağınık battaniyelerin üzerine itti.

"Seni bir gelinin balayında hak ettiği şekilde becereceğim ve işim bittiğinde bana teşekkür edip daha fazlasını isteyeceksin." Kemerini şortundan çıkarır. "Anladın mı?"

Yutkunuyorum. "Anladım."

"Aferin kızım. Şimdi o külotu çıkar ve amcığın benim sikimi ne kadar çok istediğini göster bana tatlım."

BÖLÜM 3

İNSAN SİKİ: 1, EJDERHA SİKİ: 0

JAXON

LENNON tam olarak beklediğim şeyi yapıyor.

Yavaşça dişlerini dolgun alt dudağına sürtüyor. Koyu kirpiklerini kırıştırıyor. Ve benim isteğimi görmezden geliyor. Çok sinir bozucu, ama ben bunu yutuyorum.

"Birdenbire ısıtma yeteneğini mi kaybettin? Yoksa güzelliğimden o kadar etkilendin ki ağızımdan çıkan kelimelere dikkat edemiyor musun?"

Gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve *yavaş hareketlerle* külotunu kalçalarından aşağı indirip ayaklarının dibine bırakıyor. Sonra o yuvarlak kичını yatağın kenarına oturtuyor, ayaklarını yukarı kaldırıyor, bacaklarını açıyor ve ben içten içe ölüyorum.

Ay ışığı pencerelerden içeri süzülerek, ıslak amına parıldıyor ve ben neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Tanrım, onu tatmak istiyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyorum. Hiç kıskanç bir adam olmadım, ama başka bir adamın benim yerimde olduğunu, onu bir ziyafet gibi önümde serdiğini düşününce içimi yakıcı bir ateş kaplıyor.

Ona doğru adım atıyorum ve o da pembeye boyanmış güzel ayak parmaklarını karnıma bastırıyor.

"Ah-ah, Jaxon. Bu amcığı istiyorsan, nazikçe istemelisin." Koyu renkli gözleri, boxer şortumun şişkinliğine takılıyor. "Aslında, yalvarmaya karşı değilim."

"Ben yalvarmam, Lennon."

"Mmm. Yazık." Yataktan kayar, yanımdan geçip banyoya girer ve bir dakika sonra devasa *bir şey* ile çıkar. "Kendin çıkabilirsin," diye mırıldanır. Onun bileğini tutarak, yanımdan geçmeye çalışırken onu durduruyorum.

İşte yine melek gibi kirpiklerini kırıştırmaya başladı. "Bir şey mi lazım, Jaxon?"

Evet. "Bu ne lan?"

Viski kadar pürüzsüz ve dumanlı gözleri, elindeki... Lanet olsun, buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum... *şeye* kayıyor. "Bu bir dildo, Jaxon. Penislerden esinlenerek yapılmışlar. Şu anda pantolonunu şişiren şey, biliyor musun?"

"Sen ne tür penislerle sevişiyorsun bilmiyorum ama benimkinde bu kadar çıkıntı ve..." Çıkıntılı olanlardan birini parmağım ile hafifçe vuruyorum... "Çıkıntılar mı?"

"Umarım yoktur. Ejderha penisin olsaydı çok endişe verici olurdu." "Ejderha... ne? Ejderha penisıyla ne yapıyorsun?"

"Yaratıcıysan onu istediğin yere koyabilirsin, ama bu geçen hafta vajinamda kendine güzel bir yuva yaptı."

Vücudumda kalan tüm kan, ona ne kadar iyi sevişebileceğimi göstermek için zonklayan sikime akıyor.

"Onu kullanmıyorsun," diyorum, sesi çok kısık çıkıyor, çünkü o kendini bana her santimiyle bastırıyor, bir kolunu boynuma doluyor, dildo omzuma çarpıyor, eli göğsümden aşağı kayıyor, beni avuçluyor.

Sıcak dudaklar çeneme dokunuyor, kulağıma doğru ilerliyor. "Yeterince iyi olamayacağından endişeleniyorsun, anlıyorum. Muhtemelen olamayacaksın. Ama denemekten utanılacak bir şey yok, değil mi?"

Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir anda o dildo havada uçuyor ve ben onu duvara sıkıştırmışım.

"Balayında tek başına burada olan biri için çok fazla saçmalıyorsun. Beni kızdırıp, içinde tuttuğun tüm öfkeyi sikişerek boşaltmak mı istiyorsun?" Bacaklarını ayırıp elimi daldırıyorum, iki parmağımı ıslak amına sokup klitorisine kadar yukarı doğru kaydırıyorum. Nefesini kesip bana sürtünce gülümsüyorum ve parmaklarımı içine daldırıyorum. "Yoksa arkana yaslanıp, bir gelinin hak ettiği şekilde sikmeme izin mi vermek istiyorsun?"

İyi, muhtaç bir kız gibi elime binerek tırnaklarını omuzlarıma geçirir. "Nasıl sikilmeyi hak ediyorum?"

Kolumu beline dolayarak onu yatağa atıyorum ve üstüne çıkıp kalçalarını kavıyorum. "Eğer benim gelinim olsaydın, parmak izlerim belinde kalırdı, çünkü seni asla bırakamazdım." Ağzım ağzını bulur, onu zorla açarken klitorisini yalarım ve dudaklarından inlemeler koparıyorum. "Eğer benim gelinim olsaydın, dudakların şişerdi çünkü seni öpmeyi asla bırakamazdım."

Ayağa kalkarak pantolonumu indiriyorum ve sikim serbest kaldığında gözleri büyüdüğünde gülümsüyorum. Elimi yumruk yapıp, zonklayan, kaya gibi sert sikimi okşarken parmaklarımı onun içine sokuyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Sırtı kavisleniyor, çığlık attığında dilinden benim adım dökülüyor. Elimi çekmeye çalıştığında, o güzel kahverengi amına hızlı bir tokat atıyorum.

"*Siktir lan.*" Elini ağzına kapatarak ağlıyor, daha fazlasını istiyormuş gibi kalçalarını kaldırıyor.

Ben de ona bir tane daha atarım, sonra elini ağzından çekerim. O sesler *benim*. Hepsini istiyorum.

"Eğer benim gelinim olsaydın," diye hırıltıyla söylüyorum, onu yatağın kenarına çekip, bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöküyorum, "amın o kadar acırdı ki, bir daha yürüyebilecek misin diye merak ederdin."

Gözlerimi kapattığımda, ağzım dizinin iç kısmına bastırılırken, yavaşça uyluğuna doğru ilerler. En çok istediğim yere vardığımda dururum ve onun nemli kokusunu içime çekerim.

"Eğer benim gelinim olsaydın, benim ve senin tadına bağımlı olurdu, çünkü seni sikmeyi bitirdikten sonra, bacaklarının arasındaki pisliği temizlerdim ve sonra dilimi ağzına gömerdim."

Parmakları saçlarımı okşadı. "*Jaxon.*"

Uyluklarının vajinasına değdiği yeri öpüyorum, dilimi onun etrafında gezdiriyorum, en çok istediği yer hariç her yerde. Kollarımı uyluklarına dolayarak, onu yüzüme olabildiğince yaklaşıtıyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve bu odada duyabildiğim tek şey, dilimin ucuyla klitorisini okşarken, en ufak bir alay gibi, onun kesik kesik, çaresiz nefesleri.

O kadar sıkı ki, parmaklarımı sıkıca sıkıyor, buna bu kadar çaresizce ihtiyaç duymasına şaşmamalı. Bahse girerim nişanlısı onu hiç düzgün sikkemiştir. Muhtemelen nasıl yapılacağını bilmiyordu.

Lennon oturur, göğsü inip kalkar. Geniş gözleri sakalıma gider ve öne uzanır, ıslak saçlara dokunur. Elini geri çeker, utanmış gibi parıldayan parmaklarına bakar. Aptalca. Onun kadar iyi bir sakal kremi hiç kullanmadım, bu yüzden parmak uçlarını kendi ağzına sokarım, kendi tadını almasını sağlarım.

"Lanet olası lezzetli," diye homurdanırım, dilimi klitorisine doğru kaydırırım.

klitorisine dilimi gezdiriyorum.

Bir çift mükemmel bronzlaşmış göğüsler ilgi bekliyor, bu yüzden öne eğilip

ve gergin meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Jaxon," diye inliyor, bana doğru eğiliyor. "Aman Tanrım... Ben... Ben... Yapamıyorum."

"Yapabilirsin tatlım."

Klitorisini ağzıma alırken, parmaklarımı daha derine sokarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Başı omuzlarının üzerine yuvarlanıyor ve uylukları boynumu sıkıyor. Çok yakın, kalçaları kalkıyor, dokunuşumu takip ediyor ve duvarları parmaklarımı sıkıca kavradığında, onları çıkarıp ağzıma alıyorum.

Adımı haykırıyor, Tanrı'ya haykırıyor, daha fazlasını istiyor ve *lütfe* *lütfe* diye haykırıyor, dilimin üzerinde boşalırken, bacakları titiyor, ben onu temizlerken.

Onun üzerinde dururken, çenesini kavrar, yüzünü bana doğru eğirir ve dilimde nasıl bir tadı olduğunu gösteririm. O inler, tırnakları kollarımı tırmalar, daha fazlasını ister.

"Yavaş mı seviyorsun, Len?" diye soruyorum, elimi göğsüne koyarak onu geriye doğru itiyorum. Pantolonumu bulup, gözlerimi ondan ayırmadan cüzdanımdan prezervatif çıkarıp, penise takıyorum. "İstediğin bu mu?"

Dudaklarını yalar, dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alır, ısırır.

"Cevap ver, Lennon. Yavaş mı istiyorsun?"

Onu yastıklara doğru itiyorum, ona doğru sürünüyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yavaş olanı yaşadım. Beni, randevun seni burada bırakmasının sebebiymişim gibi sik."

Ağzımın köşesi gülümsemeye çekilirken, kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiririm. "Güzel gelinim için her şeyi yaparım." Uyluklarını yukarı doğru iterek, onu bana doğru açarım. O lanet olası bir görüntü, kahverengi amcığı o kadar güzel ve ıslak ki, sanki Ekim sonlarında ormana damlayan bal gibi.

"Onu sikecek misin yoksa sadece bakmaya devam mı edeceksin, Jaxon?"

Gözlerim onun gözlerine kayar ve gülümserim, dudaklarına bir öpücük kondururum, sikimin başını onun kaygan amına sürerim. "Ağzını açma tatlım. Balayımızda seni susturmak zorunda kalmak istemem."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Penisinin o kadar güçlü olduğunu düşünmen çok tatlı."

Başım öne düşer, omuzlarımı sarsan karanlık bir kahkaha atarım. Avucumu boğazının dibine bastırarak, ona alçak sesle söylerim, "Sana bunu geri alma şansı verirdim, yumuşak ve yavaş, hatta belki biraz tatlı olmak için son bir fırsat." Alt dudağını ısırırım. "Ama korkarım ki, bunların hepsi bitti."

Onu uyarmadan içine giriyorum ve *lanet olsun*, onun dudakları açıldığında kendimi *cennette* hissediyorum. Boğazından çıkan tek ses o kadar aç, o kadar çaresiz ki, onu yutuyorum, kimseyle paylaşmak istemiyorum.

"Siktir, Lennon. Siktir... *siktir*." Bacaklarını omuzlarıma üzerine atıyorum, bir elim boğazında, diğer elim başının yanındaki yatağı kavrarken, sikimi ona defalarca defalarca derinlemesine sokuyorum.

Nefes nefese, konuşamıyor, başını sallıyor, ben ona vururken tırnakları kollarımı parçalıyor. Beni sıkıca sarıyor ve şimdiye kadar gülümsediğim en müstehcen gülümseme yanaklarımı ayırıyor.

"Şimdiden mi, tatlım? Bir dakika bile olmadı."

Gözleri tavana doğru kayıyor. "Seni... lanet... nefret... ediyorum."

"Sözünü geri al, bebeğim. Bu sikini seviyorsun. Üzerine boşalmak istiyorsun

."

Vücudu titrer ve zayıf bir cevap verir. "Kalçalarımı eğip kendimi daha yap.

" derine sokacağım, pelvisim klitorisine vururken

klitorisine vurur, dilimi boynuna doğru sürerim,

kulağına fısıldayarak. "Bana sor. Sikimde boşalmana izin vermem için yalvar. Güzel yap, tatlım. Lütfen de."

"Siktir. *Jaxon*. L-lütflen."

"Devam et." Parmak uçlarım titrek uyluklarına gömülüyor. "Zamanın doluyor."

"Lütflen, *Jaxon*," diye yalvarır. "L-lütflen. Senin sikinde boşalmak istiyorum."

Kalçalarımı sertçe sallayarak klitorisine sürtündüm ve o gözleri kapalı, sırtı kavisli, elleri çarşafıya sıkıca tutunmuş halde benim sikimi ıslatarak etrafımda parçalandı. Tanrım, ne muhteşem bir manzara.

Ondan çıkıp, amını tokatladım, ona bir kez daha titreme dalgası gönderip, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çekip, kıcını havaya kaldırdım. Lezzetli amını dilimle yaladım, sonra başını çevirip, dilimi ağzına daldırdım ve sikimi tekrar içine soktum.

Kalçalarını tutarken kendimi derinlemesine gömüyorum ve bir an orada kalıyorum, sanki benim sikimin onu doldurmasını bekliyormuş gibi, amının bana muhteşem bir şekilde uyum sağlamasının verdiği coşkuyu yaşıyorum.

"*Jaxon*," diye inliyor, kıcını kıvırıyor. "Sik beni, lütflen." Yatağa çöküyor, iki eliyle çarşafı kavırıyor. "Dayanamıyorum."

Bir elimi yumuşak kalçasına koyuyorum, parmak uçlarımdan kaybolduğunu izlerken içimdeki bir şey geriliyor. "Sana verdiğimi alacaksın," diye homurdanıyorum, parmak uçlarım kalçalarına gömülürken, sikimi içinden çıkarıp tekrar içeri sokuyorum, daha sert, daha hızlı, daha derine.

Bakışlarım onu dolaşüyor, onu bir kerede tamamen görmek için çaresizce. Her içinden girdiğimde benim sikimi nasıl sımsıkı kavradığını, parmaklarının yatak örtüsüne nasıl dolandığını, her itişte buklelerinin nasıl sıçrayıp omuzlarına düştüğünü, artık dayanamayacakmış gibi başını bir yana eğdiğinde yanaklarının derin kızarıklığını çerçevelediğini izlemek için.

Ay ışığı pencerelerden içeri dans ediyor, sol bileğini saran narin metalden yansıyor. Başparmağımın ucuyla, Lennon'ın ağaç yemişleri ve fıstığa alerjisi olduğunu belirten kazınmış kelimeleri okşuyorum, sonra avucumu onun elinin arkasına kaydırıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Bana bakıyor, bakışları sanki melasla ıslanmış gibi yavaşça benimkini takip ediyor. Orada bir şey var, çok açık ve saf bir şey, ve bana "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti" dediğinde, içimde bir şey kırılıyor.

Ondan çekilirim, onu kucağıma çekerim ve sikimin üzerine çekerim, başını gergin tutarken buklelerini yumruğumda sıkıca tutarım ve onu sikerim. Nefesi dudaklarımı öper, göğüsleri göğsüme çarpar ve birbirimizi izlerken kaşlarım çatılır. Ona bakmaktan vazgeçmek istemiyorum ve bu his beni altüst ediyor. Gözlerinin her zaman benim üzerimde olmasını istiyorum. Ben onun içinde kaybolurken, o benim sikimde zıplarken, benim adımı haykırırken onu içime çekmek istiyorum. Yalnız geçirdiğim bir haftanın anılarını silip, benim sikimi tatmadan önceki hayatını hatırlayamayacağı kadar dolu dolu anılarla değiştirmek istiyorum.

Başka biriyle seviştiğinde her seferinde beni düşünmesini istiyorum. Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar mükemmel uyum içinde olduğumuzu hatırlamasını istiyorum ve hayatının en şanslı gecesini yaşayan o salak yerine benim onun içinde olmasını dilemesini istiyorum.

Kaşları hafifçe çatılır, alındaki kırıışıklığı zar zor fark ederim, ama sonra gözlerini kapatır ve dudaklarını benimkilere bastırarak ağızımı yutar. Nefes nefese ayrılır, bana sarılır, yüzünü boynuma gömer.

"Bana bak," diyorum, ama o başını sallıyor. "Lennon." "Bana aşık olacaksın."

Kıkırdayarak güldüm ve kalçalarını daha sıkı kavradım.

"Tamam." "Doğru. Gözlerinde gördüm. Sen açık bir kitapsın."

"Bana lanet gözlerini ver," diye homurdanıyorum ve o bunu yaptığında, gözlerinde yeniden ışık beliriyor. Gözleri eğlenceyle dans ediyor ve o sırtıyor, lanet olası muhteşem bir manzara, pembe dili dudaklarında geziyor, ben de geceyi o dudakları yalayarak geçirmek istiyorum. "Ben aşık olmam."

"Tabii ki hayır," diye zar zor cevap veriyor, ben onu sikime daha sertçe çekiyorum. "Sen sik. Aşk ezikler içindir."

Bunu bilemem ama kesinlikle benim için değil. "Ben birçok şeyi severim. Amcığı severim. Amcığı severim."

Gülümsemesi daha da genişledi. "En sevdiğin yemek olduğunu açıkça belli ettin."

"Kedimden bahsediyordum."

Yüzündeki eğlence kaybolur ve bana sert bir bakış atar. Ben gülümserim, o titrer, sikimi sıkar, bu his testislerimde karıncalanma yaratır. Avuç içlerim onun yanlarını okşar, ama onun elleri göğsüme iner ve beni sırt üstü yatırır.

Lennon üzerime eğilir, elleri göğsüme dayanır, yüzünü örten bukleleriyle penisimden çekilir ve sonra tekrar üzerine oturur.

"Siktir. İşte böyle tatlım. İstediyini al."

"Senin boşalmanı istiyorum," diye nefes nefese söyler. "Sadece benim için parçalanmanı izlemek istiyorum." Tamamen aşağı iner, elleri saçlarında, gözleri kapalı, kalçalarını yavaşça sallayarak kendini iyi hissettirir, beni lanet bir tanrı gibi hissettirir.

"Tanrım, Lennon." Testislerim sıkışıyor, sikim onun hareketlerini izlerken zonklıyor, sanki kimse onun vücudunu ondan daha iyi tanımıyor gibi. Sanki kendini sevmekten tamamen mutlu gibi. Bunu onun için yapacak başka birine ihtiyacı yok. "Böyle gitmek istiyorum. Gördüğüm en güzel kız sikimi sürüyor. Kedime iyi bak, tatlım."

Kıkırdayarak üzerimden kalkar ve yavaşça aşağı iner. "Gelmek ister misin?"

"Siktir, *patlamak* istiyorum."

"Kibarca sor, Jaxon. 'Gelebilir miyim, Lennon? Senin güzel, mükemmel amına gelebilir miyim?' Ama, dur biraz." Kaşlarını çatıyor, başını eğiyor ve kalçalarını durduruyor. "Sen yalvarmazsın. Doğru. Unutmuşum." Alt dudağı dişlerinin arasına kayıyor, bir kaşı kalkıyor. "Sorun değil. Ben bitirdiğimde sen de kendini bitirebilirsin."

Eli, bizim birleştiğimiz yer olan bacaklarının arasına iner ve klitorisini okşamaya başlar, kendi orgazmına yaklaşırken inleyerek beni sıkıca sarar. Gülümserim, çünkü lanet olsun, onu seviyorum; ne oynamak isterse oynarım.

Ellerimle göğüslerini kavrarım, başparmaklarımla koyu renkli meme uçlarını okşarım, ağzı açılırken onları çimdiklerim. Ben ona girerken parmakları yavaşlar, bir eli kendini dengelemek için göğsüme düşer. "Boşalmak istiyorum, Lennon. Senin güzel,

mükemmel amına boşalabilir miyim? Benim için çok ıslak, çok sırlıklam, sikimi çok iyi sarıyor." Ellerini kenara itiyorum, kalçalarını kavriyorum, yerinde tutuyorum ve içine giriyorum. "Hissediyor musun tatlım? Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?"

O tekrar tekrar başını sallar, boğazından inlemeler dökülür, amcığı beni o kadar sıkı sıkı ki, onu her şeyi pes ettirebileceğimi bilirim. Ama bu hafta tek bir şey elde edecekse, bunun bu olmasını istiyorum.

Bu yüzden dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum ve ona istediği yalvarışı fısıldıyorum. "Dayanamıyorum, Lennon. Bırak boşalayım. Lütfen."

"Evet," diye bağılıyor. "Evet, boşalabilirsin!"

Başım geriye düşer ve onu bir, iki, üç kez daha içime alıp sonra ona sarılırım. Testislerim gerilir ve başparmağımla klitorisini okşarım, onun içimde parçalanmasını beklerim, sonra içinde patlarım ve birlikte boşalırken ağzını ağzıma kapatırım.

Lennon nefes nefese ve güçsüz bir şekilde üstüme yığılır. "Çabana A+ veriyorum," diye hırıltılı bir sesle söyler ve ben kahkaha atarım.

Onu üstümden itip, yanıma döndüm ve onu göğsüme çekip, yüzümü buklelerine gömdüm. Kokteyl gibi kokuyorlardı. "Saçların gözüme giriyor."

"O zaman çekil önümden."

"Breanne'den daha sinir bozucusun."

"Brielle."

Omzuna doğru gülümserim ve elim karnının üzerinde kayarken, vücudu benimkine uyum sağlamak için yumuşar.

"Jaxon?"

"Mmm."

"Yarın adımı unuttuğunda bana ne diye sesleneceksin?"

Gözlerimi aralayıp karanlık odayı taradım. Burası seks kokuyordu, ki her balayı süütünün kokması gereken tam da budur.

"Karım."

"Hayal kurma, sikici."

Elimi boğazına doladım. "Şşş. Uyuyun. On beş dakika sonra ejderha sikinizle sizi uyandıracağım."

Ve ben de öyle yapıyorum. O benim etrafımda dağılmadan önce, onun etrafında dağılmasını izliyorum. Balayı süütünün her santimetresinde onu sikiyorum

her tur arasında on beş dakika dinlenerek. Saat beşı geçene kadar bayılmıyorum ve saat sekizde uyanıp ona uzandığımda, o orada değil.

Güneşe karşı gözlerimi kısarak otururum ve Lennon'ı ararım.

Ondan hiçbir iz yok. Çirkin Crocs ayakkabıları yok. Valizi yok. O yok.

Yastıklara geri uzanıyorum ve başımın altında bir şey çıtırdıyor. Kağıt parçasını buluyorum ve bana bıraktığı karalanmış notu okuyorum.

*Senden nefret ediyorum, ama sikini seviyorum. Bana binmeme izin
verdiğin için teşekkürler. Hoşça kal,
Jason.*

BÖLÜM 4

HUH. BUNU BEKLEMİYORDUM

JAXON

HAKKIMDA BİLMENİZ GEREKEN BİR ŞEY? Her fırsatta kedime serenat yapacağım, böylece onu ne kadar sevdiğimi bilsin.

"Aptal kedicik, tombul kedicik, minik burnunu öpüyorum. Tüylü kedicik, yakışıklı kedicik, fazladan parmaklarını seviyorum."

Mittens miyavlıyor, şarkımın sonuna geldiğimde sırt üstü yuvarlanıyor — bu onun ayakta alkışlaması gibi bir şey. Yüzümü karnındaki yumuşak beyaz kürküne gömüyorum. Turuncu pençesini burnuma koyuyor, bu da kabaca "*Seni seviyorum baba*" anlamına geliyor. Sanırım onu terk ettiğim için beni affetti. Bu, gerçek hayata döndüğüm ilk günüm, bu yüzden sabah yataktan kalktığımda, hala hayatımın en iyi seksini hayal ederken, cinsel organımı elime almayı unuttum.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Jaxon, neden aletini elinle kapatman gerekiyor ki?

Çünkü kedim, hayalarımı en sevdiği sallanan oyuncaklarmış gibi saldırmayı seviyor.

"Senin için gerçekten endişeleniyorum dostum."

Bu sözler, apartmanımın pencerelerinden sızan güneşin ışınları altında uzanmış olduğum Mittens'in şezlongundan beni bir anda uyandırdı. Garrett kapımdan girip mutfığıma doğru yürürken, ben de hızla ayağa kalktım. "Artık *kapıyı çalmıyor* musun?"

"Asla," diye mırıldanır ve kilerimden bir granola bar çıkarır. Hepsini ağzına tikiştirir ve çiğnerken beni izler.

Onun bere şapkası — ya da o ve Carter'ın dediği gibi toque, çünkü Kanadalılar tuhaftır — kar taneleriyle kaplı, tıpkı mavi Vancouver Vipers kapüşonlu sweatshirtinin omuzları gibi. "Yine kedine şarkı mı söylüyorsun?" "Hayır." Mittens'in burnuna bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, marshmallow."

Garrett'inkiyle aynı olan bir kapüşonlu sweatshirt ve bere giyiyorum. "Neden benim için endişeleniyorsun? Ve neden benim yemeğimi yiyorsun?" O açamadan önce elindeki Sour Keys paketini elinden alıyorum. Birincisi, onlar benim. İkincisi, şimdi yerse bir saat sonra buzda kusacak.

"Çünkü *kedine şarkı* söylüyorsun."

"Jennie'ye şarkı söylüyorsun." Dün onu Jennie'nin kulağına Justin Bieber şarkısı söylerken yakaladım. Beni görünce yavaşça geri çekildi.

"Jennie benim nişanlım. O ne isterse yaparım." Tezgâhtan bir muz çaldı, beni kapıya kadar takip ederken soydu, ben de kapıda bir çift spor ayakkabı giydim. "Dans stüdyosu için bir müdür yardımcısı tuttu. Seni işe alabilir mi diye bir bakayım mı?"

Derin bir nefes alarak, arkamızdan kapıyı kilitliyorum ve asansör düğmesine bin kez basıyorum. "Neden biriyle tanıştırmak isteyeyim ki?"

Omzunu kaldırdı. "Sen..." "Yalnız değilim."

Garrett sırtıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Biriyle tanışmaya hazır olabileceğini söyleyecektim."

"Biriyle tanışmaya ihtiyacım yok. Zaten sekiz arkadaşım var. Kapasitem doldu. Aslında, birkaçınızı terk etsem de olur." Asansörden çıkıp Garrett'ı ön taraftaki arabasına kadar takip ettim. "Ayrıca, istersem insanlarla nerede tanışacağımı biliyorum. Ama istemiyorum. Mitts ve ben, biz ikimiz de gayet mutluyuz."

"Uh huh." Hala sırtıyor ve bir yıl önce birbirimizi sevmediğimiz zamanlarda olsaydı, muhtemelen tereddüt etmeden yüzündeki o sırıtışı silerdim. Ama sanırım artık Garrett Andersen benim en iyi arkadaşlarımdan biri gibi bir şey. "Peki, sorduğumu unut. Sen ve Mitts'in arasında olanları bozmak istemem."

Mitts ile aramızdaki ilişki muhtemelen şimdiye kadarki en iyi düzenleme. Eylül ayında onu barınaktan evlat edinmek, şimdiye kadarki en parlak fikrimdi, sadece bana eşlik ettiği için değil...

Sabah kahvemi içerim, ama o benim arkadaşlarım dışında herkesten nefret eder. Bir kadını eve getirdiğimde, işimiz bittiğinde yatak odasının kapısının önünde oturup ona dik dik bakar. Kadın kaçınılmaz olarak ona uzanır, çünkü *"ah, ne kadar tatlı"* diye düşünür, ama o tıslar ve kadına vurur. Kötü davranan kedim için özür dileyerek randevumu asansöre kadar geçiriyorum, sonra Mittens kanepede omuzlarıma atlayıp, biz atıştırmalıklarımızı yerken ve *One Tree Hill'in* tekrarlarını izlerken sevimli kafasıyla çenemi dövüyor. Daha iyi bir suç ortağı isteyemezdim.

Anlıyorum ama. En azından öyle sanıyorum. Sekiz arkadaşım var ve hepsi birbirleriyle evli/flört ediyor/nişanlı. Tek bekar kalan benim, bu da her zaman dışlanmış olduğum anlamına geliyor. Doğrusu, yalnız olmaya alışkınım. Bir yıl önce Vancouver'a transfer olmadan önce Nashville'de oynuyordum. Nashville'den önce Carolina'daydım, Carolina'dan önce de Los Angeles'taydım. Yirmi yedi yaşında, şimdiden dört NHL takımında oynadım. Hiçbir yerde kök salacak kadar uzun süre kalmadım ya da takım arkadaşlarım Garrett, Carter, Adam ve Emmett gibi arkadaşlar edinemediğim.

Ama bu dördü yıllardır birlikte oynuyorlar, profesyonel hokey oyuncusu olarak kariyer yapmayı düşündüğünüzde hayal ettiğiniz türden bir bağ kurmuşlar ve ben sadece on dört ay önce, çok fazla kavga ettikten ve bu yüzden çok fazla süre buz pistinden uzak kaldıktan sonra uçağa binen bir defans oyuncusuyum. Beni kabul ettiler çünkü mecburdular ve şimdilik beni gerçekten içlerinden biriymişim gibi davranarak çok iyi bir iş çıkarıyorlar.

Ancak Vancouver'dan kaçınılmaz olarak kovulduğumda, eski takım arkadaşlarım gibi beni de unutacaklar.

Bir iç çekerek yolcu koltuğuna yerleşiyorum. Cabo'dan sonra hayata yavaş yavaş geri döndüm ve bu sabah buz pistine, doğuştan yapmaya mahkum olduğum tek şeye geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Belki de tek iyi olduğum şey.

Garrett konsolundaki Starbucks bardaklarından biriyle oynuyor, etiketi okuduktan sonra bana uzatıyor. "Al."

Elimi ısıtan içeceğe gözlerimi kırıştıyorum. "Bana kahve mi aldın?" "Karamel brulée latte."

Boğazımda bir şey düğümleniyor.

"Senin sevdiğin bu değil mi?"

Boğazımı temizlerim, başımı sallarım ve içeceğin karnımı ısıtmasına izin veririm. Beni almaya gelirken neden en sevdiğim kış içeceğini aldığını sormak yerine, sadece "Teşekkürler" derim.

Arenada ekipmanlarımızı giydiğimizde, gereksiz düşüncelerimi bir kenara bırakıp, on gün sonra ilk kez buz üzerinde kayarken yanaklarıma çarpan serin havanın tadını çıkarmayı başardım. Bunu özlemişim. Düşünmeden bacaklarımin hareket etmesini, buz üzerinde hızla kaymayı, ellerimin çaba harcamadan hareket etmesini, sopamın ucunda puck'ı ileri geri sallamayı özlemişim. Burada, bir çift paten ve elimde bir sopayla, belki de kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yer burası.

Sopamı geri çekiyorum, ağırlığımı sol ayağıma veriyorum ve puck'ı Adam'a doğru fırlatıyorum.

Ve %99 oranında yaptığı gibi, puck'ın onu geçip kalesine girmesini engelliyor. Sağ tarafına dalarken bacaklarını ayırıyor ve eldiveni havaya kalkarak puck'ı yakalıyor. Ben onun önünde kayarak dururken bana gülümsüyor.

"Ne zaman gol atmama izin vereceksin?"

"Gol atmasına izin verdiğim tek kişi Rosie." Maskesini kafasının üstüne kaydırarak ağzına su sıçratır. "Nereye nişan aldığını her zaman tam olarak bilirim. Puck'ı uçurmadan hemen önce oraya bakarsın."

"Siktir. Belirtim mi var?"

"Kesinlikle belli oluyor dostum."

Arkadan bir vücut benimkine çarparak beni Adam'a doğru iter. Kaptanımız Carter Beckett, gösterişli bir dönüş yapar ve yüzüncü kez onun NHL'nin en iyi golcüsü değil de, aslında bir artistik patenci olması gerektiğini düşünürüm. "Tim'i duydunuz mu?"

"Tim mi?" Takımımızın fotoğrafçısını bulmak için tribünleri taradım. "Nerede o?"

"Gitti. Son maçımızdan hemen sonra istifa etti." "Ne? Neden?"

Sol kanat oyuncumuz Emmett Brodie yanımızda durdu. "Cara, onun hosteslerden biriyle ilişkisi olduğunu söylüyor. Karısı onu

onu şehirden kovmuş."

"Ne? Olamaz." Garrett bize katılır, Adam'ın su şişesini alır ve terden sıırıslıklam olan yüzünü siler. "Karısının annesi hastaydı. Jennie, muhtemelen ona bakmak için eve geri döndüklerini söyledi."

Carter yaklaşır ve sesini alçaltır. "Ya tüm bu zaman boyunca gizli görevdeydi ve bizi ifşa etmek için buradaysa?"

Sessizleşiriz ve Carter'a bakarız. Yavaşça kaşları gittikçe yükselir, sanki gerçekten doğruyu bulmuş gibi sıırıtışı büyür ve kendinden çok etkilenir.

Adam başını sallar, eldivenlerini tekrar giyer ve arkasını döner. "Evet, hayır."

"Kesinlikle hayır," diye Emmett de aynı fikirde.

"Senin bu komplo teorileri de neyin nesi?" diye soruyorum.

"Ve neden hepsi bize takıntılı biriyle ilgili?" diye ekler Garrett.

Carter'ın yüzü düşer, sanki Noel Baba'nın gerçek olmadığını yeni öğrenmiş altı yaşındaki bir çocuk gibi. Sopasının ucundaki pakı amaçsızca oynar. "Yaratıcı bir hayal gücüm olduğu için *beni affedin*."

Savunma koçum savunma oyuncularını buz pistinin diğer ucuna çağırdığında, başımı sallayarak gülerek uzaklaşıyorum. Bir ışık parlaması dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıp baktığımda, merdivenlerde çömelmiş, başına bere geçirmiş bir kadının sırtını görüyorum. Kadın, merdivenlere doğru büyük bir kamera doğrultmuş. Kirli beton merdivenleri ve boktan kırmızı vinil koltukları neyin fotoğraflanmaya değer kıldığını anlayamıyorum, ama ben sanat konusunda pek bilgili değilim. Eğer bu takımın yeni fotoğrafçısıysa, onun da bilgili olduğunu sanmıyorum.

Antrenman bittiğinde, uykuya hazır hale geliyorum. Tünelden geçerken başımı eğik tutuyorum, kamera tıklamaları ve flaşlar arasında soyunma odamıza geri dönüyoruz. Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ediyorum. Herkes sürekli gülümsemediğimi söylüyor. Takımımızın Instagram yorum bölümünün en az yüzde 30'u, arkadaşlarım kadar dost canlısı veya mutlu görünmediğime dair yorumlarla doludur, bu da onlara uymadığımı bir kez daha hatırlatır.

"Dostum." D partnerim Charlie McCarthy, dirseğiyle bana dokunuyor. "Onu gördün mü?"

"Kimi?"

Başını arkamıza doğru çevirir. "Yeni fotoğrafçı. Çok seksi."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldanıyorum, kaskımı çıkarıp dolabımın yanındaki bankta oturuyorum. Tabii ki eğlenmeyi severim, ama takımdan biriyle mi? Ne kadar seksi olursa olsun, pek akıllıca bir fikir gibi gelmiyor.

"Sen bilirsin." Charlie omuz silkiyor. "Belki şansımı denerim."

"Haydi bakalım dostum."

Duş alıp eşofmanımı giydiğimde, açlıktan ölüyorum. Takım toplantımız var ve kahvaltı büfesi oraya gitmemizin tek nedeni. Dolu bir mide, Mitts ile kanepede sarmaş dolaş öğle uykusu için her zaman idealdir.

"Evet, lanet olsun," diye mırıldanır Carter, beni omuzlayarak konferans odasının arkasındaki büfeye doğru ilerler. "Baba'ya gel." "Hey."

Elinden kağıt tabağı çekip onu masaya iterim . "İtme. Ve her durumda kendine baba demeyi bırak."

"Kendime baba demeyi öylece *bırakamam*. Fırsat çıktığında olmaz. Ayrıca" — iki dev yaban mersinli kek alır, birinin yarısını ağzına tikiştirir — "Ben takımın babası gibiyim, değil mi?"

Bu tür durumlarda onunla uğraşmamak en iyisi, o yüzden uğraşmıyorum.

"Teknik olarak..." Vipers'ın genel menajeri Axel Larsen, başını omuzlarımızın üzerinden uzatır. "Takımın babası *benim*." Carter'a göz kırpar. "Belki *senin* baban da ben olurum, Beckett."

Carter nefesini tutar ve Axel'in omzuna parmağını sokar. "Holly Beckett senin liginin çok dışında, o uzayda."

Gözlerimi devirip tabağımı doldururum ve odanın arkasında bir yer bulurum. Bir dakika sonra çocuklar yanıma çöküp, tabaklarını doldururlar ve hafta sonunu nasıl geçirdiklerini anlatırlar.

Carter ve eşi Olivia, kızları Ireland'ı Disneyland'a götürmüşler. Adam ve Rosie, çocukları Connor'ı Adam'ın ailesini ziyaret etmek için Colorado'ya götürmüşler ve haftanın geri kalanını, eğitimlerini bitirir bitirmez evlat edinmeyi umdukları küçük kız Lily için boş yatak odalarından birini hazırlamakla geçirmişler. Emmett ve eşi Cara, haftayı...

"—hayvanlar gibi sevişiyorduk. Kelimenin tam anlamıyla her yerde. Mutfak tezgahı, banyo tezgahı, yemek masası, oturma odası kanepesi, bodrum kanepesi, yatak odasındaki şezlong, aklına ne gelirse. Ağırılığımı taşıyabiliyorsa, üzerinde onu beceriyordum."

"Haftamı böyle geçirmeliydim," diye mırıldanarak, üzerine tarçınlı şeker serpilmiş yapışkan bir hamur işini ağzıma tıktırıyorum. Brenda'yı davet ettiğimde planım buydu, ama Cabo'ya indiğimizde ona tahammül edemiyordum bile. Üç gün sonra Lennon'ın amında Tanrı'yı bulduğumda da planım hala buydu, ama sonra o beni terk etti. Hayatımın en kolay tek gecelik ilişkisiydi, ama onu bir daha görmeden önce, haftanın geri kalanını onun tavırlarını sikerek geçirmeyi tercih ederdim.

"Tatilde *iki* kız tarafından terk edildiğin için hala kızgın olduğunu görüyorum," diyor Garrett.

"Brenda umurumda değil."

"Brielle," diye düzeltir Adam. "Yoksa Breanne miydi?" Kaşlarını çatıyor. "*Breanna* mı? Sanki ona B ile başlayan milyonlarca farklı isim takmışsın gibi geliyor."

Elimi sallayarak onu susturuyorum. "Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Ama komşu kız..."

"Balayında olması gereken kız," diye onaylar Carter, başını sallayarak.

"Evet, o. O..."

"Breanna'nın gitmesinin sebebi mi?" diye sorar Emmett.

"Hayır. Şey, evet, sayılır. Çünkü ben ona bakıyordum ve Breanna, ona yeterince ilgi göstermediğim için sinirlendi."

"Adı neydi?" diye sorar Adam.

Garrett kıkırdar. "Muhtemelen hatırlamıyordur."

"Aslında hatırlıyorum. Adı..."

"Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey mi var beyler?" Koçun sesi odayı doldurur ve keskin bakışları bizi hemen susturur. "Tanrım, erkekler profesyonel hokey takımını mı çalıştırıyorum yoksa anaokulunda mı öğretmenlik yapıyorum diye merak ettiğim zamanların sayısı inanılmaz."

"Üzgünüz, koç," diye mırıldanırız beşimiz, sessizce yemeklerimizi yemeye devam ederiz.

"Tamam, devam edelim. Muhtemelen hepiniz uykuya hazırsınız ve yarınki maç için herkesin dinç olmasını istiyorum, bu yüzden sizi fazla alıkoymayacağım." Koç, önündeki masaya yayılmış kağıtları karıştırırken iç çeker, diğer elini saçlarına gömer. "Ah, doğru. Henüz duymadıysanız, Tim artık bizimle değil."

Beşimiz canlanarak koça doğru eğildik. Carter özellikle hevesliydi ve Garrett'in eli Carter'ın kucağına uzanmış, bekliyordu.

"Kayınvalidesi iyi değil, bu yüzden o ve karısı yardım etmek için eve geri döndüler."

"Ah, *lanet olsun*," Carter içinden homurdanır.

"Evet, lanet olsun," diye mırıldanır Garrett, parmaklarını avucunun içine kısıp. "Öde."

Carter, Garrett'in eline bir avuç dolusu banknot atar ve kollarını göğsünde kavuşturarak odanın ön tarafına sert bir bakış atar.

"Yine de Vipers ekibimize yeni katılan üye için çok heyecanlıyız. Harika bir gözü var ve sosyal medyada büyük yankı uyandıracığına eminim." Koridordan konuşma sesleri geliyor ve Koç kapıdan dışarı bakıyor. "Ah, işte geldi."

Yemin ederim bu sesi daha önce duymuştum, giderek yaklaşan sesi. Beynimi garip bir şekilde kaşıyor ve parmaklarımı bereimin altına sokup, kim olduğunu hatırlamaya çalışırken kafamı kaşıyorum.

O gülüyor, kaygısız bir kıkırdama, zihnimde çok fazla içki içtiğim nemli bir geceyi, hakaretler karşılığında gerçekleri paylaştığımızı, terden sıırıslam bedenlerimizi, tekila öpücüklerimizi ve ejderha dildosunu sismeye çalıştığımızı hatırlatıyor.

"Çocuklar, yeni fotoğrafımız ve sosyal medya içerik yöneticimiz Bayan Hayes'e sıcak bir hoş geldin diyelim."

O odaya girer ve benim dünyam durur. Pastam, karamel brulée latte'mle birlikte yeniden ortaya çıkabilir.

"Merhaba çocuklar," diyor el sallayarak ve geniş bir gülümsemeyle. "Ekibe katıldığım için çok heyecanlıyım. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler... teşekkürler..." Koyu kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenir, genişler ve keskin bakır rengi elmacık kemiklerine derin bir kızarıklık yayılır. Kamera arkasında saklanırken pistte taktığı bereyi çıkarmıştır ve şimdi tek görebildiğim saçları, yumruğumla kavradığım kestane rengi bukleleridir.

Onu becerirken ellerimi, bir gelinin balayında becerilmeyi hak ettiği şekilde becerdim. Sonra yutkunur ve sonunda aradığı son kelimeyi ekler. "Ben."

"Lennon," diye fısıldadım, tabağımın içeriği ayaklarıma düştü.

Adam parmaklarını şıklatır. "Lennon! Evet! O kızın adı buydu... Sen..." Gülümsemesi kaybolur. "Sen..." Gözümün ucuyla, başını benimle odanın önündeki kadın arasında ileri geri salladığını fark ederim, ikimiz de birbirimizi izliyoruz. Yutar. "Oh. Oh hayır."

Oh hayır, haklısın.

Bir yerlerde, Carter'ın yere saçılmış yemeğimi kısa devre yaptığının, henüz onu kurtarmak için eğilmediğimin farkındayım.

Ama bir hafta önce kraliçe gibi sikimi süren, beni yalvartıp sonra *da* gizlice kaçan kadından gözlerimi alamıyorum. Ve şu anda, en büyük hatasının hayaleti ile yüz yüze gelmiş gibi görünüyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor, ağızını kapatarak. "Sanırım kusacağım."

Adam'ın gözleri dümdüz ileriye bakıyor, Lennon odadan kaçarken başı sallanıyor. "Demek Cabo'da tanıştığın kız oydu."

"Düzeltilme," diyor Garrett, ağızında donutla mırıldanarak. "O, Cabo'da *yattığı* kızdı."

Emmett telefonunda bir mesaj yazıyor. "Cara bunu çok sevecek."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor Carter, eğilip yerden yemeğimi alıyor. Onu agresif bir şekilde tabağa geri koyuyor ve daralmış gözleriyle bana hayal kırıklığını yansıtıyor. "Fırın ürünlerini israf etmeyiz, Riley."

Koltuğuna çöküyor ve parmaklarına yüzük gibi mini çörekler takıyor. "Neyse. Ne kaçırdım?"

BÖLÜM 5

HEPSİ ATEŞTEN RÜYA

LENNON

BU HAFTA BENİM HAFTAM DEĞİL.

Gerçekten, bütün yıl zor geçti.

"Daha Ocak ayındayız," diyor annem, mavi gözleri telefonumun ekranından eğlenerek parıldıyor.

"Aynen öyle." Yeni oturma odamdaki kanepeye uzanıyorum. "*Daha* Ocak ayı. Zaten *cehennemin* ateşli derinliklerinde yanarken, yılın geri kalanını asla atlatamayacağım."

"Ryne ile birlikte," diye mırıldanır babam ekranın dışında bir yerden.

Annem gözlerini devirir. "Siz ikiniz tanıdığım en büyük drama kraliçelerisiniz. Yılı tersine çevirmek için bolca vaktin var, Len. Vancouver'da yeni arkadaşlar edineceksin..."

"Olası değil."

"...ve belki biriyle tanışırsın..."

"Hayır."

"Kim bilir, belki de takımdaki çocuklardan biriyle bir romantizm yaşarsın..."

"Hayır."

"Ama Lennon..."

"Kesinlikle hayır, anne. Bir hokey oyuncusuyla çıkmayacağım." Belki de biriyle yatabilirim.

Hayır. *Yaptım*, geçmiş zaman.

Ve lanet olsun, *bu* bir hataydı. Son yirmi yedi saat boyunca pişmanlık duyduğum muhteşem, inanılmaz, harika, *orgazmik* bir hata.

. . yirmi yedi saattir pişman olduğum muhteşem, inanılmaz, muhteşem, orgazmik bir hataydı. Temel olarak, Vancouver Vipers'ın konferans odasına girip Cabo'daki tek gecelik ilişkimle yüz yüze geldiğimden beri, ki o da sadece *ohhh Tanrım, evet, Jaxon, lütfen* değil, aynı zamanda Jaxon Riley, şu anda çalıştığım takımın yıldız savunma oyuncusu... *oh lanet olsun*, kusacağım.

Evet, kulağa kötü geliyor, değil mi? Aksi takdirde, hayatımın geri kalanını mutlu bir şekilde, o tek gecenin anısı, Jaxon, onun pis ağız ve ejderha dildomu suya düşüren sikiyle, tam olarak bundan ibaret: bir anı.

Bunun yerine, her gün işe gelip, o adamın yüzünü bacaklarımın arasında hiç gömmemişim gibi davranmam gerekecek.

Annem kaşlarını çatarak kül rengi saçlarını geriye doğru itti. Geçen yıl babamın teşvikiyle saç köklerini boyamayı bıraktı ve şimdi düzgün sarı bob saçları gümüş rengi çizgilerle kaplı. "Neden olmasın? Kadroya baktım. Orada birkaç tatlı kız var."

Gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısına elimi bastırıyorum. "Buraya korkunç bir ilişkiden kaçmak için geldim, başka birinin peşine düşmek için değil." Ve elbette, çok fazla renkli içki içtikten sonra kazara kendimi sapladığım oyuncuyu kimseye anlatmam.

"Evet, Len," kuzenim Serena mırıldanıyor, kahverengi gözleri parılayarak telefonumun bölünmüş ekranından bana sırtlıyor. "Orada kesinlikle en az bir tane gözüne çarpan sevimli oyuncu vardır. Neden onunla iyi bir seks yapmıyorsun?"

Tamam, yanlışlıkla Serena'ya Jaxon'dan bahsettim. Bu ikinci hatamdı (birincisi Jaxon'dı) çünkü Serena sır saklamayı, eski nişanlığımın Tinder'dan uzak durmayı becerebildiği kadar beceriyor, yani hiç beceremiyor.

Kahretsin, Ryne birinci hataydı, değil mi?

"Lanet olsun, Rena." Annem içini çeker. "Randevu dedim, yatmak değil."

Babam annemin yanına gelir. "Bu konuşmayı hiç sevmedim. Kimsenin sikilmesine gerek yok." Ağızını annemin kulağına yaklaştırır. "Sen hariç."

"İğrenç," Serena bağıırırken ben de öğürürüm. "Fazla bilgi, Trev amca!" "Ve sporcular kötü haber," diye ekler.

"Oğlunuz profesyonel bir beyzbol oyuncusu," diye hatırlatıyorum ona. "Siz emekli bir koçsunuz."

"Koç, oyuncu değil. Ve Devin berbat bir haber."

Annem kaşlarını kaldırır. "Devin, o yaştaki sana tıpatıp benziyor."

O, elini kalbinin üzerine koyarak sırtıyor. "Son derece çekici ve şeytani derecede yakışıklı. Teşekkürler, biliyorum."

Annem, Serena ve ben aynı anda gözlerimizi deviririz.

Annemin bakışları bana geldiğinde, hala kaşlarını çatmış durumda. Birkaç gün önce Vancouver'a giden uçağa bindiğimi gördüğünden beri ondan gördüğüm tek şey bu, sanki bu ifade yüzüne kazınmış gibi. O hiç kaşlarını çatmazdı. Ama benim kasvetli geleceğime olan umudu, gülümsemesi ile birlikte yavaş yavaş sönüyor.

"Mutluluğu bulmanı istiyorum, Lennon. Neye benziyor olursa olsun. Ve bir şey yüzünden sonsuza kadar ilişkilerden kaçınmanı görmek istemem..."

"...lanet olası bir pislik yüzünden," diye tamamlıyorlar Serena ve babam, ki tesadüfen bu, telefonumda Ryne'nin adı.

"...gerçek bir erkek olmadığı için."

Pijama şortumun kenarını çekiştiriyorum. "Mimi hala bana kızgın mı?"

"Sana kızgın değil, aslında..."

Serena gülerek burnunu çeker. "Mimi, baharda yapılacak aile pikniğine kadar geri dönmezsen, seni kendisi geri getireceğini söyledi."

"Sadece kaçtığın için üzgün," diye açıklıyor annem.

"Kaçmadım ki! Sadece uzaklaşmam gerekiyordu!"

Serena tırnaklarını kontrol ediyor. "Çoğu insan buna koşmak diyor."

"Ben uçtum." Burnumu havaya kaldırırım. "İkisi birbirinden çok farklı." Parmağımın etrafında bir bobini döndürür, kayıp geri sıçramasını izlerim. "Yine de bana kızmasını istemiyorum."

Babam gülümser ve her zamanki gibi bu gülümseme yüzünü değiştirir. Tüm sert çizgiler erir, her zaman kendimi güvende hissettiğim sıcaklığa dönüşür. Neredeyse siyah sakallarının altında, yanaklarındaki gamzeler belirir

ve kahverengi teninin, koyu kahverengi gözleri gibi parladığını yemin ederim. Babam, tıpkı bu haliyle, her zaman en sevdiğim güvenli yerlerden biri olmuştur.

"O sana kızgın değil, tatlım. O anlıyor. Seni özlüyor, hepsi bu. Hepimiz özlüyoruz. Ama senin mutlu olmanı istiyoruz, burada bizimle ya da Vancouver'da, ama kesinlikle hiçbir sporcu tarafından ezilmeden." Yüzü aydınlanır. "Oh, hey, ikinci sınıftaki kız arkadaşın ne oldu? O çok hoştu! Evet, onu severdim." İki parmağıyla beni işaret eder, kaşlarını bir kez kaldırır ve evet, o her zaman utanç verici olmuştur. "Onu aramalısın."

Yüzümü avuçlarımla kapattım ve iniltiyi gizledim. "Hillary mutlu bir evliliği var, iki çocuğu var ve üçüncüsü yolda, baba, ama neredeyse on yıl önce sende kalıcı bir izlenim bırakmış olmasına sevindim." Kanepeden kalkıp ayağa kalktım ve mutfığa gidip dün gece Amazon'un teslim ettiği makineyle kendime kahve yaptım. "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğim. Kendi başıma kalacağım."

Üçü birbirlerine bakiştılar, ben ise farkında değilmiş gibi davrandım. Ben hiç yalnız kalmadım... yani, hiç. İlk öpücüğümü on üç yaşında, Serena'nın on dördüncü doğum günü partisinde onun dolabında yaşadım ve bir daha geriye bakmadım. Lise üçüncü sınıftayken Mimi beni Ryne ile tanıştırdı, o zamanlar ben lise öğrencisiydim, o ise üniversite birinci sınıftaydı. Liseden sonra, Georgia Üniversitesi'nde ona katıldım, yedi kızla birlikte bir öğrenci evine taşındım ve mezun olduğumda Ryne bana evlenme teklif etti. Onsuz bir gelecek düşünemediğim için evet dedim ve iş için şehirdeyken kaldığı eve taşındım. Şimdi yirmi altı yaşındayım ve tek başıma nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Hem yalnız olmaktan hem de nasıl davranacağımı bilmemekten.

"Her neyse, ben gayet iyiyim." Küçük deliğe bir kahve kapsülü sokuyorum, kapağı kapatıyorum ve bana doğru yanıp sönen üç ışık gördüğümde paniğe kapılıyorum. Hangisine basacağımı bilmiyorum, bu yüzden en güvenli seçenek gibi görünen ortadakine basıyorum. Küçük makine çalışmaya başlıyor ve ben, öğütme sesi çıkarmaya başladığında kendimle gurur duyarak gülümsüyorum.

"Bu ses de ne?" diye sorar babam dikkatlice.

"Kahve yapıyorum. Şu anda çekirdekleri öğütüyor."

Serena gülerek burnunu çeker. "Biliyorum, sadece çekirdekleri öğüttüğünü söylemedin. Len, tezgahının üzerinde lanet bir Keurig kutusu var. Çekirdekler zaten öğütülmüş!"

"Ha?" Makine, acilen yeni frenlere ihtiyaç duyan bir araba gibi gıcırıyor ve bana hafif renkli su fışkırmaya başladığında dişlerimi sıkıyorum. "Siktir."

"Aman Tanrım," diye mırıldanır annem. "Tatlım, o kahve yapmayı bilmiyor."

"Hayır!" Telefonumu göğsüme bastırarak bir düğmeye, sonra diğerine ve sonunda üçüne birden basıyorum. Su bana doğru fışkırmaya devam ediyor ve makine sanki onu kişisel olarak gücendirmişim gibi öfkeli bir cızırtı sesi çıkarıyor. "Her şey yolunda! Benim gitmem gerek..." Su aniden kahverengiye dönüyor ve her yöne sıçramaya başlayınca çığlık atıyorum. Bir şekilde kendimi toparlayarak, telefonumun ekranını yüzüme yaklaştırdım ve bahse girersem yüzde 100 gerçek gibi görünen kocaman bir gülümseme takındım. "Hey, burada her şey yolunda, ama gitmem gerek. Mobilya alışverişine. Çünkü kendi başıma yaşamaktan çok heyecanlıyım ve şu ana kadar bu konuda inanılmaz derecede başarılıyım."

Ailem bana şaşkın şaşkın bakar ve yalanımı fark etmeden önce, yarı çığlık atarak "*Tamam, sevgiler, hoşça kalın!*" derim.

Telefonumu yere fırlatıp kahve makinesinin fişini duvardan çekiyorum ve kahve fışkırması durduğunda rahat bir nefes alıyorum.

Telefonumdan bir ses geliyor ve Starbucks'tan gelen e-posta bildirimine bakıyorum.

Bir sonraki Starbucks ziyaretin babamın hesabı! Babam sana 200 dolarlık bir e-hediye kartı gönderdi ve "Daireni yakma" dedi.

Oh, *şükürler* olsun.

Pijamalarımı değiştirip güne başlamadan önce babama bir *teşekkür mesajı* gönderiyorum. Maç için öğleden sonra geç saatlere kadar arenada olmam gerekmiyor, bu da bana bolca

Starbucks'a gidip, IKEA'da kaybolarak günümü geçirmek ve hatta belki de ikinci tur için Starbucks'a geri dönmek için bolca vaktim var.

Çünkü ~~Jaxon Riley'i görmezden gelip~~ IKEA mobilyalarını monte etmek istiyorsam, vücudumun kaldırabileceği kadar kafeine ihtiyacım var.

Ve muhtemelen *güçlü* bir kokteyl.

"Burada alkol *servis ediliyorsa*, bu kesinlikle iş yerinde içki içmek olarak kabul edilmez."

"Hayır diyorum ve ben her zaman haklıyım."

Düşündüğüm şeyi yüksek sesle mırıldandım, ama solumda bir buçuk metre uzakta duran sarışın kız yine de cevap verdi. Omzumun üzerinden ona baktım, bana göz kırptığında ve tekrar konuşmaya başladığında yanaklarım kızardı.

"Hadi kızım, içkini iç."

"Yapamam." İsteksizce kameramı tekrar elime alıp, oyuncular buzun etrafında koşuştururken, kaleciye şut atarken, esneme hareketleri yaparken veya şakalaşırken kamerayı buza doğrultuyorum. Sonra kameramı tekrar bir santim geri çekip sarışına bakıyorum. "Ama sanki beni içmeye davet ediyorlar gibi, değil mi?"

"Oh, kesinlikle. En azından alay ediyorlar."

"Neredeyse kabalık sayılır."

"Çok kaba." Kaşlarını kaldırarak bana gizlice bir şarap soğutucusu uzatır.

"Teşekkürler, ama bu işe ihtiyacım var. Başka bir yol bulmam gerekecek."

Elini kaldırıp başını sallar. "Ama fikrini değiştirirsen." Göz kırparak dikkatini solundaki kız grubuna geri çevirir.

Sonraki birkaç dakikayı onların sohbetlerini dinleyerek geçirdim; fısıldaşıyor, birlikte gülüyor, tartışıyorlardı; bu tavırları bana onların sadece arkadaş değil, aile olduklarını gösteriyordu. *Aslında* ailemden olmayan kimseyle bu tür bir arkadaşlık kurmamıştım ve şu ana kadar bunun ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kız öğrenci kulüpleri size

sahte bir güvenlik ve önem hissi verir. Kendinizi yenilmez hissedersiniz, sanki sizin için her şeyi yapabilecek arkadaşlarınızın oluşturduğu bir güç alanıyla çevriliymişsiniz gibi. Ama sonra, aynı kişiye aşık olmak ya da aynı yerden cheerleader olmak gibi en saçma, en önemsiz şeyler yüzünden parçalanırsınız. Eğer şanslıysanız ve üniversiteyi onlar hala yanınızda olarak bitirirseniz, mezuniyetten sonra onları bir daha asla görmeyebilir, bunun yerine sosyal medyada hayatlarının nasıl geliştiğini izleyebilir ve bir dahaki sefere ikiniz de şehirde olduğunuzda buluşmak için yarım yamalak sözler verebilirsiniz.

Belki Vancouver, bunu bulmam için bir şanstır. Belki şimdi benim sıramdır, ailem gibi olacak arkadaşlar, sonsuza kadar yanımda kalmak isteyen insanlar bulmak için.

Hevesli düşüncelerimi içime atıp işime odaklanıyorum: seksi hokey oyuncularının fotoğraflarını çekmek. Hiçbir şey bilmediğim, yarı şiddet içeren bir sporu fotoğraflamak, tam olarak hayal ettiğim kariyer değil. Bir zamanlar gökyüzünü fotoğraflamayı hayal ederdim. Muhteşem gün doğumu ve muhteşem meteor yağmurları. Takımyıldızlar, kanlı aylar ve kuzey ışıkları. Hayattaki tüm güzellikler.

Ama bazen hayaller, gerçekler değil, hayaller olarak kalmak içindir. Bu yüzden uzun zaman önce hayallerimin peşinden koşmayı bıraktım.

Bu yüzden, iki hafta öncesine kadar, Ryne'nin iş ortaklarından birinin eşine ait bir ev tasarım şirketinde ev dekorasyonu, fotoğrafçılık ve sosyal medya sorumluluğunu üstlenmiştim. Korkunç derecede yalnız ve sıkıcı bir işti, kameramı sonsuza kadar bırakmak istedim. En azından şimdi insanlarla etkileşim kurma ve arkadaşlar edinme şansım var.

Kamera merceğinden buzun ötesindeki manzarayı takip ediyorum, yanırlıkla Jaxon'ın yüzüne odaklandığımda kalbim hızla atmaya başlıyor. Pembe bir sakız çiğniyor, sarışın bir adamla gülüyor. Jaxon'ın gülmesi ve gülümsemesi tuhaf bir manzara. Onu, sadece benimle dalga geçerek gülen, kaba, kibirli, karamsar bir pislik olarak hatırlıyorum. Ama burada... mutlu görünüyor. Beyzbol sahasında değişen hali, sanki sonunda eve dönmüş gibi, bana kardeşimi hatırlatıyor.

Ve sonra o ela gözler buzun ötesine kayıyor ve bana odaklanıyor.

"Oh, lanet olsun. Kahretsin." Kamera elimden kayıyor ve ona uzanırken ılık atmamı zorlukla bastırıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Bebeğimi kollarımda tutarken, güvenli olması için kayışı boynuma geçiriyorum ve buza bakıyorum. Adamın hala beni izlediğini fark edince midem bulanır ve onu izlemekten kaçınmak için, yapabileceğim herhangi bir şey bulmak için sola sağa dönüp dururum. Onun meşgul olması gerekmiyor mu? İşine pek bağlı değil gibi görünüyor, değil mi?

Bana ayrılan koltuğa oturup telefonumu çıkararak takımın Instagram sayfasına giriyorum. Bu takımın çılgın bir hayran kitlesi var, ancak sosyal medyada pek aktif değil. Benim görevlerimden biri de bunu değiştirmek ve bu görev beni inanılmaz heyecanlandırıyor. Sosyal medya, hayranlarla etkileşim kurmak için eğlenceli bir yer olabilir ve sadece kırk beş dakika önce paylaştığım, Vipers takım kaptanı Carter Beckett'in üç parçalı takım elbiseyle arenaya girerken yakasına "Dünyanın En Harika DILF'i" yazan bir rozet taktığı fotoğraf bunun kanıtı. Bu basit fotoğraf şimdiden üç yüzden fazla yorum ve elli bin beğeni aldı. Görünüşe göre Vipers hayranları gösterişli kaptanlarını çok seviyorlar.

"Sen Lennon'sın, değil mi?" solumdaki gülümseyen sarışın kadın soruyor. O, ünlü sporcuların kolunda sık sık gördüğümüz türden, ince, uzun bacaklı, muhteşem canlı sarı saçlı, çarpıcı bir kadın. Onun, tüm eşler ve kız arkadaşların sevgiyle adlandırıldığı gibi, oyuncuların eşlerinden biri, yani WAG'lerden biri olduğunu varsayabilirim. Belki de kaptanla evlidir. "Yeni fotoğrafçı mısın?"

Kameramı kaldırıp gülümsüyorum. "Evet, benim."

Gülümsemesi imkansız bir şekilde genişliyor ve o bakmaya devam ettikçe, dişlerimde bir şey mi var diye merak ediyorum. Dönüp, dilimi dişlerimin üzerinde dikkatlice gezdiriyorum, göğüslerimi silkeliyorum, ki göğüslerim o kadar büyük olmasa da, gömleğimdeki lekelerin yüzde 99'unu tutuyorlar.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor ve kadına hızlıca bir bakış attığımda, hala beni izlediğini ve *hala* sırtıtmakta olduğunu görüyorum. Aslında, o kadar büyük ki, neredeyse korkutucu. Onun sırtışından değil, daha çok tüm tavırlarından eminim, sanki her an halkı için savaşımaya hazırmış gibi.

"Size... yardımcı olabilir miyim?" Sonunda soruyorum, sesim Gibi normalden çok daha tiz çıkıyor.

Kadın koltuğuna yaslanıp, ayaklarını pleksiglasın üzerine koyar. Bir avuç dolusu — *iğrenç*, bunlar M&M'ler ve Skittles mı? — ağzına atar, arkadaşlarına hızlıca bakar ve göz kırpar. "Biliyoruz."

Kaşlarım yükselir. "Biliyor musunuz?" "Biliyoruz."

"Neyi biliyorsunuz?"

Gözleri buza kayar ve ben de onun bakışını takip ederek, şu anda derin bir lunge hareketine dalmış olan adama bakarım. Bir hafta önce beni komaya sokacak kadar sert bir şekilde beceren adama şüpheli bir şekilde benziyor, ama emin olamıyorum. Belki de ateşli bir rüyaydı.

"Biliyoruz," diye tekrarlar, ama bu sefer kaşlarını kaldırıp dilini yanağının iç tarafına vurarak vurgular.

"Ben... Ne demek istediğini anlamadım... Sen..."

"Oh, lanet olsun, Care. Onu bu ıstıraptan kurtar." Yanındaki minyon esmer kadın ona doğru eğilir ve sempatik bir gülümsemeyle, "Jaxon'la Meksika'nın gün doğumuna doğru sürdüğünü biliyoruz. Cara için üzgünüm. O hep böyledir," der. Elini sallar. "Ben Olivia. Onun gibi değilim ve evliyim..."

"*Ollie!* Hey, Ollie, bana bak! Prenses, bak!"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve birkaç saniye sonra nefesini verdi. Takım kaptanı buzun üzerinde başının üzerinde ellerini sallayarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Carter."

"Vay canına. Neden bilmiyorum ama Carter ve senin" — Cara'yı işaret ediyorum — "evli olduğunuzu sanmıştım."

Cara ve Olivia birbirlerine bakıyorlar, uzun bir sessizlik anı o kadar uzuyor ki, sözlerimi geri almak için çaresizce boğazıma kadar geri çekmek istiyorum.

Ama sonra ikisi de kahkahalara boğulur.

"Aman *Tanrım*," diye bağırır Cara, parlak mavi gözlerinin altını silerek. "Sen sandın ki..."

"Cara ve *Carter* mı?" Olivia zar zor konuşur.

Başka bir esmer Olivia'nın arkasından başını uzatır, kahkahalar atarken derin gamzeleri belirir. "Lennon, *lütfe*."

En sondaki, sevimli sarı ve pembe bob saçlı kadın bana anlayışlı bir gülümseme atar, ama konuşmaya çalıştığı anda kıkırdamaları kaçır. "Onu rahat bırak." Kıkırdar. "Bilemezdi ki."

"Oh, bebeğim." Cara derin bir nefes alır ve elimi okşamak için uzanır. "Bu çok tatlı. Carter ve ben çıkmış olsaydık, Vipers'ın yeni bir kaptana ihtiyacı olurdu, çünkü o adam bu gezegenden silinip giderdi." Bir vücut pleksiglasla çarpışır ve Cara, ona kaşlarını çatıp adama gülümserken gözleri ısınır. "Bu benim adamım. Emmett."

"Ve o da benim," der pembe saçlı kadın, buzun diğer tarafında onu izleyen devasa kalecinin yönüne özlem dolu bir gülümsemeyle. Adam Lockwood eldivenini çıkarır, kalbine dokunur, kadını işaret eder ve kadının yanakları saçlarının rengini alır. "Ben Rosie," der bana.

"Jennie," diğer esmer kız bana göz kamaştırıcı, gamzeli bir gülümsemeyle diyor. "Beckett kardeşlerin daha iyisi ve... oh, lanet olsun." Yeni bir şarkı başlar ve arena boyunca ekstra yüksek sesle çalmaya başlar, gözleri buza çevrilir ve koltuğundan sıçrar. "Garrett, lanet olsun, kışını sallaman lazım! Kışını!" Kendi kışını işaret ederek, iyice sallıyor. Sonra iç çekiyor, koltuğuna geri çöküyor ve buz pistine gelişigüzel bir hareket yapıyor. "Ben dans edemeyen adama aitim. Tanrım, o umutsuz vaka, ama ona çok aşığım."

Buz pistine doğru dönerim ve dört adamın kale önünde sıralandığını görürüm. Carter, 69 numaralı oyuncunun kolunu çekerek onu da katılmaya ikna etmeye çalışıyor ve ben de çocuklar şarkı sözlerine göre dans ederken bu nostaljik melodiyi hatırlamaya çalışıyorum.

"Bu 'Cha Cha Slide' mı?"

"Evet." Cara ağzına bir avuç daha şeker atıyor. "Jaxon hep böyle yapar, katılmak istemiyormuş gibi büyük bir gösteri yapar. Ama şu anda bu konuda gerçekten zorluk çıkarıyor, değil mi? Belki de sen izlediğin için utanıyordur."

Adamı arıyorum ama bulamıyorum. Carter hala 69 numarayı çekiyor...

İç çekerek, elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. "Tabii ki Jaxon 69 numara."

"*Biliyordum!*" Cara ığlık atar. "Jaxon 69 numaranın kralı, değil mi? Bu adamın hayattaki tek hayali, yüzüne oturan bir amcık tarafından boğularak ölmek gibi görünüyor."

"*Care!*" Olivia arkadaşına sert bir bakış attı, ama yüzünde olması gereken şok ifadesi yok gibiydi. "Bu aile dostu bir etkinlik! Burada çocuklar var!" Koltuğuna geri oturdu. "Ayrıca, Carter 69 numaranın kralı."

"Uh, size bunu söylemekten nefret ediyorum." Rosie parmağını kaldırır. "Ama Adam *kesinlikle* altmış dokuzun kralı."

Kızlar ığlık ve bağırışlarla patlarlar ve ben kahkahamı bastırıyorum. Tamamen sessiz olana kadar onların beni izlediklerini fark etmem.

"Ee?" Jennie umutla sorar.

"Ee... ne?"

"Jaxon numarasının hakkını veriyor mu, ne?"

"Oh. şey... Bilmiyorum, biz aslında, şey..." Yanan yüzümü kameramın arkasına saklayarak, Cha Cha Slide'in bu korkunç koreografisini kaydediyorum. Jaxon hala dans etmiyor, sadece huysuz huysuz kollarını huysuz huysuz göğsünün üzerinde kavuşturmuş duruyor. "Evet."

Ve yemin ederim, onların çığlıkları diğer hayranlarınkine rakip oluyor.

Görünüşe göre, Jaxon Riley'nin büyük bir iştahı olan tek şey kadınlar değil.

Maçın son beş dakikasına geldiğimizde, Jaxon'ın aşırı küfürlü konuşmaya ve diğer takımla biraz fiziksel temasa geçmeye de eğilimi olduğu açıkça belli oluyor. Takım arkadaşları, olaylar daha da büyümeden onu kavgalardan uzaklaştırıyor, ama her kavgaya karıştığında kalabalığın çığlıkları ve kavga nlendiğinde duyulan derin i ekmelerden yola çıkarak, bu hayranların onun agresif tavrını sevdiğini söyleyebilirim.

Onları suçlamıyorum. O agresif tavır sorunu, hayatımda yaşadığım en akıl almaz sekse yol açtı. Bazen,

Hala Jaxon'ın bir geceliğine benim vajinamda bıraktığı boşluğu hissedebiliyorum. Bu durumdan dolayı, Jaxon'ın bir geceliğine benim vajinamda bıraktığı boşluğu hala oradaymış gibi davranmaya çalışıyorum. Bu çok sinir bozucu ve daha da sinir bozucu olan şey, onun buz üzerindeki tavırlarının beni ne kadar tahrik ettiği.

Kameramla, buzun üzerinde ilerlerken, diğer takımın forvetiyle adım adım eşleşen savaş yolunu takip ediyorum. 250 kiloluk bir adam değil, güzel bir Olimpik artistik patenci gibi, hiç çaba harcamadan dönüyor ve ben, rakibinin yolunu keserek geriye doğru kayarken kalçalarının sallanışını izleyerek büyülenmiş bir şekilde onu seyrediyorum. Kırmızı takımın forveti onu geçmeye çalışıyor ve Jaxon omzunu onun yanına atarak onu yolundan saptırıyor. Puku kapıyor, tahtaya doğru fırlatıyor ve Emmett Brodie onu alıyor, rakip kaleye doğru hızla ilerliyor.

"Evet, Emmy!" Cara çığlık atarak ayağa kalkar ve avuçlarını cama vurur. "Hadi, bebeğim! Oral seks için yap şunu!" Bana göz kırpar. "Kaçırса bile ona oral seks yapacağım."

Ben gülümserken, Emmett puck'ı havaya fırlatır. Puck ağın arkasına girince arena çığına döner ve çocuklar Emmett'in üzerine atlayınca parmağım deklanşöre basar. Cara hala çığlık atıyor, gördüğüm en ateşli WAG, bu yüzden onun da fotoğrafını çekiyorum, çünkü bu gece Vipers'ın Instagram sayfasında kendi paylaşımını hak ediyor.

Merkez buz pistine dönerken, Jaxon ve puck'ı çaldığı forvet bir tür dansa tutuşurlar ve ikisi de kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak konuşurlar. Gülümsemelerine rağmen, içimden bir ses bana söylediklerinin hoş bir şey olmadığını söylüyor. Jaxon başını eğip diğer adama bir şeyler fısıldıyor, yüzündeki gülümsemeyi siliyor, Jaxon'ın gülümsemesi ise uzaklaşırken giderek büyüyor.

"Bekle," diye bağırır adam arkasından. Kalabalık ve müzik sesinden dolayı duymak neredeyse imkansızdır, ama kelimeleri ayırt etmeyi başarırım. "Senin de buradan gitmen an meselesi. Kimse seni tutamaz."

Jaxon durduğunda vücudu kaskatı kesilir ve kalbim in my chest at the dark look that storms through his

maske yerine oturur gibi bir ifade. Adamın yanına dönüyor ve ikisi aynı anda eldivenlerini buza atıyorlar, kalabalığın uğultusu kulaklarımda çınlayan sesi bastırıyor. Jaxon rakibinin forması yakasından tuttuğunda kanım kaynıyor ve yumruğunu öne doğru savurup rakibinin çenesine tam isabet ettirdiğinde, kendimi bu kadar tahrik olmuş bulduğum için dehşete kapılıyorum. Yanlışlıkla bir fotoğraf çekerim, sonra iki. Üç, ve birdenbire Jaxon'ın on fotoğrafı elimde olur, kaskı buza düştükten sonra terden sıırıslam saçları alnına yapışır, aynı derecede öfkeli görünen bir adamla güreşirken ela gözleri parlar ve kararlıdır.

Yetkililer onları ayırarak ikisini de ceza alanına doğru iterler. Jaxon kaskını ve eldivenlerini buzdan alırken, sopasını kolunun altına sıkıştırırken, dilinin ucuyla alt dudağının ortasındaki kanlı yarayı yalarken fotoğrafını çekerim. Koyu renkli gözleri benimkilere döner, ben de kamerayı ve bakışlarımı kucağıma indirir, karnımın derinliklerinde oluşan baş döndürücü hissi yutarım.

"O her zaman böyle mi yapar?" diye soruyorum, dev ekranda onun ceza kutusuna tırmanışını, birisi kanayan dudağına bakarken yüzünü suyla yıkamasını izliyorum.

"Kavga mı? O bu konuda harika değil mi?" Cara bir an beni izler, gözlerinde meraklı bir bakış vardır, ama gülümsediğinde bu bakış yaramazlığa dönüşür. "Hey, maçtan sonra ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Şarap içip sarhoş olup IKEA mobilyalarını monte etmeye çalışacağım."

Olivia gülüyor. "Onu monte etmenin tek yolu bu."

"Sen de bizimle gelmelisin," diyor Cara. "Ollie ve Rosie bu gece çocukları yok. Gel, bizimle şarap içip sarhoş ol. Birkaç gün bekleyebilirsen, biz de gelip sana yardım edebiliriz."

Diğer üçü başlarını sallarken gözlerimi kırptıştırıyorum. İçim havai fişekler gibi parlıyor, bu yalnız dünyada bağlantı kurma, arkadaş edinme fırsatını yakalamış olmanın heyecanıyla. "Gerçekten mi?"

"Brunch'a giderken erkekleri bu işi yapmaları için görevlendirebiliriz," diyor Olivia, "ama bu güzel bir bağ kurma deneyimi olabilir."

"Ve erkekler IKEA mobilyalarını monte etmekte berbatlar," diye ekliyor Jennie. "Talimatları atlıyorlar çünkü 'Basit bir sehpayı nasıl monte edeceğimi biliyorum' diyorlar," diyor derin bir sesle

gözlerini devirerek vurgular. "Spoiler uyarısı: Garrett ve Carter sehpaye beş delik açtılar. *Beş.*"

"Adam talimatları takip ediyor," diyor Rosie gururla. "Aslında, Connor'ın öğrenme taburesini o yaptı ve arka bahçe için bir ağaç ev tasarlıyor..."

"Rosie'nin demek istediği, alçakgönüllülük ve yaşam becerileri olan tek erkek çocuğu o," diye Cara onun sözünü tamamlıyor. "Hadi Lennon. Gel biraz içki içelim."

Bakışlarım Jaxon'a kayıyor, gözleri benimle kızlar arasında şüpheli bir korku ile gidip geliyor. "Jaxon'ı bir daha görmemeyi planlamıştım."

Cara burun kıvrır. "B planın var mı?"

"Onu tanımıyor gibi davranacağım."

"Mükemmel." Ayaklarını pleksiglasın üzerine atar ve ağzına şekerleri tikiştirir. "Bazen, onu gerçekten kızdırdığımızda, çenesinde küçük bir tik olur. Bu, boynundaki damarın şişmesine neden olur ve ben her zaman onu dürtme isteği duyarım."

Bir avuç daha şeker, sinsî bir gülümseme ve buzun karşısından bizi izleyen adama utangaç bir el sallama. "Bakalım bu gece o damarı patlatabilecek miyiz."

BÖLÜM 6

NASIL CÜRET EDER?

JAXON

BAŞIM AĞRIYOR ve bunun üçüncü periyotta ağzıma yediğim yumrukla hiçbir ilgisi olmadığına yüzde 99 eminim.

"Cara yeni bir arkadaş edindiğini söylüyor."

Gözlerimi devirip yüzümü ellerimle kapattım. Emmett'in bariz olanı, yani kızların maç sırasında benim tek gecelik ilişkimle ve takımın yeni fotoğrafçısıyla arkadaş olduklarını belirtmesine gerek yoktu. Ama başımı kaldırdığımda Emmett hala bana sırıtıyordu, elinde telefonu vardı. Telefonu tekrar ping sesi çıkardı ve o kıkırdadı.

"Ne? Ne yazıyor?"

Gözleri benimkilere çevirir ve dudaklarını büzüştürür. "Hiçbir şey." Omuzlarını silker, bana sırtını döner, boxerını çıkarır ve duşa doğru yürür. "Hiçbir şey."

"Sen lanet bir *yalancısın!*" diye bağıríyorum arkasından. "Benim hakkımda ne yazmışlar?"

"*Hiçbir şey!*"

İnleyerek, tekmeliklerimi çıkarıyorum. Carter bir şarkı mırıldanıyor, telefonuna bakarken kalçalarını sallıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Selam." Bize gülümsüyor. "TikTok yapmak isteyen var mı?" "Kimse TikTok yapmak istemiyor!"

Gözleri büyür ve Garrett ve Adam ile bakışır, ağzıyla "*vay canına*" der.

"Biri sinirli," diye mırıldanır Garrett, ama ikimiz de onun da şu anda Carter'ın dans rutinlerinden birine zorla katılmak istemediğini biliyoruz.

İç çekerek, geri kalan ekipmanlarımı da çıkarıp gözden uzak bir yere tikiştiriyorum. Beni doğrudan eve gidip duygusal destek kedimle kanepede kıvrılmaktan alıkoyan tek şey, barda bir iki buz gibi bira içme vaadi. Belki bu, Lennon Hayes'in mükemmel bukleleri ve mükemmel göğüsleriyle arenama girip, mükemmel ağzını açıp beni görünce kusacakmış gibi davranmasından beri içimi kemiren bu keskin duyguyu hafifletir.

Ayrıca, büyükannem oturma odasının zemininde uzanmış, bir elini alnına koymuş, gözleri kapalı bir fotoğrafını gönderdi ve "*Senin kavganın ardından kalp krizi geçirdim*" yazan bir mesaj ekledi. Onun karanlık mizah anlayışı beni her zaman şaşırtıyor.

Bir gölge üzerime düşer ve Adam, duşunu alıp giyinmiş olarak yanımdaki bankta otururken boğazını temizler.

"Selam, koca adam," diye temkinli bir şekilde başlar. "Bu gece harika bir maçtı."

Gözlerimi devirmemek için fiziksel olarak zorlanıyorum, ama Adam'a ters davranmak neredeyse imkansız. Kale önünde bir canavar olabilir, ama diğer her yerde bizim nazik devimizdir. Ayrıca tanıyabileceğiniz en dost canlısı adamdır, aşırı derecede naziktir ve her zaman olumlu yanlara bakar.

Ama tek gecelik ilişkinizin birdenbire her gün işyerinizde olması parlak bir tarafı yok.

"Yedi dakika ceza kutusunda kaldım," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallar ve dişlerini sıkarak gülümser, bana iki parmağıyla silah işareti yapar. "Daha kötüsünü de yaptın."

Yorgun bir kahkaha atarım. "Teşekkürler."

Yine boğazını temizler, dolaplara yaslanır ve parmaklarını birbirine geçirir. "Gergin olman normal, biliyorsun."

"Gergin mi?"

"Lennon izlerken. Hoşlandığın biri izlerken gergin olmak doğaldır..."

Nefesim kesilir. "Aşık olmak mı? Lennon'a *aşık* değilim. Ne diyorsun sen? Öncelikle, *Adam*." Ayağa fırlarım, boxerımı bacaklarımdan aşağı indiririm, Adam'ın gözlerini devirmesini görmezden gelirim. Parmağımı omzuna batırırım. "Ben aşık *olmam*."

Gülümser, bunu saklamak için başka yere bakar.

Yumruklarımı belime dayarım. "Ne bu kadar komik?" "Hiçbir şey."

Emmett duştan çıkar, Adam ile bana bakar. "Bu kadar komik olan ne?"

"Jaxon az önce aşık olmazmış."

Emmett kahkahayı bastı. "Ünlü son sözler, dostum." Carter'ı işaret etti, yine kalçalarını salladı ve giyinirken "My Girl" şarkısını söyledi. "Carter da öyle demişti. Altı ay sonra evlenme teklif etti."

"Evet, şey..." Carter'ı işaret ettikten sonra duşlara doğru yürüdüm. "Ben ona hiç benzemiyorum."

"Çok şanslı olurdun!" diye arkamdan bağırır.

Dušta gerekenden çok daha uzun süre kalıyorum, Lennon'ın neden burada olduğunu ve bu talihsizliği hak etmek için ne yaptığımı düşünerek. Elbette, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti ve evet, tamam, o hayatımda gördüğüm en seksi kız. Ama şimdi onu her gün görmek zorunda olduğuma göre ne yapmam gerekiyor? *Arkadaş gibi* mi davranmam gerekiyor? Hayır, teşekkürler. Arkadaşlarımla bile zar zor arkadaşlık kuruyorum.

Bak, bunun nasıl biteceğini biliyorum. Daha önce de aynı şeyi yaşadım. Birlikte oluruz, onu (tabii ki) çok mutlu ederim, o arkadaş kalmak ister, ben de konuşmasını kesmesi için isteksizce kabul ederim. O aşık olur, ben de o hafta sonu gözüme çarpan herkesle yattığımı öğrendiğinde kötü adam olurum. Bir keresinde, çıkmadığım bir kızı terk etmek zorunda kaldım çünkü pazar sabahı kapıma kahve ve simitlerle gelip, lanet olası bir nedenden dolayı markete gitmek istedi ve önceki gece birlikte olduğum kadın çıplak bir şekilde yatak odamdan çıktı. Ellen, ben onu oturma odamda tutarken omzuma sümüklerini akıttı, ben onu teselli ederken, kız arkadaşım bize biraz zaman tanımak için odama geri çekildi.

Ellen miydi? Hayır... Ella mı? Evet, Ella'ydı.

Biliyor musun? Ellen'di. Birlikte olduktan sonraki sabah, Starbucks'taki baristaya, onun adını söylerken aynı anda "hapşırdığım" için durumu açıklığa kavuşturduğunu hatırlıyorum. Lanet olası alerjiler...

Her neyse, Lennon buraya daha fazlasını umarak geldiyse, benim daha fazlası yok. Ne ona, ne de başkasına.

Kendime dürüst olsaydım - ki değilim ve nadiren olurum - kendime bile zar zor yetecek kadarım var derdim.

Yine de, bunu biraz daha uzatıyorum, koridora bakarken, benim sikimin unutamadığı tek kadınla yüz yüze gelmek zorunda kalıyorum, takım arkadaşlarımın ayrılırken son dakika fotoğraflarını çekiyor, sanki hepsi uzun zamandır tanıdığım arkadaşlarıymış gibi gülümsüyor ve gülüyor. Sonunda gittiğinde, rahat bir nefes alıyorum ve arkamda yorgun ve etkilenmemiş ifadelerle bekleyen arkadaşlarıma dönüyorum.

"O gitti." Onları kapıdan geçirmem için el sallıyorum. "Artık gidebiliriz." "Her an gidebilirdik," diye mırıldanıyor Adam. "Evet," diye homurdanıyor Garrett. "Sanki seni ısırmayacakmış gibi." "Aslında." Kıkırdarak gülüyorum. "O şey yaptı..." Elimi sallıyorum.

havada. "Boş ver. Önemli olan, yarın akşama kadar onu tekrar görmek zorunda olmamam. Rahatlayıp barda bir bira içebilirim ve ona rastlamaktan endişelenmeme gerek yok."

Bara girdiğim *anda* onu gördüm.

Kestane rengi bukleler başının üstünde toplanmış, birkaç tanesi serbestçe dökülerek yüzünü çerçeveleyiyor ve keskin bakır rengi elmacık kemiklerini vurguluyor. Bakışlarım kalp şeklindeki ağzına düştüğünde çok sinirleniyorum, mükemmel yakut rengi dudakları köşelerinden yukarı kıvrılıyor ve sonra genişçe açılıyor. Ağzından kahkaha dökülürken başı geriye düşüyor ve masadaki diğerleri de ona katıldığında çenem seğiriyor.

Masamızın ortasında, *benim* masamda, Lennon Hayes oturmuş arkadaşlarımla gülüyor.

"Uh, hey, şey..." Emmett bana sert bir gülümseme atıyor. "Care, Lennon'ı davet etti."

"Karını öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, ayaklarım yere çakılmış gibi.

O gülerek burnunu çekiyor ve bu gülüşün kontrolden çıkması hiç zaman almıyor. Kısa süre sonra gözünden bir damla yaş siliyor. Sırtıma vurup iç çekiyor. "Bu çok iyiydi dostum. Beni güldürdün." Carter, Garrett ve Adam'ın çoktan koştukları masaya doğru adım atıyor, kızlarını koltuklarından kaldırıp

onları boğulma sınırında tutuyorlar. "Hadi, Riley. Kaderin seni bekliyor."

Gözlerimi devirerek, ellerimi ceketimin ceplerine sokup onları takip ediyorum. Şimdi gidersem garip olur ve Lennon ondan korktuğumu falan düşünür. Ki bu kesinlikle ve kesinlikle doğru değil. Sadece ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Bir bira içip sonra Mittens'a, eve döneceğim. Zaten gereğinden fazla dışarıda kalmamdan hoşlanmaz, hele de zaten evden çok uzak olduğum zamanlarda.

"Jaxon!" Cara en parlak gülümsemesiyle bana bakıyor. Onun mükemmel, düzgün beyaz dişlerini, gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Lennon'ı kandırıyor olabilir, ama beni kandıramaz. Onun resmi, sözlükte "*entrikacı*" *kelimesinin* yanında yer alıyor, bunun bir nedeni var. "Burada olduğun için çok mutluyum!"

"Uzun kalmayacağım," diye mırıldanıyorum, bakışlarım barın uzak bir köşesine sabitlenmiş. "Mitts'e gitmem lazım. Cabo'dan döndüğümünden beri çok mutsuz." Ayakkabımla yeri kazıyorum. "Beni çok özlemiş."

"Onu biz bakarken iyiydi," diye Garrett araya girer. "Ve biz yoldayken Jennie'nin yanında kalmayı çok seviyor."

"Evet, ama Jennie ona iyi davranıyor mu, kim bilir?"

Masa sessizleşir ve bakışlarım Jennie'ye yönelir. Mavi gözleri zaten bana dikilmiş durumdadır ve kaşlarını kaldırdığında irkilirim.

"Tekrar denemek ister misin, Riley?" Sözlerinin havada yayılan sessizliği, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kahretsin, neden bütün kızlar *bu kadar* korkutucu?

"Ben yoldayken ona çok iyi bakıyorsun ve o da seni o kadar çok seviyor ki eve dönerken yol boyunca ağlıyor," diye fısıldarım, gözlerimi ona dikmiş olarak.

Jennie tırnaklarını kontrol ediyor. "Evet, biliyorum." Bakışlarım Lennon'a kaymıyor.

Tamam, ona bir bakıyorum ve ne oluyor lan? Sanki ben *yokmuşum gibi* davranıyor, Cara ve Olivia'nın arasında çok rahat görünüyor. Ama burası *benim* evim. Arkadaşlarım. Eğer birinin ailesi olacaklarsa, *benim ailem* olacaklar.

Kalıp o yer için savařmalđ mıyım, yoksa bu gecelik bu kadar mı demeli, arkandı dñnñp eve gitmeli, er ya da geē olacağına kesin gñzñyle bakılan şeyi kabul etmeli miyim? Yerime başkasının geēeceđini.

ēñnkñ her zaman daha iyi biri vardır. Daha komik, daha akıllı, daha nazik biri. Tam *uyum sağlayan* biri, ve her seferinde o kişinin ben olacağımı dñřñndñđñmde yanılıyorum. Ben zaten dışlanmışım, onların grubunda kalan minik boşlukları doldurmaya ēalıřan kişiyim. Ama ya Lennon bunu daha iyi yaparsa?

Bir parmak boynumu dñrtñyor ve Cara'nın bana bakarken eğlenen gñzlerine bakıyorum.

"Jaxon," diye mırıldanır. "Buradaki damar patlayacak gibi gñrñnñyor."

Elini itip, belinden tutup onu kendime doğru ēekiyorum, sanki sarılmak istermiş gibi. "Seni sinsi piē kurusu," diye kulağına fısıldıyorum. "Seni..."

"Ne yapacaksın, Jaxon?" Onun ùrkñtñcñ fısıltısı, 195 cm boyumla bu sert kadından 18 cm daha uzun olmama rağmen, omurgamdan aşağı bir titreme yayıyor. "İşte yapacağın şey şu. O sevimli poponu kabine kaydırıp, bir iēki iēip, uslu dur."

"Peki, hanımefendi."

Elini dirseğime dolayarak beni bir kez daha kendine ēekti. "Rahatla, Jaxon. Seni deđiřtirmeyeēeđiz."

Cara beni en nazik ve en az korkutucu kızların yanına, kabine ittiğinde omuzlarımda biriken gerginlik azalır.

"Topların nasıl?" diye sordu Rosie, tabağından bana derin yağda kızartılmış turşu uzattı.

"Sorduğun iēin teřekkñrler. Kimse sormaz ki."

"ēñnkñ iē ēamařırınla uyursan, kedinin toplanını beyzbol topu olarak kullanması sorununu ortadan kaldırırısın," diye mırıldanır Adam. Ne zaman bñyle bir tavır takınmaya başladı bu adam?

"Serbest yaşamak, yaşamak iēin tek yol." Dışlerimle bir turşuyu ēiđniyorum. "Sen sadece evde, sikini dışarıda uyumanı engelleyen bir çocuğun olduğu iēin kızgınsın."

"Ben değil," diye òvñnñr Carter. "Ben çıplak uyuyorum."

"İreland hala beşikte yatıyor," diye hatırlatır Olivia. "Şafak vakti odamıza girip bizi seks yaparken bulması pek mümkün değil."

Carter tavuk kanadını parçalar. "O zaman onu beşikte tutalım." Yutar, temizlenmiş kemiği tabağına atar. "Sorun çözüldü."

"Buna cevap bile vermeyeceğim, Carter." "Anlaşıldı." Ona göz kırpar.

"Daha sonra beni eğlendireceksin." Olivia gözlerini devirir ve dikkatini diğer tarafına çevirir. "Peki,

Lennon, buraya yeni taşındığını mı söyledin?"

Rosie turşuya uzanır, ama ben tabağı ondan çekip alırım, en sevdiğim kısmı olan sosu bile umursamadan, kızarmış lezzeti ağzıma tıktırırken tabağa bakarım. O, geniş, ihanete uğramış gözlerle bana bakar ve ben gözlerimi devirip, Lennon'ı dinlemeyi bırakarak ona turşu uzatırım.

"Birkaç gün önce geldim," diyor ve ben, villasından bana bağırırken sesinin on bin kat daha sinir bozucu olduğunu çok net hatırlıyorum.

"Nereden?" Olivia başını eğiyor. "Biraz aksanın var ve nereli olduğunu anlayamıyorum. Güneyli gibi."

Başımı eğip kulağımı konuşmaya doğru çeviriyorum. O aksanı hatırladığımdan eminim, hafif ve neredeyse hiç duyulmayan, birkaç uzatılmış kelime ve benim adımla birleştiğinde sikimi zıplatmış olan o boğuk ses.

"Georgia'da büyüdüm, ama Toronto'da doğdum. Her zaman Kanadalı olduğum için Güney aksanımın hafiflediğini söylerim. Babam doğduğu Georgia'da bir işe girdi, bu yüzden çocukken ailemize yakın olmak için Augusta'ya taşındık."

"Vay canına," dedi Adam. "Georgia'dan British Columbia'ya büyük bir taşınma. Buraya gelmek istemenizin sebebi neydi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, ama neden konuşuyorum ki? Bakışlarım Lennon'unkilerle çarpışıyor ve ağzım tekrar açılıyor. "Hokey oyuncularına karşı bir şey mi hissediyorsun?"

Bir anlığına görüyorum. Boynundaki nabzın hızlanması, gözlerindeki parıltı. Ve sonra yok oluyor. Kadehini alır, pembe kokteyli karıştırır, bakışlarımı tutar. "Bana bir şey hissettiren tek bir tane bile tanışmadım. Çoğunu tamamen..."

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Hayal kırıklığı yaratıcı." İçkisini tek yudumda içip, elini Cara'nın koluna koyuyor. "İzninle, Cara. Bir içki daha alacağım."

Kıçını gördüğüm anda ayağa kalktım, barın karşısına geçerken bir yandan bir yana sallanıyordu.

"Otur lan," diye mırıldanır Adam.

"Sadece bir içki alacağım," diye yalan söylüyorum, hala boynumda olan kravatı çekerek.

"Bence denemelisin," diyor Carter. "Onu seviyorum."

"Hiçbir şey yapmayacağım." Değil mi? Sanmıyorum. Hayır, tabii ki hayır. Yüzünü kurtarmak için yalan söylediğini, aslında onun dünyasını altüst ettiğimi duymama gerek yok. Ne kadar iyi olduğunu *ona hatırlatmama* kesinlikle gerek yok.

. . . Değil mi?

"Sadece bir içki alacağım," diye yine yalan söylüyorum.

Garrett nacho cipsini çıtırdatıyor. "Kötü bir yalancısın."

"Korkunç," diye Emmett de aynı fikirde olduğunu belirtir ve bira bardağıyla Carter'ı işaret eder. "Ama - bunu söylemek bana acı veriyor - ona katılıyorum."

Carter havaya yumruğunu kaldırır. "Benim fikirlerim her zaman harikadır!"

"Benim söylediğim hiç de öyle değil." Emmett bana bakar ve kaşlarını kaldırır. "Bana yine aynı şeyi yapmayacağını söyle, ben de sana kravatını çıkardığını, gömleğinin ilk üç düğmesini açtığını ve şu anda parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hatırlatayım."

"Ne? Hayır, ben..." Bir elimle saçımı tutarken, diğer elimde kravatım sallanıyor. Düğmeler? Bir, iki, üç, patladı. *Kahretsin*. Kravatımı masaya vurarak, barı işaret ediyorum. "Bir içki alacağım. Sonra seksi birini bulup, onu eve götüreceğim ve gecenin tadını çıkaracağım. Ve kim olmayacağını biliyor musun?"

"Dur tahmin edeyim," Adam ilgisizce, ya da belki de yorgunluktan, ağır ağır konuşur. "Len..."

"Lennon." Ayağa kalkıp gömleğimi çekiştirdim. Çok dar geliyordu ve çıkarmak istiyordum. "Şimdi arkana yaslan ve işimi izle."

"Mittens'la iyi eğlenceler," diye Cara arkamdan seslendi, siktir et onu, çünkü kimse Mittens gibi sarılmıyor.

Barın bir ucuna, Lennon'dan olabildiğince uzağa oturdum. Gözlerini benimkilere dikti ve yemin ederim ki o küçük pislik elini kaldırıp sadece orta parmağıyla burnunu kaşdı.

"Merhaba," biri boynuma nefesini üflüyor. Sıcak ve nemli ve ben o kelimededen nefret ediyorum, bu yüzden otomatik olarak ondan da nefret ediyorum. Güzel kızıl saçlı kız etrafımda dönüyor ve neredeyse bacaklarımın arasına oturan tabureye oturuyor. "Sen Jaxon Riley'sin."

Lennon'ın barın diğer ucundan gözlerini devirdiğini görüyorum, bu yüzden cazibemi devreye sokuyorum ve yeni arkadaşşıma gülümsüyorum. "Tek ve eşsiz."

"Ben Theresa. Ve sen benim en sevdiğim oyuncusun."

"Hokey hayranı mısın? Senin gibi güzel bir kız?" O kirpiklerini kırparken, yanağından bir saç telini çekiyorum. "İkinci vuruş neydi ama, ha? Elli yard çizgisinden gol attığımı gördün mü?"

"Evet, aman *Tanrım!*" Bana doğru eğildi ve kolumu sıktı. "*Harikaydı!*"

Gözlerimi kapatıp cennete doğru güvenle yuvarlanabilmek için, Lennon'ın kahkahası çok belirgindi. Bu, hokey, beyzbol ve futbolu bir dakika içinde karıştıran birini eve götürmek için gururumu bir kenara bırakmam gerekse bile, bunu daha da çok istememe neden oldu.

"Maça gitmemiş olmalısın," diye mırıldanıyorum, bileziğindeki sonsuzluk sembolünü parmağımla izlerken. Bilezik, gümüşten yapılmış ve oldukça kalın, sanki onu yatağımın direğine asıp onu becerirken bile yerinden kıpırdamayacağını hissediyorum. Lennon'ın alerji uyarısının asılı olduğu narin altın zincirle hiç alakası yok. Yanlışlıkla koparmamak için parmaklarımı onun parmaklarına dolamak zorunda kaldım. "Böyle muhteşem bir yaratığı asla kaçırmam."

Bir kıkırdama daha ve Tessa beni kendine yaklaştırır, bakışlarım Lennon'unkilerle kilitlenirken dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Beni çıplak görmelisin."

Kaşlarım havaya kalktı. Lennon'ınki aşağı indi. Ben sııttım. Lennon somurtuyordu.

Trisha pazılarımı kavrar, alt dudağını yalarken gözlerime bakmak için beni geri çeker. "69 benim en sevdiğim sayı."

Lennon'a dönüp tepkisini ölçüyorum, çünkü Cabo'da ona sikimi yedirirken amıyla beni boğmuştu, ama

Artık dinlemiyor. Arkasını dönmüş, menüye bakıyor ve ne halt yiyorsun, onun dikkatini istiyorum.

Kolumu saran elini çekiyorum. "İlgilenmiyorum, Terry."

"Adım *Theresa*, seni pislik," diye arkamdan homurdanıyor. "Ve ben hokey bile *izlemiyorum!*"

"Şok edici," diye mırıldanıyorum, Lennon'un arkasında durup menüyü elinden çekiyorum. "Merhaba tatlım. Seni özledim."

"Tanrım..." Elleri sıkı yumruklar haline gelir, gözleri sıkıca kapanır. Sonra dönüp kollarımı kendinden uzaklaştırır ve aynı gözler bana odaklanır.

Tam da hatırladığım gibidirler. Derin ve zengin, tarçın ve baharat gibi. O zaman sarhoş ediciydi, şimdi de lanet olasıca sarhoş edici.

Bundan nefret ediyorum.

Kollarını göğsüne çaprazlayıp kaşlarını kaldırır. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Haydi ama tatlım. Gecenin bir yarısı yataktan kalkıp kocana böyle mi karşılık verirsin? Senin için çok endişelendim." Barmenin dikkatini çekerim. "İki Bahama Mama lütfen. Onun en sevdiği içkidir."

Lennon'ın çenesi gerilir, burun delikleri genişler. Boğazını temizler. "Üzgünüm, adını duyamadım. Jason mıydı?"

Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "İkimiz de adımı bildiğini biliyoruz. Bütün gece bağırmaktan boğazın kısılmış."

"Hm. Hayır. Ben olamam." Bakışları aşağıya kayar, sonra tekrar yukarıya döner, üst dudağı ilgisizliği ifade eden bir şekilde kıvrılır. Kesinlikle tiksinti olamaz. "Sikişmek benim tipim değil."

"Öyle mi?" Barmen içkilerimizi önümüze koyduğunda ona yirmi dolar verdim. "Tuhaf. Benim sikim boğazında, dilim de tatlı amında gömülü iken senin tipindi."

Gözleri büyüdü ve sulu içkisini boğazına kaçırması, benim sikimi boğazına kaçırmasına çok benziyordu. "*Jaxon*." Bakışları barda dolaştı. "Kapa çeneni yoksa ben kapatırım."

O dönüp içkisine odaklanırken, ben de gülümseyerek arkasına geçiyorum. Kollarımı onun iki yanına koyup çenemi omzuna dayıyorum

. "Beni kışkırtma tatlım. Beni susturma şeklini seviyorum ve sen de bunu biliyorsun. Değil mi Lennon?"

"Aman *Tanrım*." Dönünce bukleleri yüzüme çarptı. "Tatile çıktığın kızın adını hatırlamıyorsun, ama benimkini hatırlıyorsun? Hadi ama."

"Rica ederim."

Kaşları havaya kalkar. "Rica ederim mi?" "Bu bir iltifattır, değil mi?"

Kıkırdar, sesi o kadar karanlık ki Cara'nın ona öğrettiğini merak ederim. "Gerçekten kendini o kadar önemli sanıyorsun, değil mi?"

"Ben..." Yüzümü düşürüp kıkırdarak gülüyorum. "'O kadar da önemli biri miyim?' Sen kimsin, büyükannem mi?"

"Eğer büyükannen de senin egoist bir pislik olduğunu düşünüyorsa, evet."

"Büyükannem güneşin kışkımdan çıktığını düşünüyor Len, ve ben de öyle olabileceğini düşünüyorum."

Gözlerini devirip içkisini yudumlarken, dilini alt dudağına değdirdi. Dudaklarının kenarındaki şekeri kaçırıp ve ben öne eğilip başparmağımı o dolgun dudağa sürerek şekeri toplayıp emdiğimde, nefesi kesildi ve gözleri parladı.

"Buraya benim için mi geldin, Lennon?"

"Lanet olsun," diye mırıldanır, büyüğü bozulmuş gibi göğsümü iterek. "Bu hayatta iki şeyde iyiyse, o da buz üzerinde kavga etmek ve am yalamaktır; bunu kabul ediyorum."

Gururla göğsümü okşadım. "Teşekkürler."

Parmağını yüzüme doğrulttu. "Bu işe ihtiyacım vardı. Bu tanrının unuttuğu dünyada, bir şekilde ikinci kez sana geri döneceğimi bilseydim, başka bir yöne koşardım." İçkisini bitirdi, bardağı masaya vurdu ve daha önce attığım menüyü aldı. "Mmm, kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı ve en sevdiğim ahududulu limonlu cheesecake'i işaret etti.

"Çok lezzetli," diyorum ve menüyü tekrar çekiyorum, çünkü onun dikkatini çekmek istiyorum. "Ama sen yiyemezsin. Kabuğunda badem var."

"Ben..." Bir an sessizce bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum, ama şu anda şarap içip İsveççe talimatları okumaya çalışmayı tercih ederim."

"Ha?"

Çantasını koluna asıp yanımdan geçerek "Hoşça kal, Jason. Uzun zaman oldu."

"Bekle," diye sesleniyorum ona, nedenini bilmiyorum. Kafamı kaşıyorum, çünkü bu... Yani, ben... Dürüst olmak gerekirse, bunun tamamen farklı bir yöne gideceğini düşünmüştüm. "Ama, şey... ... arkadaş olmak istemiyor musun?"

Yüzü bükülür — *yine mi, lanet olası?* — tiksinti ile. "Beyaz pantolon giyerken adet görmeyi ve elimizde tek bir tampon bile olmamasını tercih ederim."

Yine gitmek için döner, ama durur ve omzunun üzerinden bana küçümseyen bir gülümseme atar.

"Yeterince açık olmadıysa, hayır lanet olası, pislik herif."

BÖLÜM 7

LENNON VE KÖTÜ, KORKUNÇ, BERBAT, ÇOK KÖTÜ

GÜ
N
LENNON

Gözlerimi açtığım anda anlıyorum.

Gözlerim açılır açılmaz, penceremin dışına yağan beyaz kar taneleri gözlerimi kör eder, dün gece sarmayı unuttuğum buklelerim karışık bir hal alır ve ben anlarım.

Bugün korkunç, berbat, boktan bir gün olacak.

Havada alışık olmadığım bir soğukluk var, çünkü Toronto'da altı kış geçirmiş olmama rağmen, tek bir kış bile hatırlamıyorum. Kanada'ya her ziyaretimde, göl kenarındaki kır evlerinde, yakıcı güneşin altında iskelede güneşlenerek geçirirdim. Elbette, Augusta'da ara sıra kar yağdığını görmüştüm, ama sıcaklığın sıfırın altına düştüğü günleri muhtemelen iki elimle sayabilirdim.

Ve bu Vancouver için ilk vuruş. Google, Kanada'nın batı kıyısının ılıman olduğunu söylemişti. Hatta bana söz vermişti. Ama Georgia'daki kışları geçirmemi sağlayan montum, bu hafta Vancouver'ı vuran kar, yağmur ve karla karışık yağmur, soğuk ve yağışlı günlerin ardından kemikleri donduran gecelerle beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sonunda yatakta oturunca burnum akıyor ve damlıyor, çünkü o da soğuğu sevmiyor. İkinci vuruş.

Hayır, bekle. İlk hata, dün gece yatarken ipek şalımı giymeyi unutmamdı ve şimdi sonsuza kadar

saçlarımı taramakla uğraşacağım.

Üçüncü hata, burun.

Dördüncü vuruş... Lanet olsun, dördüncü vuruştan bahsetmek bile istemiyorum.

dördüncü vuruştan bahsetmek bile istemiyorum.

Tamam, peki, beni ikna ettin. Dördüncü hatadan bahsedeceğim.

Dördüncü vuruş, şu anda

Dün gece öfkeyle yere attığım yerden bana kötü kötü bakıyordu.

Tamam, öfke nöbeti değildi, ama size başka ne olmadığı da söyleyeyim: orgazm değildi. Çünkü küçük *dostum* en önemli anda, *tam da o anda*, uçuşumun kenarında, unutulmaya hazır, dudaklarımda kesinlikle J ile başlamayan birinin adıyla, beni terk etti.

Biliyor musun? Bunların *hepsi* Jaxon Riley'nin suçu. Dün gece beni bu kadar sinirlendirmeseydi, ki bu da vücudumu bu kadar *ateşli hale* getirdi, arabamdan sadece üç metre uzakta ceketimi yırtıp atmazdım. Ceketimi yırtıp atmasaydım, bu sabah burnum akmazdı. Ve eve geldiğimde *hala* bu kadar ateşli olmasaydım, o klitoris emiciyi çıkarmak, kıyafetlerimi yırtmak ve yatakta bacaklarımı açmak zorunda kalmazdım. Ve o klitoris emici bozulmasaydı, inanılmaz, muhteşem, harika bir orgazm yaşardım. Mutlulukla yataktan banyoya atlardım, yüzümü yıkardım ve buklelerimi korumak için ipek eşarbımla sarardım.

Ama yapmadım. Ve şimdi sabah oldu, hava çok soğuk, burnum musluk gibi akıyor ve hala o kadar azgınım ki dildomu çıkarmayı düşünüyorum, ama hiçbir şey yapmak istemiyorum, sadece tüm faydalarını toplamak istiyorum.

Günümün başlangıcı korkunç, berbat, ama sanırım iyi tarafı, daha kötüye gitmesinin *imkanı* olmaması. Bu bilgiyle, sonunda kendimi yataktan kaldırıp mutfığa sürüklüyorum, çünkü kahve sorunların yüzde 99'unu çözer. Bu bir gerçek; araştırın.

Tezgahın üzerinde duran, parlak beyaz dış yüzeyi kahverengi lekelerle kaplı Keurig makinesini görünce duruyorum. Bu makine bana Ryne'nin Saint Lucia'da gıda zehirlenmesi geçirdiği zamanı hatırlatıyor. Doğum günümün kutlandığı hafta sonu kaçamağının üç gününü de tertemiz beyaz banyoda kilitli geçirdi

banyoda kilitli kaldı ve ben onsuz plaja gittiğimde sinir krizi geçirdi.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kollarımı kavuşturup, ayağımı yere vurarak kahve makinesine bakıyorum. Makinenin bozuk olup olmadığını bile bilmiyorum, tüm bu felaket sanki... *muhtemelen* bir kullanım hatasıydı, ama şunu biliyorum: O makineyi bir daha kullanmayacağım. Doğum günüm yaklaşıyor; Devin'e ipuçları vermeye başlayacağım. İpuçları vermekten kastım, Ryne ve benim kullandığımız espresso makinesinin linkini ona haftada bir göndereceğim ve ardından "*Oops, pardon, bunu başkasına göndermek istemiştim!*" diyeceğim. Espresso makinesi de kolay değil, ama muhtemelen kardeşimizi her sabah FaceTime'da latte yapmayı öğretmesi için ikna edebilirim.

Karla mücadele ederek kafein almak için dışarı—çıktığım—sırada telefonum çaldı ve ekranında yazan ismi görünce çığlık attım ve telefonu odanın diğer ucuna fırlattım.

"Tamam, Len," diye mırıldanıyorum, kalbimin çarpıntısını bastırmaya çalışarak. "Sorun yok. Muhtemelen hayal görüyorsun." Mutfaktan geçip oturma odasına sürünerek gittim — vay canına, ne kadar da güçlü bir kolum var — ve ayak parmaklarımla telefonumu ittim. Ekran yanmadı ve ben de bozulmuş olmasını umdum. Dizlerimin üzerine çöküp, ne olacağını görmek için daha da yaklaştım. Hiçbir şey olmadığında, tereddütle telefonu kendime doğru çektim ve ekrana bastığımda hiçbir şey olmadığında iç geçirdim.

Sonra tekrar ping sesi çıkar ve *PIECE OF MOTHERFUCKING SHIT* (*Siktiğimin pisliği*) yazısı telefonumda belirir ve ağızımdan bir çığlık daha çıkar.

Eski nişanlım Ryne, anlaşılmamışsa diye söylüyorum.

LANET OLASI PİSLİK

Sensiz uyanmaktan nefret ediyorum,
meleğim. LANET OLASI BOK PARÇASI

Her sabah gözlerimi açıp yanımda çok güzel ve huzurlu bir şekilde yatan sana bakardım ve senin yanımda olduğun sürece en zor günleri bile atlatabileceğimi bilirdim. Sensiz ölüyormuşum gibi hissediyorum. Seni özlüyorum, Lenny Bean. Sen buraya, bana aitsin. Lütfen eve gel.

Burada söylemek istediğim çok şey var, ama terapide bunları anlatmak muhtemelen yıllarımı alır. İlk olarak, *bana Lenny Bean demeyin*. O bu ismi uydurduğu andan itibaren, tüm varlığımla bu isimden nefret ettim. Geri kalanı mı? Hiç başlama bile.

Bak, anlıyorum. Kulağa hoş geliyor. Hatta harika bile. Herkes özlenmek, ihtiyaç duyulmak ister. Ama bu, yıllardır beynimin bir köşesinde duran türden bir şeydi, onsuz daha iyi olup olmadığımı, beni gerçekten sevip sevmediğini her düşündüğümde kendime hatırlattığım şeylerdi. Bunu yaşadım. Kendime tatlı anların acı anlara değdiğini, zor günlerin geçeceğini ve bir gün kaygısız ve mutlu olacağımızı söyledim. Beni sevdiğine ikna etmesine izin verdim, özür dilediğinde ona güvendim, daha iyi olacağına, özenli bir koca olacağına söz verdi.

Ve her "*seni seviyorum*"dan, her özür randevusundan, her geceyi ellerini ve ağzını vücudumda hissederek geçirdikten sonra, onun uzun zaman önce terk etmem gereken adama geri döndüğünü izledim.

LANET OLASI PİSLİK

Bana bu sessiz muamele saçmalığını daha ne kadar sürdüreceksin, Lenny?

LANET OLASI BOK PARÇASI

Hadi ama. Bu çok çocukça.

Nefesim kesilir. "Çocukça mı? Bu ne cüret? Sana çocukça ne demek olduğunu göstereceğim, seni orospu çocuğu..." Parmaklarım ekranın üzerinde öfkeyle uçar, diğer renkli hakaretlerin yanı sıra devasa bir FUCK YOU yazarım, ama sonra başka bir mesaj gelir.

LANET OLASI BOK PARÇASI

Büyükannem Kanada'ya taşındığını söyledi. Bu doğru mu? Lanet Kanada mı? Kaç yaşındasın sen? Büyü artık ve eve dön. Orada senin için kimse ve hiçbir şey yok.

Çenem sıkışır, dişlerim birbirine vurur. Ellerim titrer ve gözlerim yaşlarla dolar, boğazımdaki yanmayı yutmaya çalışırım. Ryne için, beni tüketen bir ilişki için yeterince ağladım, yıllarca bunu inkar etsem de, yıllarca kendimi

uyarı işaretlerinin her ilişkide olan küçük sorunlar olduğunu, iyi yanların kötü yanlardan daha ağır bastığını kendime yıllarca söyledim. Verecek başka bir şeyim kaldı mı bilmiyorum, ama kalırsa, vermek isteyeceğim son kişi o olur. O bunu hak etmiyor ve kesinlikle beni hak etmiyor.

Sırt üstü yuvarlanarak oturma odasındaki halının üzerine yığıldım ve onun mesajlarını sildim. Telefonumu göğsüme bastırarak, göğsümün hızlıca inip kalkması yavaşlayana, kalbimin öfkeli atışları sakinleşene ve ağlama isteğim azalana kadar yavaşça nefes alıp verdim.

Ve sonra telefonum yine çınladı.

"Sen lanet olasıca... oh." Otururum, yepyeni mesaj dizisine gözlerimi kırpttırırım, dün öğrendiğim tüm isimler telefonumdan bana bakmaktadır.

Cara seni bir grup sohbetine ekledi.

Cara grup sohbetinin adını Penis Cozies olarak değiştirdi.

OLİVİA

Cara, bu grup sohbetine Penis Cozies adını vermeyeceğiz. Bir yerde sınır çizmem gerekiyor.

JENNİE

Penis Cozies'i destekliyorum.

ROSİE

Ollie'ye katılıyorum.

Cara grup sohbetinin adını Cock Suckers olarak değiştirdi.

OLİVİA

Penis Cozies benim sloganımsa, Cock Suckers'ın daha iyi olduğunu düşünmenin sebebi ne? JENNİE

Ben de Cock Suckers'ı destekliyorum.

CARA

Hadi ama Ollie. Tanıdığım en büyük cock sucker sensin.

ROSİE

şaşkın emoji

Ama dur, "en büyük" derken, sik emmeyi sevdiği için mi, yoksa...

<=====8

Çünkü, yani... hepimiz Adam'ın en büyük olduğunu

biliyoruz. JENNİE

Son dakika haberi, Rosie en büyük sakso çeken kız!!!!

Olivia grup sohbetinin adını Gouda Friends olarak değiştirdi.

JENNİE

... CARA

OLİVİA?!?! SENİNLE NEREDE YANLIŞ YAPTIM??? JENNİE

Arter'ı arayacağım. Seni düzeltmesi lazım. Bu iğrenç bir davranış. ROSİE

Cock Suckers ve Gouda Friends arasında mutlu bir orta yol bulabiliriz.

Cara grup sohbetinin adını Coochie Gang olarak değiştirdi.

OLİVİA

Hmm... Coochie Gang'e katılabilirim belki.

Cara grup sohbetinin adını Coochie Gang: Sırlar Odası olarak değiştirdi.

OLİVİA

Az önce benim vajinama oda demedin, değil mi? CARA

Coochie Gang: Sırlar Odası'na katılan herkes "Ben sik yalarım" desin. JENNİE

Ben sik yalarım!!! *dil emoji* *patlıcan emoji*

ROSİE

En büyük sikleri emiyorum *kızarıcı emoji*

Kıkırdarak bacaklarımı çapraz yapıp, ilk mesajımı yazarken yerde rahat bir pozisyon alıyorum.

BEN

İçki içtiğimde hokey oyuncularının sikini yalarım.

CARA

EVET, ÖYLE YAPARSIN

BEBEK!!! JENNİE

Benim

kızım!!!

ROSİE

Bu en iyilerimizin başına bile gelir, Lennon.

OLİVİA

Of... En çok ben emiyorum.

Konudan çıkıp, düzenli olarak kullandığım tek diğer grup sohbetine geçiyorum: *Mimi'nin Favorileri*.

BEN

Tahmin et ne oldu???

DEVİN

tavuk kıcı

SERENA

Nasıl tahmin

ettin? DEVİN

Tavuk ineği!

BEN

Şimdi benim fikrimi söyleyebilir miyim??? Çok heyecan verici.

ARKADAŞLAR EDİNDİM!!!

DEVİN

alkış emoji *dans emoji* Aferin kızım!

SERENA

mutlu gözyaşları emoji Bebeğin yeni evindeki ilk arkadaşları

Ama beni değıştirme, yoksa oraya gelirim *kılıç dövüşü emoji* DEVİN

Hokey oyuncularıyla arkadaş mı oldun?

SERENA

Evet, Len. Sen de hokey oyuncularıyla arkadaş mı oluyorsun? *göz

kırpan emoji* DEVİN

Ne diyor bu?

Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şey yapmamıştım — düğünümü iptal etmek dışında — sohbetten çıktım, Serena ile ayrı bir mesaj açtım ve ona tek bir mesaj gönderdim.

BEN

Yapma. Sakın yapma.

SERENA

Neyi yapma???

Ona açıklamadan önce telefonum çaldı, açıklamama gerek olmadığını bilsem de, gördüğüm mesaj beni heyecanlandırdı.

CARA

Yarın akşam boş musun, Len? Yemek, şarap ve abur cubur getirebiliriz ve gecenin sonunda IKEA mobilyaların monte edilmiş olabilir ya da olmayabilir.

ROSİE

Adam, işimiz bittiğinde bitirilmesi/tamir edilmesi gereken her şeyi bitireceğini/tamir edeceğini söyledi bile.

Oturma odamın duvarına dizilmiş kutulara bakıyorum. *Çok fazla* var. Üç kutudan oluşan bir şifonyer, neden? Amacı beni korkutup asla monte etmememi sağlamak mı? Telefonumu şarj etmek için kullandığım ~~ejderha dildo'nu saklamak için~~ bir komodin. Bir sehpa, iki kitaplık ve bir TV sehpası. Çok fazla ve bunların herhangi birini yapma düşüncesi beni kıvrılıp ağlamak istememe neden oluyor.

Babamı istiyorum. O mobilya kurma işinde çok iyidir.

BEN

Gerçekten sorun değil, çocuklar. Teklifiniz için teşekkür ederim, ama mobilyalarımı monte etmeme yardım etmenizi beklemiyorum. Yine de teşekkürler!

CARA

Çok tatlısın.

JENNİE

gülme emoji

OLİVİA

Saat 4'te orada

olacağız. ROSİE

Ben de bunu daha yeni anladım Lennon, ama burada kimse hiçbir şeyi tek başına yapmaz. Ya hep birlikte ya hiç.

Pardon, açık konuşayım, ya hep birlikte ya hiç. Başka seçenek yok, çünkü bu Cara'nın dünyası ve hepimiz sadece bu dünyada yaşıyoruz.

CARA

mutlu gözyaşları emoji Beni çok iyi tanıyorsun, Rosie. Lennon, saat 4'te orada olacağız.

Heyecanla adresimi gönderirken, zihnimde mimi'nin meşhur muzlu pudingini yapmak için gerekli malzemelerin listesini yapıyorum. "Büyük bir trifle tabağına ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyorum ve mesanem bu sabah henüz işemediğimi hatırlatınca kendimi yerden kaldırıyorum. "Böylece güzel görünür. Ama ya muz sevmezlerse? Mimi'nin meşhur limonlu turtasını da yapmalı mıyım?"

Kardeşim ve kuzenimle olan sohbete geri dönüyorum ve orada yazan mesajları görünce inliyorum.

SERENA

lennonfuckedahockeyplayer

DEVİN

NE

LEN???

SERENA

Hâlâ inkar ediyor ama bu, onun hayatında yaşadığı en iyi seksmiş. DEVİN

Yani, anlıyorum sanırım. Ne kadar iyi olduğunu bilmeme gerek yok ama. Ama sırf eğlence olsun diye kime söylemelisin biliyor musun? Ryne. Ona söyleyebilir miyim?

ME

Gitmeliyim, hoşça kalın!!!

Odama koşarak gidip kıyafetlerimi çıkarıp telefonumla birlikte yatağımın üzerine atıyorum. Henüz açmadığım valizimi karıştırırken, yıkama günü için ihtiyacım olan her şeyi buluyorum, çünkü bu bukleler o kadar güzel ki, dün geceki kıvrılma ve karışıklığın bugün de devam etmesine izin veremem.

Bu gün berbat başlamış olabilir, ama şimdi giderek iyileşiyor. Kendimi olumlu hissediyorum. Bugün, bu yeni şehir, bu yeni hayat hakkında. Yeni arkadaşlar edindim, beni sevmek zorunda olmayan insanlarla grup sohbetindeyim, yarın akşam için planlarım var ve...

"Ne oluyor lan?" Banyomun kenarında duruyorum, zeminin ortasında su birikmiş. İçeriden gelen sürekli *damlama sesi* kalbimi hızlandırıyor ve penceresiz küçük odadaki nemli soğukluk beni titriyor.

Sol taraftaki lavabodan sağ taraftaki küvete, oradan da odanın ortasındaki su birikintisine bakıyorum. Etrafındaki zemin kurumuş, sanki su birdenbire ortaya çıkmış gibi, ki bu hiç mantıklı değil.

Gözlerim, su birikintisine düşen bir damlayı yakalıyor, damla suda dalgalar oluşturunuyor, ardından bir damla daha, sonra bir damla daha.

Yüzümdeki kan çekiliyor, odaya tamamen adım attığımda ve tavan görünür hale geldiğinde başım dönüyor.

Sıvada, banyo tavanımı tam iki fit aşağıya indiren devasa balonu gördüğümde ağızım açık kalır. Su yüzeyinde damlacıklar oluşur, hızla su birikintisi olan zemine düşer ve sanki tüm bina inliyormuş gibi hissettiğimde, koridora geri dalar ve kırımın üstüne düşerim.

Tam da tavandaki balonun patlayıp, yepyeni dairemdeki banyoyu su basmasını izlemek için doğru zamanda.

Yerde oturuyorum, etrafımda su birikiyor, pijama şortum sıırıslıklam oluyor ve bu berbat günü kabulleniyorum.

Düşünme, düşünme, düşünme.

..

Bu günün bundan daha kötüye gitmesi *imkansız*.

Kahretsin, düşündüm. Siktir.

Bu kaltağın nasıl seviye atlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 8

ADAM'DAN DAHA SEKSiYİM... DEĞİL Mİ?

JAXON

"GÜLÜMSEMEN SENİ ÖLDÜRÜR MÜ?"

Bakışlarım Adam'a kayıyor, ekşi ses tonuna rağmen yüzünde geniş bir gülümseme var, benimle konuşmasına rağmen gözleri odanın içinde dolaşıyor.

Kollarımı göğsümün üzerine kavuşturuyorum, çenemi sıkıp kaşlarımı çatarak alnımı kırıştırıyorum. "Evet."

Adam iç çeker, ama ağzının köşesi kıvrılır. "Bu grupta sadece bir drama kraliçesi için yer olduğunu sanıyordum. Carter'ın hiçbir şeyi paylaşmayı sevmediğini bilirsin, özellikle de unvanları."

Bakışlarım söz konusu adama odaklanır. O, benim baş düşmanımla konuşuyor.

Hayır, konuşmak yanlış kelime. Benim baş düşmanımla *gülüyor*.

"Neye gülüyorlar lan?" Bakışlarım Lennon'ın başından ayaklarına kadar kayıyor ve nedense o gece Cabo'da giydiği o berbat Crocs ayakkabıları aklıma geliyor. Bu gece siyah deri çizme ve ona uyan dar pantolon, bol karamel rengi kazak ve beyaz uzun kollu düğmeli gömlek giymiş. Sıkı bukleleri, tarçın rengi ipek bir fularla yüzünden geriye çekilmiş ve o kadar doğal bir güzelliği var ki, bu beni deli ediyor. "Komik bir şey söylemiyor. Komik bir şey söylemiş olamaz." Kafamı sallıyorum.

kafa. "O komik değil. Sinir bozucu. Ben çok daha komiğim. Muhtemelen daha da seksiim," diye yalan sylyorum, omuz silkiyorum. "Kime sorduğuna bağlı."

Garrett önümüzde durur, benden Adama, sonra tekrar bana bakar ve sonunda Adam'da karar kılar. Parmağıyla benim yönümü gösterir. "Jaxon yine Lennon'dan mı bahsediyor?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, Adam da aynı anda "Evet" diyor.

"Bak," diye başlıyor Adam, sonunda bana dönerek. Rosie'nin kahkahası arkamızda duyulduğunda bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve ağzının köşesi her zamanki gibi yukarı kıvrılıyor. O sırılsıklam aşık ve bu, neyse ne, çünkü artık gruptaki tek bekar arkadaş benim, ama onun adına mutluyum. Ayrıca, Rosie olmasaydı Mittens'a sahip olamazdım, çünkü onu Rosie'nin çalıştığı barınakta buldum.

Adam'ın gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve ciddiyetini ifade etmek istediğinde her zamanki gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir topluluk etkinliği. Mutlu, gülümseyen ve dostça davranmamız gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Dişlerimi sıkıp gülümserim, çünkü ben bir şey isem, o da takım oyuncusuyumdur. Adam yüzünü buruşturur ve Garrett'ın ifadesi sadece dehşetle tanımlanabilecek bir ifadeye dönüşür.

"Bu da ne lan?" diye mırıldanır.

"Bilmiyorum," der Adam. "Ama korkunç." Garrett elini sallayarak, "Lütfen kaşlarını atmaya devam et," der.

Emmett, elleri cebinde, yüzünde rahat, çarpık bir gülümsemeyle yaklaşır. "Ne yapıyoruz biz... Ah! Tanrım, Riley, Cadılar Bayramı üç ay önceydi. Çocukları korkutmaya çalışmayı bırak."

Zoraki gülümsememi bırakıp ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum, Lennon Carter ve bir grup çocuğun fotoğrafını çekerken gözlerimi kısarak ona bakıyorum, sonra telefonunu çıkarıp ekrana kaşlarını çatıyor. "Her neyse. Tuvalete gitmem lazım."

Aslında tuvalete gitmem gerekmiyor. Bunun yerine, atıştırmalık masasından bir su şişesi alıp, ağzıma pudralı bir çörek sokuyorum ve patladığında, dilimi kaplayan ahududu jölesi yüzünden iniltiyi bastırıyorum. Dudaklarımı ve parmaklarımı yalayıp temizledikten sonra, yavaşça odanın çevresini dolaştım. Lennon, başı eğik bir şekilde amaçsızca dolaşırken telefonuna odaklanmıştı, ara sıra başını kaldırıp gülümsüyor ve neredeyse çarpıştığı herkese özür diliyordu.

Onu neden izlediğimi, neden aynı odada olduğumuzda gözlerimin her adımını takip ettiğini hiç bilmiyorum. Arkadaşlar, beni tanımıyor gibi davrandığı için ona takıntılı olduğumu düşünüyorlar, ama bu mümkün olamaz.

O beni tanıyor. Parmaklarımdan birinin onu inlemeye, ikisinin onu hıçkırmaya, üçünün ise nefesini kesmeye neden olduğunu biliyor. Elim onun boğazını mükemmel bir şekilde kavradığını, kışında en bağımlılık yapan izleri bıraktığını biliyor. Dilimin onun içinde ıslandıktan sonra tadı nasıl olduğunu biliyor. Penisimin şeklini ve onun sıkı, ıslak amında açtığı yuvayı biliyor.

Beni tanıyor.

Öyleyse neden umursamıyormuş gibi davranıyor? Beni özlemle beklemeli, Magic Mike ile bir kez daha dans etmek için can atmalı, ama bunun yerine bana Jason diye seslenip duruyor, sanki saatlerce benim adımları haykırmamış, sesi kısılana kadar, ben de ona buz parçaları getirmek için ara vermek zorunda kalmamış gibi.

"Siktir," diye mırıldanıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıyor. Parmakları telefonuna vuruyor ve koridora doğru koşmaya başladığında, ayaklarım beni de aynı yöne zorluyor.

"Her boyutta yatak olur," diye telefonda yalvarıyor, ben ona yetiştiğimde, loş koridorda bir gözüne avucunun içini bastırarak volta atıyor. "Lütfen. Hayır, her yeri aradım. Her yer dolu. Bana lazım..." Başını eğip, homurdanıyor. "Tamam. Neyse, yine de teşekkürler." Üstüne uzanıp, telefonunu... sütyenine mi sokuyor?

O başını kaldırdığında, ben hızla uzaklaşıp ilk gördüğüm kapıya uzanıyorum.

"Jaxon?"

"Ha?" Omzumun üzerinden bakıyorum, bana dik dik bakan gözlerinin tehlikeli eğimini kaçırmıyorum. "Oh. Sen."

"Beni mi gözetliyordun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seni gözetlemek mi? Ben mi? Seni mi?" Bir kez daha alaycı bir şekilde gülümsedim ve kapıyı işaret ettim. "Tuvalete gidiyorum. Kendini bu kadar beğenmişlikten vazgeç. Bu çekici bir özellik değil." Kapıyı açık tutarak, kalçamı kapı çerçevesine dayadım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona sırtarak baktım

. "Ayrıca tatlım, izlememi istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Hatta yardım istersen, seve seve katılırım. Ben böylesine özverili biriyim."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır, ama başını eğip kıkırdaması, bu koridordan çok daha karanlık bir ses çıkarması, kan basıncımı gerçekten yükseltir. Dudaklarını yalayarak bana doğru yürür, bir eli boynuna asılı olan kameraya uzanır. Önümde durduğunda, göğsüm şişer ve başımın üstündeki kapı çerçevesine uzanırım. Kadınlarla nadiren başarısız olurum ve Lennon da bir istisna değil. Bir hafta önce benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, ama bakın nasıl bitti. Cabo'daki o nefret dolu seks, hayatımın en iyi seksi oldu, hiç şüphesiz, ve eğer o da isterse, nefretini bir kez daha sikerek yok etmeye hazırım. Umarım bu sefer bana bağlanmaz.

"Çok yakışıklısın," diye mırıldanarak gömleğimin düğmesini ilikliyor. "Fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Sonra bakacak mısın?"

Gülümsemesi genişliyor. "Hayal bile edemezsin."

Kamerasını bana doğrultuyor, tek bir fotoğraf çekiyor ve sanki dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi ona bakıyor. Tanrım, bana takıntılı. Biliyordum. Bu gece onu sikmek için sabırsızlanıyorum, tüm bu zaman boyunca beni düşündüğünü itiraf ettirmek için.

Ama sonra göğsümü okşadı, döndü ve uzaklaştı.

"Oh, Jaxon?" Bana bakıp kirpiklerini kırıştıırır. "Orası kadınlar tuvaleti."

"Ondan nefret ediyorum."

"*Nefret* etmek çok ağır bir kelime, Jaxon." Jennie beni kenara itip, garsonun bize sunduğu tepsinin üzerine eğildi. Bir süre tereddüt ettikten sonra çikolata kaplı bir şey seçti.

"Onu gerçekten çok nefret ediyorum." Garsona başımı sallıyorum, çünkü yanlışlıkla beş

doughnuts derinliğinde kaybolduğum için, Lennon'ın bana ilgi göstermemesine takıntılı olduğum için başımı sallıyorum, ama aslında bunu istemiyorum.

Jennie uzun bir süre sessizce bana baktıktan sonra kahkahayla güldü.

Carter beni süzer, ağzına mini bir kek atar. "Ben kararımı verdim."

"Neyi söylüyorsunuz?"

Bir mini kek daha. "Lennon, sezonun sonunda, sırtında senin soyadını taşıyacak."

Kahkahayla, son cupcake'ini alıp ağzıma atıyorum. "Bu kesinlikle saçma." Parmaklarımdaki kalıntıları yalayıp temizledim, odanın diğer ucunda da bir tepsi dolusu ikramları inceleyen Lennon'a bakarak. Bir tane seçti, başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. İkramı ağzına attığında bana parmağını gösterdi. "Ona tahammül edemiyorum. Çok konuşuyor ve tavırları çok kötü. Ayrıca Crocs giyiyor."

"Crocs rahat ayakkabılar," diye itiraz etti Jennie.

"Crocs giyiyor olmasına rağmen onunla yattın mı?" Carter başını salladı. "Sen bittin."

"Onunla yatmadan önce Crocs'larını çıkardı."

"Onu ilk öptüğünde Crocs giyiyor muydu?"

Kafamı kaşıyarak, Bahama Mama ile dolu anılarımı gözden geçiriyorum. "Hayır, ayaklarında kumun hissini hissetmek için çıkardı ve ben de onun için taşıdım."

Jennie ve Carter birbirlerine bakıyorlar. "Ne? O neydi?" "Ne neydi?" diye soruyor Jennie.

"O bakış." İkisini işaret ediyorum. "İkiniz birbirinize baktınız." Carter gözlerimden kaçıyor. "Öyle mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve ikisi de beni sinirlendirdiği için, "Hey, Carter. Garrett kız kardeşinle yatıyor." diyorum.

Jennie'nin gözlerindeki parıltı, yumruğunu geri çekip omzuma vurmadan önce aldığım tek uyarıdır. Gamzeleri onu melek gibi gösteren biri için çok vahşidir, bu yüzden ağrıyan yerimi tutarak, ikinci yumruğu atacakmış gibi yapınca ondan uzaklaşıyorum. Carter sanki...

Aynı şeyi yapmayı düşünürken, bana doğru bir adım attığında, boğazımdan küçük bir çığlık kaçar ve odanın diğer tarafında hokey oynayan bir grup çocuğun yanına koşarak güvenli bir yere sığınırım. Ayrıca Adam. Adam beni koruyacaktır.

"Bakın kim oynamaya geldi!" Küçük hokey ağının önünde diz çökmüş halde beni işaret ediyor. "Yakalayın onu! Gıdıklanmayı çok sever!"

"Ne? Hayır, *ben... ah!*" Küçük veletler bacaklarıma saldırıyor, zayıf noktam olan dizlerimin arkasını hedef alıyor. Kendimi korumaya çalışırken boğazımdan istem dışı kahkahalar çıkıyor. "*Durun, durun!* Adam! *Adam!* Yardım et!"

Yardım ediyor mu? Tabii ki hayır. Bunun yerine onlara, "Karnının da gıdıklanmaya duyarlı olduğunu duydum." diyor.

Durmazlar. Yüzümden gözyaşları akıncaya, boğazım yalvarışlardan kuruyana, bacaklarım pes edene ve minik sperm şeytanları beni yere sürükleyip üstüme yığılana kadar durmazlar.

"Tamam, tamam." Adam gülüyor, ama benim iki saniye önceki gibi boğuk ve tiz bir gülüş değil. "Jaxon'a bir şans verelim."

Çocuklar üzerimden inerler ve ben orada yatmaya devam ederim, nefes almaya çalışırken Adam'ın neden evini bu şeylerle doldurmak istediğini merak ederim. Yani, tabii ki Connor çok tatlı. Ve Adam ile Rosie'nin şu anda koruyucu ebeveyn olmak için eğitim almalarının sebebi olan Lily, hayattaki en tatlı şey. Ama evi bunlarla doldurmak? Bu çok büyük bir sorumluluk, uykusuz geceler ve sümüklü burunlar gibi görünüyor. Ayrıca, Adam ve Rosie ne zaman sevişecekler? Yine de, onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve her sabah seyahatten döndükten sonra yüzündeki sersemlemiş gülümseme, son derece memnun olduğunu gösteriyor, bu yüzden ona sormayı düşünüyorum, ama pek uygun bir zaman gibi görünmüyor.

Derin bir nefes alıp, uzun ve yüksek bir nefesle bırakıp, oturuyorum. Yanımda küçük bir kız var, bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor ve ben yine çığlık atmak üzereyim, ama bunun yerine "Uh, merhaba" diyebiliyorum.

"Merhaba." Kız kıkırdarak saçlarını kulağının arkasına atıyor. "Sen çok tatlısın."

Oh. Peki o zaman. "Biliyorum." Omuzlarımı tembelce silkiyorum. "Bazıları benim buradaki en sevimli çocuk olduğumu bile söyleyebilir."

"Hmm..." Arkama bakıyor, lanet olası Adam'a kirpiklerini kırıştırtıyor. Bana geri döndüğünde, yuvarlak yanakları daha da pembeye dönmüş. "Üzgünüm, ama o daha sevimli." Elini uzatıp başımı okşuyor. "Üzülme. Birisi seni erkek arkadaşı olarak seçecektir." Adam'a bir kez daha bakıyor. "Sadece ben değilim."

"Her neyse," diye homurdanırım. "Zaten kimsenin erkek arkadaşı olmak istemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturur, yüzünü buruşturur. "İyi, çünkü bu tavırla kimse senin kız arkadaşın olmak istemez." Ayağa kalkar, bana bir kez daha etkilenmemiş bir bakış atar. "Muhtemelen hayatının geri kalanında yalnız, yaşlı bir kedi adam olacaksın."

O koşarak uzaklaşırken, Adam'a bakarak nefesimi tutarım. Adam başını omuzlarının arasına gömmüş, tüm vücudu kahkahadan titriyor.

"Sen zaten... bir... bir... bir..." Durur, gözlerinden akan yaşları siler, "...yalnız, yaşlı, kedi seven bir adamsın!"

Köpük hokey diskini alıp kafasına fırlatıyorum. Bu onun kahkahalarını kesmiyor. Aksine, daha da artırıyor. O, sırt üstü yere yığılırken, elleri titrek karnının üzerinde. Kızlar, odanın diğer ucundan bizi izliyorlar. Garrett, Carter ve Emmett, benim yeni baş *düşmanım*la tokalaşıyorlar — *bu arada, neden hepsi kız?*

Ve Lennon'dan, ki o da gülmekten yerlere yatıyor, gözyaşlarını siliyor ve yerde yatan benim fotoğraflarımı çekiyor.

"Bu komik değil!" Ayağa fırlıyorum, yolumun üzerindeki köpük diskleri toplayıp arkadaşlarıma fırlatıyorum. "Mittens'a bir yuva verdim! Bana ihtiyacı vardı!"

"Lennon!" Carter bir diski savuştururken beni işaret ediyor. "Bunu yakaladın mı? Sinir krizi mi geçirdin?"

"Yakaladım!"

"Instagram'a yükle!"

"Sizden nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Hepinizden nefret ediyorum!"

Rosie yanımda belirir, dudakları sıkıca kapalıdır. Dirseğimi tutar ve beni nazikçe uzaklaştırır. "Şşş. Seni seviyorlar diye alay ediyorlar. Al." Bana bir çörek uzatır, sonra bir tahtayı işaret eder. "Şu anda 'Bir Geyikle Karşı Karşıya Kalsan Kim Kazanır?' yarışmasında birinci olduğun için kendini daha iyi hissediyor musun?"

Nefesim düzelir, tahtayı incelerken göğsümün çılgınca inip kalkması yavaşlar. Herkesin fotoğrafı, isimleri, numaraları ve istatistikleriyle birlikte tahtada asılıdır. Her oyuncunun altındaki alana bir veya iki geyik çıkartması yapıştırılmıştır, ama benim alanım taşmaktadır.

"Evet. Evet, bu beni daha iyi hissettiriyor." Donutu ağzıma tikiştirerek burnumu çekiyorum. "Bir geyikle karşı karşıya kalırsam kesinlikle kazanırım, değil mi?"

Rosie omzuma hafifçe vurur. "Elbette kazanırdın şampiyon. Elbette kazanırdın."

Arkadaşlarıma dar bir bakış attım. "Sizler otuz saniye bile dayanamazsınız." Tahtaya parmağımı doğrulttum. "Bunu herkes biliyor."

Emmett ağzını Cara'nın kulağına yaklaştırır. "Birinin seks yapması lazım."

Onunla tam olarak aynı fikirde olmasam da, bir mola vermeye karar veriyorum, tuvalete kaçıyorum, parmaklarımdaki pudra şekerini yıkıyorum, aynada kendime bakıyorum. O küçük kız, benim Adam kadar sevimli olmadığımı düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir. Ben çok sevimliyim. Ayrıca, dün geceki kavgamda alt dudağımın ortasından yarılan yara, tüm görünüşüme belli *bir je ne sais quoi* katıyor.

Yüzüme biraz su serpip kendimi uyandırıyorum, sonra da benim dörtte biri kadar olan çocuklar tarafından alay edilmek üzere oraya geri dönüyorum. Herkes dağılmış, odadaki çocuklarla ve ailelerle sohbet ediyor, ben de kendime uygun bir yer arıyorum.

Bu tür topluluk etkinlikleri benim için yeni bir şey değil. Oynadığım her takım ara sıra bu tür etkinlikler düzenler. Ancak Vancouver, şimdiye kadar oynadığım diğer takımlardan çok daha fazla topluma katkı sağlıyor. Başlangıçta bu etkinliklere katılmaktan nefret ediyordum. Aslında bir parçası olmadığım, asla tam olarak uyum sağlayamadığım bir topluluğa bakmaktan nefret ediyordum.

Bir gün, tıpkı bir önceki gibi, bu topluluktan da zorla çıkarılacaktım.

Takımlar her zaman bir uygulayıcı ister. Kalecisini korumak, takımı için mücadele etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen bir savunmacı.

Ancak bir noktada, onlar bir yük haline gelirler. Ceza dakikaları biriktiren, takımının buz üzerinde bir oyuncu eksik kalarak mücadele etmesini çaresizce izleyen biri. Onun yokluğu bir golün, sonra bir golün, sonra bir golün daha atılmasının nedeni haline gelir, ta ki en iyi çözüm onu takas etmek olana kadar. Hayatını kökünden söküp, başka bir takıma gönderip, onu başkasının sorunu haline getirirler.

En azından benim deneyimim böyle.

Geçen sezon ilk kez buraya takas edildiğimde, bu olayları nefret etmeye kararlıyım. Bu adamlar yıllardır birlikte oynuyorlar, bir aile kurdular ve bu topluluğun bir parçası oldular. Neden bu topluluğun bir parçası olmaya çalışayım ki?

Ama sonra Carter arkasını döndü, bakışları odanın içinde dolaştı ve bana takıldığında parladı. "Jaxon!" diye bağırdı ve bana el salladı. "Buraya gel!"

Ellerimi ceplerime sokup yanına giderken Lennon'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hemen başka yere bakıyor, atıştırmalık masasına koşuyor ve tüm dikkatini oraya veriyor.

Carter kolunu omzuma atar ve önümüzdeki adama işaret eder. "Tim, Junior Vipers Eğitim Kampı'nı yönetiyor. Bu yaz bir savunma kampı başlatmak istiyor."

"Öyle mi?"

"Seçilme şansı yüksek olan elit oyuncular için gelişmiş bir program geliştirmeyi düşünüyoruz," diyor Tim. "Vücut teması ve pozisyon alma, bire bir oyun, birden fazla saldırgana karşı savunma, boşluk kontrolü gibi konulara odaklanacağız." Bana yarı tereddütlü, yarı umutlu bir gülümseme atıyor. "Ama gerçekten yardıma ihtiyacımız var."

"Onlara senden daha iyi bir savunma oyuncusu olmadığını söyledim," diyor Carter. "Seninle çalışabilecekleri için şanslı olacaklar."

Birkaç kelimelik onaylamanın etkisi çok ilginç, sanki göğsümden görünmez bir yük kalkmış gibi hissediyorum, her ne kadar böyle bir yük olduğunu hiç kabul etmesem de. Ben bir koruyucuyum. Bir savunmacıyım. Takımımın, buz üzerindeki her oyuncunun arkasını her zaman korurum. Bu konuda iyiyim, tabii bu, penaltı öldürmelerinde başarısızlığa ya da beni yedek kulübesine gönderen sakatlıklara yol açmadığında. Ama bu, kendimi iyi hissettiğim tek şey.

Ve kimse benimle birlikte olduğu için şanslı olduğunu söylemedi.

"Yardımcı olmak isterim. Bu yaz çok zamanım var. Tabii Vancouver beni o zamana kadar göndermezse." Gülümserim ve ensemin ovuştururum.

Carter kaşlarını çatarak omzumu sıkıştırır. "Böyle bir şey olmaz. Bizimle kalacaksın dostum."

Omuzlarımın çökmesini isteyen rahatlama hissiyle, göğsümü sıcak hava balonu gibi şişiren umutla mücadele ederken, boynumdan kulaklarımın ucuna kadar bir sıcaklık yayılıyor. Dürüst olmak gerekirse, çok uzun zaman oldu. Bir yere, gerçek bir yere, biriyle birlikte bir yere sahip olduğumdan beri. Bu adamlar, kızları...

Çocukluğumdan beri en yakın olduğum insanlar onlar. Uyum sağlayamıyorum, gerçekten. Uyum sağlamamalıyım. Onların her şeyi var, aileleri, evleri, aşkları. Birbirlerine sahipler ve ben her gün biraz daha yaklaştırmaya çalışıyorum, çünkü belki de boşluklarla uğraşılmıyorsa benim boşlukları doldurmamı tercih ederler. "Bence tüm Vipers hayranları adına konuşuyorum, umarım uzun süre burada kalırsın," diyor Tim. Arkasını dönüyor, formamın arkasına parmağını koyuyor, orada benim adım ve numaram bana bakıyor. "Nashville'de oynadığın zamanlardan beri büyük bir hayranım. Karım, 69 numaralı formayı giymemden nefret ediyor.

ama halka açık değil."

Arkamda birinin ani, boğuk öksürüğünün sesini bastırmak için gülererek bağıriyorum. "Büyükannem hala o numarayı seçtiğim için utanıyor. Formayı giymeyi reddediyor."

"Onu seçmeyi düşünmediğime inanamıyorum," diye mırıldanır Carter. "Ne büyük bir fırsat kaçırmı."

"Ollie sana onu değiştirmeni söylediler," diyorum dalgın bir şekilde, omzumun üzerinden öksürüğün kaynağını ararken.

"Ollie sorumlu değil." Kollarını göğsünde kavuşturur, sonra hemen indirir. "Tamam, Ollie biraz sorumlu." Kaşlarını çatarak başını çevirir. "Kim bu kadar çok öksürüyor?"

"Bilmiyorum..." Bakışlarım Lennon'a takılıyor, elini göğsüne koymuş, öksürüyor. Bir şişe suyla yaklaşan garsonu eliyle uzaklaştırıyor ve ben dikkatimi tekrar Tim'e vermeye çalışıyorum. "Uh, neyse, Tim, çok isterim, uh..." Gözlerim Lennon'a dönüyor, öksürüğü hırıltıya dönüşüyor ve

boynundan kamerasını çekip boğazını tuttuğunda, geniş gözleri benimkilere bakarken, bacaklarım düşünmeden hareket eder ve aramızdaki mesafeyi kapatır.

"Hey." Onun pazılarını kavrayarak, yanaklarında renk toplanıp kusursuz bakır rengi tenini derin, öfkeli bir kırmızıya boyarken, bana bakmasını sağladım. "Nefes al, Len. Nefes al."

Omuzlarımı tırmalıyor, etrafımızda insanlar toplanırken nefes nefese kalıyor, ama yıllardır gömmek için uğraştığım istenmeyen anıları geri getiren, onun zengin kahverengi gözlerinde yüzen korku.

Dağınık kızıl saçlar. Her zaman nefret ettiği ama annesinin her zaman sevdiği çillerle dolu bir yüz. Çıkarmayı reddettiği bir çift Nike ayakkabı ve sürekli kir lekeli mavi kot pantolon. Yardım isteyen iki kahverengi göz.

Yardım isteyen iki kahverengi göz.

Elimi Lennon'ın bileğine kapatıyorum, alerji bileziğinin serin dokunuşunu hissediyorum. "Kahretsin, Lennon. Lanet olsun. Ne yedin?" Belini, sonra kalçalarını kavriyorum, ellerim dolaşıyor, burada olması gereken, ihtiyacım olan şeyi barındıran çantayı arıyor. *Onun* ihtiyacı olan şeyi. "EpiPen'in nerede?"

Ağzını açar, ama çıkan tek şey hızla zayıflayan sesinin cızırtısıdır. Çılgın gözleri odanın içinde dolaşır ve panikleyerek boğazını tırmalar. "J... Jax..."

"Lennon." Yüzünü ellerimle tutuyorum, kalbim göğsümde deli gibi atarken gözlerini benimkilere çeviriyorum. "EpiPen'in nerede?"

"Ne oluyor?" diye sorar Carter, elini Lennon'ın sırtına koyarak.

Adam omzumu sıkar. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"911," diye bağırırım. "911'i arayın."

"Rosie zaten onları telefona bağladı," diyor Olivia yumuşak bir sesle. "Neye ihtiyacın var, Jaxon?"

"Onun lanet EpiPen'ini bulacak biri lazım. Anafilaktik şoka giriyor."

Olivia, Cara ve Jennie harekete geçerler, odada koştururken Rosie'nin kararlı sesi telefonda acil durum operatörüne hemen bir ambulans gerektiğini söyler.

"Jaxon," diye seslenir Rosie. "Ne yediğini bilmek istiyorlar."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, Lennon'ın gözlerine bakarak. "Ama fıstık ve ağaç yemişlerine alerjisi var." Bakışlarım odanın diğer ucuna kayıyor ve panik içindeki bir garsona takılıyor. "Bu gece servis edilen her şeyin ve tüm malzemelerin listesine ihtiyacım var."

Garson başını sallar ve mutfığa koşar, ben de Lennon'ı kucağıma alırım.

"Masayı temizle," diye emrediyorum ve onu masaya doğru taşıyorum.

Garrett ve Emmett ortalığı temizlerken, Carter süveterini çıkarıp Lennon'ın başına koyar, ben de onu yatırırım. Başı yana düşer, gözleri odanın köşesindeki masanın üzerinde duran kamera çantasına kayar.

"Adam, onu burada tut." Onu bırakıp çantaya doğru adım attım, ama eli birdenbire uzanıp gömleğimi kavradı. Göğsü inip kalkıyor, korku dolu gözlerinde yaşlar birikiyor ve beni kendine çekmeye çalışırken başını sallıyor. Elini tutup sıkıca kavradığımda kulaklarımda kan gürültüsü duyuyorum. "Tamam, tatlım. Sorun yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Çantayı işaret ettim. "Şurada. Kamera çantası."

Olivia oraya önce varır ve bize doğru gelirken çantayı yırtar. EpiPen'i elime tutuşturur, Lennon'ın yanında durur ve buklelerini boynundan çeker. "Jaxon seninle," diye mırıldanır, ama sesi titrer ve gözleri yaşlarla dolar, sanki yalan söylediğinden emin değilmiş gibi.

Sanırım mesele de bu. Yıllar önce bir kez başarısız oldum. Ve bir kez başarısız olduktan sonra, bir daha asla başarısız olmayacağına yemin edersin.

"Çok iyi gidiyorsun tatlım," diye Lennon'a fısıldıyorum, mavi kapağı çıkarırken. "Çok iyi gidiyorsun."

Gözlerinden yaşlar dökülüyor, şakaklarından süzülüyor, o beni izliyor, odadaki herkes nefesini tutuyor, ben elimi onun uyluğuna kaydırıyorum. Göğsü inip kalkıyor, inip kalkıyor, bu acımasız ritim beni çılgınca titremeye karşı mücadele etmeye zorluyor. Göz kapakları kapanıyor ve titriyor, korku boğazımı sarıyor, nefes alamayacak kadar sıkıyor.

"Hey." Turuncu ucu uyluğuna bastırırken uyluğunu sıkıyorum. "Bana bak tatlım. İyi olacaksın."

EpiPen'i bastırarak, kafamda on sayarken onu uyluklarına sıkıca bastırıyorum. Alnımdan ter damlıyor ve biri dışarıda ambulansın geldiğini bağıırken onu omzumla siliyorum.

EpiPen'i bir kenara atıp, titreme beni ele geçirirken, ellerim titreyerek o bölgeyi ovuşturmak için elimi uyluk üzerine bastırıyorum. Sanki az önce başka bir çift kahverengi gözün hayatının söndüğünü izlememiş gibi davranarak gülümsüyorum ve ona "Çok iyi, tatlım. Birazdan yine beni sinirlendirmeye başlayacaksın" diyorum.

Ama o çoktan bayılmıştı.

BÖLÜM 9
HEY, BOĞAZIMI
SİKTIĞINI
BOĞAZIMI SİKTIĞINI
LENNON

İSTATİSTİKİ OLARAK, gün daha kötü olamazdı.

Daha kötüye gitmemeliydi.

Bu günün, halihazırda olduğundan daha *kötüye* gitme ihtimali kesinlikle yoktu.

Ama sonra Jaxon bana baktığını fark etti, ben de *tek mantıklı* seçenek olan atıştırmalık masasına koştum. Ardından garson parlak tepsisiyle gelip minicik limonlu-vişneli tartları masaya koydu. Bunlar bana mimi'mi hatırlattı, mimi'mi düşünmek ise evimi hatırlattı. evimi düşünmek de yeni evimin su basmış ve yaşanmaz hale geldiğini hatırlattı, yaşanmaz evimi düşünmek de 60 mil çapındaki tüm otellerin dolu olduğunu hatırlattı — *teşekkürler, Harry Styles* — ve bu gece, yarın ya da ertesi gün nerede uyuyacağımı bilmediğimi düşünmek beni endişelendirdi, ve benimle ilgili bir şey varsa o da endişelendiğimde yemek yememdir.

"Kabuğu badem unuyla yapılmış," diyor doktor, çünkü elbette öyleydi.

"Mimi öyle yapmaz," diye fısıldıyorum, kucağımı örten battaniyeyi çekiştirerek. Mavi ve kaşındırıcı, ve bundan daha çok nefret ettiğim tek şey giydiğim hastane önlüğü. Ayrıca, yalnız olmam, tüm ailemin en az bir uçak yolculuğu uzaklıkta olması, ki

her şeyin yoluna gireceğini hissettiren bir kucaklaşma istediğinizde gerçekten çok berbat bir durum.

En azından bu gece kalacak bir yatağım var.

"Her neyse, Bayan Hayes, şu ana kadar her şey yolunda görünüyor. Arkadaşınızın EpiPen'i bu kadar çabuk uyguladığı için şanslısınız. İyileşmeye devam ettiğinizden emin olmak için sizi bir saat daha burada tutacağız, ama iyi haber şu ki, yakında eve gidebileceksiniz."

Yataktan o kadar hızlı kalkarım ki başım döner. "Bir saat mi? Ama... ama... ama yapamam... yapmam gerekmez mi... Bir saat mi?"

Doktor başını eğip gülümsüyor. "Çoğu insan böyle bir olaydan sonra eve gitmek için sabırsızlanır."

Eminim çoğu insanın evi de su altında kalmamıştır.

"Her şey yolunda gidiyorsa, anafilaksi sonrası hastaları genellikle dört ila altı saat hastanede tutarız. Son üç saattir uyuyorsunuz ve değerleriniz çok iyi görünüyor. Dediğim gibi, bir saat içinde taburcu olabilirsiniz."

Boğazımı kaşıyarak kuruluğu gidermeye çalışıyorum. "Gece kalamam mı?"

"Korkarım ki hayır. Acil yataklarımız çok az. Biraz dinlenin, hemşirelerden biri kısa süre içinde taburcu belgelerinizle geri dönecek."

"Ama..." Onun gitmesini izlerken ağzım açık kalır. Ne yapacağımı bilmiyorum. Üç saatlik şekerleme yapmama rağmen, o kadar yorgunum ki beynim çürüyor gibi hissediyorum. Her şey bulanık ve uzuvlarım sanki prangaya vurulmuş gibi. Eve gitmek istiyorum. Augusta'ya, ailemin yanına. Mimi'nin en sevdiğim sosise ve kurabiyeleri yapmasını istiyorum. Annemle kanepede kıvrılıp, başımı kucağına koymak, o da parmaklarıyla buklelerimi çevirirken *The Real Housewives of Atlanta*'yı izlemek istiyorum.

Birinin sana değer verdiği hissini hatırlamak istiyorum.

Bunun yerine, başımı geri yatırıp ağır duyguları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bir saat sonra, ikinci uykumdan uyanıyorum ve kendimi daha iyi hissetmiyorum. Geceliğimi çıkarıp giysilerimi giyerken, hemşire iki aşamalı anafilaksi belirtileri hakkında konuşuyor. Bu, anafilaksinin ikinci aşaması.

"Telefonum nerede?" diye soruyorum, odaya bakınıyorum. "Çantam?" Panik, titrek ellerimi ağzıma götürüyor. "Aman Tanrım. Kameram. Kameram nerede?"

"Sanırım arkadaşınız tüm eşyalarınızı bekleme odasına çıkarmıştır."

Gözlerimi kırıştırdım. "Arkadaşım mı?"

Sanki işaret almış gibi, kapı açılır ve Jaxon, yüzünde boş bir ifadeyle, tüm eşyalarımı elinde tutarak orada durur. "Hazır mısın?"

"Hazır mıyım?" Ona ve hemşireye bakıyorum. "Neye hazır?"

"Güvenlik açısından, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca araba kullanmamalısın," diye gülümseyerek cevaplar hemşire.

"Araba kullanamıyor musun? Ama beni kim götürecektir, kim götürecektir, ama nereye gideceğim..." Jaxon'a bakıyorum - ifadesi hala endişe verici bir şekilde boş, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi - ve hemşireye bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, ama ben... istemiyorum." Ben... yapamam. Bu geceden sonra olmaz. Nefes alamadığımı fark edince yanıma koştuktan sonra. Ellerimi sıkıca tutup bana her şeyin yoluna gireceğini söyledikten sonra. Jaxon Riley hala nefes almamın sebebi ve onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Beni en kötü halimle gördüğünü hissettiğimde değil. "Beni zorlayamazsın."

Kaşları çatılır, gözlerinde parıldayan en ufak bir mizah ışıltısı, şu anda bir robot olmadığına dair tek işarettir. "Ben son derece ikna ediciyim, sen de son derece istekli. İşte burada solmakta olan bir öpücük izi var" —gömleğinin yakasını aşağı çekerek, köprücük kemiğinde zar zor görünen bir morluğu gösterir—"bunu kanıtlamak için, ve tahminimce, vücudunda en az beş tane daha var. İkimiz de biliyoruz ki arabama bineceksin, tatlım."

Ağzım açık kalır, boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılır, kulaklarımın uçları yanar ve elim sağ kalçama gider, tam da o öpücük izlerinden birinin hala derimde olduğu yere. Onun memnuniyet dolu sırıtışını daha da çok nefret ediyorum.

"Peki, o zaman." Hemşire topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor, ellerini birleştiriyor ve bizi izlerken garip bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu tuhaf bir dinamik." Kapıyı işaret ediyor. "Ben çıkacağım. Lennon, kendine iyi bak."

Jaxon kapıyı ona tutuyor, o geçerken gözlerini benden ayırmıyor. Yine pisliğin teki olmuş, anlıyorum, ne güzel. Aşağılık heriflerle başa çıkabilirim. Başa çıkamadığım şey ise tüm o imalar, *bana yardım etmeye* hazır olduğunu söyleyerek şaka yapması, çünkü ben duygusal olarak o kadar kırılganım ki, yaptığım diğer tüm hataları unutmak için, ilk başta bir hata olan şeyi kazara tekrar edebilirim, mesela onun sikinin büyüklüğünde (minik) beyni olan bir pislikle neredeyse evlenmek ve öldürücü bademlerle yapılmış bir turta yemek gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Burada ne işin var?" "Seninle ambulansla geldim."

"Neden?"

"Çünkü elimi bırakmadın."

"Bunu hatırlamıyorum. Bilincimi kaybetmiş olmalıyım." Kesinlikle kaybetmemiştim. Sağlık görevlileri beni sedyeye taşıırken kendime geldim ve o anda paniğe kapıldım, Jaxon'a sarıldım ve beni bırakmaması için yalvardım.

Bakışları üzerimde dolaşıyor, soğuk ve ilgisiz. "Öyle olmalı."

"Peki, hadi gidelim o zaman." Eşyalarımı, kameramı, Jaxon'ın koluna asılı olan çantamdan çıkardım. Montumu, çantamı. Onun montunun cebine tıktırdığım bereyi. Ama o, ulaşamayacağım bir yere çekildi.

"Ben taşıyorum."

"Ama ben..."

"Sakinleşebilir misin lan?" diye bağırır. "Lennon, bugün az kalsın ölüyordun."

"Hayır, yapmadım," diyorum, utançtan avuç içlerim kaşınıyor. Orada bir şey var, onun ela gözlerinde dans eden karanlık bir şey, beni geri çekilmek istememe neden oluyor. Ama o bana doğru adım attığında, kendimi kalmaya zorluyorum, o üzerimde dikilirken bakışlarını tutmaya çalışıyorum.

"Senin boğulduğunu izledim. Nefes almaya çalışırkenki halini izledim. Lanet olası hayatın gözlerinin önünden geçerken, sanki tek can simidinmişim gibi ellerimi tutarken gözlerindeki korkuyu gördüm." Göğsü keskin bir şekilde yükselir ve en ufak bir titreme onu sarar, sonra dişlerini sıkar.

çene. "Sonra bayıldın ve kollarımda öleceğini sandım. O yüzden beni affet Lennon, beş dakika senin eşyalarını taşımayı tercih ettiğim için, böylece sen rahatlayabilirsin." Kapıyı işaret ederek başını salladı. "Şimdi kıcını kaldır ve koridordan geçip otoparka git."

Yumruklarım yanlarımda sıkışmış, gözlerim yaşlarla dolmuş. Sekiz yaşımdan beri alerjik reaksiyon göstermedim. Bugün dikkatsiz davrandım, kafamda kayboldum, üç hafta önce Ryne'den ayrıldığımdan beri olduğum yerde. Ve şimdi Jaxon'ın kafasında bu düşünce dolaşıyor, birkaç dakika boyunca birinin tüm hayatının onun elinde olduğu bilinci. Ama şu anda ona vermek istediğim son şey benim alçakgönüllülüğüm, incinmişliğim, gözyaşlarım.

Bu yüzden "Evet, *baba*" diye homurdandım.

"Bana baba diyebilirsin tatlım. Tek şartım, bunu yaparken sekiz inçlik bir mesafeyle içinde olmam."

Nefesim kesilir ve o sırtıttığında, onun yanından geçip giderim. "Len," diye kıkırdar.

"Bekle."

Bir tür özür bekleyerek arkamı dönüyorum. Ceketimi yüzüme atıyor.

"Bunu giy. Dışarı soğuk."

Daha önce kızgın olduğumu düşünüyorsam, asansöre bindiğimizde, görünüşe göre Jaxon'ın büyük bir hayranı olan bir hemşire de bize katıldığında, bu kızgınlığım hiçbir şey kalır. Uzun sarı at kuyruğunu parmağıyla döndürürken, onu köşeye sıkıştırır ve dövmeleeri hakkında sorular sorar.

"Onları Instagram'da gördüm," diyor ona. "Ama şahsen de yakından görmek isterim."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor ve yemin ederim ki beni kızdırmak için onunla dalga geçiyor.

"Seninkini göster, ben de benimkini göstereyim." Göz kırpar, dilinin ucuyla ağzının köşesini dırter ve ben, iki fazlı anafilaksiye girmem gerekirse, şu andan daha iyi bir zaman olamaz diye karar veririm.

Bunun yerine, soğukkanlılıkla, "Hastane bunun için en uygun yer gibi görünmüyor." derim. Ama ben ne bilirim ki?

Jaxon'dan gözlerini ayırmıyor. "Bir oda biliyorum."

"Duydun mu, Len?" Jaxon bana sırtıyor. "Bir oda biliyor. Yolumuzu uzatmalı mıyız?"

"Daha da iyisi, *Jax*, onu Cabo'ya götürmelisin. Kızların orayı sevdiğini duydum."

"Tecrübelerinden mi konuşuyorsun?" "Son derece *hayal kırıcı* bir tecrübe."

Asansördeki arkadaşımız sağa doğru adım atarak beni Jaxon'dan uzaklaştırmaya çalışıyor. "Fotoğraflarda görünmeyen dövmelerin var mı?"

"Evet, aslında var." Kapılar açılır ve ben Jaxon'ın bileğini tutup onu öne doğru çekerek önümden dışarı iterim. "Devasa sikini gösteren bir ok var ve o benim boğazımı sikmeden önce onu dilimle izledim."

Şok olmuş hemşire asansör kapılarının arkasında kaybolurken, park garajının duvarlarından kahkahalar yankılanıyor ve ben Jaxon'ın önüne geçip, nereye gittiğimi veya ne tür bir araba aradığımı bilmeden ilerliyorum.

"Kıskandın mı, tatlım?"

"Siktir git. Başka biriyle birlikteyken seninle flört etmek çok kaba bir davranış. O kadının bildiği kadarıyla ben senin kız arkadaşın olabilirdim."

"Kıskançlığı hiç çekici bulmamıştım, ama sana söylemeliyim ki tatlım, o deri pantolonunu aşağı çekip, seni arabamın kaputuna eğip, o sıkı küçük amcığın sikimi boğmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ikimize de hatırlatmak istiyorum."

"*Jaxon!*" Birden dönüp göğsüne çarptım, çünkü nedense *tam* arkamdaydı. "O kelimeyi söylemeyi kes!"

"Sik mi?"

Gözlerim garajın içinde dolaşır ve sonra fısıldarım, "*Sürtük.*"

"Hmm..." Düşünürken alt dudağı dişlerinin altına kayar. "Hayır, sanmıyorum. Benim kirli kızım için kirli bir kelime."

"Ben senin... *ah*, boş ver. Nereye gidiyoruz? Araban burada mı ki? Benimle ambulansla geldin."

"Hemen orada." Sıranın sonunda duran parlak mavi iki kapılı Porsche'yi işaret etti, çünkü *tabii ki*. Kibirli, gösterişli bir adam için kibirli, gösterişli bir araba. "Garrett ve Jennie bıraktılar. Yani bugün iki korkutucu şey oldu."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neredeyse ölüyordun ve Garrett benim bebeğimin direksiyonuna geçti." Arabasının kaputunu okşayarak, bana yolcu kapısını açarken sırıtıyor. "Hadi ama tatlım. Gel de o güzel küçük amcığını arabama oturt."

Gözlerimi devirip, arabaya binerken kolunu itekledim. "Eğer senin görevin bademlerin başlattığı işi bitirmekse, tebrikler. Beni ölümüne sinirlendirme yolunda ilerliyorsun."

Kıkırdar, ama sessiz bir ses çıkar ve eşyalarımı ön bagaja koyup sürücü koltuğuna oturduğunda, mizahının tüm izleri kaybolmuş gibidir. Garajdan çıkarken gergindir, içine kapanıktır ve ani soğukluğu tüylerimi diken diken eder.

Yola çıkarken boğazını temizledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Oh. Eee..." *Kahretsin*. Telefonumu çıkarıp, ev sahibimle daha önce yaptığım mesajlaşmayı gözden geçiriyorum. Banyoda tavan çökmüş olduğu için oturma odasında uyumanın güvenli olup olmadığını sorduğumda bana verdiği tek cevap "*Ciddi misin lan????*" olmuştu.

Rick'in hiç zorluk çekmediği belli.

Ama saat neredeyse gece yarısı ve bu gece nerede uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Lennon? Adresin ne?"

"Şey, acaba... beni arabama götürebilir misin? Almam gereken bazı eşyalar var."

Cevap vermez, sadece sol şeride geçer, yolun boş olduğunu kontrol eder ve sonra U dönüşü yapar. Toplum merkezine dönüş yolu acı verici bir sessizlik içinde geçer ve karanlıkta, bu gece en az bir kez bana EpiPen'i batırmayı düşünmüş olan bir adamın yanında oturduğum sürece, geçen ayın yorgunluğu tamamen üzerime çöker.

Sadece bu dünyada bir yer istiyorum. Kendi başıma edindiğim arkadaşlar. Tamamen bana ait bir hayat kurmak istiyorum, umutlarım ve hayallerim, başarısızlıklarım ve derslerim. Her zaman olmam gereken kişiye dönüşmek istiyorum ve bunu başkasının elinin zorlaması olmadan, tamamen kendi başıma yapmak istiyorum.

Ve işte buradayım, deniyorum, ama birkaç gün içinde her şey mahvoldu.

Ne yapıyorum ben? Bundan sonra nereye gideceğim? Cevapları bilmiyorum, ama bulmak istiyorum, bu yüzden gözlerimi kapatırken kendime yarının yeni bir gün olduğunu ve istediğim kadar yeniden başlayabileceğimi hatırlatıyorum.

Araba durur ve gözlerimi açtığımda, benim arabamın yanında park etmişizdir. Emniyet kemerimi çözer, arabadan iner ve Jaxon'a bakarım. Gözleri...

"İnanılmaz. Kıcıma mı bakıyordun?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Daracık deri pantolon giyiyorsun tatlım. Onu nasıl giydin bilmiyorum. Ama kışını çok güzel gösteriyor." Başını eğiyor, gözleri çıkıntılı kalçama takılıyor. "Otoparkta onu aşağı çekebilecek miydin diye merak ediyorum."

Yemin ederim, gözlerim sonsuza kadar yukarıya bakacak. "Sen bir domuzsun." Gururumu yutuyorum. "Ama hayatımı kurtardığın ve beni bıraktığın için teşekkürler. Görüşürüz."

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, ön bagajı açıyorum ve eşyalarımı almadan önce kapak çarpınca çığlık atıyorum.

Jaxon'ın elleri başımın iki yanındaki kaputa iner, göğsü sırtıma bastırarak beni kaplar. Sıcak nefesi kulağımı gıdıklar, boynumdan aşağıya doğru iner. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Eşyalarımı alıyorum." Yutkunuyorum. "Arabama biniyorum." "Ah. Peki sonra? Ondan sonra planın neydi?"

En yakın Walmart'ı bulmak, çünkü Instagram'da takip ettiğim ve son sekiz aydır Kuzey Amerika'da yol gezisi yapan çiftte göre, Walmart otoparklarında gece kamp yapmaya izin veriyor. "Kendimi eve götürmek."

O, içinden küfür ediyor. "Oradaydın, değil mi? Hemşire sana yirmi dört saat araba kullanmamanı söylediğinde? Yoksa kasten hayatını tehlikeye atmayı mı seçiyorsun?"

Yine aynı şeyler, hepsi birden. Hayatımın birdenbire aldığı yön nedeniyle hissettiğim aşağılanma, öfke, hayal kırıklığı. Hepsi birden yüzeye çıkıyor, kanımı kaynatıyor. Kollarında dönüp göğsüne itiyorum ama o kıpırdamıyor. Gözünü bile kırpmıyor.

"Bu gece olanlar bir kazaydı. Her yerde ağaç yemişlerinin izleri olan bir dünyada yaşıyorsan gerçek bu. Bazen bazı şeyler gözünden kaçabilir. Ama ben iyiyim. *Kendimi iyi hissediyorum* ve bu gece güvenli bir şekilde yatağıma yatmam için arkamda durmana gerek yok."

Gitmek, yolumdan çekilmek için hiçbir hareket yapmıyor, ben de kolunun altından sıyrılıp arabama doğru yöneliyorum. Eşyalarımı arenadan alacağım. Elbette onları benden sonsuza kadar saklamayacaktır.

Jaxon tüm yol boyunca bir adım arkamda ve kapıyı açar açmaz bunun bir hata olduğunu anlıyorum. İçerisi aydınlanıyor ve içindeki berbat manzarayı ortaya çıkarıyor. Eşleşen bir dizi çilek pembesi renkli valiz, hepsi açılmış, içinden giysiler dökülüyor. Saç ürünleriyle dolu bir çöp torbası. Etrafa saçılmış birkaç çift ayakkabı ve yolcu koltuğunda sahip olduğum tüm battaniyeler.

Jaxon yaklaşıyor, gözleri dağınıklığın üzerinde dolaşıyor ve ben ellerimi ovuşturarak kafamda bir hikaye uydurmaya çalışırken kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Bu ne lan?" Bakışları benimkilere geliyor ve ben panikleyerek gerçeği söylüyorum.

"Bu-bu-bu..." Göğsüm sıkışıyor ve Jaxon, titreyen kalbimin üzerine avucumu koyarken beni izliyor. "Bir boru patladı ve şimdi üst kattaki komşumun banyosu benim banyomda ve bu lanet olası şehirdeki tüm oteller dolu çünkü" — ağlamamak için gülüyorum — "son zamanlarda hayatım böyle."

Gözleri, ekranı hala açık olan telefonuma kayıyor, harita arama çubuğuna *Walmart* yazılmış.

"Sadece bu gece için," diye aceleyle ekledim. "En fazla birkaç gün. Bir otel ya da yeni bir daire bulana kadar."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada durup bana bakıyor, bu durumu idare etmeye çalışırken beni izliyor. Bu, bu büyük aşağılanmayı daha da artırıyor, çünkü gerçekten, daha ne kadar kötü olabilir ki? Önce beni balayımda, kocam olmadan buluyor. Sonra beni iş yerinde buluyor, orada odadan kaçıp kusuyorum. Sonra lanet olası bir *turta* yüzünden onun önünde neredeyse ölüyordum. Ve şimdi de bu. Ben, burada duruyorum, kocam yok, arkadaşlarım yok ve bu gece uyuyacak başka bir yerim yok, sadece soğuk arabam var.

Sonunda gözlerini kırptırıyor. Arabama dönüyor, kapıyı çarpıyor ve anahtarlarımı elimden çekip alıyor. Omzunun üzerinden anahtarlığı doğrultarak arabasına geri dönüyor, benim arabamı kilitliyor ve yolcu kapısını açıyor. "Arabaya bin."

"Ne? Hayır, ben..."

"Arabaya bin lan, Lennon. Gecenin bir yarısı burada durup, kışın ortasında arabanda mı yoksa sıcak bir yatakta mı uyuyacağını tartışmayacağım."

"Sadece bir gece. Sorun yok. Battaniyelerim var, ben..."

"Arabaya bin lan."

"Ama bu..."

"Araba." Parmağını içeri doğru uzatır, göğsü sarsılır. "Sen. Şu anda. Anlıyorum, tamam mı? Bu bir dizi talihsiz olay. Hiçbiri senin suçun değil, ama lanet olsun Lennon, sana yardım teklif edildiğinde kabul et. Bunu yaparken benden nefret etmeye devam edebilirsin, ben de seni deliye çevirerek işini kolaylaştıracağım." Hayal kırıklığı azaldıkça hızlı nefes alışları yavaşlar, sanki benim mücadelem azaldığını görüyormuş gibi. "Hadi ama tatlım," diye mırıldanır, yumuşak sözleri soğuk havada yayılır, ısınmaması gereken yerlerimi ısıtır. Elini bana uzatır. "Arabaya bin lan."

Kalbim bana bu savaşı sürdürmemi, reddetmemi, ona ihtiyacım olmadığını ısrarla söylememi söylüyor. Beynim ise vazgeçmemi, yardımı, sıcak yatağı kabul etmemi istiyor. Yardım kabul etmenin bağımsızlığımdan vazgeçmek anlamına gelmediğini hatırlatıyor.

Elimi eline sokup, arabasına binmeme yardım etmesini sağladım. "Tamam." Zafer dolu gülümsemesine gözlerimi kısarak baktım. "Ve bana tatlım deme."

"Elimden geleni yapacağım," diyor, elini başımın üstüne, arabanın tavanına koyarak eğilip gözlerime bakıyor. "Ama elimden gelen hiç de iyi olmamıştır, tatlım."

Onun apartmanının otoparkından, tahmin ettiğiniz gibi, çatı katına kadar yol boyunca tek parmağımı bile kıpırdatmadan tüm eşyalarımı kollarında taşımayı başardığı için benden etkilenmemi istiyor. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadede ve sürekli bana, sonra eşyalarımın bakıp "Eh?" demesinden bunu anlayabiliyorum.

"En büyük valizimi arabada bırakmak zorunda kalmasaydık daha çok etkilenirdim."

"Tamam, ama ön bagajın kapasitesi sınırlı. Tüm eşyalarını sığdıramadığım için üzgünüm."

O kapısının dışındaki şifreyi girerken kaşlarım yükseldi. "Frunk mu?"

"Ön bagaj. Yetiş, tatlım." Kapıyı açtı ve sonra bir gürültü duyuldu. "Uh, bir kedim var. Davranış sorunu var ve eve geç geldiğim için çok kızacak."

"Ah, kedileri çok severim." Çömelip, tam hızla odaya kayarak giren, kabarık karnı ileri geri sallanan büyük beyaz-turuncu kediciğe gülümsüyorum. "Merhaba, bebeğim," diye mırıldanarak elimi uzatıyorum. Yavaşlayıp, bana dikkatlice yaklaşıyor, turuncu patileriyle bana yaklaşıırken kokumu alıyor.

"Evet, kadınları sevmez, o yüzden ondan bekleme..."

Kedinin sırt üstü yatıp, karnını havaya kaldırıp, pençelerini havaya kaldırıp, bana sürtünmek için ciyaklamasıyla sözleri kesilir. Onu kucağıma alıp, ona sarılırken, Jaxon'ın kedisine sevgi gösterirken gözlerini kısması hoşuma gider ve zafer dolu bir gülümsemeyle karşılık veririm.

"Oh, sen çok yakışıklısın, değil mi? Evet, öylesin. Sen Lennon'ın yakışıklı oğlusun."

"O *babasının* yakışıklı oğlu," diye itiraz eder Jaxon, ona uzanarak. Kedi elini itip tıslar, sonra başını dirseğimin kıvrımına sokar. "Seni küçük pislik. Sana bir yuva verdim!"

Kıkırdarak daireye doğru ilerlerken, Jaxon eşyalarımı koridora götürürken onun odasını incelerim. Burası çok güzel, açık tavanlı, tuğla duvarlı ve fırtınayı izlemek için mükemmel olan tavandan tabana pencereleri olan muhteşem bir açık alan. Ama endişe verici derecede steril. Evet, mobilyalar var, ama burada birinin yaşadığını gösteren tek ipucu, bir sepete yığılmış kedi oyuncakları, odanın stratejik noktalarına yerleştirilmiş gibi görünen birkaç

konutun stratejik noktalarına yerleştirilmiş gibi görünen birkaç lüks kedi yatağı. Oturma odasının bir tarafında büyük bir kitaplık var, boş ve üç fotoğraf çerçevesi ve ölmek üzere olan aloe bitkisinden daha fazlasıyla doldurulmayı bekliyor.

Tahmin etmek gerekirse, Jaxon burada uzun süre kalmayı planlamıyor diyebilirim.

O geri döndüğünde, dikkatimi şu anda göğsümü yoğuran kediye veriyorum. "Adı ne?"

"Mitts."

"Mitts mi?"

"Öyle dedim."

"Mittens gibi mi?"

Neden?"

Jaxon sinirli bir nefes verir ve ellerini kaldırıp başparmaklarını sallar. "Çünkü o polidaktil. Fazladan parmakları var ve sanki lanet olası beyzbol eldiveni giyiyormuş gibi görünüyor."

Bir pençesini kaldırıp, küçük jelibon parmaklarını inceliyorum. Tabii ki, fazladan bir parmak var. "Aman Tanrım," diyorum. "Bu çok sevimli."

"Değil mi? Tabii ki onu eve götürmek zorundaydım."

"Onu evlat edindin mi?"

O başını sallar. "Eylül ayında. Rosie bir barınakta çalışıyor. Onu orada buldum." Bana ve mutfağa bakar, bereyi çıkarınca kafasının üstündeki güzel kahverengi dalgalı saçları serbest kalır. Parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve ben o anda aklıma gelen anıyı görmezden gelirim, parmaklarım o dalgalı saçlara dolanmış, elleri uyluklarımın üzerinde, beni son yemeğiymişim gibi yiyip bitirirken bacaklarımı açmış. "Neyse, sana odanı göstereyim." Mittens'a bir bakış attı. "O seninle uyuyamaz. Benim yastığımda uyumayı sever. Tam başımın yanında. Karnını sıcak tutar."

Mittens'ın başına bir öpücük konduruyorum. "Üzgünüm, Mitts. Babam benimle uyumana izin vermiyor."

Onu yere indirdiğimde protesto etmek için miyavlıyor ve Jaxon'ı koridorda takip ettiğimde, patilerinin tıkırtıları arkamızdan geliyor.

"Tuvalet orada," diyor Jaxon, birinci kapıyı işaret ederek. "Ama odanda da küvet ve duş var"

." İkinci kapının önünde durur, kenara çekilir ve ben içeri girerken başının arkasını kaşır. "Çantalarını dolaba attım. Bir sürü askı ve ıvır zıvır var." Pencerenin altındaki küçük şifonyeri gösterir. "Çekmeceler." Kraliçe yataklara bakar. "Yatak."

Onu banyoya kadar takip ediyorum, orada da her bir mobilyayı göstermeye devam ediyor.

"Küvet. Duş. Lavabo. T..."

"Tuvalet. Anladım. Her şeyi etiketlediğin için teşekkürler." Belli ki bu iş ona göre değil, bu hem ilginç hem de hiç şaşırtıcı değil. Belli ki kadınların gözdesi. Google bana bunu söylemeseydi bile, onunla geçirdiğim her an bana bunu gösterdi. Kadınları eğlendirmek konusunda tecrübeli olmalı. Sadece kendi alanında bir kadına alışkın olduğundan emin değilim. "Teşekkürler, Jaxon. Sorun olmazsa duş alacağım. Cehennem başıma yağmaya karar verdiğinde tam da bunu yapacaktım."

Ağzının köşesi gülümseme gibi bir şey çiziyor, ama hemen başparmağıyla silip atıyor. Mittens'ı kucaklayıp omuzlarına atıyor. "Tamam. Şey, bir şeye ihtiyacın olursa son kapı benim. Önce kapıyı çal, yoksa Magic Mike ile yeniden tanışmak istemezsen, çünkü ben çıplak uyuyorum."

Kaşlarım havaya kalkar.

"Pardon, ne?" "Çıplak uyuyorum."

"Evet, anladım. Bir saniye, bir şey sorabilir miyim? Az önce penisine Magic Mike mı dedin?"

Jaxon gülümser ve gururlu göğsünü avucuyla okşar. "Evet."

"Uh huh, ve" —çenemi yumruğuma dayadım—"neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü o dans etmeyi seviyor, Len, ve o büyülü ve inanılmaz, tıpkı efsanevi bir yaratık gibi. Bunu biliyorsun, tatlım."

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimle kapattım ve onu odadan çıkardım. "Çık dışarı. Çık dışarı. Bakalım sihirli penisin ortadan kaybolma numarası yapabilecek mi?" Kapıyı yüzüne çarptım, ama kahkahası beni dolaba kadar takip etti. Orada banyo yapmak için ihtiyacım olan her şeyi çıkardım, çünkü bir anlık bakışımda en az dört jet gördüm ve küvette biraz masaj yapmayı çok seviyorum.

Küvet dolarken eşyalarımı makyaj masasına bırakıyorum, sonra dirseklerimi mermere, çenemi ellerime dayayıp aynada kendime bakıyorum ve hemen keşke bakmasaydım diyorum.

İçimden gelen yorgunluk, her şekilde kendini gösteriyor. Dudaklarımın hafifçe büzülmesi, kaşlarımın arasındaki küçük kırışıklık. Gözlerimin altındaki ağır ve şişkin torbalar. Normalde parlak olan kahverengi tenim mat ve kuru, tek istediğim yüzümü yastığa gömüp ağlamak.

Bunun yerine, kıyafetlerimi çıkarıp küvete giriyorum, gözlerimi kapatıp beynimi kapatıyorum. Parmaklarımın uçları buruşana ve su ılık hale gelene kadar suda kalıyorum. Karnım guruldadığında, saatlerdir bir şey yemediğimi hatırlatana kadar, sessizlik çok gürültülü hale gelene kadar suda kalıyorum. Tek istediğim bir arkadaş, o arkadaş Jaxon olsa bile.

Biraz nemlendirici ve dudak kremi sürüp, en sevimli pijamalarımı giyip odamdan sessizce çıkıyorum. Koridor karanlık ve ilk başta Jaxon'ın uyuduğunu düşünüyorum. Ama sonra mutfaktan gelen sıcak bir ışık görüyorum ve poşetlerin hışırtısını duyuyorum.

Salonun kenarında durup, Jaxon'ın buzdolabını ve kilerdeki eşyaları düzenlemesini izlerken göğsüm sıkışır.

"Hoşça kal, fıstık ezmesi," diye mırıldanarak kavanozu çöp kutusuna attı. "Hoşça kal, ballı kavrulmuş fındıklar. Hoşça kal, beyaz çikolatalı macadamia fındıklı kurabiyeler." Bir kutu Reese's Puff mısır gevreği çıkardı ve önümdeki bu devasa, yetişkin adam gerçekten de *inlemeye başladı*. "Hoşça kal, tatlı, tatlı cennet."

Fıstık ve ağaç yemişleri içeren ürünleri atmayı bitirdiğinde ne yapıyor? Lavabonun altındaki dolabı açıyor, bir dezenfektan çıkarıyor ve buzdolabının içini, tezgahı ve mutfaktaki her bir tutamağı siliyor.

Gölgede kalarak onu merakla izlerim, ta ki çöpü alıp daireden çıkana kadar. Işığa çıktığımda Mittens koşarak beni karşılar ve ben de onu kucağıma alıp bardakları bulur ve kendime su doldururum. Jaxon içeri geri adım attığında birden durur.

"Oh. Uyuduğunu sanmıştım."

"Susamıştım." Midem tam o anda guruldamaya başlar ve ben sırtıtarım. "Ve acıkmıştım."

"Sana bir şeyler hazırlayabilirim," diyor ve buzdolabını açıyor. "Fazla bir şeyim yok, çünkü market alışverişine çıkmam lazım." Bir de yiyeceklerinin yarısını çöpe attı. "Şey..." Çenesini ovuşturuyor. "Kızarmış peynir sever misin?"

"Kim sevmez ki?" Mittens'ın bileğimi yalamasına izin vererek mutfak adasına oturuyorum, Jaxon ise tavayı hazırlıyor. "Az önce nereye gittin?"

"Arabamda bir şey unuttuğumu sandım," diye yalan söylüyor, ekmeğe tereyağı sürüyor. "Sırrı, kızartmadan önce ekmeğin üzerine biraz pudra şekeri serpmek. Kulağa tuhaf geliyor, biliyorum, ama bana güven. Büyükanmem okuldan sonra her gün bana bir tane yapardı. On beş yaşına girdiğimde ve günde altı öğün yemek yediğimde iki tane yapardı." Birden durur, boşluğa bakar. "Kahretsin. Pudra şekeri fındık içermiyor mu?" Dolaptan poşeti çıkarır, içindekileri okur. "Evet."

Yemek pişirirken durmadan konuşuyor, onu hiç bu kadar çok konuşurken görmemiştim, ama ben, tüm vücudumun *nefret etmemi* söylediği bu adamın, ona hiç söylememiş olmama rağmen alerjim olan şeyi hatırlamış olmasına odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Anafilaktik şok belirtilerini fark edip hemen yanıma koştuğuna. Ben hastanede uyurken dört saat boyunca orada kaldı. Beni eve getirdi, yatak verdi, tüm fındık ürünlerini attı ve mutfağını *temizledi*.

Tek bir günde benim için nişanlımın hiç yapmadığından daha fazlasını yaptı, bana daha çok değer *verdi*.

Ve bu hem çok ağır hem de çok özgürleştirici bir duygu.

"İşte." Jaxon, altın kahverengi rengiyle çok güzel görünen sandviçi önüme kaydırды ve tam da sevdiğim gibi çapraz olarak ikiye kestiğinde, içinden peynir akmaya başladı. "Afiyet olsun, ya da her neyse."

Yutkunurum, yavaşça ızgara peyniri ağzıma götürürüm ve dikkatlice bir ısırık alırım.

Jaxon sırtır. "Güzel, değil mi? Pudra şekerinin nesi var bilmiyorum ama tadı bir üst seviyeye çıkarıyor. Büyükanmem en iyisini bilir."

Bir duygu tsunamisi başıma çöküyor ve içimdeki her şeyi saklamaya çalışırken göğsüm ağrıyor.

"Mimi tatlı tart hamurunu çok amaçlı unla yapıyor," diye mırıldanıyorum.

"Ha?"

"Limonlu vişneli tart. Annem yapar. Bu yüzden bu akşam bir tane yedim. Ama o badem unu değil, çok amaçlı un kullanır. Bir buçuk su bardağı. Çeyrek su bardağı pudra şekeri. Bir paket tereyağı. Bir yumurta. Bir tutam tuz." Çenem titriyor ve burnumu çekiyorum. "Biraz vanilya. Sahte olan değil, gerçek olan." Sesim kırılıyor, göğsüm genişçe açılıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan akarken gözlerimi ovuşturuyorum. "Üzgünüm. Zor bir ay geçirdim."

Jaxon cevap vermiyor. Aslında o kadar sessiz ki, odadan çıktığını düşünüyorum. Ama sonra parmaklarının telefonuna dokunduğunu duyuyorum ve gözlerimi devirme isteğine zar zor direniyorum. Odama saklanmak istiyorum, ama o benim duygularımla uğraşmaktansa mesajlaşmayı tercih ettiğini açıkça belli ettikten sonra kaçmak için çok utanıyorum.

Telefonu çalıyor ve birkaç saniye sonra arkamda ayak seslerini duyuyorum, arkamda durduğunda vücudunun ısını hissediyorum. Sonra, yavaşça, kolları belime dolanıyor ve beni nazikçe göğsüne çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum. Kızlar öyle yapmamı söyledi."

"Ne?"

"Kızlara mesaj attım. Muhtemelen sarılmaya ihtiyacın olduğunu söylediler, ben de sana sarılıyorum."

Tanrım, gülmek istiyorum ama bunun yerine korkunç, boğucu bir hıçkırık çıkıyor. "Ağladığım için kız arkadaşlarına mesaj atıp tavsiye mi istedin?"

"Gözyaşı dökmeyi bilmiyorum."

Bir kez daha hıçkırarak ağladım ve Jaxon, bunu yapmaktan korkuyor ama yardımcı olabileceğini düşünüyor gibi, beni nazikçe kendine çekti. Bunun işe yaramasından nefret ediyorum. Bir şekilde, geçen ayın acısını, öfkeyi ve kafa karışıklığını değiştiriyor. Kabul edilme konusundaki umutsuz özlemi nazikçe bir kenara itip, "*Hey, ben buradayım. Yalnız değilsin*" diyor.

"Duygular hakkında konuşma konusunda pek iyi değilim," diye başlar Jaxon yumuşak bir sesle, "o yüzden bir kez olsun sessiz ol ve dinle, çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim. Neden balayında yalnızdın bilmiyorum

ama bunun seni incitmiŖse      dilerim. Son geceni orada seni dilsiz bırakacak Ŗekilde seviŖerek geçirdiğim için   Ğ n değilim. MuhteŖemdi ve o zamandan beri senin amını d Ŗ n yorum."

Bu sefer, h  kırıklarımlarım biraz g  lmeye benziyor. En azından,   lmek   zere olan bir hayvanın homurtusu gibi. "Harika bir amcık," diye ağlıyorum.

"Gerçekten şöyle."   enesini baŖıma dayadı, g  Ğ  uzun ve derin bir nefesle    kt . "Yeni bir baŖlangı  yapmak için aileni geride bırakmak zorunda kaldığın için   Ğ n m. Yeni bir yerde kendini yalnız hissettiğin için   Ğ n m. Kaç kez yaparsan yap, bu asla kolaylaŖmıyor. Dairen mahvolduğu için   Ğ n m, bu gece hastaneye gitmek zorunda kaldığın için   Ğ n m."

Burnumu   ekiyorum.

"Ve sa ım." "Ha?"

"Sa ım. Dün gece sarmayı unuttum, bu sabah uyandığımda tamamen karıŖmıŖtı."

"Oh. Bence g  zel g  r n yor."

Ayağımı yere vuruyorum. "   nk  bir saat boyunca saçımı taradım ve sonra yarısını eŖarp ile sakladım!"

Beni daha sıkı kucaklar. "Aferin."

  vg  duymak istediğim son Ŗey olduğunu s  ylemek için ağzımı açtım, ama o elini ağzımın   zerine koyarak s  zlerim çıkmadan   nce beni durdurdu.

"  ki dakika   nce ne demiŖtim?"

"Sessiz ol ve dinle," diye onun avucunun arkasından homurdanıyorum.

"  ok iyi, tatlım." Eli boğazımdan aŖaĐı kayarak k  pr c k kemiğime uzanır. "Her Ŗey daha iyi olacak. S  z veriyorum. Eski sevgilin olmadan daha iyi olduğunu anlayacaksın ve burayı gerçekten seveceksin. ArkadaŖlar edineceksin ve... Bu gece   lmediğine sevindim."

Son bir kez sıkıŖtırdıktan sonra beni bırakıp mutfağın karŖısına geçti. Koridorun kenarında durup omzunun   zerinden bana baktı. Ela g  zleri   zerimde dolaŖtı ve ağzının k  Ŗesi Jaxon Riley'nin o karakteristik kibiriyle yukarı kıvrıldı.

"M  kemmel bir ağız boŖa gidiyor."

BÖLÜM 10

"AH! Kahretsin! Vuruldum! Vuruldum lan! Adam vuruldu!"

"Jaxon!" diye bağırarak ayağa kalkıyorum. "*Jaxon!*" Kapıdan dışarı fırlıyorum, parke zeminde kayıyorum, tüylü çoraplarla kaplı ayaklarım altımdan kayıyor, kığım yere çarpıyor, bacaklarım havada kalıyor. Karnımın üstüne dönerek, yerde emekleyerek ilerledim, Jaxon'ın yatak odasının kapısının kolunu buldum ve kendimi kapıdan içeri atmadan önce kendimi kaldırdım. "İyi misin?"

"Neden çıplaksın?" diye bağırdım.

"Vurulduğunu söylemiştin!"

"O zaman neden öyle dedin?" Çok fazla çığlık var ve ne olduğunu anlamıyorum. Boğazım ağrıyor, şimdi de başım ağrıyor. Sonra Mittens banyodan çıkıyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle, ve Jaxon'a tısladığında, dövmelerle kaplı dev adam gerçekten *korkuyor*. "Ne oldu, melek?" Yeni

en sevdiğim kediciği kucağıma alıyorum. "Baban seni kızdırdı mı?"

Jaxon titrek parmağıyla Mittens'ı işaret ediyor. "O melek değil. Lanet olası... *şeytan* kedi." Dağınık yatağının kenarını tutarak ayağa kalkıyor, aletini örtmeye zahmet etmiyor. "Orospu çocuğu, sanki Dünya Serisi'nin son vuruşuymuş ve bir home run galibiyeti garantileyecekmiş gibi taşaklarımı yumrukladı." Mittens kulağıma yalarken, o taşakları avuçlayıp bana gösteriyor. "Bak! Beni yakaladı!"

Sol testisinde bir damla kan var, iğne deliği kadar küçük, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Huh. Anılarım Magic Mike'a haksızlık etmiş. O her zaman bu kadar büyük müydü? Bu kadar damarlı mıydı? O öfkeli mor başı boşaltılmaya muhtaç görünüyor ve vajinam beynime "*Bunu halledebiliriz!*" diye bağılıyor, beynim de bacaklarıma ona doğru yürüyüp kendimi açmamı söyleyen bir sinyal gönderiyor.

Lanet olsun, hayır. Hayır, vajina. Kendine gel, kızım.

Jaxon'a ilgisiz bir bakış atıyorum. "Daha iyi hale getirmemi ister misin?"

Yüzündeki hayal kırıklığı eriyor ve sırtıtmamak için çok uğraşıyor, kollarını başının üzerine büyük, iğrenç bir şekilde uzatarak penisinin sallanmasına ve neredeyse göbek deliğine değmesine izin veriyor. "Evet, bu iyi olabilir."

"Tamam." Dönüp kapıya doğru yürüdüm.

"Ne? Bekle! Len!" Ayakları arkamdaki tahtalara çarptı ve ben ona döndüğümde, elini dağınık saçlarına gömdü. Tanrım, bu adam çıplakken neredeyse mükemmel. Geniş omuzları, onu daha da güzel gösteren dövmelemlerle süslenmiş kaslı kollara uzanıyor. Tanrı'nın kendi elleriyle oyduğu gibi görünen bir gövde, kalçalarının iki yanındaki damarlar beni dizlerimin üzerine çöküp kendimi açmaya davet ediyor. "Nereye gidiyorsun? Sanırım sen... bilirsin." Elini kasıklarına doğru uzatıyor. "Daha iyi hale getirmek için."

"Öyleyim." Kafamı mutfığa doğru eğiyorum. "Bıçak getireceğim. Yaralanma çok kötü. Topunun kurtarılabileceğini sanmıyorum. En iyisi kesip atalım."

Mittens ve ben koridora doğru ilerlerken, kapı arkamızda çarpar ve Jaxon'ın hayal kırıklığı geri döner, kaynar.

"Senden *nefret ediyorum!*" diye bağırır ve ben gülümserim. "Ben de seni seviyorum tatlım!"

Mutfakta Mittens beni yemeğinin olduğu yere götürür ve bir kaşık koyduğumda, çığlık atarak ikinci kaşığı da istediğini bana ikna eder. İkinci kaşığı koyarken Jaxon bağırır, "Ona iki kaşık verme! O diyetle!"

"*Ona sadece bir tane verdim, bana bağırmayı kes!*" diye bağırarak karşılık veriyorum ve onun kiler dolabını açıyorum. Burada en az yedi farklı türde mısır gevreği var, hepsi şeker yüklü, en sevdiğim türden. Trix ve Lucky Charms'ı çıkarıyorum, her ikisinden de eşit miktarda iki kaseye koyuyorum ve üzerlerine süt döküyorum.

İki dakika sonra Jaxon içeri girdiğinde saçları ıslaktı, gri eşofmanının içinde penisi zarif bir şekilde belirgindi ve muhteşem karın kaslarının üzerine bir tişört giyiyordu.

Kaselerden birini tezgâhın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. "Sana kahvaltı hazırladım."

"Çabana A+ veririm," diye mırıldanarak başını eğdi. "Sen... iki çeşidi karıştırdın mı?"

"Evet. İnanılmaz."

Kaşığıyla dalar, gözlerini kapatır ve çiğnerken mırıldanır. Otuz saniye içinde kaseyi bitirir ve hemen her iki mısır gevreğini de tekrar doldurur. "Teşekkürler," diye mırıldanır. "Açım."

Bitirdiğimde, kasedeki sütü içerim, kaseyi yıkarım ve bulaşık makinesine koyarım. Burası tam bir karmaşa, bulaşıklar yerleştirilmeden gelişigüzel duruyor, bu yüzden gözümün seğirmemesi için yeniden düzenlerim.

"Yaptığım şeyin nesi yanlıştı?"

"Her şey." Kendime bir bardak su doldurup, Jaxon daralmış gözlerle izlerken hızla içiyorum.

"Bugün bir planın var mı?"

Kendine acımdan başka mı? "Bu akşam kızları bana davet etmiştim."

Kaçları kalkıyor. "Kızlar mı? Yani... benim kızlarım mı?"

"Onların sana ait olduğunu bilmiyordum." "Onlar *benim* arkadaşlarım."

"Ve grup sohbetimize göre, onlar *benim* Coochie Gang'im." "Ne..." Kafasını sallar. "Boş ver. Mantıklı.

Cara muhtemelen bu ismi koymuştur."

"Neyse, IKEA mobilyalarımı kurmama yardım edeceklerdi. Şarap da olacaktı, bu yüzden ne kadar başarılı olacağımızdan emin değilim, ama yine de konuşacak birilerinin olması güzel olurdu. Ayrıca, Mimi'nin meşhur muzlu pudingini ve meşhur limonlu turtasını yapacaktım, böylece sana değil bana sadakatlerini garanti altına alacaktım."

Son kısmı görmezden geliyor, ki bu çok sinir bozucu çünkü onu kızdırmak için söylemiştim. "Mimi'nin meşhur limonlu vişneli tartları, Mimi'nin meşhur muzlu pudingi, Mimi'nin meşhur limonlu turtası... Mimi'nin kaç tane meşhur tarifi var lan?"

"Jaxon, Mimi'nin tüm tarifleri ünlüdür, bunu not al." O gülünce bunu kişisel bir başarı olarak sayıyorum ve kendi gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. "Her neyse, dairem su altında kaldığına göre kızlar gecesi tabii ki yapılamayacak. O yüzden duş alıp gitmek istiyorum."

"Dün gece duş almadın mı? Neden bu sabah bir tane daha alman gerekiyor?"

"Çünkü saçımı yıkamam lazım."

"Dün gece neden yıkamadın?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Tipik erkek. Yirmi dakika önce kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, yine de onun her sabah saçları mükemmel bir dağınıklıkta uyandığını düşünürdüm. "Çünkü *Jaxon*, saçımı yıkamak bir taahhüttür ve dün gece bunun için enerjim yoktu. Ayrıca, yeni yapılmış bir saçla *kesinlikle* uyumam. Açıkçası, kendine gel."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, mısır gevreğini yerken ağzıyla "*tamam*" diyor. "Peki, planın ne?"

"Planım mı?" Kaba buklelerime dokunuyorum. Dün gece onları sarmaya zahmet etmedim, çünkü bu sabah onlara biraz özen göstereceğimi biliyordum, bu yüzden şimdi karışık, kıvrıkcık ve esnekliğini büyük ölçüde kaybetmiş durumda

sırtımın yarısına kadar uzanıyor. "Her zamanki gibi. Yıkadığım gün, buklelerim taze olduğunda doğal halini korumayı seviyorum, bu yüzden sadece difüzörle kurutup açık bırakacağım."

Jaxon, boğazından bir kahkaha patlaması yükselirken yüzünü düşürdü. "Bu gece nerede uyuyacağınla ilgili planın, Lennon, lanet saçlarınla değil."

Oops.

"Otel rezervasyonu yapabildin mi?"

"Henüz aramadım ama Harry Styles resmi olarak eyaleti terk etti. Kızlar dağıldıdır herhalde. Boş yerler olmalı." Bu sabah, sözlerimle gerçekleri yaratmaya çalışıyorum. "Sadece ev sahibimi aramam lazım, ne kadar sürelğine bir yere ihtiyacım olduğunu sormam lazım. Ne dersin? Banyo yarın tamir edilir mi? Hafta ortasında belki?"

Jaxon'ın bana bakışları, uzanıp tüm bu sözleri avuçlarımla yakalayıp boğazıma geri tıkmak istememe neden oluyor. "Sence boruları tamir edip, su hasarını ve muhtemelen orada büyümüş olan küf kontrol edip, tavanı tamir edip, bir iki gün içinde iki banyoyu da yeniden inşa edecekler mi?"

Tamam, nasıl geldiğini anlıyorum.

Telefonum çalıyor ve midem ters dönüyor. "Ev sahibim arıyor."

Jaxon adanın etrafından dolaşır, göğsü sırtıma yaslanır, çenesini omzuma dayar ve telefonuma bakar.

Ona ters ters bakıyorum. "Bu kadar yakın durman gerekmiyor mu?"

"Hayır, ama bu seni sinirlendiriyor, o yüzden bunu yapmaktan hoşlanıyorum." Eli benim elimi kapattı ve telefonumu okuyamayacağım kadar yükseğe kaldırdı. Bunun yerine, dudaklarının hareket etmesini izledim, sonra durdu, bakışları benimkilere düştü ve bana yavaşça, utanç verici bir gülümseme attı. "Ee, hey, ev sahibin bahara kadar kimseyi bulamıyor."

"Bahar mı? Ama daha Ocak ayındayız!" Dönerek, elimi alnıma bastırıyorum. İki elimi de sallıyorum. Derin nefes alıyorum, sonra başarısız olup paniğe kapılıyorum. "Tamam, tamam. Sorun yok, Lennon. Her şey yolunda." Omuz silkiyorum, yumruğumu kalçama koyuyorum. "Evet, her şey yolunda. Birkaç gece kalacak bir otel bulurum ve 1 Şubat için yeni bir yer ararım ve, şey... evet, her şey yolunda. Önemli değil. Hayat böyle, bilirsin? Hıçkırıklar gibi."

Babam hep şöyle der: "Hayat sana sürprizler yapar. Onları nasıl alt edeceğini öğrenmelisin." Ağlamamak için gülüyorum, ama bu sadece biraz histerik bir gülüşe dönüşüyor. Bu sırada, oturma odasına geçtiğimi, kanepedeki tüm yastıkları kabarttığımı ve battaniyeyi silkelediğimi fark ediyorum. Battaniyeyi şezlongun üzerine geri koyuyorum ve elimi saçlarıma götürüyorum. "Şey, ben duş almaya gidiyorum."

Başımı dik tutarak dairede dolaşıyorum, çünkü her şey yolunda ve ben bunu çözeceğim, çünkü ben bağımsız bir kadını ve bu ay şansım yaver gitmemişse ne olmuş yani? Önemli değil, ben geri döneceğim ve herkes beni izlerken boyun incinecek.

"Burada kalabilirsin."

Koridorun kenarında durup kulaklarımı çekiştiriyorum. Kulaklarım su dolu olmalı, çünkü bunu doğru duymuş olamam. "Ne?"

"Burada kalabilirsin," diye tekrarlar Jaxon, sanki bu düşünceyi nasıl kelimelere dökmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi yavaşça. Hareket etmiyor ve bence bu benim için değil, onun için daha iyi. Bir kızı yanında kalmaya davet ederek ne yaptığını bilmiyor. Beyninde muhtemelen vücudunun her yerinde alarmlar çalmaya başlamıştır ve tüm önemli organları panik halindedir. Benimkiler de öyle. "Yerim var. Paranı boşa harcama."

Aman Tanrım, ne yapacağım? *Ne yapacağım ben?* Serena'ya ihtiyacım var. Coochie Gang'e ihtiyacım var.

"Ben... Ben daire arayacağım. Böylece seni uzun süre rahatsız etmem."

Ne oluyor Len? Buna razı mı oluyoruz?

"Tabii. Eğer istiyorsan."

İstersem mi? Elbette *baharda* dairem hazır olana kadar *burada* kalmamı önermiyor herhalde.

Jaxon mutfağın güvenli ortamından çıkıp bana yaklaşmak için hiçbir hamle yapmıyor ve ben de arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Bu, korkunç bir kararın yüzüne bakmak anlamına gelir. Çünkü durum bu, değil mi? Tatilde tanıştık, sarhoş olduk ve o kadar sert seviştik ki yıldızlar gördüm. Bir daha birbirimizi görmememiz gerekiyordu, ama sonra ben onun hokey takımında işe girdim. Ve şimdi? Siktir. Bu korkunç, berbat, hiç de iyi olmayan bir fikir.

"Bunu büyütmeylem," diyor sonunda. "Sadece bir oda."

"Reese's Puffs'ın ne olacak?" diye fısıldadım. "Ne?"

"Hiçbir şey. Bundan emin misin?"

"Kesinlikle hayır. Hayatımın geri kalanında ve ondan sonraki hayatımda da bir kadınla yaşamaktan kaçınmayı planlamıştım."

"O zaman..."

"Lütfen gidip duş al da ben bu konuda rahatça çıldırmak için zamanım olsun."

Sadece bana söz ver, burada her şeyi pembeye boyamayacağına."

"Ah, Jaxon... Bunu söz veremem. Pembe en sevdiğim renk."

O davetini geri çekmeden önce odama koşar, valizimi çıkarır ve yatağın üzerine atarım. Uzun, yüksek sesli iç çekişinde pişmanlığı duyabiliyorum, ama sonra Mittens içeri girer, yatağa atlar ve giysilerimin üzerine uzanır. "Duydun mu, küçük marshmallow? En iyi arkadaş olacağız!"

"Hayır!" diye bağırır Jaxon. "Mittens *benim* en iyi arkadaşım!"

"Göreceğiz bakalım," diye fısıldarım ve kafasını kafama sürmesine izin veririm.

"*Seni duyabiliyorum lan!*" "O zaman *kulak misafiri olmayı bırak!*"

Yatağa yuvarlanarak, telefonumu kontrol ederken Mittens'in yanına kıvrılıyorum.

Serena ve Devin, gece yarısı bir saat boyunca FaceTime'da beni tutarak ölümcül deneyimimden sonra çoktan kendilerine geldiler ve Devin bu sabah nefes almamın normal olup olmadığını bilmek istiyor. Serena şöyle cevap verdi: *Muhtemelen hayır. Eğer boğazına kaçan fındık değilse, hokey oyuncusunun penisi.*

Coochie Gang başlığımızda yirmiden fazla mesaj var, kızlar gece ve sabahın erken saatlerinde çeşitli zamanlarda mesaj atmışlar. En son mesaj Cara'dan, Mittens'ı kaçırp çalmakla tehdit ediyor, çünkü Jaxon'ın beni çok sinirlendirdiğini ve bu yüzden henüz cevap vermediğimi düşünüyor. Onlara bir mesaj atıp, iyi olduğumu ama bu geceki planlarımızı iptal etmek zorunda olduğumu bildiriyorum. Bu özellikle içimi parçalıyor, çünkü dörtünün de cevap vermesi tam da şu anda hayatımda ihtiyacım olan şey.

dördü de cevap verdiğinde ekranımı anında aydınlatan şey, şu anda hayatımda tam da ihtiyacım olan şey.

Banyoya koşarım ve duşta tüm ihtiyaçlarımı yerleştiririm. Sonraki otuz dakikayı duşta geçiririm, saç derime arındırıcı şampuan sürer, buklelerimi tarar, en sevdiğim bukle kremi sürerim. Hindistan cevizi ve ebegümeci kokusu banyonun her köşesine yayılır. İşimi bitirdiğimde, tezgahın işimi yapmak için çok küçük olduğuna karar veriyorum, bu yüzden her şeyi kollarımın arasına alıp koridordan diğer banyoya geçiyorum. O da aynı büyüklükte ve oturma odasından televizyonun sesini duyduğumda, köşeyi dönüp Jaxon'ı kanepede uzanmış, Mittens'ı göğsünde yatarken görüyorum.

Sessizce, koridorda parmak uçlarında yürüyerek onun yatak odasına giriyorum ve banyosunu gördüğümde gökyüzü açılıyor. Benimkinin üç katı büyüklüğünde bir duş, tam doğru miktarda güneş ışığı alan ve burayı makyaj yapmak için mükemmel bir yer haline getiren devasa bir pencere ve ~~kanatlarımı açıp~~ güzellik ürünlerimi sergilemek için yeterince büyük bir çift lavabo.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Sanki Jaxon altıncı hissi varmış gibi, olmamam gereken bir yerde olduğumu anlar ve beş dakika sonra beni saçımı tararken bulur.

Kapıda durur, beni görünce ağzı açık kalır. Ya da daha doğrusu, banyosunda patlamış gibi görünen bombayı görür.

O bomba benim. Benim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Saçımı taradıktan sonra başımı öne eğip buklelerimi ovuşturuyorum. "Meşgulüm."

"Ne halt ediyorsun sen... Hayır, ama bu... Bu... Bu... Bu *benim* banyom! Senin kendi banyon var!"

"Seninki daha iyi aydınlatılmış ve daha fazla tezgah alanı var."

Bak, Cara'nın birkaç gece önce bahsettiği boynundaki damar.

Bir adım öne çıktı, gözleri tezgahın etrafında dolaşıyordu. Mor bukle kremi aldı. Pembe köpük kutumu. Derin erik ve kırmızı tonlarında çeşitli rujlarla dolu çantamı. Gözlerimi

gölge paleti. Sonra, gözlerini kocaman açarak, yavaşça ve başını sallayarak geri çekilir. Elleri yukarı kalkar, yanaklarını avuçlar ve yüzünü yavaş çekimde aşağı doğru çeker. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Saç kurutma makinesini fişe takarken, difüzörü takarken ve çalıştırdım. Saçıma doğru kaldırdığımda, dönüp odadan fırladı. İşte böylece Jaxon'ın tüm dairesini üç saatliğine kendime ait hale getirdim, ayrıca mutfak adasındaki yapışkan notta bıraktığı telefon numarasını ve tatlı bir mesajı da aldım.

Benim eşyalarım dokunma. Geri döneceğim.

Öğleden sonra geri döndüğünde, oturma odasındaki kitaplıkta durmuş, kitaplarımı yerleştiriyordum.

"Ne oluyor lan?" Raflardan birini alır, kapağındaki yarı çıplak üç adamı inceler, sonra arkasını okur. "Üç erkek ve bir kız mı? İmkani yok. Kız ikiye bölünür."

"Her kızın hayali, Jax."

"Bana Jax deme." İki kadının birbirine sarılmış olduğu bir kitabı kaldırır. "Peki ya bu?"

"Ben erkekleri ve kadınları severim, bu yüzden hem erkeklerin hem de kadınların olduğu seksi kitaplar okurum."

Kitapları karıştırırken, takip içeren karanlık bir romantizm kitabı bulduğunda paniğe kapılır. "Bunları buraya koyamazsın."

"Ah, evet. Kitapları kitaplıkta tutmanın neden sorun olacağını anlıyorum."

"Peki benim yosun bitkim nerede?" Tozla kaplı boş yeri işaret etti. "Onu yıllardır besliyordum!"

"Bu çok belliydi, Jaxon. Bitkiler ölmüştü ve kökleri çürümüştü, bu yüzden çöpe attım. Bu arada..." Ağzının köşesini, aşağı doğru çekilen kısmını hafifçe vuruyorum. "Bu bir *aloe* bitkisi, yosun bitkisi değil. Yosun bitki değildir ve suda yaşar."

"Senin dairen gibi," diye homurdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, rafındaki fotoğrafları incelememi izliyor, ilk olarak onun ve arkadaşlarının grup fotoğrafıyla başlıyor. Posh Spice kılığına girmiş Carter'dan daha gururlu kimse yok. "O geçen Cadılar Bayramı'ndandı, ve sakın bir şey söyleme, çünkü Ginger Spice kılığına girmiş halimle çok seksi görüldüğümü biliyorum."

Haksız değil, bu biraz endişe verici, ama Ginger her zaman en sevdiğim Spice Girl olmuştur.

Bir sonraki fotoğrafta Jaxon, üzerinde Noel ağacı desenli kırmızı bir süveter giyen yaşlı bir kadının yanağına dudaklarını bastırmış durumda.

Kadın, Jaxon'la birlikte olmaktan daha mutlu olamazdı. Jaxon ise, yıldızlar, kardan adamlar ve... "Etek ucundaki çanlar gerçek mi?"

Jaxon fotoğrafı çekip alır. "O benim büyükannem. Her bayramda ve önemli günde bana yeni bir yelek örüyor, o gerçek bir melek, o yüzden kes sesini."

Dudaklarımı büzüp, yüzüne gülmemek için mırıldanıyorum. Bu, Vipers'ın Instagram sayfası için mükemmel bir içerik olurdu.

"Peki ya bu?" Son çerçeveyi elime alıyorum, ucuz, çatlak plastik ve eski bir fotoğraf, renkleri soluk ve mat. Fotoğraftaki iki çocuk on iki ya da on üç yaşından büyük olamazlar, ama soldaki çocuğun Jaxon olduğu belli. Gözlerinde aynı ışıltı var, bela kokan bir ışıltı, ve o sırtış da belaya bulaşmak üzere olduğunu gösteriyor. Kolunu omzuna doladığı çocuk da aynı gülümsemeyi takınıyor, kafasındaki kızıl saçları dağınık, sanki hokey kaskını yeni çıkarmış gibi. Ayaklarının dibindeki ekipmanlara bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum. "Bu kim?"

Jaxon'da bir değişiklik olur. Belki de kendini kapatır. Fotoğrafı benden alırken gözleri kararır ve kapanır, parmağını kızıl saçlı çocuğun yüzünde gezdirirken boğazı titrer. "Bryce," diye fısıldar ve çerçeveyi benim ulaşamayacağım üst rafa koyar.

"Onunla hokey mi oynuyordun?"

"Evet."

"Hâlâ oynuyor mu?" Jaxon arkasını döner. "Hayır."

Sadece iki harf, tek heceli bir kelime, ama o kelimenin ağırlığı o kadar büyük ki, sırtımdan kayarak omuzlarıma yerleşir, göğsüme iner. Kalp ağrısı elle tutulur olsaydı, Jaxon'ın fısıldadığı o basit kelimenin ezici ağırlığı, yanındaki yumruklarının gerginliği, omuzlarının hafifçe kıvrılması olurdu.

Biz normal anlamıyla arkadaş olmayabiliriz, ama içimdeki her şey bunu düzeltmek, acıyı alıp daha iyi bir şeyle, onu bu ana geri getirecek bir şeyle değiştirmek istiyor.

"Büyükannenin senin için ördüğü yeleklerin hepsini saklıyor musun?" Jaxon'ın omurgası dikleşir. "Hayır."

"Hm."

Bana doğru dönerek yavaşça yaklaşır, ben koridora doğru geri çekilirken ellerini teslim olarak kaldırır. "Lennon," diye uyarır ve ben kaçırım. Koridordan koşarak geçer, kendimi onun yatak odasına atarım.

Ayakları arkamda gümbür gümbür sesler çıkarıyor ve dolabının kapılarına elimi uzattığım anda, kollarını belime dolayarak beni yatağına atıyor. Bir sonraki nefesimi almadan üstüme çıkıyor, parmaklarını bileklerime doluyor, nefes nefese göğsünü göğsüme bastırıyor.

"Sakin yapmaya kalkışma."

"Bir moda gösterisi yapmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı sallayarak. Burun delikleri genişliyor ve gözlerini kapatıyor. "Oops. Magic Mike'ı uyandırdım mı?"

Gözleri birden açılır, saçlarımı süzer ve sonra yüzüme doğru kayar. "Tatlım, bu sabah uzun uzun uğraştığın o güzel saçlarına ellerimi daldırıp mahvetmek için can atıyorum." Burnunu boğazımdan kulağıma kadar gezdirir. "Bu odada seninle benim aramda gerçekleşen tek moda gösterisi, ben tatlı amına dilimi, boğazına da sikimi daldırırken senin çıplak vücudunun benim vücudumun üzerinde uzanmasıdır."

Siktir. Siktir, siktir, siktir. Isı karnımdan aşağıya doğru akıyor, klitorisimde aniden duruyor, sanki kendi kalp atışı varmış gibi çarpıyor ve ben inliyorum. Lanet olsun, *inliyorum*. Bu... bu olmamalıydı.

Jaxon, yüzüm sıcaktan kızarıırken bana sırıtıyor, zaferi açıkça belli.

"Biz... biz birlikte yatamayız," diyorum ona. "Bir daha olmaz.

Şimdi olmaz. Burada kalacaksam olmaz."

"Tabii ki olmaz. O zaman asla gitmezsin." Kolunu uyluklarımın altına sokar, benden kalkarken bacaklarımı genişçe açar ve son bir kez stratejik olarak penisini bana sürter, bu hareketle beynimdeki tüm mantıklı düşünceler uçar gider.

Ayağa kalktığıında, gözleri kasıklarımaya kayıyor ve ağzının köşesi kıvrılıyor. "Git yeni bir pantolon giy, tatlım. Dışarı çıkıyoruz."

Pantolonuma baktım.

Gri yoga pantolonumun kasık kısmındaki küçük ıslak lekeye.

Siktir. Böyle olmamalıydı.

"Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Jaxon eğilip ilk denemede emniyet kemerini açtığıında nefesimi tutarak, parmaklarımı emniyet kemeri açma düğmesine binlerce kez vurdum.

Dağları arka plan olarak alan lüks bir evin merdivenlerini çıkarken, "Sen başlattın" diye hatırlatıyor bana. Nerede olduğumuzu ve bu evin kime ait olduğunu bile bilmiyorum. Buraya gelirken sormak istedim, ama Jaxon'a sessiz muamele yapmakla meşguldüm. Ağzımı açtığım tek an, asansörden çıktığımızda ve otoparkta arabamı onun arabasının yanında bulduğum zamandı. Anlaşılan, daha önce dışarı çıktığında anahtarlarımı çalmış ve Adam onu arabayı almaya götürmüştü.

Onun görüldüğünden çok daha iyi bir insan olmasını sevmiyorum. Başka bir evrende, aslında çok iyi arkadaş olabilirdik, çünkü o da beni güldürüyor. Ama onunla yattım ve yakın olduğum biriyle arkadaş olamayacağımdan değil. Onu gördüğümde amım hala ıslanıyor. Bu yüzden arkadaş olamıyoruz.

Zili alıyorum ve evin içinden bir havlama ve ciyıklama korusu yükseliyor.

Jaxon arkamda durur. "Bir geceliğine seks yapmama kuralını es geçmek istersen, muhtemelen seni o kadar çok tatmin ederim ki, önümüzdeki altı ila on iki ay boyunca tatmin olursun." zerime eğilir ve kapı koluna uzanır. "Buraya kendimiz girdik, tatlım."

Kapı açılır açılmaz,  devasa köpek bana çarpar, ardından Cara gelir.

Kollarını bana dolayarak, köpekler kalçalarıma, kııma, ulaşılabildikleri her yere dokunurken beni kendine sıkıca çekiyor. "İyi olduğuna çok sevindik, Lennon," diye mırıldanıyor ve bir saniye sonra, üç kadın daha bize sarılıyor.

"Kimse beni böyle karşılamıyor," diye homurdanır Jaxon, ama sonra küçük bir ocuk koridora koşar ve gözleri Noel ağacı gibi parlar.

"Jax amca!" diye bağırır küçük ocuk ve ona doğru koşar.

Jaxon onu kollarının arasına alır ve başının üstüne kaldırır. "Hey, dostum! Seni zledim!"

Küçük ocuk bana bakar, yeşil gözleri dans ederken gururla göğsünü gösterir. "Jax amca, Conn'a'yı zlemiş."

"Oh, sen Connor mısın?" Onun minik elini elimde tutuyorum. "Ben Lennon. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Rosie'ye bakıyorum. "Tanrım, o senin ikizin, değil mi?"

Cevap vermek için ağzını açar, ama evin içinden gelen bir çığlık onu durdurur.

"*Ireland! Bekle! Kaskını takmalısın!*"

"Oh, kahretsin." Olivia bizi iterek geçer. "*Carter!* Kask takmasına gerek yok!"

Jennie gözlerini devirir. "Ireland on aylık ve kendi başına ayakta durabiliyor. Arada sırada birkaç adım atmaya başladı."

"Ama... kask mı?"

"Oh, pardon. Kardeşimin son derece abartılı biri olduğunu bilmiyor muydun?"

"Gerçekten mi? Yani, evet, kesinlikle gösterişli. Bunu buzda ve kamera karşısında kendini gösterme şeklinden anlıyorum. Ama kesinlikle *o kadar da...*

." Küçük esmer bir kız odaya yavaşça, sanki ağır ekimdeymiş gibi, sallanarak girerken sözlerim kesiliyor. Koyu renkli bukleleri iki minik

pigtail şeklinde toplanmış, kocaman zümrüt yeşili gözleri merakla parıldıyor. O, Carter ve Olivia'nın mükemmel bir karışımı, sanki ortadan ikiye bölünmüş gibi. Ama beni durduran bu değil.

Küçük İrlandalı'nın her iki dizinde ve dirseklerinde kabarcık sargısı şeritleri olması.

Ağzım açık kalır ve Jaxon omuz silker.

"Bu arkadaş grubunun bir parçası olmak istiyorsan, bir sürü tuhaf şeye katlanmaya hazır olsan iyi olur."

Cara onu iterek, Carter'ın dev ellerinde minik bir hokey kaskı tutarken, Olivia ise kızlarının peşinden gitmesini engellerken, aktif olarak izleyen ve eğlenen erkeklerin yanına doğru iter.

Cara kolunu koluma dolayarak beni mutfağa çekiyor. "Rosie limonlu turta yaptı, ben de muzlu puding yaptım."

"Ne? Yaptın mı? Neden?"

"Jaxon, bu akşam bizim için yapmak istediğini söyledi, biz de bir deneyeyim dedik."

"Tarifleri Pinterest'ten aldık, bu yüzden muhtemelen büyükanneninki kadar iyi değildirler," diyor Rosie.

"Ayrıca, ben hiç pasta yapmayı bilmiyorum," diye ekliyor Cara.

Rosie kolunu ovuşturuyor. "O tuzu şekerle karıştıran herkes olabilir, Care."

Tatlıları bana sunarken boğazımda bir şey düğümleniyor. Cara kolunu bana doluyor. "Berbat görünüyorlar."

"Gerçekten öyle," diyorum, sesim titriyor. "Ama önemli olan çaba, ve kokuları harika."

Garrett oturma odasından elini kaldırır. "Tadı harika olduğunu doğrulayabilirim. İki kaşığı da yaladım."

"Teşekkürler çocuklar. Çok minnettarım."

"Jaxon'la bir süre daha yaşayacaksan, alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın olacak."

Jaxon kollarını havaya kaldırır. "Jennie, ne halt ediyorsun?"

"Neden kimse ona hayatta kalmak için *gerçekten* neye ihtiyacı olduğunu söylemiyor?" diye sorar Emmett, biranın kapağını açıp beni kucaklamadan önce Cara'nın poposuna bir şaplak atar.

"Ne?" diye soruyorum, Olivia beni oturma odasındaki kanepeye çekiyor. Jaxon, Ireland'ı Bubble Wrap dizliklerinden kurtarmış ve şimdi sandalyenin arkasından onunla ve Connor'la saklambaç oynuyor, bu da şaşırtıcı derecede çekici bir manzara. Bu durum Carter'ı da rahatlatmış gibi görünüyor, şimdi televizyonda bir şeyler ayarlıyor. "Ne var?"

"Şimdi, Lennon," diyor Carter, bana sırtını dönerek çekmeceleri karıştırırken. "Ben de Disney hayranıyım, ama Ollie seni korkutmamak için yavaş başlamamı söyledi. O yüzden *Frozen'a* dalmadan önce sana bir şarkı dinleteceğim, çünkü Anna ve Elsa benim kraliçelerim."

"Bir şarkı mı? Ne yapıyorsun sen... Aman Tanrım."

Carter dönerek, kaşlarını kaldırıp, çekici bir gülümsemeyle... elinde mikrofonla karşımıza çıkar. "Herkes, Carter ile Karaoke'nin bir başka ikonik gecesine hoş geldiniz."

Müzik hoparlörlerden patlamadan önce aldığım tek uyarı bu ve Carter, ABBA'nın "Dancing Queen" şarkısını söylemeye başlıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, titrek bir elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum.

"Trajik, değil mi?" diyor Olivia, ama yine de ona bir bebek daha yapmasını isteyecekmiş gibi görünüyor.

"Bu... sanki benim çalma listelerimden biri film olmuş gibi." "Hangi çalma listesi?"

Carter'ın, kendisinin güzel ve kışkırtıcı bir dans olduğunu düşündüğü, ama aslında sadece sol kalçasını ovuşturarak kıvrıldığı dansı yaparken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ve iç çekiyorum.

"Beyazları Coşturan Şarkılar."

BÖLÜM 11

TIDBITS VE TESTİKLER

LENNON

BİR HAFTA GEÇTİ.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Gerçek anlamda, Jaxon'un yanına taşınalı bir hafta oldu. Mecazi anlamda, hayatımın en uzun, en sinir bozucu haftası oldu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yedi gecenin üçünü Dallas'tan San Jose'ye giderken yolda geçirdik. Jennie'nin FaceTime aramalarına gözlerini devirerek cevap vermesini izledim. Ardından telefonunu Mittens'ın önüne koydu, böylece Jaxon takım kahvaltısında onunla görüşebilsin. Onun iç çekişini dinledim ve onun kadar çok yolda olan bir bekar babanın hayatının ne kadar zor olduğunu anlattığını dinledim. Adam'a şut atmadan önce birini devre dışı bırakarak oyuncuları tahtaya çarptığı anları birbiri ardına fotoğrafladım.

Diğer dört gece, onun dairesinde geçirdiğim geceler...

. . . testisler. *Her yerde testisler.* Adam beni deli etmek için kendine bir görev edinmiş ve görünüşe göre bunu yapmanın en iyi yolu sabahın ilk iş olarak çıplak dolaşmakmış.

Ben çıplak uyuyorum Len, bunu sana ilk günden beri söylüyorum. Sabah kahvemi içmeden giyinmem ve bu şekilde olmasını seviyorum. Bir sabah sana uyum gösterdim ama senin için tüm hayatımı değiştiremem.

Ondan tüm hayatını değiştirmesini istemiyorum. Ondan sabahın ilk iş olarak Magic Mike ve iki yedek dansçısını lanet olası yüzüme sallamayı bırakmasını istiyorum.

Ancak görünüŖe göre, bunu yapmak onun hayatını mahvedecek. Jaxon her yerde. Ve bundan nefret ediyorum.

Ve yine de... Sevmiyorum. Bunu söylemek bana acı veriyor, ama kimseyi tanımadığım bir yerde biriyle takılmak zorunda kalacaksam, o kiŖi Jaxon Riley olsun.

. . tamam. Ben sormadan ısıtıcıyı iki derece yükselterek 72 dereceye ayarladı, çünkü ben battaniyeye sarınmış dolaşıyordum. DuŖta tek rafın tüm ürünlerimi koymak için yeterince büyük olmadığını söyledim ve o da *belki de bu daha az ürün kullanmam gerektiğini gösteren bir iŖaret olabilir* dedi, ama kızlarla öğle yemeğinden eve döndüğümde, duŖun bir köşesinde yerden tavana kadar uzanan yepyeni raflar vardı. Mutfağa girip üst raftaki kupalara ulaşmak için tezgahın üzerine çıktığımı gördükten bir gün sonra, kilerde sihirli bir şekilde bir basamak ortaya çıktı. Mittens'ın benimle yatmasına izin verilmediğini açıkça söylemesine rağmen, bir gece duygularım beni ele geçirdiğinde, kapı gıcırdayarak açıldı, Mittens içeri atıldı ve kapı hemen tekrar kapatıldı.

Jaxon'ın, *Red (Taylor's Version)* albümünü dinlerken, Taylor Swift'in bir gün müzik yapmayı bırakacağını ve hayatımın artık bir soundtrack'i olmayacağını fark ettiğim için ağladığımı bilmesine gerek yok.

Evet, adet dönemimdeydim, sorduğun için teşekkürler.

Yatak odamın kapısı gıcırdandığında yanıma yatarım ve en iyi arkadaşım, kabarık karnı ileri geri sallanarak içeri girer. Mittens, yatağa atlamadan önce ünlü ciyaklayan miyavlarından birini çıkarır. Sırt üstü yuvarlanır, göğsüme tırmanmasına izin veririm, yüzünü benimkine sürter.

"Merhaba, küçük marshmallow. Dünyanın en yakışıklı çocuğu nasıl? Evet, çok yakışıklı ve kabarık bir kedisin." O da onaylayarak mırıldanır ve ben de sol gözünün etrafındaki en sevdiğim turuncu lekeye bir öpücük kondururum. "Babana senin en sevdiğin kedinin ben olduğumu söyleme. Kendini kötü hisseder."

"Lanet olsun, Lennon! *Seni duyabiliyorum!*"

"Peki, duvarlar neden bu kadar ince?" diye bağıırıyorum ve Mittens yüzünü kapıya çevirip, sanırım "*Evet, baba!*" diye miyavlıyor. "Bu sabah babanın hayalarını aldın mı? Pençelerini çıkardığından emin oldun mu?"

"Lanet olası... kadınlar." Bir yerlerde bir kapı çarpıyor. On saniye sonra, tuvalet sifonu çekiliyor. "Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

Bütün hafta boyunca kendime bu soruyu sordum. Sonunda, benim çok güzel ve etrafımda bulunmaktan büyük keyif alınan biri olduğum sonucuna vardım. Jaxon'ın bilinçaltı, beni yanında tutma isteğine karşı koyamadı ve düşünmesine fırsat vermeden ağzından bu sözleri çıkardı.

"Ne, küstahça bir cevap yok mu, tatlım?"

Oturup Mittens'ı kucağıma alıp öptükten sonra onu yerine yatırıp battaniyeyi üzerine örttüm. Sonra ona kalp şeklinde güneş gözlüğümü takıp fotoğrafını çekip Jaxon'a gönderdim. "İkimiz de bana aşık olduğunu biliyoruz ve bu yüzden kalmamı istedin, Jax."

"*Ha!* Eğer öyle yaparsan uzun süre bekleyeceksin... Lennon, ne yapıyorsun sen! O şekilde örtülürse çok sıcak olacak! Ve onun orada rahat etmesini istemiyorum! Yoksa istediği zaman orada uyuyabileceğini düşünecek! Ve o güneş gözlüklerini çıkar!"

Gözlerimi devirdim, ama kasten ona karşı gelme fırsatı bulamadan, tekrar ağzını açtı.

"Bekle, uyku maskesi takmış halini çekebilir misin?"

Güneş gözlüklerini mor ipek uyku maskesi ile değiştiriyorum, *beni* çılgın harflerle işlenmiş *atıştırıcılık için uyandır*. Bir dakika sonra resmi anladığında Jaxon'ın kıkırdaması beni bu kadar gülümsetmeye hakkı yok.

Beş dakika sonra, taze bir yüz ve pırıl pırıl, mükemmel dişlerle, uyku şortum, tişörtüm ve tüylü çoraplarımla yatak odasından çıkıyorum, Mittens peşimde. Daire hala karanlık, bu yüzden dolaşp perdeleri açarak sabah güneşinin içeri girmesini sağlıyorum. Güneş ışığı cildime değdiği anda başımdan ayak parmaklarıma kadar beni ısıtıyor ve bir an için Cabo'ya geri dönmüş gibi hissediyorum. Parlayan güneş, sıcak kumlar, kapımın hemen dışında duyulan okyanusun sesi.

Balayım olması gerektiği gibi mutlu bir olay olmayabilir, ama doğrusu, uzun zamandır ilk kez *kendimi* bu kadar *kendim gibi* hissettim. Belki de Ryne omzumun üzerinden bakıp bana romantik kitapların

belki de karanlık çöktükten sonra saatlerce hamakta uzanıp yıldızları seyrederek onların güzelliğini ve sorunlarını ne kadar küçük hissettirdiklerini takdir ettiğim içindi. Belki de her sabah gökyüzünü boyayan gün doğumlarını izlememdi, her günün yeni bir başlangıç şansı olduğunu hatırlatan Doğa Ana'nın hatırlatmasıydı.

Cabo benim balayım değildi. Benim yeni başlangıcımdı.

Ayak sesleri parkeye çarpıyor ve bir kase tezgaha çarpıyor. Jaxon her sabah olduğu gibi kasesine bir ton mısır gevreği dökerken gözlerimi kapatıyorum.

"Bu sabah waffle ister misin?" Bir an durur ve ben Tanrı'ya onun yutkunmasını diliyorum. "Bugün çok açım."

"Tabii, waffle severim." Ona doğru döndüm ve onu görünce iç geçirdim.

Tam olarak 20 santimetre.

"Muz ve çikolata parçacıkları mı? Yoksa yaban mersini ve tarçın mı?" Buzdolabının içindekileri izlerken, ağzına mısır gevreği tıktırıyor. "Biliyor musun? İkisini de yapacağım. Çünkü karar veremiyorum ve ikisi de kulağa hoş geliyor." Bana bakıyor, sanırım. "Len? Dinliyor musun?"

"Hayır."

"Ha?"

"Dinlemiyorum dedim."

"Bu çok kaba. Ben seni her zaman dinlerim, dün gece Justin ve Henry'nin otoparkta Giselle'e nasıl takım kurduklarını anlatırken bile." Bir kaşık daha mısır gevreği yiyen adam, dün gece ben video oyunu oynarken dinlediğim kitaptan bahsetmeye devam ederken gözünü bile kırpmıyor. "Bu onun ilk çift penetrasyon deneyimiydi ve şimdi bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından endişeleniyor. Ona DP oyuncağı almasını söyledim, sen de 'Bu iyi bir fikir, Jax. Onlardan olduğunu bilmiyordum' dedin. Ben de 'Bana Jax deme' dedim."

"Ben... Tanrım." Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümün önünde elimi salladım. "Bu anın benim hayatım olduğuna gerçekten inanamıyorum."

"Peki, kitaplarına ilgi gösterdiğim ve sana iki çeşit waffle yapmayı teklif ettiğim için beni affet."

"Çıplaksın!" diye bağıryorum, kollarımı açarak. "Çıplaksın, Jaxon! Magic Mike ve yedek dansçıları etrafta dans ederken, sen orada durmuş, rahatça mısır gevreğini yiyip, bir otoparkta çift penetrasyon yapılan kurgusal bir karakterden bahsediyorsun!"

Kasesini masaya koyar ve agresif bir şekilde cinsel organını gösterir. "Ben buyum, Lennon! Bizi takdir edemiyorsan" — tekrar cinsel organını gösterir, ardından kapıyı gösterir — "kapı orada! Çıkarken kışına çarpmamasına dikkat et!"

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak elimi ağzıma götürdüm. "Sen çok tuhafsın. Neden bu kadar hoşuma gidiyorsun ki?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık kaybolur. Tembelce omzunu kaldırır. "Büyükannem benim sevimli olduğumu söylüyor."

Büyükannemin bir şeyler içiyor olabileceğini düşünmeye başlıyorum, ama aynı zamanda bir şeylerin peşinde de olabilir. Jaxon'ın Brielle'e Breanne dediğini duyduğum andan itibaren tüm kalbimle ondan nefret etmek istedim. Her gün bu dört harfli kelime giderek anlamını yitiriyor. Cesaretimi toplayıp söyleyeyim, Jaxon'ın tuhaf davranışlarının bana her gün ne getireceğini ve bu süreçte onun hakkında neler öğreneceğimi merak etmeye başladım.

Jaxon kasesini alır, gözleri bana kilitliken sütü bitirir. Elinin tersiyle ağzını siler. "Burası hala senin için çok mu soğuk?"

"Hayır, mükemmel. Neden sordun?"

"Soğuk görünüyorsun, hepsi bu." Göğüslerime keskin bir bakış atıyor, ben onun bakışını takip edip sertleşmiş meme uçlarımı fark ettiğimde, benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir şekilde portakal suyunu yudumluyor.

Başımı eğip, onun penisine bakıyorum. "Magic Mike bu yüzden mi öyle görünüyor? Soğuk olduğun için mi?" Portakal suyunu alıp, ağzıma götürüyorum, gülümsememi saklıyorum. "Onun bu kadar küçük ve buruşuk olduğunu hatırlamıyorum, ama tabii, seni becerdiğimde beş Bahama Mama içmiştim."

"Sen çok sinir bozucusun. Ayrıca, *seni ben* becerdim." "Mmm. Sinir bozucu kadınlar senin tipin olmalı."

"Öyle olmalı. Aynı gün Breanne'den sana geçmemi açıklayabilecek tek yol bu."

Nefesimi tutarak bardağı masaya koydum. "Beni Brielle ile karşılaşdırmaya *cüret etme*."

Omuzlarını silkiyor. "Eğer uyuyorsa."

"Uymuyor. Ayakkabı uymuyor."

Jaxon yine omuz silkiyor ve koridora doğru yürüyor, ben de onun *inanılmaz* hokeyci kışına bakakalıyorum, o kadar sıkı ki, sırtı neden bu kadar seksi? Dövmeli kollarıyla çerçevelenmiş kaslar, kabarık poposunun üstünde iki küçük çukur, kalın uyluklar, birini yatağa ya da duvara yapıştıracak kadar güçlü.

Birini, ama beni değil.

Yine. *Yine* beni değil.

"Jaxon! Geri al! Hemen geri al!"

Yatak odasının kapısında durur, bana bakacak *cesareti* gösterir, sonra omzunu son bir kez kaldırır ve "Eh" der.

Ona doğru yürüdüm, kapısını işaret ettim. "Sakın oraya girme." Kapı koluna uzandı. "Sakın o kola dokunma." Dokundu. "Sakın çevirme." Çevirir. "Jaxon, yemin ederim, eğer sen..." Kapıyı açar ve ben dururum, başımı eğip ona bakarım, bir sonraki hamlesini *çok dikkatli* düşünmesi gerektiğini söyleyen bakışlarla.

Ama o küçük pislik ne yapıyor? Küçük pislik sırtarak yatak odasına giriyor ve bu benim hayal gücüm olmalı, çünkü şu anda onun sikinin *sertleşmesi* imkansız.

"Sözünü geri al," diye fısıldarım.

"Çok isterdim tatlım, ama şu anda yapamam." Magic Mike'a keskin bir bakış atar ve her saniye daha da sertleşir. "Bir şeyi halletmem lazım."

Çenem düşerken kapı yüzüme çarptı ve Jaxon, "Ama sana bir şey söyleyeyim tatlım. Breanne ile tartışmak beni hiç tahrik etmedi." dedi.

"Ne... Ben... Siktir." Yumruklarım yanlarımda sıkışır ve karnım aşağıda gerilir. "Şimdi olmaz, amcık," diye mırıldanırım. "Ona kızgınız." Harika bir zamanlama. Sabahımı zencefilli yulaf latte ile başlatmayı çok isterdim - Jaxon'da tüm o süslü şurup aromaları var - ama espresso makinesinde aynı anda üç farklı düğmeye bastığımı yakaladığından beri, tüm

kahvemi o yapıyor. "Sanırım kendi kahvemi kendim yapacağım," diye mutfağa dönerken odasına sesleniyorum. "Umarım espresso makinen patlamaz!"

"Harika yapacaksın tatlım!"

O da ben de bunun yalan olduğunu biliyoruz, bu yüzden hava durumunu kontrol etmek için oturma odasının penceresine gidiyorum. Güzel, güneşli bir sabah ve en yakın Starbucks sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde. Zencefilli yulaf latte'mi alıp buraya geri gelebilir, bir bardağa döküp kendim yapmışım gibi davranabilirim.

Jaxon'ın mastürbasyon yapmasının ne kadar süreceğini kısaca düşünüyorum. Muhtemelen sadece otuz saniye. Yeterli zaman değil. Ugh.

Mutfağa girip en sevdiğim kupayı alıyorum. Üzerinde Jaxon'ın Ginger Spice kılığına girmiş hali var. Anlaşılan Cara onu Noel için yaptırmış. Kupayı espresso makinesinin yanına koyup, tüm malzemeleri yanına dizdiğimde, birden bunalmış hissediyorum. Jaxon'ı kızdırmayı seviyorum, ama başım belaya girdiğinde ağladığımı bilir. Pahalı makinesini kırarsam, ağlayarak dağılıp giderim, çünkü içten içe onun benden nefret etmemesini tercih ederim. Bu yüzden her şeyi kollarımın arasına alıp kaldırmaya karar veriyorum.

Ama makinenin solunda, dün orada olmayan küçük bir defter var.

Küçük yeşil kitabı elime alıyorum ve boğazımda kalın ve yabancı bir şey hissediyorum, kapağına karalanmış kelimeleri okurken yutamadığım bir şey.

Lennon'ın Kahve Yapma Rehberi

Boğazımdaki sıkışma göğsüme kadar yayılır, sayfaları çevirirken göğsüm gerilir, makinenin kullanım talimatları, farklı içeceklerin tarifleri. Hatta her içeceğe en uygun tahıl gevreğini belirten bir bölüm bile eklemiş.

Arkamda bir yerlerde bir kapının açıldığını fark ediyorum. Sert ahşap zeminde ayak sesleri, Jaxon'ın Mittens'in çenesini kaşımak için durup ona ne kadar sevdiğini ve onun

Babamın en sevdiği oğlu. Mutfağa girdiğinde onu hissediyorum, etrafımda dolaşırken vücudunun ısını hissediyorum, Tanrı bilir ne hakkında konuşurken sesinin mırıldanmasını duyuyorum.

Ama tek odaklanabildiğim şey, titreyen ellerimdeki bu lanet defter.

"Len? Beni duydun mu?"

Gözlerimi Jaxon'a çeviriyorum ve çenemin titremesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. "Bana bir kullanım kılavuzu hazırladın," diye fısıldıyorum ve lanet olsun, çenem titriyor.

"Oh. Evet. O. Yani..." Boynunun arkasını ovuşturarak, sözcükleri arıyor. "Önemli değil. Nasıl kullanılacağını bilmiyordun."

"Tarifler var." "Evet."

"Ve mısır gevreği eşleşmeleri." *Oh, lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Gözyaşları olmasın.*

Hey, Tanrım? Orada mısın? Benim, Lennon.

"Çünkü sabah kahveni içerken mısır gevreği yemeyi seviyorsun," diye mırıldanıyor ve aman *Tanrım*, Jaxon Riley şu anda *kızarıyor* mu?

"*Bana kullanım kılavuzu hazırladın,*" diye bağıriyorum ve gözyaşlarım kenarından taşıp yanaklarımdan akarken, gerçeklikle bağıımı kaybedip kendimi onun göğsüne atıyorum. O, kollarını üzerime uzatmış duruyor ve kulağımın altında çılgınca atan kalbi, onun sistemini aşırı yüklediğimi, tüm sinyallerinin yanlış çalıştığını ve ne yapacağını bilmediğini söylüyor.

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ve kızlara mesaj atmak için telefonuma ulaşamıyorum."

Ben de ona daha sıkı sarılırım. Yavaşça kollarını bana dolamaya başlar, bir eli sırtımda kayarken, diğeri boynumun dibindeki buklelerime dolanır ve bu adamdan nefret etme ihtimalim tamamen ortadan kalkar. Kibirli, kayıtsız görünüşünün altında tüm bu sevimliliği saklayan birinden nasıl nefret edebilirsin ki?

"*Miyav!*"

Küçük, öfkeli çığlık bizi korkutur ve birbirimizden uzaklaşırız. Jaxon Mittens'ı kucağına alır, yüzündeki tüyleri yalamasına izin verir, gözleri

benim üzerimden mutfağın diğer yerlerine atarken, ani gerginliği yatıştırmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışır.

"Yüzün tamamen ıslak."

Hepsi bu mu? Elinden gelenin en iyisi bu mu? Kapüşonlu sweatshirtini avuçlarımla tutup gözlerimi onunla silerim.

"Teşekkürler."

"Kullanım kılavuzu, sarılma ya da kapüşonlu sweatshirtimi havlu olarak kullanmana izin verdiğim için mi?"

Göğsüne hafifçe vurdum. "Üçü için de. Çok cömertsin."

Gözlerini devirdi, Mittens'ın burnuna bir öpücük kondurduktan sonra onu güneşin altında şezlonga yatırdı. Ön dolaba gitti, bir çift bot giydi, spor çantasını omzuna astı ve saçının üzerine bir bere geçirdi. "Arkadaşlarla spor salonuna gidiyorum. Dışarıdayken bir şey alayım mı?"

"Hayır, sanmıyorum... *oh!*" Heyecanla ellerimi çırpıyorum. "Tim Hortons'ın arabaya servisinden geçip bana biraz Tidbits alabilir misin? Onları denemek için can atıyorum! İnsanlar hep o sevimli küçük kutularla dolaşıyorlar. Kanada'da doğmuş olmama rağmen onları hiç denememiş olmam yanlış geliyor."

Jaxon durur. Yavaşça gözleri benimkilere gelir. "Ne dedin?" "Tidbits.

Hani şu küçük donut delikleri gibi olanlar var ya? Ben lezzet konusunda seçici. Çeşitli paketlere ne dersin?"

Bana uzun uzun bakar. Tam gözlerinde bir sorun mu var diye sormak üzereyken, birden yere yığılır ve kahkahalarla gülmeye başlar. "*Tidbits! Onlara Tidbits demiştin!*"

Sorunu anlamadığım için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Jaxon hala gülerek bana doğru yürür — *ağlıyor mu acaba?* — ve tezgahın anahtarlarını alır. Alnını omzuma dayar ve gülmekten titrerken bana sarılır. "Tidbits," diye kıkırdar, gözyaşları boynumun kıvrımını ıslatır ve geri çekildiğinde bana gülümser, o kadar parlak ve hafif bir gülümsemeyle bakan bu adamın güzelliği karşısında ona kızamayacak kadar şaşkınım. "Tabii, Len. Sana Tidbits'lerini getireceğim."

Kahkahası onu daireden dışarıya kadar takip eder ve ben oturma odasındaki hoparlöre doğru dönerim.

"Hey, Google!" diye bağırırım. "Tim Hortons'ta donut deliklerine ne denir?"

"Timbits. Kanada'da popüler bir fast-food zinciri olan Tim Hortons, donut deliklerine benzeyen Timbits yapar."

"Lanet olsun." Jaxon asansöre binerken kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. *"Senden nefret ediyorum!"*

Bana göz kırpıyor. "Hayır, sevmiyorsun, tatlım."

Keşke yanılsaydı. Her şeyden çok yanılmasını dilerdim. Ve    saat sonra Timbits almadan eve geldiğinde, bir an için yanıldığını düşündüm.

"Selam, tatlım." Botlarını çıkarır, spor çantasını yere, market po etini tezgaha bırakır. "Sana Timbits almadım çünkü ağaç yemi leri içermiyor. Onun yerine bunları aldım."

Alı veri  po etini açar ve üzerinde minik Timbits olan iki kutu mısır gevreği çıkarır.

Kutuları alıyorum, isimleri okurken kalbim çarpıyor. Timbits Doğum Günü Pastası ve Timbits  ikolata Kaplı.

"  lerinde fındık yok," diyor ve lanet olsun, *yine* lanet olası çenem düşüyor.

BÖLÜM 12

MARVELOUS MITTENS VE ONUN... ANNESİ?

JAXON

"Kız olsaydın, süper güzel olurdun."

"Ben zaten süper güzelim," diye Sarah'a ve duyabileceği mesafedeki herkese hatırlatıyorum.

O, yaptığı her şeyi bırakıp kaşlarını çattı. Ya da belki de yüzünü buruşturdu. Her neyse, kesinlikle etkilenmemişti, ki bu doğru olamazdı. Yumruğunu beline koydu, simsiyah saçlarını omzunun üzerinden attı ve koyu kahverengi gözlerini kısarak baktı. Kahretsin, on iki yaşındaki bir kızın tavırları gibisi yoktur. "Biliyor musun Jaxon, kendine güvenmek gerçekten önemli ve harika bir şey bence."

"Kendine güvenen bir kralı seviyoruz!" Carter, masanın diğer ucundan sesleniyor. Şu anda Olivia için bir dostluk bileziği yapıyor. En azından öyle diyor, ama önünde dizdiği harfler *L E T S F U C K*, ve bunun dostluk anlamına geldiğinden emin değilim.

"Carter *kaba bir şekilde* sözümü kesmeden önce dediğim gibi, kendine güvenmek harika bir şey, ama bazen" —Sarah bana bir bakış atıyor—"biraz gerçekçilik de gerekir."

"Ne halt...?" Ellerimi havaya kaldırıyorum ve yüzüme götürmeden önce Sarah nefesini tutuyor.

"*Yüzüne dokunma! Makyajını daha yeni yaptım!*"

"Neden buraya geliyorum ki? Kimse beni takdir etmiyor. Saçımı yapmana izin verdim, makyajımı yapmana izin verdim, hatta tırnaklarımı yapmana bile izin verdim" —

parmaklarımla tek tek sayıyorum — "ve sen *bana* yeterince *güzel* *olmadığımı* söylerken

sen bana yeterince *güzel* *olmadığımı* söylerken oturmam mı gerekiyor?"

"Dinliyor musun sen? Sadece kız olsaydın çok güzel olurdun dedim. Şimdi uslu dur." Fırçasını parlak pembe pudra kavanozuna batırıyor. "Göz farını yapmak istiyorum. Ve, oh!" Yıldızlı çıkartmaları göstererek gülümsüyor. "Bak ne aldım. Gözlerinin köşelerine çok yakışacaklar."

Gözlerimi kapatmadan önce gözlerimi deviriyorum ve Sarah'nın sihrini yapmasına izin veriyorum. Çocuklarla vakit geçirmek için mümkün olduğunca sık Second Chance Home'a geliyoruz. Bu, bol bol sanat ve el işi, dağınık makyaj, tuhaf saç modelleri ve bazen de benim en sevdiğim şey olan pasta yapımı anlamına geliyor. Manikür yaptırmayı da seviyorum, ama Sarah'nın farkına varıp yapmayı bırakmaması için en kötüsüyümüş gibi davranıyorum. Düşündüğümde çok daha fazla keyif alıyorum ve bir yıl önce buraya ilk geldiğimde Sarah beni *özel projesi* ilan etti.

Küçük bir el kolumu tuttu ve ben de kapıyı açtım, tam o sırada Lily'nin dirseğimi çektiğini gördüm.

"Selam Lil. Nasıl gidiyor meleğim?"

"Merhaba, Jaxon," diye fısıldayarak kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve odanın içinde etrafına bakındı. Henüz beş yaşında, sessiz sakin bir çocuktı ve çoğu çocuk gibi Adam'ı herkesten çok seviyordu. "Adam bugün gelecek mi? Burada değil." Küçük ellerini ovuşturdu, alt dudağı titriyordu. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptım? İsteyerek yapmadım."

Tanrım, kalbim. Ona elimi uzatıyorum ve o da çekinerek elini uzatıyor, onu kendime doğru çekmeme izin veriyor. "Dinozor banyodaki tüm tuvalet kağıtlarını yırtıp büyük bir dağınıklık yarattı," diyorum ona Adam ve Rosie'nin kedisi hakkında. "Adam yakında burada olacak, sadece biraz geç kalıyor."

Lily'nin omuzları gevşer, kahverengi gözleri parlar. Ağzını kapatarak kıkırdar. "Dinosaur çok aptal bir kedi."

Gerçekten bir tehdit, bu yüzden bir ay önce Adam ve Rosie bize Lily'yi evlat edinmek amacıyla koruyucu aile ve evlat edinme eğitimine başladıklarını söylediklerinde, ilk düşüncem "*kahretsin, evleri hayvanat bahçesine dönecek*" oldu. Yeni aldıkları kedinin yanı sıra, iki köpekleri ve Connor da var. Ama dördünü bir arada gördüğünüzde, bilmeniz gereken tek şey ortaya çıkıyor: Lily, Adam

ve Rosie ve Connor için yaratılmıştı. Aileler birer yapbozsa, Lily onların eksik parçasıydı. Keşke bunu öğrenmek için beklemek zorunda kalmasaydı.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip kendini bana yasladı. "O gelene kadar seninle kalabilir miyim?"

"Benimle oturabilirsin, Lil," diye seslenir Carter. "Ollie'ye bir bilezik yapıyorum." O, bu çirkin şeyi havaya kaldırır. "Bu parlak kahverengi boncukları kullandım çünkü bana onun gözlerini hatırlatıyorlar. Ve bu yıldız boncukları, çünkü balkonda uzanıp onunla yıldızları izlemeyi seviyorum. Ve bu pembemsi olanlar, çünkü onun meme uçlarıyla aynı renkteler..." Dudaklarını birbirine bastırır, gözleri kocaman olur.

Lily bana geniş, yalvaran gözlerle bakar. "Lütfen beni onunla oturmaya zorlama. O kadar çok konuşuyor ki kulaklarım ağrıyor."

Carter nefesini tutar, Emmett ve Garrett ise Lily ile beşlik çakar.

"Hey, Jax?" diye seslenir Garrett ve ona bana öyle seslenmemesini söylemek için başımı kaldırdığımda, fotoğrafımı çeker.

"Ne oluyor lan... Rick?" O telefonuna bakıp sırtarken ben kollarımı genişçe açtım. "Ne yapıyorsun sen, seni eşek?"

"Jennie'ye gönderiyorum. O Lennon'la birlikte." "Ne? Hayır! Ona gönderme!"

"Tamam." Telefonunu cebine koyup kollarını kavuşturdu.

"Göndermeyeceğim." "Teşekkürler." Cebimdeki telefonum çaldı, onu çıkardım.

TİDBİT

En güzel kızım nasıl?

"Seni lanet olası yalancı!" Garrett'a bağıriyorum ve herkes küfür ettiğim için bana bağırınca, onun numarasını açıp bir mesaj yazıyorum ve okumasını beklerken ona öfkeyle bakıyorum.

BEN

Sen pis bir yalancısın.

GARRETT

Üzgünüm. Jennie yapmam gerektiğini söyledi.

BEN

Hiç hayır demeyi denedin mi????

GARRETT

LOL

Gülümsüyor ve bana iki parmağını kaldırıyor. Ben gülümsemediğimde, o da gülümsemiyor. Telefonuna dokunuyor.

GARRETT

Oh, ciddi miydin?

Jennie'ye asla hayır demem. O korkutucu, güçlü ve güzel biridir.

Gözlerimi devirip, Sarah yanaklarıma alılık sürerken Lennon ile olan mesajlaşmamıza geri dönüyorum.

BEN

İyi, teşekkürler. Eşim nasıl?

TİDBİT

Aman Tanrım! Brielle bunu duyduğunda çok mutlu olacak *kalp gözlü emoji*

"*Karın mı var?*" diye bağılıyor Sarah. "Ne oluyor? Ne zaman oldu bu?"

"Hayır, öyle değil... Lennon öyle değil..." Kafamı sallıyorum. "Karım yok."

"Henüz," diyor Carter, bileziğine kalp boncuk takarken. "Az önce ne dedin?"

"Henüz dedim. Yani, *henüz* karın yok." Sarah'a bakar. "Lennon onun oda arkadaşı, ama ben altı ay veriyorum."

"*Altı ay mı?* Altı ay sonra ne olacak? Altı ay sonra o gitmiş olacak! Yarın gibi, gidecek!"

"Taşınıyor mu?" diye sorar Emmett. "Bu kadar çabuk bir yer bulmasına şaşırdım. Bu harika."

"Şey, hayır..."

"Hayır ne?"

"Taşınmıyor. Henüz. Ama taşınacak."

Gülümser. "Tamam."

"Ne? Neden bana öyle gülümsüyorsun?" Omuz

silkiyor. "Sebebi yok dostum."

"Benim karım yok," diye tekrarlıyorum. "Şu anda s-e-x bile yapmıyorum, ilgilenen varsa diye söylüyorum. Aslında, o kadar uzun zaman oldu ki, neredeyse yeniden bakire oldum."

"Bakire ne demek?" diye sorar Sarah.

"Jaxon kesinlikle öyle değil," diye Emmett onu temin eder.

"Kız arkadaşın olması çok güzel, Jaxon," diyor Lily. "Eminim tüm o sarılmalar çok hoş ve sıcak hissettiriyordur. Adam, Rosie'ye sarılınca güneş ışığı gibi hissettiğini söylüyor. Kız arkadaşına sarılınca da böyle mi hissediyorsun?"

"Evet, Jaxon," diyor Garrett düşünceli bir şekilde. "Lennon'a sarıldığında güneş ışığı gibi hissediyor musun?"

"Kız arkadaşının takma adı tam anlamıyla güneş ışığı!" diye bağıríyorum

"Çünkü o her şeyi güneş ışığı gibi parlak ve sıcak yapıyor!"

"Ve o benim kız arkadaşım değil, nişanlım! Doğru anla!"

"O önce benim kardeşimdi!" diye Carter araya girer, çünkü neden girmesin ki?

"Tanrım," arkamdan bir ses mırıldanıyor. "Sizi yarım saat yalnız bırakamıyorum, kavga çıkmadan olmaz."

"Adam!" Lily koltuğundan kalkarken ayağına takılır. Yere düşer ve Adam onu kucaklar, göğsüne sıkıca sarılır, Lily de kollarını Adam'ın boynuna dolandır. "Seni özledim," diye fısıldar ve Adam gözlerini kapatıp onu daha sıkı sarar.

"Seni çok özledim, Lily-bug."

Adam diğer tarafına oturduğunda ona sırtarak yanımdaki koltuğuna geri döner. Sonra bana gülümser. "Adam'a sarıldığımda güneş ışığı gibi hissediyorum. Tüm karanlık noktalarım yeniden parlak ve mutlu hissediyor. Umarım sen de kız arkadaşına sarıldığında böyle hissedersin."

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldanıyorum, Sarah saçımı at kuyruğu yapmaya başlarken başımı eğiyorum.

"Henüz."

Bu sefer Carter değil, Adam.

"Bu da ne lan?"

Giriş kapısında durup, kollarımı genişçe açarak dairemi süzdüm. Bu soru çok anlamlıydı, çünkü:

1. oturma odamda beş kız var, mobilyalarımın üzerine yayılmışlar;
2. hoparlöründen gelen seslere bakılırsa, bir yerlerde porno film oynuyor gibi görünüyor; ve son olarak
3. dairem tamamen pembeye boyanmış.

Lennon yerden başını kaldırıp sırtarak bana bakıyor. "Jax! Eve geldin!"

"Sana Jax demene izin mi veriyor?" Cara kanepede baş aşağı asılı dururken bana bakıyor. "Ne oluyor Jax? Ben yapınca bana bağıırıyorsun."

"Ben de ona bağıırıyorum." Lennon, Cara, Olivia, Jennie ve Rosie'nin gülümseyerek beni izlediklerini görmezden gelerek onlara doğru yürüdüm. Elimi onların etrafında çevirdim. "Bu da ne lan? Kızlar gecesi mi? Benim dairemde mi?"

Jennie göz kırpmıyor. "Tam isabet."

"Peki ya bu?" Gözlerim etrafımızda dolaşan sözleri dinlerken tavanı işaret ediyorum.

"Dili meme ucumu yaladıktan sonra göbeğimin ortasından aşağıya, göbek deliğimin etrafına doğru ilerledi. Bacaklarımın arasına yerleşti, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı vardı, bu da kalçalarımı sallamama neden oldu, sessizce daha fazlasını istedim. Yumuşak bir şekilde güldü, nefesi klitorisimi gıdıkladı. 'Önce parmaklarımı mı, yoksa dilimi mi istersin?'"

"Porno gibi geliyor, ama televizyonda hiçbir şey yok!"

"Kitap kulübü," diyor Olivia. "Sesli versiyonu. İlk lezbiyen aşk romanım! *Takıntılıyım*."

"Peki ya *bu*?" Kollarımı, belki biraz agresif bir şekilde, yeni pembe dekorasyonlarımı işaret ederek genişçe açtım. "Bu da ne *lan*?"

"Sevgililer Günü dekorasyonu," diye cevapladı *oda arkadaşım*, havada ağır bir "*duh*"

havada ağır bir şekilde asılı kalır. "Bugün alışverişe gittik." "Bugün Sevgililer Günü değil ki!"

"Bugün 1 Şubat, Jaxon! Biraz eğlenceli bir dekorasyonla ortamı neşelendirmek istediğim için *özür dilerim*!"

"Neşelendirmeye gerek yok!" "Artık gerek yok!"

"Pembe istemediğimi *açıkça* söylemiştim! Hatırlıyor musun?"

"Ben de pembe en sevdiğim renk olduğunu *açıkça* söylemiştim! Hatırlıyor *musun*?"

İnleyerek ellerimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. O anda Mittens'ı görüyorum, vahşi hayvanların ortasında sırt üstü uzanmış, yanında bir çift gözlük, bir parça ekose kumaş - nedense - ve kapağında üç çıplak adamın resminin olduğu bir kitap var. Onu, tüm bu *sahneyi* işaret ediyorum ama ağızımdan tek kelime çıkmıyor, sadece kaşlarımı kaldırarak soru soruyorum.

Lennon dişlerini sıkarak gülümsüyor. "Evet, şey... Bir fotoğraf çekimi yaptık." Bana telefonunu uzatıyor ve ben kedimin çeşitli pozlarda, okuma gözlüğü ve etek giymiş, "*Neden romantizmi seçmelisin?*" kitabını okurken çekilmiş en az yirmi fotoğrafını gözden geçiriyorum.

"Len, ne halt ediyorsun? Kedimin savunmasız pozlarını çekemezsin..."

"Omzunun üzerinden bakarken çekilen fotoğraf, Instagram'da şimdiden on binden fazla beğeni aldı."

Kaşlarım havaya kalktı. "On bin mi dedin?"

Telefonuna baktı. "Şu anda on üç." "Bunları nereye yüklüyorsun?"

"Ona bir Instagram hesabı açtım."

"Ne? Bir bakayım." Onun yanına yere uzanıp, o uygulamayı açarken yanına yaklaşıyorum. "Marvelous Mittens," diye mırıldanıyorum, onun kullanıcı adını okuyarak. "Güzel. Beğendim." Birini işaret ediyorum.

Mutfak tezgahında, minik bir şef şapkası takmış ve karıştırma kabının önünde duran fotoğrafı. "Bu ne? Bir bakayım. Çok güzelmiş." Kıkırdarak gülüyorum. "Çok tatlı. Yirmi bin beğeni mi? Vay canına, oğlum bir yıldız olmuş!" Yanıma dönüp çenemi yumruğuma dayadım, dirseğimi yere koyarak Lennon'a bakabildim. "Hey, sabahları şezlongda uzanırken bir tane çekmelisin. Güneş pencereden doğarken o kadar görkemli görünüyor ki."

Mittens'ı kucağıma alıp, sırt üstü yere uzanarak onu başımın üstünde tutuyorum. "Sen benim ünlü oğlumsun. Herkes seni seviyor, değil mi? Evet, seviyorlar, yumuşacık, yakışıklı oğlum." Onu göğsüme sıkıca sarıyorum, yüzü benimkine yapışıyor. "Len, tatlım, bu anı çek."

Gözlerini devirir ama gülerek kabul eder.

"Ona bir menajer bulalım mı?"

"Aman Tanrım." Lennon ellerini yere vurur ve heyecanlı yüzünü benimkine yaklaştırır. "Ona bir reklamda rol alsak nasıl olur? O tuvalet kağıdı..."

"...reklamlarında tüylü kedcikler olan!" Birden otururum, bu sırada neredeyse yüzüne vuruyorum. "Evet, Len, harika bir fikir! Royale markasının yeni yüzü olacak!"

"Şey," dedi biri ve *oh lanet* olsun, bu odada başka insanlar olduğunu tamamen unutmuşum. Rosie ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzattı. "Bayanlar, sanırım bu bizim işaretimiz."

Olivia çantasını alır. "Evet, sanki samimi bir anı bölmüşüz gibi hissediyorum."

"Ne samimi anı?" Kalbim hızla atıyor, bu yüzden tekrar soruyorum, "Ne samimi anı?"

"Şaka yapıyorlar," diyor Lennon, ama ayağa fırlayıp aramıza mesafe koyması, zaten mükemmel olan saçlarını düzeltmesi, onun da benim kadar rahatsız olduğunu gösteriyor.

"Şaka yapmıyorum," diyor Jennie, Olivia ve Rosie'yi kapıya kadar takip ederek. "Burada *sevişecekmisiz* gibi bir hava var ve bu olduğunda burada olmak istemiyorum."

Cara ayağa kalkar ve eşyalarını çantasına koyar. "Şahsen, röntgenciliği destekleyebilirim, ama arkadaşlarım söz konusu olduğunda sınırimi çizirim." Önümüzde durur ve meşhur Cara "seni mahvedebilirim" gülümsemesini yapar.

Brodie gülümsemesini gösterir. İki parmağıyla gözlerini, sonra bizi işaret eder ve fısıldar, "Coochie Çetesi her şeyi görür."

Lennon bana bakar, ama ben zaten ona bakıyorum, bu yüzden korkmuş ifadesini hızla sert bir bakışa dönüştürür. "Hayal kur, sikik herif." Kızları kapıya kadar takip eder, sadece omzunun üzerinden bana orta parmağını göstermek için durur, ama onu zar zor görebiliyorum çünkü sevdiği o minik uyku şortunu giyiyor, kışına kadar çıkan, yumuşak kalçalarının alt kısmını ortaya çıkaran şortu. Destiny's Child "Bootylicious"u yazdığında, Lennon'ın kışından bahsediyorlardı, bundan eminim.

Kızlar sırayla Lennon'a sarılırken ben başka tarafa dönüyorum. O, sanki her zaman bu grubun bir parçasıymış gibi, onlarla çok rahat görünüyor. Bir yanımda onun özgüvenini kısılanıyor. Nasıl oluyor da bu kadar kolay bir şekilde onların bir parçası olduğunu, buradaki yerinin kalıcı olduğunu kabul edebiliyor? Kalıcılığın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama geçiciliğin ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Bir el dirseğimi tutuyor ve dönüp arkamda sıralanan kızları görüyorum.

Rosie gülümsüyor, yanağıma öpücük konduruyor, sonra Mittens. "Hoşça kal, Jaxon. Seni seviyoruz."

Sırada Olivia var, yanağıma ulaşabilmek için yüzümü aşağı çekiyor. "Hoşça kal, Jaxon. Seni seviyorum."

Jennie yanağıma bir öpücük kondurur ve Mittens'in karnını okşar. "Seni seviyorum, Jaxon."

Cara kulak mememi çekiştiriyor. Elini itiyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor, ki bu arada yanağım artık çok sıcak ve bundan nefret ediyorum. "Seni seviyorum, Jax."

"Bana Jax deme," diye fısıldıyorum, nasıl tepki vereceğini bilmeyen paniği yutarak, bir şey yapmazsam ve hızlıca yapmazsam aşkın benden alınacağından korkan aynı paniği. "Ben de seni seviyorum, sanırım," diyorum sessizce, ve kapıdan bana gülümsedikleri zaman, kalbimi sıkan yumruk birazcık gevşiyor gibi geliyor.

Kapı kapanır ve ben, süperstar oğlum Lennon ve oturma odamdaki hoparlörlerden çalan seks sahnesiyle baş başa kalırım.

Lennon sesli kitabı kapatır, bakışlarımdan kaçır. Bugün saçlarını arkaya bağlamış, saç çizgisinden başlayan ve ensesinde birleşen iki örgü, bukleleri topuz şeklinde toplanmış. O her zaman güzeldir, ama bu haliyle, yüksek elmacık kemikleri, geniş, koyu renkli gözleri, kahverengi teninin altın rengi parlaklığı ve dolgun, kalp şeklinde dudakları, üstlerinde duran mükemmel yay gibi bir şey var.

Dikkatli gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve parmaklarını örgülerinden birinin üzerinde gezdiriyor. "Şey, tuvalete gidip sonra burayı temizleyeceğim."

Ben cevap veremeden o çıkıp gider ve ben dairede dolaşarak her yere kusulmuş dekorasyonları incelerim. Her yer pembe, milyonlarca farklı pembe tonu var ve bunların en az yüzde 75'i parıldıyor. Mutfak adasının kenarlarına, pencere çerçevelerine tinsel sarkıtılmış. Tavandan pembe kenarlı kırmızı kalpler sarkıyor ve mutfak tezgahımda örgü x ve o harfleri olan tahta bir kase var. Neden mutfağımda olduklarını hiç bilmiyorum. Son baktığımda, iplik yenilebilir bir şey değildi.

Mittens göğsümden yukarı tırmanıp omuzlarıma uzanıyor, ben de arkama uzanıp elimi onun üzerinde tutarak kitaplığa doğru yavaşça yürüyorum. Kırmızı ve pembe kalp süsleri her rafı süslüyor. Sahte pembe çiçeklerin olduğu küçük bir vazo, içinde kırmızı, mor ve pembe Smarties'lerin bulunduğu kalp şeklinde bir tabak var. Hemen elimi içine sokup bir avuç dolusu alıp ağzıma tıktırıyorum. Üzerinde süslü, kıvrımlı harflerle "*benim ol*" yazan küçük bir resim var. En alt rafta, kalp şeklinde bir kedi yatağı bile var. Mittens'ı içine koyduğumda hevesle kıvrılıyor.

Gözlerim en üst rafa kayıyor ve kalbimin atışı yavaşlıyor. Tam ortada, çocukluk arkadaşım Bryce ile benim fotoğrafımız var, ama on beş yıldan fazla süredir içinde bulunduğu kırık çerçeve yerine, şimdi muhteşem bir ahşap çerçeve içinde güvenle saklanıyor.

Rustik ceviz ağacını elime alıp, parmağımı çukurların, onu o yapan kusurların üzerinde gezdiriyorum ve çerçevenin altına kazınmış kelimeleri gördüğümde kalbim duruyor

Benim adım ve onun adı yan yana, benimki dağınık yazımla, onunkisi ise her zaman benimkinden daha düzgün olan el yazısıyla yazılmış.

Çerçevenin arkasını açtığımda kulaklarımda kan basıncı yükselir ve orada da aynı yazıyı bulurum. Mavi mürekkeple yazılmış isminin harflerini parmağımla izlerim ve öfkeli, kalbi kırık gözyaşları gözlerime dolandır. Çünkü hayallerini yaşayan, NHL'de yıldız bir kaleci olması gereken kişi oydu. Ben olmasaydım, öyle olacaktı.

Çünkü ben olmasaydım, o hala burada olurdu.

Lennon'ın odaya girdiğini duymuyorum. Bana yaklaşırken onu görmüyorum. Ama yanıma geldiği anda onu hissediyorum. Etrafımdaki hava birdenbire değişiyor, bir şekilde yoğun ve ağırlaşıyor. Belki de bunca yıldır içimde sakladığım tüm o keder yüzündendir. Büyükannem hep bir gün bunların içimden döküleceğini, artık tek başıma tutamayacağımı, taşımama yardım edecek birine ihtiyacım olacağını söylerdi.

Başka birine ihtiyaç duymanın sorunu, kaçınılmaz olarak o kişinin bir gün yanında olmayacağı bir günün geleceğidir. Tecrübelerime göre, o gün genellikle ona en çok ihtiyaç duyduğun gündür.

En iyi arkadaşınıza, cansız bir şekilde, maç günlerinde giydiği en iyi takım elbisesini giymiş olarak baktığınızda olduğu gibi. Ve kravatınız tamamen yanlış takılmış, çünkü iki ucunu nasıl düzgün bir şekilde bağlayacağınızı hiç bir türlü çözemediniz ve bugün gerçekten çok önemli bir gün ve siz sadece doğru yapıp onun için güzel görünmek istiyorsunuz.

Ama bunu her zaman sizin için düzelten kişi, artık bunu yapamayan kişidir.

"Siz ikiniz sorunlu görünüyorsunuz."

Bryce'ın kalbinin üzerinde başparmağımın ucuyla hafifçe dokunurken, sanki resimden kalbinin atışını hissedebiliyormuşum gibi ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Kötü etki olan bendim, o ise benim tüm kötü fikirlerime uyan sadık bir arkadaştı. Asla tüm suçu bana yükleme."

"Senin kötü etki yaratan kişi olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor Lennon, gözleri on yaşındaki bana dikilmiş. "O gülümseme bela kokuyor." Bana gülümsüyor, o kadar beklenmedik bir yumuşaklık ki, bir adım geri çekiliyorum. "Şimdi olduğu gibi."

Fotoğrafı bana bırakmadan önce pazımı nazikçe sıkıyor ve kızlar gecesinin ardından oturma odasını temizliyor. Bryce'a bir süre daha bakıyorum, sonra çerçeveyi rafa geri koyuyorum ve Lennon'a odayı toplamasına yardım etmeden önce "Seni özleyeceğim dostum" diye fısıldıyorum.

İşimiz bittiğinde, onu mutfağa kadar takip ediyorum. Orada çedar peyniri, mayonez ve biberleri çıkarıyor. Gözlerimin parladığını hissediyorum ve Lennon'ın bunu görebildiğini biliyorum, çünkü gülümsüyor.

"Pimento peyniri mi?" diye heyecanla soruyorum, ellerimi göğsümde birleştirerek.

O başını salladığında, ben de mutfağa koşuyorum. "Taze bir somun ekmeğim var!"

Mimi'nin ünlü tariflerinden bir diğeri ve hepsi bu kadar lezzetliyse, neden ünlü olduklarını anlayabiliyorum. Lennon bunu ilk kez iki hafta önce benim için yaptı ve o kadar çok sevdim ki, artık buzdolabında malzemeleri stokluyor, böylece benim "*havamda*" olduğum zamanlarda, onun deyiimiyle, bunu yapabiliyor.

Tamam, / keep the ingredients stocked in the fridge, and

bazen sadece onun yapması için ruh halimi taklit ediyorum.

Bana rende ve çedar peyniri uzatıyor, ben de o malzemeleri ölçerken peyniri rendelemekle işe koyuluyorum.

Çalıştığımız sessizlik çok rahat, belki de bu yüzden bunu yapmadığımı, kişisel konular hakkında kimseyle konuşmadığımı, bir kez yattığım bir kadınla hiç konuşmadığımı hatırlatarak, sessizce ona "Hiç böyle bir arkadaşın oldu mu?" diye soruyorum.

"O arkadaş *bendim*," diyor gülerek. "Kuzenim Serena kötü etkendi. O kötü etkendir."

"Şimdi nerede?"

"Serena mı? Augusta'daki evinde." Gözleri benimkilere bakıyor ve orada bir soru görüyorum, onu seslendirmesini engelleyen bir tereddüt. Bryce'ın nerede olduğunu bilmek istiyor ve belki de içten içe biliyor. Belki de bu yüzden sormamayı tercih ediyor. Sebep ne olursa olsun, ben memnunum. "Hiçbir zaman çok arkadaşı olan biri olmadım."

"Senin bir kız öğrenci kulübünde olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi, ama... Bilmiyorum, belki diğerlerinin deneyimleri farklıdır, ama o insanlar benim arkadaşlarım değildi. İşlerine geldiğinde, tabii ki. Ama hiçbirisi gerçek sorunlarda, zor durumlarda yanımda olmadı. Lanet olsun, büyükbabamın cenazesine tek bir kişi bile gelmedi.

Üçüncü sınıfta vefat ettiğinde cenazesi vardı." Başını sallar, burnunu çekerek kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşur. "Göstermelik arkadaşlar, gerçek arkadaşlar değil. Kardeşim beni kilisenin arkasında ağlarken bulduğunda, neden kimse beni desteklemeye gelmediğini merak ederken onlara böyle demişti." Sahte olduğu kadar parlak bir gülümseme takınır. "Arkadaşların olduğu için şanslısın. Onlar, her zaman yanında olan, sana destek olan türden arkadaşlar."

Her zaman yanımda oluyorlar. Ama bu ne kadar sürecek? Yarın takas edilirse, gelecek yıl ihtiyacım olduğunda yanımda olacaklar mı? Geçmiş deneyimlerim bu sorunun cevabını veriyor.

Hayır.

Ama bunun yerine Lennon'a şöyle diyorum: "Onlar senin de arkadaşların." Omuzlarını silkiyor. "Ben sadece geçiciyim, onlar da bana karşı nazik davranıyorlar."

Başımı eğiyorum. "Bunu ciddi olarak düşünemezsin. Seni seviyorlar. Elbette, hepsi nazik, ama rastgele birini alıp seçtikleri aileye dahil etmiyorlar."

Kaşlarını kaldırır, her haliyle eğleniyor. "Sen de ciddi ciddi o ailenin bir parçası olmadığını düşünemezsin."

"Ne? Ben öyle demedim."

"Söylemene gerek yok, Jaxon. Eylemlerin senin yerine konuşuyor. Kendini onlardan biri olarak görmüyorsun. Bu yüzden kızlar bu gece seni sevdiklerini söylediklerinde bu kadar utanıp şaşırdın."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve gerçekten de cevap vermek istemiyorum, bu yüzden yüzümü çevirip boynumda ve kulaklarımda hissettiğim sıcaklığı saklıyorum. Spatulayı bulup Lennon'a veriyorum, o karıştırırken yanında duruyorum ve telefonum çaldığında, ekranımda büyükannemin adı görünce paniğe kapılıyorum.

Kafamı kilerde saklayarak, video isteğine fısıltıyla cevap veriyorum. "Şu anda konuşamam, büyükanne. Seni sonra arayabilir miyim?" "Anlıyorum. Sana dünyayı, tüm sevgimi ve en iyi kızarmış peynirli sandviçlerin sırrını veriyorum, sen ise bana bana zaman ayırmayarak mı ödüyorsun?"

"Ne? Hayır. Her zaman vaktim var, ben... Gran, ben..."

"Kilerde kendi kendine mi konuşuyorsun, Jaxon?" diye sordu Lennon. "Tam da daha tuhaf olamazsın diye düşünürken."

"Ben değilim... hayır, ben..."

"Jaxon Eugene Riley," Gran nefes nefese. "Bu bir *kadın* mı?"

"*Eugene*?" Lennon ığlık atar ve parmaklarının

"Bunu hemen Coochie Gang'e götürüyorum. Kızlar buna asla inanmayacaklar, Eugene."

Gözlerimi devirip inleyerek, kilerimdeki mısır gevreği rafına alnımı vuruyorum. Tam da kaçınmaya çalıştığım şey buydu, hayatımda beni sinirlendirmek için yaşayan iki kadını tanıştırmak. Telefonuma baktığımda, büyükannem eski Formica mutfak masasında oturmuş, önünde çapraz bulmacası ve o lanet olası kaşı çok yüksekte kaldırılmış halde beni bekliyor.

Aniden, Lennon omzumun üzerinden belirir.

"Aman Tanrım, sen Gran olmalısın! Senin hakkında çok şey duydum!" Telefonumu elimden alır, Gran'ı tezgaha götürür ve onu bir bardağa dayar. "Ben Lennon. Muhtemelen benim hakkımda hiçbir şey duymamışsındır." Dirseklerini tezgaha, çenesini yumruğuna dayar. "Hey, Jaxon'ı konuşturmak her zaman bu kadar zor mu olmuştur?"

Gran'ın mavi gözleri parlar ve gülümser. "Oh, Lennon, tatlım. Ne kadar vaktin var? Konuşacak çok şeyimiz var."

Yine inledim, bu sefer daha dramatik, daha uzun ve daha yüksek sesle, st bedenimi tezgahın üzerine eğip yanağımı soğuk mermere dayadım. "Hayatım bok gibi."

"Sözlerine dikkat et, genç adam."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyordum tezgahın arkasında, ama kimse dinlemiyor. Büyükannem, Lennon'a, onun adet pedlerini bulup tişrtmn içine, meme ularımdın üzerine yapıştırdığım, marketten alışveriş yaparken onları giymekte ısrar ettiğim ve sonra oradaki herkese meme ularımdın adet gördüğünü söylediğim zamanı anlatmakla meşgul. O zamanlar sadece altı yaşındaydım, ama görünüşe göre bu ayrıntı Lennon için önemli değil, çünkü o kadar çok gülüyor ki ağlıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gzyaşların pimento peynirime bulaşmasın."

"Dikkat et tatlım," diyor büyükannem. "Eğer onu beslemeye başlarsan, ondan asla kurtulamazsın."

"*Onu* barındıran benim!" Lennon karıştırmayı bitirdiğinde dip sosuna uzanıyorum, ama o elimi itip kapağı kapatıyor.

"Jaxon, soğuması lazım."

"Sadece tatmak istiyorum! Oranları doğru ayarladığından emin olmak için."

"Lütfen. Hiç hata yapmadığımı biliyorsun." Kaseyi buzdolabına koyduktan sonra büyükannemi oturma odasına taşıyor. Ağzım açık bir şekilde onu takip ediyorum, kelimle kanepeye kıvrılıp FaceTime üzerinden büyükannemle sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi sohbet etmesini izliyorum. Onun yanına uzanıp, dikkatini çekmek için ayak parmaklarımla uyluğuna dokunuyorum, çünkü hiç ilgi görmüyorum. Lennon elini bileğimin üzerine koyup hafifçe sıkıyor ve neden bilmiyorum ama göğsüm sıkışıyor.

Büyükannem iyi geceler dediğinde, günlük bulmacasını bitirmiş, haftalık görüntülü sohbet planları yapmış ve Lennon'ın özel bir tığ işi projesi için ölçülerini almış, ki bu tam da kulağa geldiği kadar korkutucu.

Lennon ve ben kanepede soğumuş sosla yerleştik, Mittens aramızda sessizce horlarken biz ne izleyeceğimizi tartışıyorduk. Sıcak itfaiyecilerle ilgili dramatik bir diziyeye karar verdik, çünkü Lennon uzaktan kumandayı almak için atladığında yüzüme dizini vurarak beni neredeyse bayılttı. Sonunda iki bölüm boyunca ağladı, sonra duygusal bir dizi seçtiğim için *bana* bağırdı.

Neredeyse gece yarısı olduğunda onu koridorda takip ettim, Mittens göğsüne yapışmıştı ve yemin ederim ki kedi, omzunun üzerinden bana bakarken sırtıyordu.

"Onunla yatamazsın," diye hatırlatırım ona, kız onu kapısının önüne bıraktığında. Bana bir bakış atar, beni süzüyor gibi görünür, sonra bana sırtını döner ve kızın kapısından içeri girip odasına doğru yürür. "Siktiğimin pisliği," diye mırıldanıyorum. Bakışlarım, kendini beğenmiş eğlencesini gizleyemeyen Lennon'a düşüyor. "Dinle, Mitts Mr. Worldwide olacaksa, şöhretin başına vurmadığından emin olmalıyız. Şöhrete denetimsiz erişimi olan bir kedinin başına neler gelebileceğini biliyorsun. Onun bir istatistik olmasına izin vermeyeceğim."

Gülmemek için çok uğraşıyor, dilini yanağına dayamış, dudaklarını sıkıca kapatmış. Ama kahverengi gözlerindeki ışıltı, ona ne kadar çok şey versem o kadar canlanıyor gibi görünmesi, bana garip bir gurur duygusu veriyor. Biri beni tanımak istiyor ve ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar kalmak istiyor gibi görünüyor. Daha önce böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum.

"Büyükannen hakkında yalan söylemiyordun. O harika bir kadın." "En iyisi."

Lennon bana gülümsüyor ve ben onun ne sormak istediğini, boğazında takılı kalan şeyi biliyorum, çünkü ona kendimden parçalar vermek düşündüğümünden daha güzel bir his veriyor, ona şöyle diyorum: "Anne babamı hiç tanımadım. Bir kazada öldüler. Annem otuz yedi haftalık hamileydi ve beni kurtarmayı başardılar. Büyükannem devreye girip beni büyüttü."

Lennon'ın gözleri kocaman ve yumuşak, ve gözlerimin önünde şefkatle dolduğunu görüyorum. Ağzını açıyor, ben de elimi kaldırıp onu durduruyorum.

"Sorun yok. Daha iyi bir büyükanne isteyemezdim. Beni ne kadar sevdiğini hissetmediğim tek bir gün bile olmadı ve hiç tanışmamış olsak da anne babamın da beni ne kadar sevdiğini bilmemi sağladı. Ben iyiyim."

Gözleri benimkilerle buluşur ve sessiz bir anlayışla başını sallar. Bu konuda söylemek istediğim her şeyi söyledim.

Sonra Lennon öne çıkıp kollarıyla beni sarar ve ben bu tür sevgi gösterilerine alışkın olmadığım için ağzım açık kalır ve kollarım havada garip bir şekilde sallanır. "Burada kızlar gecesi yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Bana sormadın ki. Eve geldiğimde onlar buradaydı ve hoparlörlerimden porno izliyorlardı."

"Gerçekten çok eğlenceliydi."

Gülümserim, sonunda kollarımı ona dolandırırken kalbim göğsümde çarpmaya başlar. O sıcak gelir bana, bu da beni sıcak hissettirir. Onu içime çekerim, bana sarılmasını, dün hissettiğimden biraz daha değerli hissettirmesini, karanlık noktaların artık tek başıma oturmadiğim için biraz daha parlak hissettirmesini içime çekerim.

"Teşekkürler, Lennon," diye fısıldadım. *Resim çerçevesi için. Büyükannem için.*

Sarılma için.

"Rica ederim, Jax."

"Bana Jax deme."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. Odasına geri çekildiğinde ve Mittens acele etmesini isteyen bir miyavlama duyulduğunda, gözlerindeki ışıltı, sırtıtışında olduğu gibi şeytani bir hal alır. "Yakında kedin bana anne diye seslenecek."

Öfkeli nefesim, onun kahkahası ve yüzüme çarpan yatak odası kapısının sesiyle kaybolur.

BÖLÜM 13

SİKİŞME HAKKINDA ZAMAN

LENNON

Bu işin en iyi yanlarından biri, porno dinlemek için para almam.

Tamam, aslında tam olarak öyle değil. Öncelikle, bu porno değil. Açık, müstehcen, düpedüz pis seks içeren bir romantizm. İkincisi, uçak yolculuğu için para alıyorum ve o zaman benim, istediğim gibi kullanabileceğim bir zaman.

Bazen, bu gece Vancouver'a dönerken olduğu gibi, bu, dizüstü bilgisayarımda daire aramak anlamına gelir, bu sırada kulaklıklarımın gelen huysuz mafya babası, herkese ofisinden çıkması için bağırır, böylece ağız bozuk karısını (tabii ki görücü usulü evlilik) masasının üzerine eğip, onu sikebilir, çünkü karısı onu kızdırmak için dekolte bluz ve mini etek giyerek ofisine gelmiştir.

"Bu güzelmiş," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Dante Gia'nın saçlarını avuçlayıp ona diz çökmesini söylerken. Tek yatak odalı daireyi geziyorum, banyodaki ve yatağın üzerindeki kahverengi su lekelerine burnumu buruşturmamış gibi davranarak. Gia Dante'yi olabildiğince geriye çekiyor, ben de başka bir daire buluyorum, bu daha pahalı ama nedense öncekinden daha kötü.

Gözümün ucuyla, geniş vücuduyla koridoru kaplayan birinin ayağa kalktığını fark ettim. Jaxon bana doğru yürürken bakışlarım ona kaydı. Ela gözleri benimkilere kilitlendi ve omzuma hafifçe vurduğunda, dirseğimi onun uyluğuna çarptım. Yolculuklarda oynadığımız tuhaf bir oyundu bu, sanki...

Birbirimizi pek tanımıyoruz. Bazen hiç konuşmuyoruz, sadece bu küçük huzur dolu anları paylaşıyoruz. Bunların çoğu maçtan sonra yerel barda oluyor. Orada onun kadınlar tarafından arka arkaya tavlansını izliyorum, o da benim flört etmek istediğim kişiyle flört etmemi izliyor. Çünkü Jaxon'ın tüm dikkatini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor ve bu da her zaman bunu garantiliyor.

En tuhaf olanı ise, o birkaç gün boyunca tamamen kendime ait bir alanımın olmasıydı. Tek başıma yaşadığım tek zaman, dairem Atlantis'in Kayıp Şehri'ne dönüşmeden önce Vancouver'da geçirdiğim bir haftaydı. Tek başıma yaşamayı, tamamen ve tamamen bağımsız olmayı öğrenmem gerekiyordu. Ancak son zamanlarda, kendi ayakları üzerinde durabilmek mi, yoksa güvenebileceğin, ihtiyaç duyduğunda sana destek olacak, yanında olacak birinin olması mı daha önemli diye düşünerek kendimi zorluyorum. Ryne, ihtiyacım olduğunda bana destek oldu, ancak yıllar geçtikçe, bunu bana olabildiğince sık yüzüme vurmaya başladı. Kendi başıma yapabilseydim, yapardım. Ona *ihtiyacım vardı*.

Kulaklığımın sesini açıyorum, çünkü Ryne'yi düşünmektense Gia'nın Dante'den onun yükünü yutmak için izin istemesini dinlemeyi tercih ediyorum.

"Oooh," diye mırıldanıyorum ve dubleks bir dairede bir yatak odası ve çalışma odası olan bir ilanı tıklıyorum. Bütçemin biraz dışında ve umduğumdan daha uzak, ama mutfak geniş, fotoğraflarımı sergileyebileceğim alan var ve banyonun tavanı var. Daireyi görmek için bir talep yazmaya başlıyorum, ama üzerime olağanüstü büyük bir gölge düştüğünde duruyorum.

Mükemmel, kaslı, dövme bir kol uyluklarımı kavırıyor ve Jaxon'ın çenesi omzuma eğilirken, dilini dudağının ortasındaki yarıktan gezdirirken AirPods'u çıkarıyorum. Bu gece yine kavga etmiş. Arkadan aldığı kirli bir darbeye buzun üzerine düştüğünü gördüğümde kalbim durdu sandım, ama sonra ayağa fırladı, o pisliğin peşinden koştu ve üç dakika sonra Jaxon, parmak eklemleri ve ağzı kırmızıya dönmüş halde buzdan kayarken, ben de bir bardak buz almak için bira büfesine uğramak zorunda kaldım. Cidden neyim var bilmiyorum. Jaxon'ın buz üzerinde bir hayvana dönüşmesini izlemek bana iğrenç bir şey yapıyor.

Ve sol gözünün altında oluşan morluk? Cupcake'in üzerindeki krema gibi.

"Neye bakıyoruz, tatlım?"

Tanrım, bu yeni lakap beni delirtiyor. Bir gün "*tatlım*" diye yalvaracağım günlerin geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Yeni daireler, böylece bir daha bana tidbit demeni duymak zorunda kalmam, ya da tidbit'ini görmek zorunda kalmam." Onun kasıklarına keskin bir bakış atıyorum.

Gözlerinde bir şey parladı ve benim küçük penisleriyle ilgili komik şakamı görmezden gelerek, aslında hiç de küçük olmayan penisini, dizüstü bilgisayarımı kendine doğru çevirdi; o da biliyor, ben de biliyorum. "Bir bakayım."

"Şunu yapabilir misin... *ugh*." Kaşlarımı çatarak dizüstü bilgisayarımı geri çekerim. "Çok otoriterisin."

"Evet." Yanımdan geçip yanımdaki boş koltuğa oturur, çita desenli boyun yastığımı alır ve boynuna asar. "Göster bana." Tepsimden Sour Keys'imi çalar, bir tanesini ağzına atarken bana göz kırpar. "Beni bekletme tatlım."

Gözlerimi kısarak, ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda, dudaklarımın arasına bir Sour Key sıkıştırdı. Küçük deliğe serçe parmağımı geçirip, en boktan daireden başlayarak daire listelerine geri döndüm ve en iyi daire oraya vardığımda bir rüya gibi görünsün diye şekerlemeyi emmeye başladım.

"Yani, şöyle bir şey

var..." "Hayır."

"Jaxon, yapamazsın..."

"Len, dalga mı geçiyorsun? Tavanda *kahverengi lekeler* var! Bir hafta sonra tavan yine çöktüğünde benimle yaşamaya geri döneceksin!"

"Tamam, peki..." İkinci ilana geçiyorum. "Bu daha güzel." "Daha kötü. Nasıl daha kötü? Daha pahalı, bu hiç mantıklı değil

" Ekranıma parmağıyla vuruyor. "Bu dolabın ahşabında tam anlamıyla bir *delik* var. Fareleri sever misin? Çünkü Mitts seni onlardan kurtarmak için orada olmayacak."

Göğsümde bir hırıltı yükseldi, ben de en iyi silahımı, en büyüğünü kullandım. "İşte. Bunda bir sorun yok, hatta benim için küçük bir çalışma alanı bile var."

Ekranı tarayarak şikayet edecek bir şey arıyor, elimi kendi eliyle kapattı ve parmağımı her bir resme tıklamaya zorladı. Sonra geriye yaslandı ve sadece "Yok" dedi.

"Anlamadım?"

"Arena'dan çok uzak."

"Biliyor musun, bu çok tuhaf ama otomobiller denen şeyler var. 1800'lü yıllarda icat edilmişler. Evet, dolaşmak için süper harika araçlar."

Jaxon, Sour Key'ini emerken dizlerini sallayarak beni izliyor. "Küf var."

"Hayır, yok."

"Küçük."

"Rahat."

Gözlerini devirir. "Küçükün başka bir kelimesi."

"Büyük bir alana ihtiyacım yok, Jaxon. Sadece ben varım."

Parmağıyla tepsime vuruyor. Benimle tartışmak yerine, "Ne dinliyorsun?" diye soruyor ve hemen AirPods'umu çalarak kendi kulağına takıyor. "*Tanrım, lanet olsun,*" diye bağılıyor, kulaklığı çıkarıp ayağa fırlıyor. "Bu, bu, bu..." Titreyen eliyle beni işaret ediyor. "Gia... Gia..."

"Gia her gün altı farklı şekilde sikiliyor." Ayrıca kışına parmağını sokuyor, çünkü Dante ona tüm deliklerinin kendisine ait olduğunu söyledi, ama bu konumuzla ilgisi yok.

"İnsanlarla dolu bir uçakta, apartmanlara bakarken, yanımda oturup *bunu mu* dinliyordun?"

"Çoklu görev yeteneğim özgeçmişimde yazıyor."

Avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Gözlerimi ovmam lazım."

"Neden? Ses duymayı mı öğrendiler?"

Hazel gözleri kısılır. "Sen çok sinir bozucusun, yemin ederim."

"Daha önce de söylediğim gibi, Jax, sinir bozucu olanlar senin tipin olmalı."

Kafasını sallar ve sıradan kalkar. Koridorun ortasında durur, bana döner ve kafasının arkasını kaşır. "Ben sadece... Seni kovmuyorum ya da öyle bir şey değil. Tamam mı?"

Gözlerim onun gözleri arasında dolaşır, yalanı arar. Bulamayınca başımı sallarım. "Tamam."

"Jaxon!" Carter koltuğundan bir deste kart kaldırarak bağıırır. "Geliyor musun?" Bakışları bana yönelir. "Aslında Len, euchre oynamayı biliyor musun? Jaxon berbat oynuyor, onu bırakıp seninle oynayabiliriz."

Aslında biliyorum, ama Jaxon'ın yerinin doldurulabilir olması konusunda kompleksli olduğundan %99 eminim, bu yüzden dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum. "Üzgünüm."

"İstersen yine de bizimle takılabilirsin."

"Teşekkürler, ama..." Dizüstü bilgisayarımı kaldırarak, bunun yeterli bir cevap olmasını umuyorum. Jaxon'ın hayatının her alanına sızdım ve o da bunu nispeten iyi idare etti. Onun bu zamanını almayı tercih etmiyorum. Ayrıca, onun arkadaşlarıyla etkileşimini izlemeyi seviyorum.

Şu anda olduğu gibi, Carter, Garrett ve Emmett ile masaya oturuyor, Carter'ın partneri kim olacak diye Garrett ile tartışmaya başlıyor, Adam'a eğilip bu gece hangi kitabı okuduğunu soruyor. Katılmaya çalışmadığı tek bir konuşma bile yok ve onları tanımak, hayatlarında kalıcı bir yer edinmek için çok çaba sarf ediyormuş gibi, konuşmaları başlatmaktan da çekinmiyor. Yine de, sorular ona geldiğinde, neredeyse hiçbir şey söylemiyor, başını sallıyor, omuz silkiyor, hayatı sıkıcıymış gibi davranıyor.

Onu bir an izliyorum, ilk euchre elini alırken kocaman gülümsüyor, kartları önüne çekiyor, Emmett'le beşlik çıkıyor. Bu haliyle onda çok çocuksu bir şey var, beni çeken bir masumiyet. Gözlerinin ışığında, gülümsemesinin neşesinin arkasında yaşıyor, sanki sadece... dahil edildiği için *minnettar* gibi. Bu beni hem mutlu hem de üzüyor.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve hemen başka yere bakıp telefonunu eline alması beni neredeyse sinirlendiriyor.

Ta ki dizüstü bilgisayarımın ortasında bir iMessage mesajı belirene kadar.

MAGIC MIKE

Fotoğraf çek, tatlım. Daha uzun süre kalır.

Yukarı bakıp ona orta parmağımı gösteririm. Gülümsemesi genişler ve göz kırptığında, gülümsememi bir Sour Key'in arkasına saklarım. E-postama geri dönüp, bir dakika boyunca ona bakarak Jaxon'ın sözlerini düşünürüm.

Aceleye gerek yok.

Ama değil mi? Tüm kadınlar tüm gçleriyle denemelerine rağmen, maçtan sonra tek bir kadınla bile çıkmadı. Ve kesinlikle kimseyi eve götürmüyor. Sonuç olarak, onun tarzını bozuyorum. Hoş geldim süresini açmadan gitmem en iyisi değil mi?

Bu düşünce bile başımı ağrıtıyor, ama Jaxon beni yakın zamanda kovmayacağına söz verdiğinden, e-postayı ve ardından daire ilanlarını kapatıyorum. En azından, daha uygun ve bteme uygun bir yer bulmak için biraz daha zamanım var. Bunu düşünerek koltuğumu geriye yatırıyorum, AirPods'larımı tekrar takıyorum, sesi açıyorum ve *Vancouver yakınlarında Kuzey Işıkları'nı nerede görebileceğimi* Google'da aratıyorum. İlk çıkan sonucu açtım, ama derin maviler, turkuazlar ve yeşillerin muhteşem tonlarını takdir etme şansı bulamadan, PIECE OF MOTHERFUCKING SHIT'ten bir FaceTime isteği ekranımı kapladı ve ben çığlık atarak dizüstü bilgisayarımı ayaklarımın dibine attım.

"Len?" Jaxon bir saniyede ayağa kalkar, diğer çocuklar da onu takip eder.

"Sorun yok." Kollarımı sallayarak onları koltuklarına geri gönderiyorum. "rmcek gördüm sandım."

"rmcek mi?" Garrett, Adam'ın arkasına geçer. "rmcekleri sevmem. Hiçbir şeyin o kadar bacağı olmamalı."

Carter göğsünü şişir. "Ben yakalarım."

"Hayır, sorun yok." Zoraki bir gülümsemeye reddetme düğmesine basıp dizüstü bilgisayarımı alıp tekrar oturdum. "Sadece bir çöp parçasıydı."

Çocuklar koltuklarına geri otururlar, ama Jaxon tereddüt eder. Ona başparmağımı kaldırıp zoraki bir gülümseme daha gösteririm ve sonra başka yere bakarım, çünkü bazen onun beni gizlice çok iyi okuduğunu düşünüyorum ve şu anda bunu yapmamasını tercih ederim.

Bu yüzden, LANET OLASI PİSLİK tekrar aradığında, içimde cehennemın ateşli derinlikleri kaynayıp öfkeyle dolarken, dıştan sakın bir şekilde reddediyorum.

nc kez aradığında gözüm seğirmeye başlar, dördüncü kez aradığında ise tırnaklarım avuç ierimde izler bırakır.

Beşinci kez aradığında, bu sefer sadece sesli olarak, kabul düğmesine basıp dizüstü bilgisayarıma "Ne?" diye fısıldayarak bağırırım.

"Vay canına," Ryne'nin sızlanan sesi kulaklıklarımdan geliyor. "Kraliçe sonunda sesiyle beni onurlandırdı."

"Bana seslenmeyi kesmezsen, yumruklarımle hayalarını şereflendireceğim

"

O gülüyor ve her zamanki gibi küçümseyici bir tavırla. "Sen her zaman sert seks için yalvardın."

Dişlerimi sıkıyorum, sonra Jaxon'ın gözleri bana kayınca avucumu yüzüme götürüyorum. "Hoşça kal."

"Şu anda uçakta mısın?"

" sen duymadın beni ? dedi dedi veda Bu bu bu konuşma bitti demek."

"Bir hokey takımında işe girdiğini duydum."

"Yani bunu duydun ama veda ettiğimi duymadın mı?"

"Oyuncularla yatıyor musun, Lenny?"

Dizim titriyor ve titreyen parmaklarımı yumruk yapıyorum. "Evet. Hepsiyle. Bazen aynı anda. Düşünümüzde garsonlarla yatıyor muydun?"

O gülüyor ve ben de kafasının patlamasını hayal ediyorum, böylece benim patlamam. "O gece onu sikmedim."

O gece. O gece onu sikmedim.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldıyorum ve lanet olsun, Jaxon bana bakmayı keser mi artık?

"Düşün provamızda yaptığın o küçük tantranın ardından, oturup aklının başına gelmesini ve eve dönmeni mi beklemeliydim? Bu arada, çok olgun bir davranış, Lenny. Ortaklarım da oradaydı."

Yüksek sesle ve inanamadan alay ediyorum, çünkü *bu gerçek olamaz*. "Yanılıyorsun," diye mırıldanıyorum, Jaxon'ın gözleri parladığında

Jaxon'ın gözleri parladığında. "Ne yaptığın ya da kiminle olduğun umurumda değil. Hayatında ne yaptığın beni ilgilendirmez, çünkü artık benim hayatım değil."

Ekranımda bir mesaj belirir ve nefes almamı sağlar.

MAGIC MIKE

İyi misin?

"Lennon. Sen benim *karımsın*. Benim karım *olman gerekiyor*. Bütün şirketim oradaydı, melodramatik bir ergen gibi beni terk ettiğini izlediler. Beni *utandırdın*. Başka bir yerde teselli aramam için beni suçlayamazsın."

MAGİC MIKE

Len??

Kiminle konuşuyorsun?

Oraya gelip kafaları uçurmam mı gerekiyor?

Cevap ver bana tatlım, yoksa oraya gelirim.

"Özür dilemeye hazırsan tatlım, bence bunu geride bırakabiliriz. Adliye binasında evlenebiliriz, herkese barıştığımızı ve kaçtığımızı söyleyebiliriz. Büyükanнем, yazın düzgün bir düğün yapana kadar yüz kişilik samimi bir kutlama düzenleyebileceğini söyledi."

Bütün bu olay çok saçma, ama beni çileden çıkaran şey, büyükannesinin yüz kişinin samimi bir kutlama olduğunu düşünmesi. "Sen gerçekten kafayı yedin, değil mi... Bir saniye bekle." Parmağımı kaldırıp, kafamda onun sözlerini tekrar ediyorum. "Özür dilemeye hazır mıyım? Peki ne için özür dilemem gerekiyor?"

Kabinde ani ve şiddetli bir hareket oldu ve başımı kaldırdığımda Jaxon'ın ayağa fırladığını gördüm. Düşmanım ve dostum olan oda arkadaşımın beni kurtarmak için bu kadar önem verdiği için ona minnettarım, ama lanet olsun, kendimi kurtaramamaktan bıktım usandım.

Elimi kaldırarak onu durduruyorum.

"Tanrım, Lenny, yaptığının yanlış olduğunu gerçekten görmüyor musun? Ne kadar olgunlaşmamış ve bencilce bir davranış olduğunu?" Ryne, tamamen inanamayan bir sesle kıkırdar ve gerçeklikle ne kadar kopuk olduğunu göstererek beni tamamen şaşkına çevirir. "Sana söyledim, dinlediğin o kitaplar, romantizmin gerçekte ne olduğu, bir partner olmanın ne anlama geldiği konusunda kafana gerçekçi olmayan fikirler yerleştirmeye yarıyor."

"Ben hiç bir partner olmadım," diyorum sertçe. "Senin kolundaki güzel bir ödöl oldum. Seni aile babası gibi göstermek için anlattığın hikayenin bir parçasıydım. Senin, önemsiz insanların gözünde iyi görünmen için benden istediğin her rolü oynadım ve bu süreçte kim olduğumu, kim olmam gerektiğini unuttum. Gerçek hayatta romantizm bulamadığım için kağıt üzerinde romantizm peşinde koştuğum için beni affet. Birinin beni bu kadar tamamen, bu kadar takıntılı bir şekilde sevebileceği fikrinin uzak bir ihtimal olmadığı bir fantezi dünyasına kaçtığım için beni affet." Bir süre durdum. "Hayır, aslında, bu kadar bencil bir pislik olduğun ve beni bundan mahrum bıraktığın için *seni* affetmiyorum. Sen bir pisliksin, Ryne. Hoşça kal."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kulaklıklarımı çıkarıyorum, adrenalin vücudumu sararken göğsüm inip kalkıyor, ona haykırmak için can attığım sözler sonunda serbest kalıyor.

Jaxon koridorda duruyor, yumruklarını sıkıyor. Şu anda onunla konuşacak kadar öfkeliyim, ona iyi olduğumu, kimseyle kavga etmesine gerek olmadığını söyleyecek kadar. Benim istediğimden fazlasını duydu ve bu, onunla konuşmayı planladığım bir şey değildi.

Cabo'da yattığın kadın balayında yalnızdı çünkü nişanlısı, ortaya çıktığı üzere, hayatının geri kalanında tek bir kadına sadık kalmaya niyetli değildi.

Genelde utangaç bir insan değilim, ama aldatılmak, algıladığın tüm kusurlarını zihninin ön plana çıkarır ve seni *hiç* olmadığın *kadar* değersiz hissettirir.

En azından, Ryne düğün provamızın olduğu gece yanlışlıkla Serena'yı aradığında ben böyle hissettim. Serena'nın telefonu yemek salonundaki projektöre bağlıydı ve benim doğumumdan yirmi altı yaşına kadar olan fotoğraflarımı göstermeye hazırlanırken dev ekrana yansıtıyordu.

Ancak benim fotoğraflarım yerine, düğün provamızda akşam yemeğinin tadını çıkaran elli kişi, Ryne'nin bir garsona, onun sikini bu kadar derine aldığı için ne kadar iyi bir kız olduğunu söylediğini dinlemek zorunda kaldı.

Kızgın olduğum kişi Jaxon değil. Kızgın olduğum kişi Jaxon değil. Kızgın olduğum kişi Jaxon değil.

Uçaktan indikten on beş dakika sonra onun yolcu koltuğuna oturdüğüm andan itibaren bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Bana tek kelime etmedi, ama eve kadar olan yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Yola baksan olmaz mı?" diye
bağırıyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyor
ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Kızgın olduğum kişi Jaxon değil. Kızgın olduğum kişi Jaxon değil. Kızgın olduğum kişi Jaxon değil.

"Lennon?" Jaxon karanlık arabanın içinde fısıldadı. "İyi misin?"

"Hayır."

"İster misin..." "Hayır."

"Tamam." Direksiyon simidini parmaklarıyla tıklatarak, *The Big Bang Theory* dizisindeki "Soft Kitty" şarkısının melodisini ısıklıla çalmaya başladı. "Dinle, normalde kendi işime bakmakta çok iyiyimdir, ama..."

"Doğru kararı verdiğimi hatırlatmak için aradı." Jaxon
park yerine girer. "Peki o karar ne?"

"Ondan olabildiğince uzak bir yerde yeniden başlamak." Çantamı alıp kapıyı çarparak kapatıyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Sessizlik içinde asansörle yukarı çıkıyoruz, yukarıda da sessizlik bizi karşılıyor ve ben her saniyesinden nefret ediyorum. Saat sabahın birini geçiyor, bu yüzden Mittens'ı sabaha kadar alamayız. Şu anda, yatağıma girip, yüzümü onun yumuşacık karnına gömerek öfkeyle ağlayarak uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum. Bunun yerine, ayakkabılarımı kapıda bırakıp Jaxon'ı da yanıma alarak koridorda yürüyorum.

"Lennon?" Ben kapımı kapatamadan, o kapısında durur. "Bence sen komik ve havalısın, ve kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Ayrıca güçlü ve cesursun, ve kimse senin kendini değersiz hissetmene değmez." Ela gözleri

beni süzer ve kenarlarını yumuşatan sıcaklık başımdan ayak parmaklarıma kadar beni ısıtır, kalbimin hızla atmasına neden olur. "Ona bu gücü verme."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Ryne ile geçirdiğim onca yıl boyunca, kendimi güçlü hissettiğim nadir anlar oldu. İlk başta bu durum hoşuma gitmişti. Bir süreliğine, aşkın böyle olması, böyle hissettirmesi gerektiğine kendimi bile inandırmıştım. Bana göz kulak olacak biri. Takip edebileceğim biri. Ryne'e istediği gücü vermek, kendimi güvenli bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyordu.

Sonra ayaklarım birbirine dolandı. Dengesini kaybettim, yıllarca süren belirsizlik içinde tökezleyerek, kim olduğumu hatırlamaya çalışarak, olmak istediğim kişi olmaya çalıştım.

Sonra tüm o gücü geri almak istediğime karar verdim. Ve geri aldım.

Onu terk ettiğimde, tam o anda, o yerde gücümü geri aldım. Düşün provamızda, elli konuğun önünde, onu garsonlardan birinin oral seks yaparken yakaladıktan sonra.

Kocamla sevişmem gereken yatakta Jaxon'la sevişerek gücümü geri kazandım.

Bu işi kabul edip başka bir ülkede yeniden başlarken gücümü geri kazandım.

Şimdi tadını aldığım için daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Canım çekiyor.*

Bence güçle ilgili olan şey bu. Onu istediğine bilinçli olarak karar vermelisin. Hayatını, kaderini kontrol altına alırken damarlarında dolaştığını hissetmek istediğine karar vermelisin. Ve onun peşinden gitmelisin.

Çünkü bu hayat benim. Aldığım kararlar benim. Bu hayatın nasıl işleyeceğine ben karar veririm. Ne istediğime ve onu nasıl takip edeceğime ben karar veririm.

Yatak odamın kapısını açıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Jaxon'ın kapısını açmadan önce iki kez düşünmüyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, gömleğini çıkarmayı bırakıyor. Gözlerinde bir tür anlayış parıldıyor ve bana dönüyor, gömleğini yavaşça başından çıkarıyor.

Onu görünce boğazım kurur, bana doğru ilerlerken kaslı ve dövme vücutu gerilir, başparmaklarını

ve eşofmanını uyluklarından aşağı doğru çeker. Eşofmanından çıkar, omzunun üzerinden çamaşır sepetine atar, tüm bunları benden gözlerini ayırmadan, bana doğru ilerleyişinde tereddüt etmeden yapar.

Siktir, o muhteşem. O kadar güzel ki, ona bakmak bile acı veriyor.

Ama o beni de güzel hissettiriyor. Arzulanan. Özlenen. Cabo'da o gece onun yaptığı gibi kusursuz bir şekilde hiç kimse tarafından tapılmadım. Onu orada bırakmadan önce, yatakta uykudan uyanmış halde ona son bir kez bakmaya izin verdiğimden beri peşinde olduğum bir coşku bu.

Nefesim düzensiz bir şekilde geliyor, göğsüm inip kalkıyor, elleri titriyor, adımları beni geriye doğru itiyor. Arkama uzanıyor ve kapının çarpma sesi, sırtım kapıya çarpmadan önce beni ürkütüyor.

Jaxon üzerimde beliriyor ve yemin ederim ki boynunda atan nabzını görebiliyorum, benimkiyle aynı hızda atıyor. Bir adım daha atarsa bana yapışacak, sert vücudu benim yumuşak hatlarımı okşayacak. Titreyen elimi yakalıyor, gözleri bağlantıya düşüyor. O karakteristik kibir, ağzının köşesindeki keskin kıvrım, tam orada. Bunun ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyor. Bunu ne kadar çok istediğimi biliyor.

Parmak uçları kolumda, köprücük kemiğimde dans ediyor, orada duran tek başına duran spirali yakalıyor, parmağında yumuşakça döndürüyor ve sonra serbest bırakıyor. Bakışları benimkilere yükseliyor, içimi saran aynı vahşi arzuyla parıldıyor.

Sert bir avuç içi boğazımı okşayarak çenemi kavrar, yüzümü ona doğru çevirir. "Ne istiyorsun, tatlım?"

"Seni."

Ağzının köşesini, gülümsemenin başladığı yeri yalar. "Nihayet" diye mırıldanır ve ağzı benimkiyle çarpışmadan önce dudaklarımla birleşir.

BÖLÜM 14
ANIDEN
HAFIZA KAYBI
LENNON

BU

Bu, peşinde olduğum yüksek. Dişlerinin sıyrılması boğazıma doğru. Parmak uçlarının ısırtığı kalçalarımı saplanıyor, beni istediği yerde tutuyor. Düzensiz nefesler, kıyafetlerimi yırtarken tattığı her açıkta kalan santimetrekarelik deriye yayılıyor. Şişmiş penisinin bana sürtünmesinin hissi. Onun da beni istediğim gibi istediğini bilmek, içimi kaplayan baş döndürücü his. Dizlerinin üzerine çöküp külotumu çıkarırken, dilinin izlediği yolu takip eden omurgamdan aşağıya doğru yayılan titreme. Beni duvara dayarken, avucunun alt sırtıma bastırıldığı yanma hissi.

Pürüzlü eller kalçalarımı, uyluklarımı okşuyor, tekrar yukarı kayıyor ve kığımın iki yanına yerleşiyor. Jaxon'ın dişlerinin hızlı ve keskin ısırtığını hissettiğimde, sırtımı kamburlaştırarak inliyorum.

"Siktir." Tek kelime boğazından çıkıyor, dilinin ucundan düşüyor, sonra acıyı dindirmek için kullanıyor. "Bu kıcı ne kadar özlediğimi anlatamam, tatlım." Kalkarak göğsünü sırtıma bastırıyor ve bir kalçamı avuçluyor. "Her sabah bu ince şortla etrafta dolaşmanı izliyor, onları parçalamayı, seni kanepemin üzerine eğip zavallı sikimi acısından kurtarmayı hayal ediyordum." Boynumdan kulak kepçeme kadar yaladı. "Seni özledi, tatlım. Sen onu özledin mi?"

Kafamı sallıyorum, parmak uçlarım duvara gömülüyor.

Jaxon şaşırmış görünmüyor, ama yine de başını sallayarak tsk tsk diyor. Eli kıcımların kıvrımları üzerinde kayıyor ve parmaklarını ıslak amıma sokuyor. Diğer eli ensemdeki buklelere dolanıyor, başımı geriye çekiyor ve bana damlayan parmaklarını gösteriyor.

"Küçük yalancı," diye mırıldanarak dudaklarımı boyadıktan sonra parmaklarını ağzına soktu, göğsü memnuniyetle titriyordu. "Hatıralarım sana haksızlık etmiş, tatlım. Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmadığımı biliyordum, ama ikinci kez tattığımda, hayatımın geri kalanında seni kahvaltım, öğle yemeğim ve akşam yemeğim yapmanın bir yolunu bulmaya çalışacağımı fark etmemiştim." Ağzı kulağımda durur ve beni titretir. "Sonuçta, iyi beslenmek mutlu bir hayatın anahtarıdır."

"Tanrım," diye inledim.

"Tanrım değil," diye mırıldanır. "Ama sanırım bu benim ikinci gelişimdi."

Ben mantıklı bir düşünceye varamadan iki parmağını içime soktu ve ben duvardan uzaklaşarak kıcımların onun eline doğru ittim ve onun adını haykırdım.

"Daha fazla," diye nefes nefese, parmaklarını sürerek. "Bana daha fazlasını ver." "Daha fazlasını mı istiyorsun, tatlım?"

"Hepsini istiyorum," diye yalvarıyorum. Parmaklarını, ağzını, sikini. Onu her yerde istiyorum, vücudumdaki Ryne'in tüm hatıralarını silip, daha iyi bir şeyle, hayatımın geri kalanında hatırlamaktan mutluluk duyacağım bir şeyle değiştirmek istiyorum.

Jaxon nişanlım ya da erkek arkadaşım değil. Hatta beni arkadaş olarak gördüğünden bile emin değilim. Ama bana kasten zarar vermeyecek. Bu çekim. Kimya. Olağanüstü, evet, ama daha fazlası değil. Bunu *tekrar* yapabiliriz. Birbirimizi mutlu edebiliriz, belki sadece bu gece için, ya da belki ben buradayken. Sonra ikimiz de zarar görmeden ve doygun bir şekilde ayrılabiliriz, o hala beni çılgına çeviren adam olacak, hayatımı kurtaran ve beni korumak için kilerindeki her şeyi feda eden adam.

"Siktir, tatlım. Her yeri kirletiyorsun, üstüme damlatıyorsun. Seni yalayarak temizlememi ister misin?"

"Oh, *Tanrım*." Başımı geriye atıp, eline sürtünüyorum.

"Yoksa önce sikimi mi istiyorsun? Ha?" Dizini bacaklarımın arasına sokar, bacaklarımı daha da ayırır, parmaklarını olabildiğince derine sokar. Başparmağı, kimsenin dokunmadığı, Ryne'nin erişmek için yalvardığı bir yere baskı uygular ve ben inleyip geriye doğru eğildiğimde, Jaxon kıkırdar. "Hepsini istiyorsun," diye mırıldanır, "ve ben sadece bana vermek istediğin her şeyi istiyorum."

"Her şeyi." Parmaklarını sıkıyorum, beni saran eli tırmalıyorum, klitorisimi buluyor ve her notayı biliyor gibi onu okşuyor. "Her şeyi alabilirsin."

"Ona her şeyi vermedin." Bu bir soru, ama o öyle ifade etmiyor. Ryne'e her şeyi versem, kaçmazdım.

"O bunu hak etmedi."

"Hayır." Jaxon'ın gözleri üzerimde dolaşüyor, ateşli ama düşünceli, değerlendirici. "Hak etmedi. Ben de hak etmiyorum, ama yine de kabul edeceğim." Parmaklarını klitorisimden çekiyor ve tam itiraz etmek üzereyken, keskin ve sert bir şekilde tokatlıyor ve ben hiçbir uyarı olmadan onun etrafında parçalanıyorum, nefes almaya çalışırken ellerimi duvara dayıyorum. "Çok hızlı oldu tatlım. Buna gerçekten ihtiyacın vardı, değil mi?"

Kolunu belime doladı, beni ayağımdan kaldırdı ve yatağına attı. Gözleri üzerimde kalırken boxerını indirdi, penisini serbest bıraktı ve eliyle kavradı. Titrek bir eliyle ağzını kapattı ve çıplak ve önündeki yayılmış halimi izledi.

"Tanrım, bundan çok keyif alacağım," diye mırıldanır, sonra kalçalarımı kavrar, beni yatağın kenarına çeker ve dizlerinin üzerine çöker. Sıcak nefesi ıslak amımı okşar ve Jaxon beni daha da açar, dudaklarını uyluklarımın iç kısmına bastırır, beni çılgına çeviren sıcak, ıslak öpücükler, ellerimi saçlarımın arasına sokmamı, kıvranmamı, haftalardır hayalini kurduğum ağzını çaresizce aramamı sağlar.

"Çok heveslisin," diye mırıldanıyor, parmağının ucuyla benim yarıkımın ortasına doğru kayıyor. Parmağını, ıslaklığı toplayıp zonklayan klitorisime sürmek için yeterli olacak kadar hafifçe daldırıyor. Başparmağının ucuyla oraya bastırıyor, çok yavaş, çok nazikçe dairesel hareketler yapıyor. "İşler şöyle yürüyecek, Len. Bana ne olduğunu anlatacaksın. Neden Vancouver'da olduğunu." İtiraz etmek için ağzımı açtım ve o klitorisimi çimdikledi.

"Ben sordum diye değil. Çünkü bunu içinden atman gerekiyor. Bu gece başın patlayacak gibi görünüyordu ve ben buna izin veremem. Mittens çok üzölür ve ben de bununla ilgili şikayetlerini dinlemek zorunda kalırım."

Ağzımdan bozuk bir kahkaha çıkar ve o da tek parmağını batırarak beni ödüllendirir.

"İstediğin kadar belirsiz ya da ayrıntılı olabilirsin. Birkaç kelimeyle ya da çok kelimeyle anlat bana. Umurumda değil tatlım, sadece söyle. Ve bitirdiğinde, sana onun yapmadığı şekilde davranacağım. O sana vermediklerini vereceğim. O sana veremediği şekilde seni sikeceğim." Parmaklarını pompalarken, klitorisimin etrafında daireler çizip, dilini uyluklarımın arasına sürterken, ateşli bakışları benimkilerle buluşuyor. "Devam et, tatlım. Ondan çaldığı gücü geri al."

Ellerimi yüzümden aşağı doğru sürükleyerek kalçalarımı sallıyorum ve onun her itişine karşılık veriyorum. Genel olarak, Ryne'nin yaptıklarından bahsetmem. Onun için enerji harcamaya veya zaman ayırmaya değeceğini düşünmüyorum. Kızlara kısa bir öykü anlattım — *o, aletini başka bir yere soktu* — ve şu anda da aynısını yapabileceğimi biliyorum. Altı kelime, Jaxon için yeterli olurdu. Ama belki de o haklıdır. Belki de bunu dile getirmemek istemem, ona benim üzerimde daha fazla güç veriyor. Çünkü bunun yerine düşüncelerimde yaşıyor. Beynime kök salmış durumda ve bu anıyı her gömdüğümde, içimdeki yerini sağlamlaştırıyor, benim üzerimdeki etkisini pekiştiriyor.

Eğer ona ses veririm, ses kaybolur mu?

"Beni aldattı," diye fısıldıyorum. "Düğün provamızda, yeminlerimizi etmeden on altı saat önce. Garsonlardan biriyle."

Jaxon hiçbir şey söylemiyor, sadece avucunu uyluğumun üzerinde gezdiriyor, hafifçe sıkıyor, yoğuruyor. Ryne'nin orgazmının odadaki hoparlörlerden, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde nasıl yankılandığını anlatırken sessizce dinliyor. İki dakika sonra odaya geri döndüğünde hala gömleğini pantolonuna sokmaya devam ediyordu. Kalabalığa sıırttı, bana göz kırptı, bana tatlım dedi ve sonra beni öpmek için kendine çekti. Onu o kadar sert tokatladım ki, kalabalığın çığlıkları bile sesimi bastıramadı. Bana kadar takip etme cesaretini gösterdi, babamı ve ağabeyimi atlatmaya çalıştı, onlar...

ön kapıyı kapatarak. Yirmi dakika sonra babamın arabasına bagajımı atarken beni izledi ve bana *gerçekçi olmamı* söyledi.

Ona tekrar tokat attım.

"Aferin kızım," diye fısıldadı Jaxon. Dizlerimi bükerek beni yüzüne yaklaştırdı, gözleri parıltıyordu. "Ne kadar güzel bir amcık, özellikle de benim için böyle ağladığında." Gözlerini bana dikip dilini bana bastırıyor, yavaşça yarıklarımın arasında kaydırıyor. Klitorisimin üzerinde gezdirip dişleriyle nazikçe çekiyor. "Demek buraya geldin. Vancouver'a, ondan uzaklaşmak için."

Kafamı sallıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, ağzını istediğim yere ittiğimde gülümsemesine gülümsüyorum. "Sadece ondan uzaklaşmak için değildi," diyorum, dilinin okşamasına karşı sallanarak. "Yol boyunca kaybettiğim parçalarımı bulmak içindi. Onun yüzünden aptalca hissettiğim için bir kenara attığım hayallerimin peşinden gitmek içindi."

"Ne gibi?"

"Doğa. Dağlar, ormanlar, gökyüzü." Bir iç çekiyorum, Jaxon'ın saçlarını yumruklayarak, yüzüne ve o mükemmel, kendini beğenmiş sırtışına binip. "Astrofotoğrafçılık. Mükemmel bir hayat, geri kalanını yıldızları seyrederek geçirdiğim bir hayattır. Ve sevişerek," diye ekliyorum, nefessiz, çünkü *lanet olsun*, dili çok vahşi.

Jaxon ileri doğru iterek dizlerinden kalkar ve aynı anda beni geriye doğru kaydırır, ağzı klitorisimi emmeye başlar. Yatağa sürünür, yüzü bacaklarımın arasından hiç ayrılmaz ve ben, konuşurken ne kadar kendini tuttuğunu gösterirken yatağa yığılım. Vahşileşir, günlerdir dolaşan ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu tek şeye sınırsız erişim hakkı verilen aç bir adam gibi. Beni her santimini yalıyor, bacaklarımı genişçe açıyor, aşağı eğiliyor, derine giriyor. Klitorisimi ağzına alıyor, dilini sıkı sinir demetinin üzerinde gezdiriyor, parmaklarını içime batırıyor. Benden bir orgazm alıyor, sonra iki, ve üçüncünün hemen öncesinde çekiliyor, beni asılı bırakıyor.

"Hiçbiri saçma gelmiyor," diyor, üstüme çıkarken. "Hayallerinin peşinden Vancouver'a gittiğine sevindim." Başparmağını

ağzımın köşesini okşadıktan sonra dudaklarımla birleştirdi. "Neden bana öyle bakıyorsun, tatlım?"

"Bitirmedin," diye sızlanıyorum.

"Bitirdim. Yani, sen bitirdin. İki kez." Başını eğiyor. "Seni yatağa yatırmadan önce sayarsak üç kez."

Bir başka sızlanma, bu seferki daha dramatik, ve Jaxon gülüyor, ağzımı ağzıyla kapıyor. Dili benimkine dokunuyor ve onun dilinde kendi tadımın olması beni çılgına çeviriyor. Canlanıyorum, tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, ona doğru yuvarlanırken kalçalarını kavriyorum. Penisini amımın içinde kayıyor ve ben kendimi ona sürtüyorum, benden mahrum bıraktığı orgazmı kovalıyorum. Ve o bana izin veriyor. Kalçalarını benimkilerle aynı ritimde sallıyor, penisini defalarca amımın içinde kaydırıyor, klitorisime sürtünüyor. Ve tam o anda, uçurumun kenarında dururken, duruyor. Dizimi kavrayarak, bir bacağımı genişçe açıyor ve geri çekiliyor, sadece bir santim, ıslaklığımı kaplayan serin havanın beni dövmesine izin veriyor.

"Jaxon." Adını zehirli bir sesle söylüyorum, ama o, bakışlarını uyluklarımın tepesinden ayırmıyor. Bunun yerine, tek parmağıyla merkezimi okşuyor, klitorisime baskı uyguluyor ve o kibirli gülümsemesini geri çekerek beni tüm vücudumla titretiriyor.

"Ne kadar güzel, açgözlü bir amcık, Lennon."

Bir titreme daha, bu sefer iniltiyle birlikte, çünkü o güzel ağızdan çıkan o pis kelimenin sesine asla alışamayacağım.

"Bu amcığı sikmemi istiyorsun, değil mi tatlım?" Başparmağı klitorisimi okşarken, ağzı ıslak öpücüklerle göğsümü yukarı doğru kayıyor. "İçine sikimin izini bırakmamı mı istiyorsun?" Dili sıkı meme ucumu okşuyor ve onu ağzına çekip emiyor, yuvarlıyor, dişleriyle nazikçe çekiyor, sonra diğerine de aynı hak ettiği ilgiyi gösteriyor. "İhtiyacın olan her şeyi ve daha fazlasını sana vermek?" Jaxon ağzını köprücük kemiğimde gezdirir, boğazımı öpücüklerle yağmurlar, kulağıma doğru ilerlerken izini bıraktığından emin olur. Sert nefesi boynumda esinti yapar, başımı gergin tutarken kulağımın altına fısıldayarak bana bir zevk dalgası gönderir. "Onun hatırasını senden silmemi mi istiyorsun? Bana nazikçe sor, tatlım. Yalvar."

Ağzımı açıp tam olarak istediği şeyi yapıyorum: *yalvarıyorum*. Bana sunduğu her şey, bana verebileceği her şey için. İlgisi, zevki, lanet olası *orgazmlar*.

Ama bu gece gücü elinde tutmak isteyen benim. Ve Jaxon'ın bu hakkımı benden esirgeyeceğini sanmıyorum.

Saçlarını avuçlayarak, ağzını ağızma çekiyorum. "Bu iş böyle yürümecek. En azından bu gece."

Avuç içlerimi göğsüne koyarak onu sırt üstü yatırıyorum. Penisini dik bir şekilde zıplıyor, zavallı mor başı ön sıvıyla ıslanarak öfkeli bir şekilde duruyor. Aslında Magic Mike için üzülüyorum. Sonuçta tüm bu olanlarda onun suçu yok. Bu yüzden eğilip başını ağızma alıyorum, onu temizleyene kadar yalıyorum, sonra Jaxon'ın üzerine çıkıp penisini ıslak kıvrımlarımın arasına sıkıca yerleşene kadar. Gözleri parlıyor, kaşlarının arasında küçük bir hayal kırıklığı çizgisi beliriyor. Gülümsüyorum, kaşlarını çatmış ağzının köşesini başparmağımla okşuyorum, tıpkı birkaç dakika önce beni reddettiğinde onun bana yaptığı gibi. Ve ona, onun bana söylediği şeyi söylüyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun, tatlım?"

Ağız bir gülümsemeye dönüşür, ama hemen ardından somurtarak "Bitirmedin" diye sızlanır. Elleri uyluklarımdan yukarı kayarak belimi kavrar. "Bu gece kontrol sende, tatlım?"

"Evet, ve o takma adı bırakırsan sana çok daha nazik davranırım." "Bana nazik davranmana ihtiyacım yok. İstediklerini almanı istiyorum"

istediklerini, istemeye korktuğun her şeyi almanı istiyorum. Sana vereceğim."

Ona gerçekten ciddi olup olmadığını sormak için dilimin ucunda, ama bakışlarındaki kararlılık bana ciddi olduğunu söylüyor. İçimde bir şey kıvılcımlanıyor, karnımda kelekler uçuşuyor. Ryne'nin istediği, benim reddettiğim şeyler vardı, çünkü ben de istemediğimden değil, farklı şartlarda istediğimizden. Çünkü bir partnerime bunları verirken kendimi olması gerektiği kadar rahat hissetmiyordum. Çünkü erotik roman okumak ya da kendi kendime zevk vermek gibi basit ve zararsız bir eylemden dolayı beni utandırıyordu.

"Ya eğer..." Alt dudağımı ağızma çekip başımı sallıyorum. "Boş ver."

Jaxon dudağımı serbest bırakır. "Ya eğer?"

"Eğer... kitaplarımdan birini dinlemek istersem?"

Kaşları kalkar. "Onları canlandırıyor muyuz? Tabii ki, evet." "Ya... kendime dokunmak istersem?"

Göz kapakları kapanır ve avuç içlerini kalçalarıma kaydırır, okşar. "Kendini iyi hissettirirkenki görüntünü beynime kazımdan mutluluk duyarım. Siktir, vücuduma da kazırırdım ama bu kesinlikle bana bazı bakışlar getirir."

Kıkırdarak gülerim ve Jaxon içime girmeye yaklaştığında bu kıkırdama hızla iniltiye dönüşür. Avuç içlerimi göğsüne koyarak kendimi yukarı kaldırırım, onu kızdırarak, tekrar çekilmeden önce amımla onun sikinin başını yutarım ve yüzündeki işkence görmüş gibi görünen ifadeyi keyifle izlerim. "Oyuncaklar mı?"

"Yarın alışverişe gidebiliriz."

"Ne? *Hayır!* Jaxon Riley ile seks dükkanında görülmek istemiyorum."

Gözlerini devirir ve ben onun penisini kavrayıp, başını klitorisimden, yarıklarımın geçip kıcıma kadar kaydırduğım, kısa devre yapar. "*Çevrimiçi! Çevrimiçi alışveriş yapabiliriz!*"

Yine bir kahkaha, yavaşça söner ve odayı sessizliğe boğar, sadece ağır nefes alıp vermelerimiz duyulur. Belirsizlik yanaklarımı kızartır ve ben başka yere bakarım. Jaxon'ın eli çenemi okşayarak yüzümü ona doğru çevirir. Yutkunurum, pazılarına kazınmış dağları izlerim. "Eğer başka bir şey denemek istersem...?"

"O zaman deneriz. Azar azar." "Ya hoşuma gitmezse?"

Başını eğdi. "O zaman dururuz, Lennon. Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun. Sen dur de, biz dururuz."

Bu en azından yapılması gereken şey, değil mi? Yine de benim için bir anlamı var. Farkında olmadan ciddi şekilde zedelendiğini fark etmediğim güveni yeniden inşa ediyor. Çünkü Ryne'yi, onunla vakit geçirmekten hoşlanmayacağımı düşündüğüm bir yere götürmeyi her düşündüğümde, asıl soru onun durup durmayacağı değildi — dururdu — asıl soru ne kadar kızacağıydı. Bana dört saat mi yoksa dört gün mü sessiz kalacak? Bunu milyonlarca farklı şekilde yüzüme vuracak mı? Hayatımdaki her şeyde ne kadar kararsız olduğumu düşünürsek, fikrimi değiştirmemin onu şaşırtmaması gerektiğini söyleyecek mi?

"Sen rahat değilsen, ben de rahat değilim. Beni deli ediyorsun tatlım, ama seni kırmak istemiyorum. Sadece seni, bunca zamandır sikilmen gerektiği gibi sikmek istiyorum. Sabahları beni sinir etmek için enerjin kalmazsa, bonus puan kazanırsın."

Ona gülümsüyorum. "Bu kadar büyük hayaller kurman çok tatlı, Jason."

Dudakları düzleşir, kaşları aşağı iner. "Tatlım, bu gece kontrolü elinde tutmak istiyorsan, Magic Mike'a prezervatif takıp sıkı amını hemen üzerine oturtmalısın."

Ondan kayarak kalkıp, yatağının başucundaki masaya doğru yürüdüm. Burada prezervatif yoktu, sadece bir şişe kayganlaştırıcı vardı ve burada kafam karışık bir şekilde ne kadar uzun durursam, o kadar huzursuz oluyordum.

"Bir tane seç tatlım. Pembe senin zevkin için."

"Seçerdim ama..."

"Ama?"

"Ama..." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Hareketimle uyluklarım birbirine sürtünüyor ve inleme isteğiyle mücadele ediyorum. Şu anda çok azgınım ve bu gece onun sikiinde boşalmayacağım düşüncesiyle başa çıkamıyorum.

Jaxon'ın yüzü düşer. "Hayır." Yataktan kalkar, sertleşmiş penisini avuçlar ve başını sallayarak masaya gelir. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*." Geniş, dehşete kapılmış gözleri benimkilere bakar. "Ben-ben-ben..."

"Sen bittin, Jax."

"Bana Jax deme," diye fısıldadı, şakağını kaşıyarak, uzaklara bakarak. "Kahretsin. O zamandan beri seks yapmadım..." Hazel gözleri benimkilere baktı. "Sen."

"Ben de."

"Ve senin de hiç..." Başımı sallarım.

"Siktir. Yani, ben hiç... bilirsin." Penisine, sonra da benim kasıklarına keskin bir bakış atar. "Çıplak değil."

Yutkunuyorum. "Evet. Ben de."

"Gerçekten mi? Hatta..."

"Hayır."

"Oh." Başını salladı ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yumruğunu diğer eliyle ırdı. "O zaman ben ilk olacağım. Varsayımsal olarak konuşursak."

Başımı sallarım. "Varsayımsal olarak."

"Ve varsayımsal olarak konuşursak, sen..."

"Hazırım."

"Oh. Harika." Boğazını temizledi. "Harika, harika, harika."

"Varsayımsal olarak konuşursak, sen..."

"Her şey yolunda."

"Oh. Güzel. Evet, ben de."

Kafasını tekrar salladı ve dudaklarını tekrar tekrar şapırdatarak ses çıkardı.

Meraklı, temkinli gözleri benimkilere bakar ve bir an sessizce birbirimize bakarız.

Sonra kendimi ona atarım. Kollarımı onun güçlü boynuna dolarım. Ellerimi onun asi saçlarına gömerim. Bacaklarımı onun ince beline dolarım.

Ağzı benimkine çarptı ve birdenbire boğuk nefesler, tırmalayan parmaklar, sert eller, ısırgan dişlerden başka bir şey kalmadı. Her bir ığlığımı yuttu, odada pinball oynar gibi savrulurken, çılgın bir coşku içinde kaybolmuş, dudaklarıma adımı fısıldadı.

Beni kalçalarıyla duvara sıkıştırır, bileklerimi başımın iki yanına koyar ve bana bakarken nefes almaya çalışır. "Siktir, Len. Zorlanıyorum." Bir bileğimi bırakır, titrek elini gösterir. "Ne yapmam gerektiğini söyle ki senin için yapmayayım."

"Bırak beni."

O da öyle yapıyor, geri adım atıyor, kontrolü ele geçirme dürtüsüyle mücadele ederken her bir parçası titriyor. Elimini onun köprücük kemiğine koyarak onu geriye doğru yürütüyorum, onu yatağın kenarına zorluyorum, orada kendimi onun kuşağına oturtuyorum, onun penisi gövdesine dik bir şekilde duruyor. Elimle onu kavrar, yavaşça okşarım. Penisi elinde tutmak, onun özgürlük için gerilmesini, elinin altında nabız gibi atmasını ve kasılmasını hissetmek, böylesine basit bir dokunuşun o damla spermi ucuna çekebilmesi, özel bir güçtür. Onu klitorisime bastırır, kendimi kaldırmadan önce onunla kaplarım, penisinin başını girişime hizalar ve yavaşça otururum.

"Fu-u-u-ckkk," diye inleyerek, Jaxon'ın omuzlarını ellerimle okşuyorum, içimde onun varlığını hissediyorum, aramızda hiçbir şey yok. "Tanrım, bu his..."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor, nefesini zar zor tutarak, geniş, hayret dolu gözleri bağlantıya kilitlenmiş. "Tanrım, Lennon. Ben... Ben..." . Başını sallar, parmaklarını ensemdeki buklelere gömer ve açgözlü, sert bir öpücük için ağzımı kendine çekerken, ben onu yavaşça sikerim, kalçalarımı sallarım, kendimi kaldırıp olabildiğince derine otururum, tekrar tekrar. Hiç çaba sarf etmeden orgazm yaklaşır, birkaç dakika önce engellenen boşalmaya çaresizce ihtiyaç duyar, bu yüzden Jaxon'ı yatağa geri iterim, ağzımı ondan ayırırım, yüksek hissi kovalarken nefes nefese kalırım.

O, benim üstünde zıplarken beni izlerken büyüleniyor, elleri uyluklarımın üzerinde kayıyor, aç gözleri vücudumu dolaşırken, ellerim göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı çekiyor. Bir elimi saçlarıma gömerken, diğer elimi uyluklarımın arasına daldırıp klitorisimi okşuyorum.

"Siktir, tatlım. Şu haline bak. İsteddiğini aldığında çok güzelsin. İşte böyle. Al onu."

"Oh, Tanrım," diye bağıriyorum, giderek daha da yaklaşıyorum. Her sinir ucu dans ediyor ve cızırdayarak, fitil hızlı ve öfkeyle yanıyor. Dayanamayacağım ve bu gece on iki saatlik bir uykuya dalmak için her niyetim var.

Jaxon'ın dolaşan elini yakalayıp klitorisime götürüyorum. Sırılsıklam olmuşum, onun penisini ıslatıyorum ve parmakları benimle iyice ıslandığında, belirsizliği yutuyorum ve elini kıcıma yönlendiriyorum. Geniş parmak uçları daha önce dokunduğu deliğin üzerinden kayıyor ve gözleri benimkilere bakıyor.

"Emin misin?"

Emin miyim? Vücudunu bırakmak, onu ve zevkini kontrol altına almak zor. Konfor alanını oluşturduğun kutunun içinde kalmak, dışarı çıkmayı hayal etsen bile, daha kolaydır.

Ryne benim karton kutumdu. Güvenli ve sağlam görünüyordu, ama tek yaptığı beni sınırlarımın içinde tutmak, duvarlarımın ötesine geçmemi engellemekti.

Jaxon ise... yaşıyor. Temiz hava. Olasılıklarla dolu sonsuz bir gökyüzü. O, derin nefes önce bir korkutucu adım,

gözlerini kapatıp atladığında nabzının güm güm atması. O, dört boğucu duvarın ötesindeki hayat, dışarı çıkmanın ilk kez renkleri görmek gibi olduğu yer.

Evet, eminim.

Ona yaslanarak, dudaklarımla dudaklarını yakalıyorum, ona sürtünürken arkamı daha da açıyorum. Parmakları, amımdan kıcıma kadar yukarı aşağı kayıyor, sıkı deliği ıslaklıkla kaplıyor, nazik bir basınçla masaj yapıyor. Dudaklarımı onunkilerden çekip çenesine doğru kaydırıyorum, kulağında duruyorum.

"Beni, sanki bu gece birlikte olmak istediğin tek kişiymişim gibi sikmeni istiyorum. Sanki bu gece birlikte olmak istediğin başka kimse yokmuş gibi. Son dokuz yıldır bunu özlemişim gibi beni sikmeni istiyorum. Çünkü hayatımda sadece bir kez doğru düzgün sikildim, o da balayımda bir yabancının tarafından." O biraz daha baskı uygularken, ben bu hissi yaşamak için gözlerimi kapatıyorum. "Beni balayımda siktiğin gibi sikmeni istiyorum. Hak ettiğim bu değil mi?"

Jaxon boynumu kavrar, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak gözlerimi açmaya çalışır. "Takıntılı mı? Vahşi mi? Aç mı? Hiç de az değil, tatlım."

"Senin gibi beni sikebilecek başka biri olduğunu sanmıyorum."

"

"Hiç şansı yok."

"O zaman *sik beni*, Jaxon." Kendimi olabildiğince derine oturtuyorum.

Pelvisimi onun pelvisine sürterek inliyorum. "Yoksa kendimi becereceğim."

Ağız köşesinden başlayarak yüzüne kibir yayılıyor ve bu - sinir bozucu bir şekilde - tamamen haklı. Çünkü adam kalçalarını kaldırıyor, parmağının ucunu o sıkı kasın ötesine itiyor, klitorisimi okşuyor ve ben onun adını haykırarak, onun üzerine eğilip onun penisi üzerinde boşalıyorum.

"Aferin kızım." Beni ondan çekip, ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirir. "İstediğini almanı izlemek çok tahrik edici." Kıcımlı kavrar, yanaklarımı ayırır ve tombul derimi tokatlar. "Lanet olası muhteşem kık, tatlım. Aynı odada olduğumuzda gözlerimi ondan ayıramıyorum."

Sikini girişime dayadı ve kolaylıkla içeri girdi, inleyerek kıcımlı sıkı, ben de çarşafı kavradım. Üzerime eğildi, komodini açtı ve kayganlaştırıcıyı çıkardı. Soğuk sıvı kıcımın çatlağına damladığında nefesim kesildi

Soğuk sıvı kışımın çatlağına damladığında nefesim kesilir ve başparmağının ucunu deliğimin üzerinde kaydırıp kapladığında titrerim.

"Sen dur deyince dururuz," diye hatırlatıyor bana, başparmağının ucunu yavaşça içeri sokarken, penisini amımın içinde ileri geri sallıyor. "Soru sormadan."

"Lütfen." Alnımı yatağa dayadım, vücudum bu müdahaleye karşı koymaya çalışırken sırtım kavis yaptı. "Daha fazla."

"Rahatla," diye mırıldanıyor, serbest elini belimin alt kısmına, kalçamın etrafına kaydırıyor. Klitorisimi buluyor, yavaşça daireler çiziyor ve ben inlediğimde başparmağını içeri itiyor. "Siktir. Siktir, siktir, siktir. Len, tatlım, sanırım öldüm ve cennete gittim."

Ben de, çünkü baskı azaldıkça, lezzetli bir dolgunluk hissi kalıyor ve Jaxon başparmağını yavaşça dışarı çıkarıp tekrar içeri ittiğinde, amım kasılmaya başlıyor, sanki benim kişisel ponpon kızımış gibi çılgınca zıplıyor.

Jaxon elimi tutar, bacaklarımın arasına daldırır ve parmaklarımı klitorisim üzerinde gezdirir. "Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle söyler, sikini ve başparmağını içime sokup çıkarır. "Hayatımda hiçbir şey beni buna uygun şekilde hazırlamadı."

"Neye?"

"Senin kışını, ıslak amını, benimle dolu halini görmek." Parmak uçları kalçama batıyor ve ben nefes almaya çalışırken o daha sert, daha derin, daha hızlı vuruyor, karnımın altında havai fişekler patlıyor. "Bu bana kötü geliyor, tatlım."

"Ne?"

"Beynimi çılgılık attırıyor."

Kışıma bir tokat daha atıyor ve ben çarşafı yataktan çekip alıyorum. "Kimse seni böyle beceremez. Sadece ben. Sadece sen. Söyle tatlım.

Bu vücudu böyle çalıştırabilen kim, söyle bana."

"Ben," diye nefes nefese söylüyorum. "Beni böyle yapan başka kimse yok, sadece ben." Başparmağını kancaladığında gözlerim geriye dönüyor ve o beni yatağa doğru siktiğinde ben yatağa yığılıyorum. "Ve sen."

"Aferin sana, güzel kız."

Ve sonra kendini bırakıyor. Tüm kontrolünü, gerçekliğe olan tutunmasını ve bir şekilde benimkini de. Kendini içime sokuyor, tekrar tekrar,

daha derine, daha derine, hayatımın geri kalanında amımın onun sikinin şeklini hatırlayacağından emin olmak için.

"Jaxon. Oh, *Tanrım*. Boşalacağım."

"Öyle olacak tatlım, ve benim sikimi ıslatmanı izlemek muhteşem bir manzara." Beni yerinde tutar, kalçalarını öne doğru iterek kıcıma vurur, başparmağını her itişinde içime bir zevk dalgası gönderir. "Bırak kendini Lennon," der ve ben de öyle yaparım, her düşüncem kafamdan uçup giderken ve kemiklerim gevşek makarnaya dönüşürken altımdaki çarşafı ıslatırım.

Jaxon çekilir, beni sırt üstü çevirir ve yatağın kenarına çeker. "Kaçındıydı bu?" diye sorar, ama sonra başını eğip dilini amıma gömer ve ben nasıl cevap verebilirim ki? "Kaçındıydı, Len?"

"Üç..."

"Hayır."

"D-d-
dört."

"Dört." Ayağa kalkar, dizlerimi iki yana açar ve bana sırtıtarak bakar. "Sen bayılmadan önce senden kaç tane daha çıkarabileceğimizi görelim."

Uyarı yapmadan sikini içime soktu ve ben onun adını haykırdım.

Cevap beş. Beş orgazm daha, toplamda dokuz, ama bunu biliyorum çünkü iki saat sonra Jaxon beni koridordan taşıırken bu konuyu hiç kapatmıyor.

"Bir dahaki sefere on taneye çalışacağız," diye mırıldanıyor, beni yatağa yatırırken. "İki haneli rakam."

Jaxon komodinimi karıştırırken gözlerim kapanıyor ve ona karıştırmamasını söyleyecek kadar yorgunum. Parmakları saçlarımı okşuyor ve hareket edebilseydim, elini iterdim.

"Randy bana 24 saat içinde sadece iki tane verdi," diye mırıldandığımı sanıyorum.

"Randy de kim lan?" Jaxon gülüyor ve cevap vermediğim için burnumu öpüyor. "İyi geceler, tatlım."

Kapının kapandığını duyana kadar elim sonunda saçımı bulabiliyor, ama o benim saçım değil. İpek şalım.

Jaxon yatmadan önce saçlarımı sardı.

O benim beynimi sikip dururken ellerini saçlarıma gömmüş olduğu için bunun çoğunlukla anlamsız olduğunu ona söylemeye bile cesaretim yok.

Bu aynı zamanda eski nişanlımın adının Ryne değil Randy olduğunu fark ettiğim andır.

Oops.

BÖLÜM 15

VALENTINE'E

İHTİYACIM YOK;

BENİM

KEDİM VAR

JAXON

Hayatımda birçok hata yaptım, ama hiçbirisi Sevgililer Günü'ne yakın *bir zamanda* bir kızla yatmak değildi.

Kedi severim. *Bayılırım*. Sadece... o kadar da değil.

Ama, şey, bir ay önce Cabo'da bir kadınla yattım, bir hafta sonra onu kapımın önünde buldum, falan filan, uzun lafın kısası, şimdi onun amına bağımlı oldum, yarın Sevgililer Günü ve onu hayaletleyemediğim için çıldırıyorum.

Değil mi?

Telefonumu çıkarıp Google'a giriyorum.

Birlikte yaşadığım birini görmezden gelmek mümkün mü?

Hayır, yapamam. Yani, Google yapabileceğimi söylüyor. Ama bu çok acımasızca. Tabii ki Lennon'ın erkek arkadaşı olmak istemiyorum, ama onun ruhunu da kırmak istemiyorum. Onun ruhunu seviyorum.

Her zamanki gibi davranacağım. Mutfığa girdiğimde, ince pijama şortundan dışarı çıkan kıkına bir şaplak atacağım. O da karate hareketi ile bileğimi tutacak ve siktirip gitmemi söyleyecek. Sonra Magic Mike'ı görecek, her sabah benim sikimin ne kadar büyük ve inanılmaz olduğunu unutmuş gibi gözlerini kocaman açmasına gülümseyeceğim ve gözlerini devirdiğinde, önceki gece benim yatağında, onun yatağında ya da oturma odasındaki kanepede nasıl yaptığını hatırlatacağım.

adımı inleyerek. Bir rutinimiz var ve rutin iyidir. Rutin önemlidir.

Ama yarın, onunla sevişmeyeceğim. Kesinlikle hayır. Sevgililer Günü'nde olmaz.

"Oh, hey." Carter masaya hafifçe vurur, çikolatalı sütünü yudumlarken Çünkü bizim dikkatimizle ilgili olan şey şu: O, mümkün olduğunca uzun süre bizim dikkatimizi çekmek istiyor. "Yarın ulaşamayacağım, bu yüzden benden bir şey istiyorsanız, bu gece isteyin." Çikolatalı sütünden bir yudum daha alır, içinde baloncuklar oluşturmak için bir süre bekler ve sonra içini boşaltır. Uzun ve teatral bir şekilde iç çeker, sandalyesine yaslanır, kollarını başının üzerine uzatır ve gerinir. "Evet, bütün gün karımın içinde olacağım."

Carter ve Olivia evlenmeden önce onu şahsen tanıımıyordum, ama evliliklerinin ardındaki nedenlerden birinin, her fırsatta "*karım*" diyebilmek olduğunu yüzde 99 eminim.

"Çocuğun yok mu?" diye soruyorum, Adam'ın son kahvaltı sosisini ikiye bölerek, o kaşlarını çatığında yarısını ağızıma tikiyorum. "Ve onun... ilgiye ihtiyacı yok mu?"

"Evet, şey, yani..." Carter kafasını kaşıyor. "Tamam, İrlanda günde iki kez uyuyor, o yüzden ben..." Kaşlarını çatıyor. "Tamam, bekle. Saat dokuzda kahvaltıya gidiyoruz, sonra saat on buçukta Maplewood Çiftliği'ne gidiyoruz, sonra..." Parmaklarını sayarak sözünü keser. Bize baktığında, ifadesi çaresizliğin sınırındadır.

"Ne?" diye sorar Garrett.

Adam, şurup içinde bir parça pankek çevirir. "Görünüşe göre, ebeveyn olduğunda istediğin zaman sevişemeyeceğini hatırladı."

"Carter, dostum, iyi misin?" Emmett, Carter'ın iki elini yüzüne götürmesini gülümseyerek izler.

"Carter'ın Sevgililer Günü Extravaganza'sı için karıma sadece iki kez girip çıkabileceğim!"

Neden Carter'ın Sevgililer Günü Extravaganza'sı? Çünkü sadece Sevgililer Günü değil, aynı zamanda onun doğum günü. İşte bu yüzden.

"Oh hayır," diye mırıldanıyorum, meyve kebabımın üzerine çikolata şurubu dökerek. "Bir günde karını sadece iki kez sikebileceksin."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye bağırır. "Bütün günü Lennon'la sevişerek geçireceksin."

Ben burun kıvırıyorum, dolduruyorum kebabımı
kebabımı dolduruyorum ağzıma ağzıma
"Hayır. Hayır. Yarın olmaz."

"Neden yarın değil?" diye sorar Adam.

"Evet," diye mırıldanır Garrett. "Her gün onu sikiyorsun."

Öncelikle, geçen hafta seviştiğimizi ya da o günden beri neredeyse her gün seviştiğimizi herkese anlatanın ben olmadığımı açıklığa kavuşturmak istiyorum. Cara'ydı. Aslında teknik olarak Lennon'dı. Coochie Gang'e anlattı ve grup sohbetlerinin alt başlığı "Sırlar Odası" olsa da, orada söylenenlerin aslında hiçbirisi sır değil. Cara koca ağzını açtı ve iki dakika sonra erkekler Puck Sluts grup sohbetimizi bombardımana tuttu.

"Yarın Sevgililer Günü." Emmett parmaklarındaki akçaağaç şurubunu yaladıktan sonra garsona bir tur daha çikolatalı süt istedi. "Jaxon Lennon'la sevişemez çünkü bu onun onunla çıkmak istediği anlamına gelir."

"Tamam." Masaya ellerimi vuruyorum. "Öyle mi? Öyle, değil mi? Biliyordum. *Lanet olsun, biliyordum.*" Sandalyeye yaslanıp ellerimi havaya kaldırıyorum. "İşte bu yüzden yarın onunla sevişemem." Çenemi yumruğuma dayıyorum. "Ama bu onun duygularını incitmez, değil mi? Sanki Sevgililer Günü değilmiş gibi davranırsam. Hiç bahsetmezsem? Çünkü onu incitmek istemiyorum." Onu birden fazla kez ağlarken gördüm ve sanki biri kalbimi göğsümden söküp alıyor gibi hissediyorum, tek çare onu ona vermekse, eğer bu yardımcı olacaksa. "Evet, onun duygularını incitmek benim hiç hoşuma giden bir şey değil."

Adamlar birbirlerine bakışırlar, ama kimse bir şey söylemez. "Ne?"

Bir kez daha bakışırlar ve sonunda Adam omzumu sıkar. "Hey, koca adam. Acaba senin bir cru..."

"Yapma," diye mırıldanırım. "Söyleme. Sakın söyleme."

"Aşık," diye fısıldadı Carter. Gözleri diğerlerine kaydıktan sonra bana geri döndü ve hevesle başını salladı. "Adam aşık demek istiyordu."

"Lennon'a aşık değilim!" Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor ve dördü yine birbirlerine bakışıyor, kaşları kalkık. "Birbirinize öyle bakmayın! Ona aşık değilim! Tabii ki, o havalı bir kız. Bazen beni güldürüyor ve oda arkadaşım olmasından da şikayetçi değilim. Ama... ama... çünkü seks yapıyorum. Hem de sürekli. *En iyi* seks. Ve... biliyor musunuz? Siktirin gidin. Bu konuyu sizinle konuşmayacağım."

"Hadi ama dostum." Emmett dirseğine hafifçe vurur. "Sadece takılıyoruz. Bizimle konuşabilirsin."

"Yok, sorun değil." Omuz silkiyorum, çikolatalı sütümü pipetle karıştırıyorum. Bu pipetlerden biri, bu lokanta da sadece Carter bir keresinde garsona bu pipetlerden olup olmadığını sorduktan sonra ona somurtarak baktığı ve garson hayır dediğinde ona çocukken bu pipetleri ne kadar sevdiğini anlattığı için stokluyor. Yetmiş yedi yaşındaki Ethel, Beckett'in somurtmasına karşı koyamadı ve ertesi hafta çikolatalı sütlerimiz bu pipetlerle geldi. "Konuşacak bir şey yok."

Ethel ikinci tur çikolatalı sütleri getirdiğinde Carter ona gülümser ve bir tomar para uzatır. "Tamam, peki, eğer konuşmak istersen..."

"İstemiyorum."

"Gelecekte..."

"Konuşmayacağım."

Gözleri kısılır. "Britney'nin Bitches'leri yardım etmek için buradalar," diye sözümü kesmeden önce aceleyle söyler.

"Ben..." Kaşlarımı çattım. "Britney'nin Kızları mı? Britney'nin Kızları kim?" Dördü de ellerini kaldırdı. "Biziz."

"Uh... neden?"

"Biliyorsun."

"İnan bana, bilmiyorum."

"Britney, kaltak," diyor Carter basitçe, ben sadece ona göz kırptığımda gözlerini devirerek. Kollarını açıyor. "*Biz* kaltaklarız."

"Sloganımızı duymak ister misin?" diye sorar Garrett. "Gerçekten istemiyorum."

"Oops, yine yaptım."

Elimi yüzüme kapatıp, acı verici derecede yavaş bir hareketle aşağı doğru çekiyorum. "Biri bana ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi lütfen?"

neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi?"

"Kız sorunlarımızı konuştuğumuz yer burası," diye açıklıyor Adam.
"Carter bir takım ismine ihtiyacımız olduğunu ısrar etti."

Carter gururla sırtıyor. "Takım isimleri takım ruhunu güçlendirir."

Bu adamı kim yarattı?

"Tamam, bunun normal olduğunu varsayalım. Sizlerin kız sorunları yok. Neden bir gruba ihtiyacınız var?"

Emmett güler. "Sırf evliyim diye kız sorunlarım yok mu sanıyorsun? Birincisi, Cara çok korkutucu, bu yüzden *her zaman* kız sorunlarım var. İkincisi, her zaman her şeyi mahvediyoruz."

Adam ensesini kaşır. "*Ben* her zaman batırmıyorum."

"En çok Carter batırıyor," diye açıklıyor Garrett. "Bu yüzden çoğunlukla Ollie'nin gözüne girmek için ona yardım etmek için bir araya geliyoruz. Şu anda olduğu gibi, gelecek ay İrlanda'nın doğum günü partisinde midilli olup olmayacağı konusunda tartışıyorlar."

Carter gözlerini devirir. "Birimiz küçük prensesimizin ilk doğum gününde midillileri hak ettiğini düşünüyor, diğeri ise mantıksız davranıyor."

Garrett onu görmezden gelir, ki bu neredeyse her zaman en iyisidir. "Hepimiz bazen yardıma ihtiyaç duyarız ve konuşacak insanların olması güzeldir."

"Biliyorsun, Jaxon." Carter sütünü yudumlar. "Britney'nin her zaman bir tane daha kaltak arkadaşına ihtiyacı vardır."

"Teşekkürler, ama almayayım. Kız sorunlarım yok."

Garrett göz kırpar. "Tamam."

"Yok."

"Uh huh," Emmett

mırıldanır. "Nedenini biliyor musun?"

"Hayır, ama bize söyleyeceğinden eminiz," diye mırıldanır Adam.

"Çünkü *benim* bir kız arkadaşım yok."

Bir saniye boyunca sessizlik hakim olur, sonra herkes kahkahalara boğulur ve ben ayağa kalkıp paltomu alırım.

"Kız arkadaşım yok, bu yüzden kız sorunlarım da olamaz!" Eşyalarımı ceplerime tikiştiriyorum. "Sana ihtiyacım yok, aptal grubuna da ihtiyacım yok!"

"Sevgilin olsun istersen sorun değil," diye Emmett arkamdan seslenir. "Utanılacak bir şey yok! En iyilerimizin başına bile gelir!"

Sevgili mi? *Ha!* Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

"Sevgilime ihtiyacım yok!" Diğer müşterilerin bakışlarını umursamadan omzumun üzerinden bağırıyorum. "Bir kedim var!"

"Aha!" Ellerimi çırparak yataktan yere yuvarlanırım. "Bu sabah beni yakalayamayacaksın, pislik!"

Mittens bana dik dik bakar, kulakları geriye yatmış, kabarık kuyruğu dik durmaktadır. Çömelir ve saldırdığında, ben yuvarlanıp ayağa fırlarım.

"Senin için çok hızlı! Yavaşlıyorsun dostum. Len'in sana verdiği tüm o ödüller yüzünden."

Bir kez daha çömeliyorum, bu sefer daha da alçaktan, kuyruğunu ileri geri sallıyor ve ben onun genişlemiş bakışlarını, artık korumasız olan kasıklarıma doğru takip ediyorum. Mittens pençelerini çıkararak üzerime atlıyor. Çığlık atarak banyoya dalıyorum, kapıyı çarpıyorum ve Lennon'ın kahkahası derinliklerden yankılanıyor.

"Yakala onu, Mitts!"

"Bu bir oyuncak değil!" Onun iri vücudu banyo kapısına çarptığında çığlık atarım. "Bu değerli, hayati bir uzuv ve ona nazik davranmalısın!"

"Lanet olsun, Jaxon!" diye bağırır Lennon. "Bu lanet olası bir penis!" "Sen onu tanrı gibi tapıyorsun!" diye bağırırım.

Sırt üstü yuvarlanıp yatak odamın kapısının açılmasını dinliyorum. Lennon, Mittens'ı kucağına alıyor ve ona *dünyanın en iyi çocuğu* olduğunu söylüyor. Sonunda güvende olduğumda, idrarımı boşaltıyor, ellerimi yıkıyor ve dişlerimi fırçalıyorum. İşimi bitirdiğimde penisim hala sert, bu çok yazık. Bugün Sevgililer Günü, bu yüzden Lennon'ı mutfak tezgahına kaldırıp kahvaltı olarak yemek *istesem* de yapamam.

Tuvaletten çıktığımda telefonum çaldı ve yaylara bağlı iki kalp bulunan bir saç bandı takan Ireland'ın fotoğrafına gülümsedim. Başparmağını ağızına sokmuş, kameraya sırtıyor ve üzerinde *"amcalarım kalbimi ele geçirdi"* yazan kalpli bir tişört giyiyor.

OLİVİA

Sevgililer Günü kutlu olsun, Jax amca!

BEN

Carter onun bunu giydiğini biliyor mu?

OLİVİA

Dün siz antrenmanda iken ben aldım. Carter, onun *kendi* gününde bunu giymesini kaldıramadı.

Başka bir fotoğraf daha gönderdi, Ireland aynı saç bandını takmış ve gamzeli gülümsemesiyle poz vermiş. Ama bu sefer pembe tişörtünde Carter'ın yüzünün olduğu bir kalp var ve "*babam benim sevgilim*" yazıyor.

OLİVİA

Bu arada, saat 8:30 oldu ve sen ona henüz doğum gününü kutlamadığın için Carter her on saniyede bir evin içinde dolaşıp yüksek sesle iç çekiyor. Senden bir iyilik istemek istemem Jaxon, ama Tanrı aşkına, lütfen beni bu ızdıraptan kurtar.

Kıkırdayarak, onun iletişim bilgilerini açıyorum.

ME

Doğum günün kutlu olsun dostum. Umarım güzel bir gün geçirirsin.

Cevabı anında geliyor.

CARTER

Teşekkürler!!!! Seni seviyorum!!!

???

BEN

Ne?

CARTER

Seni seviyorum dedim

BEN

Biliyorum. Teşekkürler.

CARTER

.

Lanet olsun. Parmaklarım harflerin üzerinde duruyor, ama nedense yapamıyorum. Lanet olası dört harfli bir kelimeyi yazamıyorum. Bu yüzden ona en iyi ikinci seçeneği gönderiyorum.

BEN

kalp emoji

CARTER

Bu da olur!

Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu indirdiğim anda tekrar ping sesi geliyor. Carter, ama bu sefer grup sohbetimizde.

CARTER

Jaxon beni sevdiğini söyledi!!!

BEN

Siktir et, söylemedim!

EMMET

Konu ne? CARTER

Seni seviyorum dedim, o da bana bir kalp gönderdi!

BEN

Bu pek de "seni seviyorum" sayılmaz.

EMMET

Cara'ya danıştım. Onaylayabilirim: Jaxon Carter'ı seviyor. GARRETT

Ne oluyor lan?? Benim "seni seviyorum"um nerede, Jaxon???

Dur biraz. Geçen hafta omzuma vurup "Saç kesimin güzel olmuş dostum" dedi. Bu "seni seviyorum" demek miydi?

CARTER

Bu kesinlikle "Seni seviyorum" demek!!! ADAM

Duygularını rahatça göstermeye başlaman çok güzel. Seni seviyoruz dostum.

EMMET

Bu bir grup kucaklaşması gerektirir. Yarın saat 7'de, uçağa binmeden önce?

İnlerim ve onu yatağıma atıp hiçbir şey olmamış gibi davranmadan hemen önce, tekrar bir ses gelir. Bu sefer Lennon'dur.

TİDBİT

Carter'ın doğum günü için içinden gelerek "seni seviyorum" demen çok tatlı bence. İnsanların düşündüğü kadar sert biri değilsin *sarılma emojisi*

TİDBİT

Ayrıca, lütfen dışarı çıkmadan önce giyin. Video görüşmesi yapıyorum.

BEN

Ya Magic Mike ile tanışmak isterlerse?

TİDBİT

Güven bana, istemiyor.

O mu?

Yapma, yapma, yapma.

ME

O mu?

Kahretsin, yaptım.

Onun cevabını beklemeden, sadece kısmen onun isteğini yerine getirerek, bir çift iç çamaşırını bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Başka bir erkeği korkutmam gerekirse, bunu yapmanın en iyi yolu ona büyük bir penisim olduğunu göstermek. Değil mi?

Kapıyı açıp, koridordan geçip mutfığa giriyorum. Tezgahta beni bekleyen süslü bir latte var, çünkü Lennon ona yaptığım kullanım kılavuzunu çok seviyor. Her sabah ilk kalkan o olduğunda, yeni bir yaratılışla uyanıyorum.

Tezgahtan buharlı bardağı alıp, oturma odasına doğru yürürken yudumlarım. Kanepede kıvrılmış haldeyken omzunun üzerinden bana bakar ve gözlerini devirir.

"Ne?" Dar boxer şortumun içinde şişkinleşen penisime bakıyorum. "İç çamaşırı giydim."

"O senin oda arkadaşın mı?" dizlerinin üzerinde duran dizüstü bilgisayardan derin bir ses sorar ve ayaklarım hızlanır.

Sabahları Lennon benimdir. Uykudan dağınık bukleleri başının üstünde toplanmış, boynuna dökülmüş. Tembel, sessiz gülümsemesi ve yüzyılın en iyi seksinden sonra harika bir uykunun ardından kahverengi gözlerindeki parlak ışıltı. Omzundan sarkan bol kesim tişört, sabah güneşi bakır rengi tenini öpüyor. Kupa kahvesini geri çektiğinde, dolgun alt dudağına yapışan kahve damlası, kendimi durdurmak zorunda kalıyorum, ağzını ağzımla yakalayıp o damlayı çalmak için.

Kıskanç bir adam değilim, ama... siktir et, biraz kıskançım.

Bu yüzden stratejik olarak kendimi tam arkasına yerleştirip, rahatsız edici bir şekilde geriniyorum. Bacağımı kanepenin arkasına tuhaf bir hamle ile kaldırıyorum, esasen kasıklarımı onun yüzüne ve ekrandaki adamın yüzüne itiyorum ve iç çekiyorum.

"Kiminle konuşuyoruz?"

"Şu anda ciddi misin?" Benim tatlı hamlemi işaret ediyor. "Bu ne?"

"Bu mu?" Avucumu baldırlarımın üzerinde gezdirerek kaslarımı gerginleştirdim. "Bacak egzersizlerimdeki ağırlıkları artırdım. Güzel, değil mi? Evet, bana sorarsan bu baldırlar *oldukça* güçlü."

"Evet, eminim kardeşim bu sabah tam da bunu görmek istemişti."

Kaslarımı germeyi bıraktım. "Kardeşin mi?"

"Benim tarzım bir Sevgililer Günü," dizüstü bilgisayardan gelen ses gülerek diyor ve ardından, "Vay canına, Len. O Jaxon Riley mi? Jaxon Riley ile aynı odada mı kalıyorsun?"

Lennon'ın omzuna eğilip dizüstü bilgisayarının ekranını tutuyorum. Emin olamıyorum ama adam Toronto Jays'in üçüncü baz oyuncusuna benziyor. "Devin Hayes mi?"

Gülümsüyor ve bu hiç şüphe götürmez. Kafasındaki kestane rengi bukleler, kahverengi bakır rengi teni, tam olarak aynı kalp şeklindeki dudakları, tam olarak aynı gülümsemeye çekiliyor.

Lennon'a bakıyorum. "*Devin Hayes* senin kardeşin mi?"

Hafifçe dehşete kapılmış gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Siz ikiniz tanıyor musunuz?"

"Hayır, sadece hayranız," Devin ve ben aynı anda cevap verip birbirimizi işaret ediyoruz. "*Eeeh!*"

Kahvemi masaya bırakıp kanepenin arkasına atlıyorum ve Lennon'ı koltuğun koluna sıkıştırıyorum. "Kenara kay, tatlım."

"Tatlım mı?" diye sorar Devin.

"Oh, evet. Timbits'in Tidbits olduğunu sanıyordu. İnanabiliyor musun?"

"*Tidbits mi?* Len, yapma! Sen Kanada'da *doğdun!* Ben burada yaşıyorum!" "Bana kardeşinin kim olduğunu söylemediğine inanmıyorum."

Kollarını kavuşturur. "Ne önemi var ki?"

"Şey, birincisi," der Devin, "bu senin havalı olma faktörünü hemen artırır, çünkü..." Vücudunu işaret eder. "Yani, hadi ama."

"Haksız değil. Bu aralar ne kadar ağırlık kaldırıyorsun? Eylül ayında o topu stadyumun dışına attın. İnanamadım."

"Oh! Boston'da mı? O rekoru kırmaya çok yaklaştın." "Bu sezon," diyorum ona. "Biliyorum."

Lennon homurdanır ve ben kahvemi yudumlarırken ona dönerim. Kollarını mükemmel göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştur ve bugün Sevgililer Günü olmasaydı, bu görüşmeyi sonlandırıp o güzel yüzündeki o vahşi ifadeyi siktirip atmayı teklif ederdim.

"Neden surat asıyorsun, tatlım?"

Kollarını havaya kaldırdı ve dirseğiyle neredeyse gözümü çıkaracaktı. "O *benim* kardeşim! Sen de *benim* oda arkadaşısın! Arkadaş olamazsınız! Her şeyi mahveder!"

Devin'e bakıyorum, üçümüz arasında sessizlik uzanıyor.

Ve sonra: "Jaxon, Toronto'da bir sonraki konserin ne zaman? Programıma bakıp, şehirde olup olmadığımı kontrol edeceğim, sonra buluşabiliriz."

"Aman *Tanrım*." Tanrım, yine kolları hareket ediyor ve dizüstü bilgisayarı kucağıma itip ayağa kalktığında yüzüm onun kığına çarpıyor. Kahve fincanımı alıyor. "Bunu hak etmiyorsun." Bize aşırı şekerli bir gülümsemeyle bakıyor. "*Randevunuzun tadını çıkarın*."

"Tamam, hoşça kal." Kanepede uzanıyorum, Mittens Lennon'ın peşinden koşmaya çalıştığında onu yerden kaldırıyorum. "Oh, hey, Len? Mittens'in kedi nanesi oyuncağını getirir misin? O..."

Kedimi kapar. "*Bunu* da hak etmiyorsun."

Nefesim kesilir, ama asıl canımı yakan, uzaklaşırken bana söylediğı sözlerdir.

Sana kedi yok.

"Zaten istemiyordum!" Kedinin ve kızın peşinden, kaybolan kığına doğru bağıyorum ve evet, yalan söylüyorum. "Üzgünüm," diye Devin'e mırıldanıyorum. "O bana hep bağıyor."

"Hey, telefonu açtığında ağlamadığı için mutluyum. İlk Sevgililer Günü... Çok uzun zaman oldu, tek bildiğim bu." Çenesini kaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sevgililer Günü onun en sevdiği bayram. Eskiden evimizi baştan aşağı süslerdi, her şeyi kırmızı ve pembeye boyardı."

Gülümserim, pembe ve kırmızı renkli daireme bakarım.

"Ryne ile ilk Sevgililer Günü'nde beni ağlayarak aradı. O unutmuştu ve özür dilemek yerine, Sevgililer Günü'nün kadınların erkeklerin kendilerine para harcaması için uydurduğu bir gün olduğunu söyledi. Haydi ama dostum, kız sadece pembe laleler istiyordu. Kız arkadaşına yılda bir kez en sevdiği çiçekleri almak ne kadar zor olabilir ki?" Adam başını salladı. "Ona elli dolarlık bir banknot attı ve gidip kendi çiçeklerini almasını söyledi."

Otururken içimde öfke kaynıyor. Ryne hakkında bildiğim tek bir şey var, o da onun kocaman, dumanı tüten bir bok yığını olduğu.

"Asla kendi başına almadı. Önemli olan düşünce, hediye değil, dedi. Bu, her yıl umut etmesini ve kaçınılmaz olarak beni gözyaşları içinde aramasını engellemedi."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Bugün ağlamadı mı?"

"Hayır. Bu sabah çok neşeliydi. Ona lale almadın, değil mi?"

"Hayır. Yani, onların en sevdiği çiçek olduğunu bilmiyordum..."

"Ah, peki. Belki de şimdi daha mutludur. Öyle görünüyor en azından." Öyle mi? Lennon'ın en eski halini, Cabo'da tanıştığım halini

Onu kızdırmaktan, huysuz tavrını kırıp bir gülümseme koparmaya çalışmaktan büyük keyif alırdım. Hâlâ beni kızdırdığımda bana hakaretler yağdırmayı seviyor ve ben de onu kızdırmaktan büyük keyif alıyorum. Ama daha mutlu mu görünüyor?

Koridorda ayak sesleri duyulur ve Lennon, yüzünde nefes kesici bir gülümsemeyle oturma odasına girer. Mittens kolunun altında, kırmızı payetli papyonuyla çok şık görünür, diğer kolunda pembe ve kırmızı çiçeklerle dolu bir sepet, boynunda da fotoğraf makinesi asılıdır. Üzerinde kalpler olan üç adet pembe ve kırmızı tığ işi yelek tutar, bunlardan biri çok küçüktür. "Bakın ne geldi! Büyükannem bize eşleşen Sevgililer Günü yelekleri göndermiş! Sevgililer Günü fotoğraf çekimi yapacağız!"

Hayatım mahvoldu.

Evet, o daha mutlu. Cabo'da bulduğumdan çok daha mutlu.

Korkutucu olan ne mi? Ben de daha mutluyum.

Bu yüzden, olgun bir yetişkin olarak, büyükannemin FaceTime'da kahkahalarla izlediği Sevgililer Günü temalı fotoğraf çekiminden sonra, günün geri kalanını ondan kaçarak geçiriyorum. Çünkü benim mutluluğumun onunla kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Ve Sevgililer Günü'nde kesinlikle oda arkadaşımdan çiçek almayacağım.

Ve o markete gittiğinde, yatağındaki çarşafı ona aldığım yeni ipek çarşafarla değiştiriyorum, ama sadece yeni geldikleri için, kesinlikle hediye olarak *değil*.

Ve o marketten eve döndüğünde, ben hemen spor salonuna gidiyorum ve bana ne zaman döneceğimi sorduğunda, bilmediğimi söylüyorum, ama sonra kafamı içeri sokup saat beşe kadar evde olacağımı söylüyorum. Ama bu kesinlikle ona haber vermek istediğim için değil, sadece kaba davranmamak için.

Ve şehirde amaçsızca araba sürerken, kesinlikle rastgele bir çiçekçinin önüne gelmiyorum ve kesinlikle içeri girip pembe lale var mı diye sormuyorum. Ve tezgahın arkasındaki adam bana iki dakika sonra kapanacaklarını ve buket hazırlayacak zamanı olmadığını söylediğinde, kesinlikle ona iki yüz dolar verip zaman bulabilir mi diye sormuyorum.

Benim durumum şu ki, hayatımda çiçek aldığım tek kadın büyükannemdir. Bu yüzden saat 16:55'te kapımın önünde durmuş, güzel, pembe, kalp şeklinde cam vazoda duran pembe lalelere bakıyor, onları bir elimden diğerime aktarıyor ve terli avuçlarımı eşofmanımın paçasına siliyorum.

Kesinlikle gergin olduğum için *değil*.

Kapıyı yavaşça, santim santim aralıyorum, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalarken içeriye bakıyorum. Burası cennet gibi kokuyor, ama Lennon yemek pişirdiğinde neredeyse her zaman böyle olur, ki şu anda da tam olarak bunu yapıyor gibi görünüyor, AirPods'ları takmış, kesme tahtasının üzerine eğilmiş bir şeyler kesiyor. Adadaki taburelerden biri onun yanında, Mittens üstünde uyuyor ve üzerinde bir tür tişört giyiyor gibi görünüyor.

İçeri giriyorum, vazoyu sessizce tezgahın üzerine koyuyorum ve Lennon'ın çalışmasını izliyorum. Sıkı bukleleri başının üstüne toplanmış

çok sevdiği büyük pençe klipslerden biriyle sabitlenmiş. Neredeyse hiçbir şey giymiyor, sadece fırfırlı dantel kenarlı küçük kırmızı bir saten takım var ve Magic Mike, Sevgililer Günü'nde seks yapmayacağımızı söylediğimde ciddi olup olmadığımı bilmek istiyor.

"Vay canına," diye mırıldanır Lennon aniden, nefesi kesilmiş bir halde. "İki deliği birden mı? Onun penisi ve vibratör mü? Oooh, kızım. Kışkandım." Birden dikleşir, doğrama işini bırakır. "Klitoris emici de olmasın. Tanrım, Audrey, buradan nasıl çıkacaksın?"

Hiç uyarı yapmadan, elinde çok büyük ve keskin bir bıçakla dönüp beni görünce çığlık atar.

Çığlık atması gereken benim.

"Tanrım, Jaxon." Elini kalbinin üzerine koyar. "Beni korkuttun. Evde olduğunu bilmiyordum."

Kolum yavaş çekimde yükselir, parmağım işaret ederken göğsümde kahkaha kabarcıkları oluşur. "Ne... ne oluyor lan..."

Lennon'ın eli yüzüne gelir ve benim işaret ettiğim şeye dokunur.

Takmış olduğu yüzme gözlüğü.

"*Ne giyiyorsun sen?*" Göğsümden kahkahalar patlar ve karnımı tutarak yere yığılırım. "*Neden gözlük takıyorsun?*"

Bıçağı havada sallayarak kesme tahtasını işaret ediyor. "Soğanlar yüzünden! Gözlerime buhar kaçmasını istemiyorum!" Bıçağı tezgaha bırakıyor, gözlüğü çıkarıyor ve göğsüme itiyor. "Kapa *çenen*i, Jaxon! Acıyor!"

Daha da çok gülüyorum, yüzünü işaret ediyorum. "Sen-sen-sen..." Ellerimi yüzümden aşağı, ıslak yanaklarımın üzerinden geçiriyorum. "Gözlüklerden dolayı gözlerinin çevresinde izler var!"

"Aman *Tanrım. Senden nefret ediyorum...*" Cümlesini bitirmeden, mutfak adasına doğru dönerek durur. Gözyaşlarımı silerim, geri kalan kahkahalarımı yutarak arkanı dönerim ve buzdolabında kendimi meşgul ederim. "Onlar ne?"

"Ha?" Omzumun üzerinden bakıyorum. "Çiçekler. O duman gözlerine kaçmadı mı?"

"Onlar lale," diye mırıldanır, yavaşça onlara yaklaşır, onları kendine doğru çeker, yapraklarına uzanır ama

son anda geri çekildi, sanki gerçek olup olmadıklarından emin değilmiş gibi. "Pembe laleler." "Bana daha çok fuşya gibi görünüyorlar. Belki de magenta." "Bunlar en sevdiğim çiçekler, Jaxon."

"Öyle mi?" Elime ilk geçen şeyi çıkarırım, o da katılaşmış domuz yağı dolu bir kavanozdur.

"Bunları benim için mi aldın?"

"Ne? Pfft. *Hayır*. Her hafta çiçek alırım."

"Jaxon, neredeyse bir aydır burada yaşıyorum ve bir kez bile çiçek almadın."

Onun iyiliği için mi, benim iyiliğim için mi bilmiyorum ama ona çıkmadığımızı hatırlatmak için ona döndüm, ama bu büyük bir hataydı. O kocaman, sulu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu ve midem düğümlendi. Onun ilk mutlu Sevgililer Günü anısı olmak istiyordum, ağlamasına neden olacak bir şey değil.

"Lütfen ağlama."

"Soğan kokusu yüzünden," diye fısıldayarak yalan söylüyor. "Peki ya ben mağazadayken yatağıma konan ipek çarşaflar?"

O bana yaklaşırken parmağımı yüzüne doğru uzatıyorum. "O Sevgililer Günü hediyesi *değil*. Saçlarına iyi gelir." "Benim ipek saç bandım var, Jaxon."

"Lennon, üç gün önce seni yatağına yatırdıktan sonra bandana'nı bulamadım ve ertesi sabah onu çaldığımı iddia ettin!"

"O sabah saçların olağanüstü ipeksi ve kıvrılmamıştı!" "Oh, peki, sana ipek çarşaflar aldığım için beni sik, böylece bir daha saçını sarmayı unuttuğunda beni hırsızlıkla suçlamayacaksın!"

Karşımda durdu. "Çiçekler benim için mi?" Kalbim deli gibi atıyordu. "Hayır."

"Jaxon."

"Hayır."

"Jaxon."

"Evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet, lanet olsun, onlar senin için! İşte! Şimdi mutlu musun?"

Çenesi titrer ve gözyaşları yanaklarından süzülürken, kollarıyla bana sarılır. "*Çok mutluyum!*" Islak yüzünü süveterimden çekip yüzümü kendine doğru çeker ve

"Sen çok duyarlı bir çocuksun, Jax. Kızlar bununla çok eğlenecekler."

"Ne? Hayır, yapamazsın..."

"Bak sana ne aldım!" Mittens'ı kucağına alır ve bana tişörtle kaplı karnını gösterir. Tişörtü, İrlanda'nın *"babam benim sevgilim"* tişörtüyle aynıdır, ancak kalbin içinde Carter'ın yüzü yerine benim yüzüm vardır. Sonra onu yere indirir, göğsüme bir süveter uzatır ve heyecanla ellerini çırpar. "Giy onu!"

Yavaşça kafamdan geçiriyorum. Bu, çok büyük beden, devasa bir kapüşonlu sweatshirt ve aşağıya baktığımda, üstten açılan devasa bir ön cep görüyorum. Ağzım yavaş çekimde açılıyor. "Aman Tanrım. Aman Tanrım, Len, bu da onlardan biri mi..."

"Kedi kazaklarından biri mi?" diye bağırır, Mittens'ı tekrar kucağına alır ve onu yeni favori kapüşonlu kazağımın cebine sokar. "Artık onu her yere götürebilirsin!"

Dönüyorum ve Mittens, kapüşonlulumun içinde güvenli ve emniyetli bir şekilde yerinden bile kıpırdamıyor. "Bu *şimdiye kadarki* en iyi hediye!"

"Biliyorum! Ben hediye seçmede çok iyiyim." Gözlüklerini yüzüne geri takar. "Ve Mimi'nin ünlü Salisbury bifteğini, lahana, makarna ve peynir ve kızarmış mısır ekmeği ile yapacağım."

"Mimi'yi çok seviyorum," diye mırıldanıyorum ve onu takip ederek ocağa gidip ne pişirdiğine bakıyorum.

"Evet, o harika." Lennon arkasını dönüp göğsüme parmağını soktu ve soğan gözlüğü takmış haliyle onu ciddiye almak çok zordu. "Bu bir randevu değil."

"Psssh. Tabii ki değil. Ben randevuya çıkmam."

"Bugün benden kaçtığını bilmediğimi sanma." "Belki de senden bıkmıştım."

"Benden asla bıkmazsın," diyor çok emin bir şekilde ve lanet olsun, haklı, gözlükleriyle bile. "Ve dinle, seninle seks yapmaktan zevk alıyorum."

"Evet, seviyorsun!"

"Her gece on üzerinden tam altı puan." "Siktir git, gözlük."

"Ama bu gece seksi atlamalıyız."

"Ağızımdan lafları aldın, tatlım. Senin..."

"Bağlanmanı," diye cümlemi tamamlıyor. Elini yüzüme doluyor. "Sıkı bağlanma hissi veriyorsun."

O ocak başına dönerken, ben de gülerek kışına bir şaplak attım.

"Evet, seni ve gözlüklerini tamamen kendime istiyorum." Üstünün askısını çektim. "Sikişmek istemiyorsan neden bunu giydin?" "Seni tahrik etmek için. Sana hayır demek ve senin senin sızlanmanı izlemeyi seviyorum."

"Bununla sana karşı koyamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bunda bana karşı koyamayacağını *biliyorum*, sikici." "Bahse var mısın?"

Bana doğru dönerek gözlüklerini çıkarır. Mittens çuvalımdan atlar ve koridorda havalı havalı yürür, sanki tüm bu olay onu rahatsız ediyormuş gibi omzunun üzerinden bize dar bir bakış atar. "Kaybetmek seni zorluyor mu yoksa?"

"Kaybetmeyeceğim, tatlım. Sana karşı değil."

O sırtıyor ve lanet olsun, bunu yapmasına bayılıyorum. Sahip olduğu her gram güveni hak ediyor. "Hey, AirPods'larımı uzatır mısın?"

"Kitap iyi mi?"

"Çok iyi." Kulaklıkları benden alır ve adadaki taburelerden birine oturur, bir bacağını yukarı kaldırarak kırmızı saten şortunun kasıklarını gösterir.

Ve ortasındaki ıslak lekeyi.

Lennon kaşlarını kaldırır, başparmağının ucunu dişlerinin arasına alır ve bana göz kırpar. "Beni ne kadar ıslattığını bilemezsin." Başını eğirir. "Jaxon?" Bakışlarımı takip eder. "Oh, lanet olsun. Ne aptalım. Yine külot giymeyi mi unuttum?"

Onu otuz saniye içinde mutfak tezgahında çıplak olarak bulamıyorum.

Ve kesinlikle Sevgililer Günü'nde gecenin geri kalanını oda arkadaşım ile sevişerek geçirmiyorum.

Ve kesinlikle gece bitmeden dört kez onun amına boşalmayacağım.

Ayrıca ağızına, göğüslerine ve mükemmel vücudunun her yerine
Kıçını boşalıyorum.
na.

Oops.

Mutlu Sevgililer Günü.

BÖLÜM 16
ONUN İÇİN
DİZLERİMİN
ÜSTÜNE
ÇÖKECEĞİM
DİZLERİMİN ÜSTÜNE ÇIKACAĞIM
LENNON

Hayatımda pek çok şeyden emin değilim, ama şundan eminim: başka bir hayatta, süperstar hokey kaptanı, olağanüstü bir baba, takıntılı bir koca olan Carter Beckett, inanılmaz, durdurulamaz, Akademi Ödülü kazanan bir aktör olurdu.

Adam ve Emmett, üç parçalı takım elbiseleriyle şık bir şekilde bana doğru yürüyorlar. Instagram'daki Game Day Fits bölümümüz için fotoğraflarını çekerken, koridorda durduğum yere doğru karakteristik gülümsemelerini gösteriyorlar.

Sağımda birisi boğazını temizliyor. Adam ve Emmett, kaptanlarını gördüklerinde gözlerini deviriyorlar. Kaptan, bir elini duvara dayamış, diğer elini pantolonunun cebine sokmuş, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Adam ve Emmett uzaklaşırken, kaptanım "Bu fotoğrafı çekmek ister misin, Len?" diye sordu ve benim sorunum olduğunu mırıldandı.

"Senin fotoğrafını zaten çektim," diye hatırlatıyorum ona. Yine. "Yaklaşık yirmi beş kez."

"İnsanlara istediklerini ver, değil mi?" Başını sağa sola sallayarak, uysal dalgalarını mükemmel bir dağınıklığa sokar ve elini cebinden çıkararak poposunun üzerinde daireler çizer. "Şimdi nasıl?"

Fotoğrafı çekiyorum, çünkü maalesef haklı: hayranlar, Vipers oyuncularının, özellikle de kaptanlarının saçma sapan her hareketine çılgınca tepki veriyorlar. "Bu Olivia için mi?"

"Aslında bu iyi bir fikir. İrlanda'nın doğum günü partisinden sonra, gelecek hafta için saklayacağım, çünkü bana çok kızacak."

Kameramı düşürdüm. "Neden sana kızacak ki?"

"Ha?" Ellerini indirip, yerde bir şeyler arar gibi etrafa bakınıyor. "Ne dedin... Ben... Onu gördün mü?" Yerdeki bir lekeyi işaret ediyor.

"Carter. Olivia neden sana kızacak?"

Korkmuş yeşil gözleri benimkilere bakıyor. Yutkunuyor. "Sebebi yok."

Gözlerimi devirip onu duvara doğru işaret ettim. "Haydi ama Carter, seni sevdiğim için şanslısın. Oraya geri dön ve bana en iyisini göster."

Duvara doğru koşar, avucunu duvara dayar ve çömelir. Yine poposunu ovuşturur — bunu yapmayı gerçekten seviyor gibi görünüyor — ve göz kapakları kapanmadan önce kaşlarını kaldırır. "Ollie'yi nasıl aşık ettiğimi sana ilk elden gösteriyorum." Yine saçlarını savurur. "Kalbini koru, Lennon. Bu kötü çocuk kalpleri kırmasıyla ünlüdür."

"Beckett!" diye bağıırır biri ve Carter duvardan atlar. "Evet, Koç! Geliyorum, Koç!"

O koridorda koşarken ben kıkırdarak, takımın geri kalanı da arenaya girerken fotoğraflarını çekiyorum. Hepsi de şık ve maça hazır görünüyorlar.

Jaxon'ın savunma ortağı Charlie McCarthy bana göz kırpmıyor. "Selam, güzelim. Maçtan sonra bara gidiyor musun?"

"Siktir git, McCarthy," diye homurdanan bir ses duyulur. Kafamı kaldırmadan da bunun Jaxon olduğunu anlarım. Bu adam, takım arkadaşlarının tüm flört girişimlerini engellemeyi kendine görev edinmiştir. Geçen hafta, çaylaklardan biri uçakta yanıma oturdu, kocaman bir gülümsemeyle, ve Jaxon onun üzerinde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Tek kelime bile etmedi, ama etmesine gerek de yoktu. Gözlerindeki bakışın konuşması yaklaşık beş saniye sürdü ve uçuş boyunca eğlencem - Jaxon'ın beni flört ederken izlerken boynundaki damarın atışını izlemek - başlamadan bitti.

Charlie'ye gülümsüyorum. "Beni orada bulabilirsin, yakışıklı."

Bir kıkırdama duyulur ve bunun Garrett olduğunu anlarım. O ve Jaxon neredeyse her zaman birlikte gelirler ve o, benim en iyi arkadaşını kızdırmamdan büyük zevk alır.

en iyi arkadaşını kızdırmamdan büyük zevk alır.

Başımı kaldırıp Jaxon'ı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ondan bir saat önce ayrılmıştım ve o duş aldıktan sonra çıplak dolaşıyor, Magic Mike'ı sallıyordu. Güzel bir manzaraydı, ama Tanrım, bu adamın özel dikim üç parçalı takım elbisesinde, muhteşem, koyu bordo renginde, ela gözlerindeki altın ve yeşil benekleri parıltıdan bir şey vardı ki, insanın kalbi duruyor, karnı kıpır kıpır oluyordu. Tüm o dövmelemleri saklıyor ve parmaklarımı gömmekten, bacaklarımın arasındaki en sevdiğim noktaya çekmekten hoşlandığım o dağınık dalgaları düzeltiyor. Umursamıyormuş gibi davranarak kayıtsızlık maskesini takıyor, ama sonra gözleri benimkilere kayıyor, ağzının köşesi kıvrılıyor ve göz kırptığında, karnımda kelebekler uçmaya başlıyor.

Şu anda hariç, çünkü az önce takım arkadaşını yakışıklı olarak nitelendirdim ve gözleri bana dikilmiş durumda. Normalde, onun sinirlenmesi benim için bir zevk kaynağıdır. Ancak şu anda, takım elbisesiyle ne kadar şık görüldüğüne ve boş bir oda bulup dizlerimin üzerine çökerek o mükemmel, sakın imajını mahvetmek istediğime odaklanmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Boğazıma takılan şehveti yutuyorum ve Jaxon, sanki düşüncelerim yüzümde yazılıymış gibi sırtıyor. Bu yüzden kameramı yüzüme dayayıp, yanımdan geçen Jaxon ve Garrett'in fotoğrafını çekiyorum. "Çok tatlı görünüyorsunuz çocuklar."

Garrett durur ve bana döner. "Sevimli mi? Hayır, Len, sevimli olmaz. Lanet olsun." Etrafına bakar, sonra duvara doğru yürür ve birkaç dakika önce Carter'ın duruşunu tuhaf bir şekilde anımsatan bir pozisyon alır. "Peki ya şimdi? Hala sevimli mi?"

"Kesinlikle bir şey var."

"Hayır, sevimli değil. Hiç de bile. Doğru cevap güçlü. Sert. Hatta şunu söylemeye cesaret edebilirim" —çömelir, kaşlarını kaldırır— "seksi."

"Denemeye cesaretin var mı?" diye mırıldanıyorum, hemen fotoğraflardan birini telefonuma aktarıp kızlara gönderiyorum, ardından Vipers'ın Instagram hesabına anket olarak yükleyip insanlara en sevdikleri sağ kanat oyuncusunun A) sevimli, B) sert ya da C) seksi görünüp görünmediğini oylamalarını istiyorum.

"Fotoğrafları görmeme bile gerek yok." Garrett çömelir ve başımı kucaklar. "Sen dünyadaki en iyi fotoğrafçısın."

C seçeneğinin anketin galibi olmayacağı için neredeyse üzülüyorum. "Maçına hazırlan," diye sesleniyorum arkasından, fotoğrafları sıralarken.

Bu gecenin fotoğraflarını, kötü olanları çöpe atıyorum. "Ve arkadaşını ceza kutusundan uzak tut!" Kafamı kaldırıp baktığımda, Jaxon orada durmuş bana bakarken beni fark edince irkilir. "O sensin. Ceza kutusundan uzak durması gereken arkadaş sensin."

"Evet, şey... Ben talimatları pek iyi uygulamam."

"Bana mı söylüyorsun?" Kamerama geri dönüyorum ve Jaxon kıpırdamıyor. Bir dakika sonra başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Hoşça kal."

O sıçrayarak boynunun arkasını tutar. "Hoşça kal."

Onun ayak sesleri uzaklaşırken görevime geri dönüyorum ve gelen diğer çocukların fotoğraflarını çekiyorum. İki dakika sonra, Jaxon tekrar geçiyor, ters yöne doğru, omzunun üzerinden bana bakmak için duruyor. Bundan üç dakika sonra, bu tarafa geri dönüyor. Bir dakika sonra, adam ellerini ceplerine sokmuş, ıslık çalarak, tam anlamıyla bir salyangoz hızıyla koridorda yavaşça yürüyor.

"Jaxon."

"Ha?" O kadar hızlı döner ki, kendi ayaklarına takılır. "Oh. Lennon. Seni görmedim."

"Gerçekten mi? Garip, çünkü ben oturuyordum burada burada oturdum ve bu dördüncü kez yanımdan geçiyorsun."

"Şey, sadece... Yani..." Kafasının arkasını kaşıyor. "Fotoğrafımı çekmeyecek misin?"

"Çektim." Ona Garrett'la birlikte çekilmiş fotoğrafını gösterdim.

"Evet, ama... diğer herkesin tek tek fotoğrafını çektin." Burnunu çeker. "Belki de Gare'ye yaptığın gibi, bir tanesini Instagram'a koyup insanların bu geceki takım elbisem hakkında ne düşündüklerini görmek istersin."

"Instagram sayfasını takip mi ediyorsun?"

Gözlerini kaçırır. "Ne paylaştığını her zaman bakarım. Komiksin." Son iki kelime fısıltı gibidir ve kaşlarım havaya kalkar.

"Ne dedin?" Kulağıma dokunuyorum. "Tekrar eder misin?"

Daraltılmış ela gözleri benimkilere bakıyor. "Sinir bozucu olduğunu söyledim."

"Hayır, benim komik olduğumu söyledin." Gözlerini işaret ediyorum. "Peki ya bunlar? Gözlerindeki ışıltı, benim senin en iyi arkadaşın olduğumu ve bensiz bir hayatı hayal edemediğini söylüyor."

Kaşları aşağıya doğru çekilir, alnı kırışır ve başardığımı anlarım. Bu geceki nefret dolu sevişmeyi garantilemişimdir. Ona bir öpücük gönderirim, o da gözlerini devirip uzaklaşır.

"Jaxon." Kamera merceğinden ona bakıyorum. "Yumruklarını kendine sakla. Bütün gece yine dudağının yarılması hakkında şikayet etmeni istemiyorum."

Tüm o kızgınlık bir anda yok olur. O, güzel, çarpık bir gülümsemeyle sırıtar. "Ama yüzüme boşaldığında, senin amın mükemmel bir merhem oluyor." O göz kırpar ve ben o anı sonsuza kadar yakalarım.

O uzaklaşırken, o gülümsemenin yüzünün her santimini nasıl dönüştürdüğünü görmek için fotoğrafa çok uzun süre bakarım. O gülümseme olmadan, o, başına gelen tüm iyi şeyleri elde tutmaya layık olmadığını düşünen, kırık, içine kapanık bir adamdır. O gülümsemeyle ise, evindeki kitaplığındaki çerçeve içindeki çocuktur. Umut, ışık, kahkaha ve yaramazlık dolu.

Fotoğrafı telefonuma aktarıp kameramdan siliyorum. Bu gülümsemeyi kimseyle paylaşmak istemiyorum.

"Ona kavga etmemesini söyledim. Maçtan hemen önce 'Yumruklarını kendine sakla' dedim." Kafamı sallayarak, Montreal'in orta saha oyuncusunun formasını tutup yüzüne yumruk atarken öfkeyle fotoğraflarını çekiyorum. "Neden dinlemiyor ki?"

"Ama çok sıcak," diye itiraz ediyor Cara, bir avuç dolusu şekerlemeyi ağzına tıktırıp poşetleri bana uzatıyor. Skittles'ı es geçip Milk Duds'ı seçiyorum. Skittles'ı severim, ama Cara ile tanıştığım gece, o Skittles ve M&M'leri karıştırıp yiyordu. İki gün sonra anafilaktik şoka girdim. O günden beri, fındık içerebilen M&M'leri, tesadüfen fındık içermeyen Milk Duds ile değiştirildi. Bu yüzden bana Skittles ve Milk Duds ikram ettiğinde, her zaman Milk Duds'ı seçiyorum. Hala onun çikolata ve şekerlemeyi karıştırmasına

çikolata ve şekerlemeyi karıştırmasına hala tamamen karşı çıkıyorum. "Şiddet gösterilerine karşı çok zaafım var ve nedenini bile bilmiyorum. Emmett eve morarmış gözle veya yarılmış dudakla geldiğinde mi?" O ıslık çalıyor. "Beni eğ, kıcıma şaplak at ve içimdeki feministi sik, anladın mı?"

"Ve maçtan sonra, hala adrenalin dolmuş durumdalar." Olivia dalgın dalgın parmağıyla dudaklarının şeklini izliyor. "En sevdiğim an, Carter'ın o kadar heyecanlanıp neredeyse konuşamayacak hale geldiği an. Onun için kravatını çıkarıyorum ve..." Sesi kesiliyor, yanakları kızarıyor ve bakışları bize kayıyor. "Şey, kravatı kullanıyoruz."

"*Hepimiz* kravatı kullanıyoruz," diye mırıldanır Jennie, gözleri buz üzerinde Jaxon'dan orta saha oyuncusunu çeken Garrett'i takip eder.

"Oh, hayır, Adam," diyor Rosie, Adam'ın kırmızı çizgiye doğru kayarken, diğer kaleciye çarpmadan önce ağzını hızla hareket ettirmesini izleyerek, o kadar yarım yamalak ki gülünç geliyor. Ellerini birleştiriyor, pleksiglasın yakınına yaklaşırken gözleri parlıyor. "Lütfen, kavga etmeyin..."

"Hepiniz bir grup hokey hayranısınız." Jaxon'ın bu pisliği itip kakarken kullandığı buzun keskinliğini kesemeyecek kadar keskin olmayan meme uçlarını varmış gibi gülüyorum.

Dört çift göz bana bakar. "Ne?"

"Lennon, *sen* bir hokey hayranısın," diyor Jennie, sanki bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi.

"Ben mi? Puck bunny mı? Bu çok saçma. Daha önce hokey izlemedim bile... Siktir *et onu*, Jaxon! *Evet!* Aferin oğlum! Tanrım, onun c...'sini emmek istiyorum..." Ağzımı kapatıp kameramı yavaşça indiriyorum. "Vay canına. Ben bir puck bunny'yim."

Cara camın üzerine ayaklarını uzatır ve şarap soğutucusundan bir yudum alır. "Ekibe hoş geldin. Biz ömür boyu buradayız."

Gülüyorum, ama ilk kez bir şey... acıtıyor. Boş, anlamsız bir his ve elimi göğsümdeki acının üzerine koyuyorum. Onlar ömür boyu buradalar. Az önce söylediler. Ben... değilim.

Ben fotoğrafçıyım. Cabo'da yattığı kız, şimdi de oda arkadaşı. Ama bir gün, öyle olmayacağım. Ve bir gün, başka biri olacak.

Ben geçiciyim. Ve sanırım bunu şu ana kadar fark etmemiştim.

Jaxon beş dakikalık cezasını çekerken ben sessizim, oyun devam ederken buz üzerinde ve dışında gerginlik artıyor. En sevdiğim çocukların fotoğraflarını arka arkaya çekiyorum ve Carter puck'ı Jaxon'a geri pasladığında, Jaxon puck'ı buzun üzerinde ve kalecinin omzunun hemen üzerinden vurarak ateşlediğinde, çocuklar onun üzerine atladığında göğsüm gururla doluyor. Önümde durup cama vururken yüzünde en parlak, en gururlu gülümseme var.

"Çektin mi, Len?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, gülümsemesini yakın çekim yaparken gülümsememi saklayamıyorum.

"Merak etme." Terden sıırıslıkam yüzünü eğerek, bana göz kırparak şakacı bir gülümseme takınır. "Daha sonra seni becereceğim."

"Tanrım," diye mırıldanır Olivia.

Rosie yüzünü yelpazeler. "Evet. Evet, Connor'ın bu gece yatıya kalmasına çok sevindim."

Jennie parmaklarını örgüsüne geçirir, fiyonk şeklinde bağlanmış kırmızı kadife kurdeleyle oynar. "Bu gece bunu giymemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Evet, yalan söylemeyeceğim: külotum resmen ıslak. Bu sadece... çok fazla. Ego, kibir, şiddet, hedef, gurur ve pis ağız. Bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir ve benim sınırim çoktan aşıldı. "Bu takım bir grup pislik," diye mırıldanıyorum, hakemlerin arkasını döndükleri her seferinde akla gelebilecek her türlü pisliği yaptıklarını, oyuncularımıza sopalarını saplayıp, kancalayıp, çekip durduklarını izliyorum. bacaklarını, onları yere devirmeye çalışıyor.

Oyun Montreal'in sahasına geçer ve Jaxon kendini tahtaya yerleştirir, mavi çizgide bekler. Hakemler köşede bulunan puck'a odaklanmışken, kanat oyuncularından biri dirseğini kaldırarak Jaxon'ın kaskına vurur. Sopasıyla, puck yanından uçarken oyuncuyu kendinden uzaklaştırır. Sanki kıcı yanıyormuş gibi puck'ın peşinden koşar, daha önce yüzüne vurduğu orta saha oyuncusu da hemen arkasındadır. Puck'ı sopasının ucuna aldığı anda

, orta saha oyuncusu kendi sopasını Jaxon'ın ayak bileğine dolayarak çekiyor.

Jaxon öne doğru uçarken kalabalık nefesini tutar ve kafası bariyere çarptığında herkes ayağa fırlayarak çığlık atar.

Jaxon buz üzerinde hareketsiz bir şekilde uzanırken, kamera sesim hariç, arena sessizliğe bürünür.

"Bana öyle bakmayı keser misin?"

"Ne gibi? Ben sana bakmıyorum ki. Sana nasıl bakıyorum?" Direksiyonu ellerimle sıkıca kavrarım. "Sana bakmıyorum."

Jaxon'ın gözleri benimkilere bakar, yorgun ve etkilenmemiş bir şekilde, parlak kırmızı trafik ışığının altında. "Bana sanki ölmek üzereymişim gibi bakıyorsun."

"Eğer bu sana uyuyorsa." "Uymuyor."

"Sen ne dersen o." Direksiyona hafifçe vurarak ışığın değişmesini bekledim. "Bu gece neredeyse *ölüyordun*, Jaxon!"

O inleyerek ellerini yüzüne sürter. "Sarsıntı geçirdim. Hafif bir sarsıntı."

"Görünüşe göre bu sezon ikinci kez."

Kollarını göğsüne kavuşturdu. "Artık maç sonrası soyunma odasına giremezsin."

Oraya ilk kez girmiştim. Onlar çıplak halde dolaşırken onların alanlarına girme fikrini pek sevmiyorum. Ama baş fotoğrafçı konumumu bahane ederek oraya girip Jaxon'ı kontrol ettim mi? Evet, ettim. Arka odaya girdiğimde, onu muayene masasına yatırmışlardı ve gözleri bana doğru fırladı, bu da orada olmamı istemediğini gösteriyordu. Daha doğrusu, doktorun söyleyeceklerini duymamı istemiyordu.

Bu, sırtına hedef tahtası koymayı bırakmaktı, çünkü beyni, bu yıl, geçen yıl ve ondan önceki yıllarda çok fazla darbe aldıktan sonra

"Bu işin doğasında var, Lennon," diye mırıldanır karanlıkta
"Ben bir uygulayıcıyım. Kavga etmek benim işim." Diye mırıldanır.
"Tek iyi olduğum şey bu."

"Bu tamamen saçmalık, Jaxon. Beynini riske atmadan da kaleni ve takımını savunabilirsin."

"Beynim gayet iyi."

"Spice Girls'ün turneye çıktığını sanıyordun!"

"Yani, iki saniye kadar hangi yıl olduğunu unuttum. Sen odaya girdiğin anda kim olduğunu anladım." Ben park yerine sıkıştığım anda arabadan atladı ve ben de indiğimde, arabanın tavanına yaslandı. "Ne yazık ki birlikte yaşamaktan zevk aldığım sinir bozucu oda arkadaşım."

"Biliyordum." Kapıyı çarparak onun peşinden koşuyorum. "Beni seviyorsun."

Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Seni *tolere ediyorum*. Ama Mimi'nin ünlü tarifleri ve yüzüme boşaldığında yüzümü ıslatman? Evet, bunları seviyorum."

"Kazanmak kazanmaktır!" Yumruğumu havaya kaldırıp onu asansöre kadar takip ediyorum. O ise kolunu girişin önüne uzatarak beni durduruyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun? Grup bara gidiyor." "Tamam, ama sen yaralısın."

"Ben iyiyim."

"Seninle evde kalacağım."

"Dışarı çıkıp eğleneceksin."

"Hayır, ama..."

"Lennon." Omuzlarımı tuttu. "Ben iyiyim."

Gözlerim, sol gözünün altındaki morluktan ağzının köşesindeki çatlağa kadar yüzünü tarıyor. Yorgun ve hırpalanmış durumda ve onu bırakmak içime sinmiyor. Kalbim, aramıza henüz koymadığım mesafeye itiraz ediyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Beni döndürüp kışımı okşadı. "Git benim için pembe bir dondurmali içki iç, eve döndüğünde Spice Girls'ün hala turneye çıktığını düşünecek hale gelene kadar seni sikip duracak."

Kıkırdayarak geri dönüp, iki kez düşünmeden dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. "Gecikmeyeceğim," diyorum ona ve arabaya doğru koşuyorum

Arabaya koşarak geri dönüyorum. "Ve söz veriyorum, sen olmadan hiç eğlenemeyeceğiz ve herkes seni çok özleyecek ve hepimiz senin ne kadar inanılmaz, cesur ve dirençli olduğunu konuşacağız." Kapımı açarken, ona bakmak için duruyorum. Dinlemiyor.

Hayır, orada durmuş, gözleri yere bakıyor, parmakları aralık dudaklarına bastırılmış.

Bir an için, her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum. Neredeyse özür dileyeceğim, haddimi aştıysam, onu korkuttuysam özür dilerim diyeceğim.

Ama sonra, asansör kapıları kapanmadan hemen önce, gülümsüyor.

Ve lanet olsun, bu tehlikeli bir gülümseme. Beynime yerleşiyor, yabani ot gibi büyüyor, ta ki tek görebildiğim, tek düşünebildiğim şey o olana kadar. Bu yüzden bara gidip arabamda on beş dakika geçiriyorum, telefonuma bakarak Jaxon'ın Instagram profilimi inceleyip tüm gönderilerimi beğenmesini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Dört yıl öncesine ait, toplu silme işleminde bir şekilde gözden kaçan tek bir Ryne fotoğrafı var ve Jaxon oraya geldiğinde, başparmak aşağı emoji bırakıyor. Sonra bana gönderinin ekran görüntüsünü gönderiyor, yanında "*Len, bu adam tam bir pislik, ben onun yüzünü silmeden sen sil*" yazıyor, ki bu hiç mantıklı değil, ama yine de siliyorum.

Bara kendimi sürüklediğimde durum daha da kötüleşiyor. Erkekler Jaxon'ın bu geceki dövüşünü, hedefini, takımını nasıl savunduğunu anlatırken. Kızlar ise onun bir buçuk yıl önce geldiğinden beri, özellikle de son iki ayda ne kadar değiştiğini konuşurken.

Ama beni en çok üzen şey, Carter'ın devasa masamızda çekilmiş dokuzumuzun fotoğrafını paylaşması ve Jaxon'ın on saniye sonra "*eğlenceli görünüyor*" yorumunu yapması.

Nokta. Eğlenceli görünüyor, *nokta.*

Bu küçük, önemsiz noktalama işareti beni mahvediyor ve ben de geceyi bitirip Jaxon'a eve gidiyorum.

Evdeki manzara... yardım çağrısı gibi.

Dudakları patlamış, gözü morarmış, 1,95 metre boyunda, dövme bir adam, karanlıkta kanepede iç çamaşırlarıyla uzanmış, kedisi yanında uyurken, televizyonda bir Disney filmi oynarken, kutudan dondurma yiyor.

Korkmuş, kafese kapatılmış bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ve dikkatlice yaklaşıyorum.

"Hey, koca adam," diye mırıldanıyorum. "*Toy Story* mi izliyorsun?" "Üç," diye fısıldıyor, burnunu çekerek.

"Ne?"

"*Toy Story Three*'yi izliyorum," diye sesini kırarak cevaplar.

Durup başımı eğiyorum, sonra onu görebilmek için yavaşça kanepenin yanından dolaşıyorum... ve yüzünden sessizce akan gözyaşlarını görüyorum. "Şey...

."

"Kapa çenenii!" Yüzünü çılgınca siler. "Bu çok duygusal!" Ekrana doğru işaret eder, orada genç Andy çocukluk oyuncaklarını küçük bir kıza veriyor. "Woody'den vazgeçmek istemiyor, ama Woody'nin onunla oynamayı hak ettiğini biliyor. Ve o... o... o... Woody hakkında çok güzel şeyler söylüyor ve Woody'nin bunları duymaya ihtiyacı var."

Bakışlarım tekrar televizyona kayar. Andy ve küçük kız oyuncaklarıyla oynamaya başladığında, solumdan boğuk bir hıçkırık duyulur.

Jaxon yüzünü ellerine gömer. "Bu, Andy ve Woody'nin birlikte oynadıkları son andır!"

"Doğru. Şey..." Burnumu kaşıyorum. Onu böyle görmek... acı verici. Ve ayrıca? Biraz da seksi. Nedenini sorma. Her şeyim berbat durumda ve şimdi bir şekilde her şeyim de tahrik olmuş durumda. "Oral seks yapmak kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur mu?"

Ağlaması hemen kesilir. Ellerinden başını kaldırır, kırmızı gözleri benimkilere bakar. Burnunu çeker, ön koluyla gözlerini siler. "Evet. Evet, yardımcı olur."

Jaxon ayağa kalkar, boxerını indirir, penisini yumruklar ve başını ayaklarının dibindeki noktaya doğru çevirir.

"Hadi tatlım. Sen dizlerinin üstüne çöktüğünde kendimi her zaman daha iyi hissediyorum."

BÖLÜM 17

BUGÜN İRLANDA'NIN DOĞUM GÜNÜ VE İSTERSEM AĞLAYACAĞIM

JAXON

"KORKUYORUM."

Lennon'a bakıyorum, her zamanki gibi güzel, ama bu öğleden sonra özellikle çekici. Sarmal saçları taze ve parlak, ekstra canlı ve omuzlarının ötesine uzanıyor. Yumuşak dudakları, sikime dövme yapmak isteyeceğim kadar parlak, koyu erik renginde boyanmış ve uzun, tonlu bacakları giydiği süveter elbisenin altından görünüyor, altındaki siyah dantel elbiseyi biraz daha uzatıyor, sonra baldırları diz boyu deri çizmelere giriyor.

Ve Lennon'ınkiyle aynı renk olduğu için mi bu kazağı seçtim?

Hayır, ama aynı zamanda evet.

"Öyle olmalı," diye cevap verdim sonunda, Carter'ın İrlanda'nın ilk doğum günü için kiraladığı rekreasyon merkezinin ön kapısına bakarak.

Carter hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığıdır. Bir şeye başladığında, kendini tamamen verir. Peki ya kızı söz konusu olduğunda? Tanrım, adam 12 yaşındaki komşusuna, ona özel olarak diktirdiği tişörtler için tam zamanlı maaş ödüyor. Bu tişörtlerin yüzde 90'ında onun ve Ireland'ın yüzleri var. Evet, kızı söz konusu olduğunda kendini tamamen adıyor.

"Olivia'nın ona kızacağını söyledi. Neden ona kızacak ki, Jaxon?"

Yutkunuyorum, çünkü nedenini yüzde 99,9999 eminim. Arkadaşlarım ve ben, midilli/doğum günü fiyaskosunda Olivia'nın tarafını tuttuk ve Carter bu konuda sessiz kaldı. Ama geçen hafta, Google'da üç midilli için kaç tane çöp torbası gerekeceğini araştırırken onu yakaladım. Gözleri benimkilerle buluştu, yavaşça ayağa kalktı, benden bir santim daha uzun olmasına rağmen kendini benden daha büyük göstermeye çalışarak, "Hiçbir şey görmedin, Riley," dedi.

Hayatım pahasına, ellerimi kaldırarak teslim oldum ve başımı salladım. "Jaxon?" diye sordu Lennon ve ben yine yutkundum.

"Ben... öyle değil... öyle değil..."

Üzerimize bir gölge düşer ve minik bir beden bacağıma yapışır.

"*Jax amca!*" Connor, bacağıma sarılırken çılgık atar.

"Selam dostum!" Onu kucağıma alıp omuzlarıma atıyorum, bu kesinti hoşuma gidiyor.

Adam ve Rosie bize katılırken iç çeker. "Lanet olası midillileri aldı, değil mi?"

Rosie nefesini tutar. "*Hayır.*"

Lennon'ın gözleri büyür ve başını eğerek, lanet olası midillileri alan kişi *benmişim* gibi bana bakar.

"Connor, Lennon bugün *çok* güzel görünmüyor mu?" Bu yarı bağırma sayılır, çünkü bu sabah bir saat boyunca benim banyomda saçını ve makyajını yaptı, ve ben Mittens ile sallanan oyuncaklarla oynarken yanlışlıkla saç kurutma makinesinin difüzör aparatını düşürdüm, ve onu kurtarmak için daldığımda tüm saç ürünleri koleksiyonunu tezgahtan düşürdüm, sonra her şeyin yavaş çekimde yere düşmesini izledim. Lennon uzun bir süre bana baktıktan sonra tatlı bir gülümsemeyle aynaya dönüp yumuşak bir sesle, "Bir kurdeleye çan takacağım, sonra sen uyurken kurdeleyi senin aletine bağlayacağım. Bakalım Mittens sabah o sallanan oyuncağı nasıl bulacak." dedi. Evet, banyodan yavaşça ve geriye doğru çıktım ve şu anda onun kötü tarafına geçmekten biraz korktuğum için beni dava et.

"Lenny pwetty," diyor Connor, başımın üzerine eğilerek. "Conn'a Lenny'yi öpebilir miyim?"

"Buna asla hayır demeyeceğimi biliyorsun," diyor Lennon, küçük adama öpücük vermek için araya girerek.

"Hadi ama dostum. Kızımı çalmayı bırak." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve donup kalıyorum. Lennon, Adam ve Rosie de öyle. İdeal bir dünyada, o sözleri alıp, ait oldukları yere, boğazımın derinliklerine geri tıkdım. Bunu yapamadığım için, "*Carter midillileri aldı!*" diye bağıyorum.

"*Biliyordum lan!*" Cara, arkamdaki yürüyüş yolunda koşarak bağırır. "Daha önce hazırlık yaparken, bana her küçük kızın büyük hayallerine yetecek kadar geniş bir alan bırakmamı istedi." Adam'ı kenara itti. "Çekil kenara, koca adam! Annem Liv'in Carter'a toplarını verdiği anı görmek istiyor!"

Emmett, ellerini ceplerine sokarak bize katılırken iç çeker. "Kavga çıkarsa diye telefonunda yer açmış. Bu gece oynatmayı inceleyebileceğimizi söyledi."

"*Carter!*" Olivia'nın çığlığı kapıdan dışarıya, yürüyüş yoluna kadar uzanır. "*O at pislği mi?*"

İçeri koşarız, Cara, Jennie ve doğum günü kızını göğsüne sıkıca sarılmış olan Garrett'in yanında dururuz.

"Ne..." Carter, hayatımda gördüğüm en kötü sahte şaşkınlık gösterisiyle, titrek iki elini yanaklarına koyar. "Aman Tanrım. *Midilliler mi?* Ne..." Ellerini hala yanaklarında, ağzı açık bir şekilde bize döner. "Bunu siz mi yaptınız? Ollie midilli *istemediğini* söylemişti. Bunu biliyordunuz." Uzun, teatral bir nefes alır, saçlarını eliyle tararken Olivia'ya döner. "Eh, madem buradalar, onları tutmak zorundayız. Merak etme, tatlım. Sana kasten itaatsizlik ettikleri için onlarla sonra konuşurum."

Olivia'nın eğik gözleri, buna hiç inanmadığını gösteriyor. Yumruklarını beline koyuyor. "Pony yok. Size verdiğim *tek* kural buydu. Diğer her şeye izin verdim. *Her şeye*. Tek istediğim şey *yoktu*. *Lanet olsun. Pony.*"

Carter kaşlarını kaldırarak bize bakar, kollarını göğsünde kavuşturur, başını sallar. "Evet. Size söyledi: midilli yok. Bakın, kızgın değiliz, sadece hayal kırıklığına uğradık."

"Oh, lanet olsun..." Olivia eliyle inlemesini bastırıyor ve neredeyse eminim ki, onu sevdiğini, hatta onu *seçtiğini* kendine hatırlatmak için mırıldanıyor. "*Seninle* konuştuğumu çok iyi biliyorsun, Carter Theodore Beckett."

Kollarını ve çenesini düşürdü. Hepimiz nefesimizi tuttuk. "Az önce tam adıyla mı seslendi?" diye fısıldadı Lennon. "Az önce tam adıyla seslendi," diye mırıldandı Jennie.

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," diye mırıldanır Rosie. "Aynı anda hem güzel hem de korkutucu."

"Anladım," diye mırıldanır Cara telefonunun arkasından. "Bu, yıl sonu özet videoma girecek."

Carter kollarını havaya kaldırır. "O sadece bir kez bir yaşına giriyor! Ponylere ihtiyacı var!"

"Bunu hatırlamayacak bile! Ponylere *ih*tiyacı yok!"

"

Bir başka hayret nidası daha duyulur ve Carter, Garrett'ın yanına koşarak Ireland'ın kulaklarını elleriyle kapatır. "Ireland, bebeğim, onu dinleme. Her küçük prensesin midillilere ihtiyacı vardır."

Ireland gözlerini kırıştırarak, başını eğip babasına bakar. Sonra odanın köşesindeki midilli dışkısı yığınına gösterir. "Poooooh." Üçüncü bir hayret nidası duyulur ve Carter alkışlar. "Pooh! Evet, bebeğim! Haklısın! *Bu* çok saçma!" Alnına yüksek sesle bir öpücük kondurur. "Siktir, onu seviyorum." Gururla şişkin göğsüne elini koyar. "Ve onu ben yarattım, bu yüzden kendimi de seviyorum."

Olivia kaşlarını kaldırır. "Onu *sen mi* yarattın?"

"Şey, ben baharatladım..." Adam başını sallayıp *hayır* demek için ağzını açınca durur. "Demek istediğim, o bir yemek olsaydı, ben onu hazırladım, sen de pişirdin."

Olivia'nın kaşı, nedense, daha da yukarı kalkar. Avuç içlerini gözlerine bastırır. "Yapamıyorum bile." Uzaklaşırken, Carter'ı kelimeleri bulmaya çalışırken bırakır.

"*Ollie!* Ben... Ben... Ben sadece senin mütevazı yardımcınım, ama asıl usta senisin!"

Elini kasıklarına götürdü ve Carter, ağzını açmadan önce bile nefesini tuttu.

"Söyleme," diye mırıldanır. "Sakın söyleme." "Veda edebilirsin..."

"Hayır."

"...*buna*."

Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir nefes sesi duyulur ve Olivia ortadan kaybolduğunda Carter, "*Britney'nin Kızları! Toplanın!*" diye bağırır.

Emmett kollarını başının üzerine atar, gövdesini ovuşturur. "Oh, dostum. Çok yorgunum. Gitmeliyim."

Adam Rosie'yi işaret eder. "Buna ihtiyacın vardı, uh... o konuda yardıma ihtiyacın vardı, değil mi?"

Carter'ın bakışları ona yöneldiğinde Garrett panikledi. "*Oh—oh. Sanırım—*" İrlanda'nın poposunu burnuna kaldırdı. "Oh lanet olsun, evet. Kaka yapmış. Gidip onu değiştireyim."

"Gerçekten mi?" Carter kaşlarını çatır. "Pony kakası kokusunun üstüne bile bu kokuyu alabilmen garip. Ver de bakayım."

"Hayır, sorun yok..."

Carter, Garrett'in kucağından kızını alır, poposunu okşadıktan sonra koklar. "Hayır, kaka yok. Kız kıza sohbeti sonra yapabiliriz. Şimdi giyinme zamanı. Ireland'ın misafirleri yakında gelecek."

"Oh, iyi." Bakışlarım onun tişörtüne düşer. Üzerinde kocaman harflerle "*Doğum günü kızının babası*" yazmaktadır. "Giysilerini değiştirdiğine sevindim."

"Evet, smokinimi giymem lazım."

"Senin..." Nefesim kesilir, elimle öksürürüm. "Senin *smokinin* mi?" "Kızım için her zaman en iyi kıyafetlerimi giyerim." Yerden bir çöp torbası alır

yerden alır, içinde bir şeyler arar ve sonra bir kıyafeti göğsüme doğru iter, aynı şeyi diğerlerine de yapar. "Kostüm değişimi! Herkes giyinmeye!"

"Ne..." Kostümümü kaldırıyorum. "Bu lanet olası Patates Kafa mı?"

"Sanırım sadece Bay Patates Kafa olarak biliniyor." "Ben..."

"İrlanda'nın en sevdiği film *Toy Story* ve ona tüm arkadaşlarının geleceğine söz verdim." Omzuma vurur. "O yüzden lanet kostümü giy ve bana en iyi patatesini göster."

"Ben *Bayan* Patates Kafa mıyım?" Garrett yanımda çığlık atar.

"Bekle." Garrett'a işaret ederim. "Biz *evli* miyiz?"

"Mutlu bir şekilde."

"Ama... ama..." Kafamı kaşıyarak Jennie'ye bakıyorum. Şu anda bir dinozor kostümü giyiyor. Neden Rex olmak zorunda ki? Ve Lennon... "Hay *aksi*. Lennon Buzz mu olacak?"

Lennon gözlerime bakarak, kolundaki havalı iletişim cihazını ağzına götürürken göz kırptı. "Yıldız Komutanlığı, beni duyuyor musunuz? Ben Buzz Lightyear. Jaxon sinir krizi geçiriyor, desteğe ihtiyacımız olabilir."

Kostümümü buruşturuyorum, ama kesinlikle ayağımı yere vurmam. "Bu saçmalık. Neden Garrett ve Jennie'yi birlikte eşleştirmedin?"

"Çünkü bu daha komik," diyor Carter basitçe. "Şimdi git giyin."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Peki ya Mitts? O hiçbir şeyden mahrum kalmaktan nefret eder. Ciddi bir FOMO sorunu var. Lennon ve ben kostümlerimizle eve gidersek ve ona bir şey almazsak..."

Carter, pembe düğme burnu olan tüylü pembe bir şapka çıkarır ve lanet olsun, eve gidip onu kimsenin görmediği kadar sevimli bir domuzcuk haline getirmek için sabırsızlanıyorum.

"*Hamm?* Mittens *Hamm* olacak ve ben de bununla kalacağım..."

"Bununla ne?" Garrett yüzüme yaklaşarak sorar. "Boşanmak istiyorsan

, Jaxon, *söyle gitsin!*"

"Zaten seninle evlenmek bile istememiştim!" "Oh, peki, senin ilk tercihin olmadığım için *üzgünüm!*"

Arkamdan kahkaha sesleri geliyor. Omzumun üzerinden bakınca Rosie ve Adam'ı görüyorum, Rosie önde, Adam arkada, ikisi de Slinky Dog kostümü giymişler. Adam kıvrılmış, kahkahalarla gülüyor, Rosie ise gözlerinden yaşları siliyor, tüm vücudu titriyor.

Connor başını eğip arkamdan bakıyor. "Emmett amca?"

"Evet, dostum," Emmett arkamdan fısıldıyor. "Bu... bu benim."

Dönüp onu gördüğümde birden durdum. Giyinmiş Pembe ve beyaz bir cüppe, başına bağlanmış pembe bir şapka ve elinde tuttuğu çoban sopası, sanırım koyun sürüsünü gütmek için, çünkü Dublin, Carter ve Olivia'nın köpeği, ayaklarının dibinde öyle giyinmiş durumda.

Garrett'a yaklaşıyorum, o da bana.

"Merhaba, kocacığım," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. "Merhaba, karıcığım."

Sonra Cara, neredeyse hiç görünmeyen bir kovboy kostümüyle kapıdan içeri dalar, kollarını genişçe açar ve caz parmaklarını gösterir. "Seksi

Woody, bebeğim!"

Connor ılık atarak Cara'ya koşar. "Yeehaw!"

"Kale'de bir kostüm merkezi var," diyor Carter, Adam ve Rosie'ye. "Bazı çocukların kostümü varken diğerklerinin olmaması durumunda, kimsenin kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. Connor oradan bir tane seçebilir."

"Bir saniye durun." Ellerimi aramıza koyarım. "Kale mi *kale* mi?"

"Aman Tanrım, *evet*, Jaxon, bir kale var. Ireland bir prenses. Lütfen ayak uydur." Carter ellerini çırpar. "Tamam, Ireland ve ben hazırlanmamız gerekiyor. Sizler parti odasında bekleyin ve gelen konukları karşılayın." Saatine bakar. "Gösteriye yirmi dakika var."

Lennon, parti odasına doğru ilerlerken yanıma sokulur. "O da *gösteri zamanı* dediğı için sen de gergin misin?"

"Çok." Ona bakarım, yüzümde bir gülümseme belirir. Kostümüyle çok komik görünüyor, ama patates kostümümle beni görünce sırtınca, öne uzanıp kaskının vizörünü kapatırım.

O, vizörü tekrar açar ve karate hareketi ile bileğimi vurur, sonra Mr. Potato Head kulaklarımdan birini tutup beni kendine doğru çeker. "Kaskıma bir daha dokunursan, yüzündeki her bir özelliğı tek tek koparıyorum." Beni kendine doğru çeker. "Tek. Tek. *Tek*."

O benden uzaklaşmaya çalışırken, ben sırtarak kanadının ucunu yakaladım. Onu bana doğru çekerek, ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Patatesime şükürler olsun. Senin tavır sorunlarını yakalamayı sevdiğimi biliyorsun. Şu anda çok sertim ve sen bunu bile anlayamıyorsun."

Kanadını elimden çekip, bana bakabilmek için geriye doğru yürüdü. "Buzz Lightyear kostümüm Jaxon'ı sertleştiriyor, az önce söyledi!"

Lanet olsun. Onu sevmediğimi sevmediğim için kendimden nefret ediyorum.

Oda insanlarla dolmaya başladığında, ben de odada dolaşarak kendimi meşgul ediyorum. Dekorasyon muhteşem ve özenle hazırlanmış, ama Cara kendi etkinlik planlama şirketini işletiyor ve her şeyi bizzat kendisi ayarlamış, çünkü yeğenin doğum günü partisinde

dedi.

Kalenin önünde duruyorum. Pembe ve mor renkli, iki katlı bir kale. Yanında, top havuzuna açılan dev bir kaydırağı olan çılgın bir zıplama evi var. Islık çalarak, alt kısmına yapıştırılmış uyarı etiketine yaklaşıyorum. *Önerilen ağırlık limiti kullanıcı başına 200 pound.* Kahretsin.

Garrett elinde içkisiyle yanıma yaklaşır. Etiketin alt kısmını gösterir. "Toplam ağırlık sınırı 1200 pound."

"Hm. İlginç. Daha önce kontrol ediyordun?"

Omuzlarını silkiyor. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. O kadar patatesin altında anlamak zor. "Belki bakıyordum, belki de bakmıyordum." İçkisini ağzına götürüyor. "Bahse girerim Carter bu konuda ilk yetişkin olan kişidir."

Ona bu saçma bahsi kabul etmeyeceğimi söylemek üzereyim - tabii ki Carter olacaktır - ama arkamızda odada çığlıklar ve kıkırdamalar yükselir, Second Chance Home'dan gelen çocuklar odayı doldurur. Küçük Lily, hepsi koşarak uzaklaşırken geride kalan son kişidir, uzun kahverengi saçlarını parmaklarıyla sinirli bir şekilde kıvrır, ayakları üzerinde yerinde duramaz.

Sonra Adam onun adını çağırır ve Lily'nin yüzü ıslı ıslı olur, odanın karşısına koşar ve Adam'ın kollarına atlayana kadar durmaz. Rosie'yi istemeden önce Adam'ın boynuna sıkıca sarılır ve ben üçünün yere çöküp grup kucaklaşmasını izlerim, Connor da koşarak gelir ve onların üzerine atlar.

"Çok tatlılar," diyor Garrett.

"Evet." Burnumu çekiyorum. "Sanırım."

"Carter'a söyleme, ama Axel'in annesiyle flört ettiğinden eminim." Odanın diğer ucundaki genel müdürümüzü işaret ediyor, ki o da kesinlikle, yüzde yüz Holly Beckett ile flört ediyor. Holly ne yapacağını bilememiş gibi görünüyor. Sadece gülüyor, sesi biraz tiz ve neredeyse histerik. "Jennie şimdiden burnunu sokmaya başladı. Axel'i gelecek ay stüdyosunun açılışına davet etti. Orada dans etmek isteyeceği biri olursa diye, çiftler için kısa bir dans dersi vereceğini söyledi." Garrett burnunu çeker. "Gözleri hemen Holly'ye kaydı."

"Ona iyi şanslar." Elimi uzattım ve Garrett içkisini elime koydu. Yudumladım, şaşırmadım ama yine de alkol olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Jennie içki içmez, bu yüzden Garrett onun yanındayken içki içmeyi sevmez. İçeceği geri veriyorum. "Carter sinekler bokun üzerine üşüşür gibi üzerine atlayacaktır."

"Tanrım," diye mırıldanır Jennie, bize katılır. "İçkileri paylaşıyor musunuz? Siz ikiniz gerçekten yaşlı bir evli çift gibisiniz, değil mi?"

Onları bırakıyorum, ama önce Jennie'nin omzuna hafifçe vurup Rosie'nin yanına gidiyorum. Rosie tek başına oturmuş, Adam, Connor ve Lily'nin kostüm seçmelerine yardım eden Adam'ı izliyor. Adam'ın Lily'ye prenses kostümünü giydirip, saçlarını omzunun üzerinden çekerek arkada bağlamasını izliyor. Rosie burnunu çekiyor, gülümsemesi hem çok güzel hem de yürek burkan.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, yanına dokunarak.

"Gerçekten, gerçekten seviyorum." Alt dudağını ısırır. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Her zaman."

"Dün PRIDE eğitimimizi geçtik. Artık resmi olarak koruyucu ebeveyn olmaya hak kazandık." Gözyaşı düşer düşmez onu siler. "Onu eve getirmek için sabırsızlanıyorum. Umarım ona iyi davranırız."

"Bu harika, Rosie." Kolumu omzuna attım. "Sizin adınıza çok heyecanlıyım. Elbette ona iyi davranacaksınız. *Harika bir iş çıkaracaksınız. Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız.*"

Beni nazikçe sıkıyor. "Teşekkürler, Jaxon."

Arkanıza yaslanıp, diğerlerinden biraz daha yüksek bir kahkaha duyduğumda, bakışlarım odayı tarar ve Lennon'ı bulur. Etrafında Buzz Lightyear'a hayran bir grup çocuk toplanmıştır ve o da bu rolü gerçekten benimsemiş, bir grup uzaylı oyuncaklarını yenmeye çalışan bir gösteri sergilemektedir.

Rosie omzuma hafifçe dokunuyor. "Ya sen?"

Lennon havada bir uzaylı oyuncağını judo hareketi ile yere sererken gülümsüyorum. "Bana ne olacak?"

"Onu tutmayı düşünüyor muşsun gibi görünüyorsun, hepsi bu."

Kalbim hızla atıyor, yanaklarım kızarıyor. "Seks harika ve Mimi'nin ünlü tarifleri daha da harika."

"Mhmm."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece... Birine karşı hislerin olduğunu itiraf etmekten korkma."

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum!" Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor ve yaşlı bir çift bize dönüp bakıyor. Sesimi alçaltıyorum. "Yani, tabii ki o harika birisi. Fantastik. Dürüst olmak gerekirse? O en iyisi. Onunla birlikte olmayı gerçekten seviyorum ve ağladığında çok üzülüyorum. Yani, evet, onu önemsiyorum. Ama ona karşı romantik *hislerim* yok. Anlamadığım bir şey varsa, o da hislerdir. Soğuk algınlığı? Her zaman. Grip? Aralık ayında çok kötü geçirdim. Ama hisler? Hayır. Benim için değil."

Rosie gülümsedi ve koluma hafifçe vurdu. "Tamam, Jaxon."

Ona susmasını söylemek üzereyim ki, hoparlörden bir cızırtı duyulur ve odada yumuşak bir ses yankılanır.

"Affedersiniz." Carter'ın eski arkadaşı Hank, mikrofonu eline alıp gülümseyerek konuşmaya başlar. Olivia'nın elini sıkıca tutar. "Olivia burada halka açık konuşmalardan pek hoşlanmaz, bu onun kocasının uzmanlık alanıdır, bu yüzden onun yerine konuşmayı ben üstlendim. Ne de olsa ben körüm, bu yüzden sizleri göremem. Kahretsin, burada sadece beş kişi olduğunuzu kendime söylüyorum, ama Carter'ın kızının ilk doğum günü partisine tüm varlığını koymadığını bilmeme rağmen."

Evet, o Hank. Seksenli yaşlarının ortasında, bahsettiğim gibi kör ve büyükanmem dışında tanıdığım en havalı yaşlı insan. Ama şu anda onunla bir sorunum var ve bu sorun, bizim gibi kostüm giymek zorunda kalmak yerine, teknik olarak akraba olmasalar da, *doğum günü kızının büyükbabası* yazan bir tişört giymesi.

Hank soluna doğru işaret ediyor. "Herkes kapıdan çekilip buraya toplansa..."

Olivia kulağına fısıldadı.

"Ah, pardon." Ellerini değiştirip sağa doğru işaret eder. "*Buraya* toplanın. Doğum günü kızı görkemli girişini yapmak için hazır."

"Görkemli giriş mi?" Olivia yanıma gelince kulağına fısıldarım. Gergin ve yaprak gibi titriyor. "Carter'a görkemli bir giriş mi yaptın?"

"Jaxon, son dört aydır neler yaşadığımı bilmek bile istemezsin. Aile planları nedeniyle birkaç kişi son dakikada iptal etti

Çünkü Paskalya bu yıl erken, ve bu sabah Carter'ı yatak odasında Ireland'a bu konuda moral verirken yakaladım. Ona ne dediğini bilmek ister misin?" Yaklaşarak, gözlerini kocaman açtı. "'Bu senin ayın, İsa'nın değil. Kimsenin bunu senden almasına izin verme."

"Tanrım," diye mırıldandım. "O deli."

Çıldırılmış olması onun işareti olmalı, çünkü aniden ışıklar söndü. Karanlıkta kaldık, odada fısıltılar yayıldı ve *sonra - neden olmasın ki* - bir spot ışığı yandı.

"Korkuyorum," diye mırıldanır Lennon, dirseğini sıkıca tutarak.

"Hepimiz korkuyoruz Len," diye mırıldanır Emmett, gözleri kapılara sabitlenmiş. "Hepimiz korkuyoruz."

Kapılar açılır ve dört gün önce Carter'ın Amazon sepetine eklediğini gördüğüm sis makinesinden kalın duman bulutları odaya doluyor. Stevie Wonder'ın "Isn't She Lovely" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlar ve dumandan, bu hayatta göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara belirir: Siyah kadife smokin giymiş Carter, balo elbisesi giymiş, koyu renk buklelerini ta süsleyen kızını odaya getirir ve...

Lanet olası bir midilliye biniyor.

Oda hayret ve dehşet dolu nefeslerle doluyor, kimse ne olduğunu bilmiyor. Carter hayret dolu olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, çünkü konuklara el sallarken, *teşekkür ederim, çok teşekkür ederim* diyerek, hatta kalabalığa öpücükler göndererek İrlanda ve midillisini daire şeklinde gezdirirken yüzünde son derece hayalî bir gururlu gülümseme var.

"Onun neler yapabileceğini bildiğimi sanıyordum," diye mırıldanıyorum.

"Bu konuda onunla tartıştım," diyor Olivia. "Dedim ki, 'Giriş şarkıları düşünler içindir, Carter. ' Ne dedi biliyor musun?"

"Bilmek istediğimden emin değilim," diye mırıldanıyor Adam.

"Kanatlarımı kırpma, Olivia. Bu özgür kuşun uçmasını engelleyemezsin."

Garrett elini ağzına götürür. "Tanrı aşkına." "Emmett," diye seslenir Carter, parmaklarını şıklatarak ona işaret eder ve İrlanda'yı midilliden indirir.

Emmett koşarak gelir ve Carter, midilli dizginlerini onun habersiz ellerine tutuşturur. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Pony'yi sürüklerken fısıldayarak bağıırır. "Onu eve götürebilir miyiz?" Cara, dudaklarını bükerek sorar. "Sen..." Başını sallar. "Hayır."

"Sikini yalayacağım."

"Tamam."

O ciddi mi diye soramadan müzik değişir, sanki tek gereken onun istediği her şeyi yapması için oral seks vaadiymiş gibi. Carter, Tim McGraw'un "My Little Girl" şarkısını söylerken Ireland'ı göğsüne bastırıp odada yavaşça döndürürken, odadaki tüm kadınlar "aww" diye hayranlık çığlıkları atar ve eriyip giderler.

Olivia ilk ağlayan olur, ki bu hiç de şaşırtıcı değildir. Küstahlığının altında çok fazla duygu saklar. Jennie ve Rosie iki saniye sonra onu takip eder, Carter şarkıya eşlik ederken birbirlerine sarılırlar ve sözleri Ireland'ın şakağına bastırırlar. Sırada Garrett vardır ve Garrett başladığında Cara ve Lennon da onu takip eder, hıçkırıqlarla boğulurlar.

Adam gömleğini yukarı çekip gözlerini siler. "Siktir, dostum. Ne oluyor lan?"

Emmett burnunu çeker, sonra öksürür ve gözlerini kırptığında iki damla gözyaşı yanaklarından akar. Gözlerini ön koluyla siler ve beni işaret eder. "Bunu görmüyormuş gibi davranma, Riley!"

Oh, görüyorum tabii ki. Carter'ın kızına gülümsediğini, gözlerinde kendi gözyaşlarının parladığını görüyorum. Kızının buklelerini düzelttiğini, dudaklarını kızının alına bastırdığını görüyorum. Kızının başını çenesinin altına soktuğunu, onu göğsüne sıkıca sarıp, "Nasıl bu kadar şanslı oldum?" diye fısıldadığını görüyorum.

Boğazım sıkışıyor. Gözlerim yanıyor. Burnum buruşuyor ve yanaklarıma garip bir his geliyor. Parmaklarımı yanaklarıma götürüyorum ve ıslak olduklarını görünce iç çekiyorum.

Yukarı bakıyorum ve herkesin gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

"Bana bakmayın!" diye bağııyorum, yanaklarımı siliyorum.

"İstersem ağlarım

!

Olivia ilk olarak bana sarılır ve diğerleri de diğerleri de onu takip ediyor. Aniden, dokuzumuz bir araya toplanmış, ilk doğum günü partisinde ağlıyoruz.

Başka hiçbir şey ters gidemezdi.

BÖLÜM 18
BUNU
KORKULACAK
ŞEYLER LİSTEME
EKLEYİN
JAXON

"ORADA. TAM ORADA."

Cara uzaktan kumandayı televizyona doğrultarak partinin kaydını duraklatır. Kollarını göğsünde kavuşturur ve Carter, Adam, Emmett, Garrett ve benim omuz omuza sıkıştığımız Carter ve Olivia'nın oturma odasındaki kanepenin önünde yavaşça ileri geri yürür. Durur, ağzını açar, sonra hemen kapatır. Başını sallar ve yürümeye devam eder. Sessizlik içinde tüylerim diken diken olur, cezamızı beklerim. Ayakları önümde durur ve ben gerilirim.

"Neden bir şey olduğunda *hep* siz beşiniz olursunuz?"

Televizyonu işaret ediyor ve ben duraklatılmış sahneye bakarak ürperiyorum.

Ben, çılgılık atarak, başım önde kaydırdan aşağı dalıyorum. Adam, yan taraftan dışarı çıkıp özgürlüğüne kavuşmaya çalışıyor. Garrett, yarısı dışarıda, Emmett'in kolu başını sarmış, kendini kurtarmak için onu geri çekiyor. Ve Carter, hızla sönmekte olan şişme evin ortasında diz çökmüş, yüzünde saf bir dehşet ifadesi, bir elinde çikolatalı kek tabağı, diğer elinde çatal, ağzında "*oops*" demek üzere.

Evet, biz buyuz. Eminim nasıl bu hale geldiğimizi merak ediyorsunuzdur. "Bu *senin* hatan," diye Adam yanımda homurdanıyor.

"*Benim* hatam mı?" Omzuna itiyorum. "En son sen tırmandın

."

Adam dönüp Garrett'ı itti. "Sen çok uzun sürdün."

"Ben daha yeni bindim!" diye bağıır Garrett. "Sadece beş dakika falan bindim! En fazla on dakika!"

"Kesin şunu!" Emmett bağıırıyor. "Carter'ın suçu! Çatalı getiren oydu!"

"Oh, peki, eğlenmek ve pastamı yemek istediğim için *özür dilerim!*"

"Pastanı hem alıp hem de yiyemezsin!" Emmett ona bağıırır

"Bu ne demek oluyor?" diye bağıırır Carter, kollarını sallayarak.

"Bu deyimi hiç anlamadım! Ve tahmin et ne oldu? Pastamı yedim!"

"Bu, zıplama evine *atlayıp* lanet olası keskin çatalla lanet olası pastanı yiyemeyeceğin anlamına geliyor!"

Beşimiz ayağa fırlayıp bağıırarak itişip kakışıyoruz, ta ki bir kükreme bizi susturana kadar.

"Yeter!"

Olivia'ya göz kırpmıyorum. Bu kadar minik birinden böyle bir ses çıkmış olamaz. Gözlerini bana dikip, bunu yüksek sesle söylemem için bana meydan okuyor. Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Bilmeliydim. *Çocuklar* için düzenlenen bir partide, en büyük *çocukların* sorun çıkaracağını bilmeliydim. Sadece bu sorunun şişme evin patlaması olacağını düşünmemiştim. Yani, lanet olsun, üzerinde açıkça yazıyordu, kişi başına ağırlık limiti 90 kilo."

"Ama Ollie!" Carter itiraz ediyor. "Hesapladık!"

"Toplam ağırlık sınırı 1200 pounddu," diye açıklıyor Emmett.

"Bizim toplam ağırlığımız 1197 pounddu!" Ona telefonumdaki hesap makinesini gösteririm, hala toplam ağırlığımızı gösteriyor.

Garrett heyecanla başını sallar. "Üç pound boşluk var!"

Adam omuz silkiyor. "Eğer bir şey varsa, bu üreticinin hatasıdır..." Olivia'nın ifadesini görünce ağzını kapatıyor ve gözlerini kocaman açıyor. "Duydum. Ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun ne kadar saçma olduğunu anladım." Başını eğiyor. "Kendimden çok hayal kırıklığına uğradım."

Arkamızda, diğer kızlar kıkırdarak öksürüklerle çabucak saklanırlar.

"Evet, şey," Olivia başlar ve Carter'ın tipik teatral tavrının bir izini mi algılıyorum? "Bundan kurtulabilecek miyim, bilmiyorum. Sadece her şeyin mükemmel olmasını istedim ve..." Sesi kesilir, elleriyle ağlar ve kızlar etrafına koşar. "Sadece, Jennie'nin dans stüdyosu birkaç hafta sonra açılacak ve şimdi böyle bir olayın tekrarlanmasından korkuyorum ve..." Bir kez daha hıçkırır ve kızlar sırtını okşayarak bize sert bakışlar atarlar. "Tanrım, kızlarla Sonora Château'da üç gece kalmak gerçekten iyi gelirdi."

"Evet!" Carter ellerini çırpır. "Harika bir fikir! Bunu kesinlikle gerçekleştirebiliriz, değil mi çocuklar?"

Dördümüz de *tamamen* ve *Kesinlikle, siz bayanlar bunu hak ediyorsunuz.*

"Teşekkürler. Bu gerçekten çok hoş olur." Olivia burnunu çeker, gözlerindeki gözyaşlarını siler ve gülümser. "Tamam, içki içmeye hazırım."

"Sanki benimle oynadılar gibi hissediyorum," diye erkeklere söyleniyorum, kızlar için içecek ve atıştırmalık hazırlamak üzere mutfağa giderken.

"Olivia bizi parmağında oynattı," diye mırıldanır Emmett.

"Hayır." Carter odanın diğer ucundaki Olivia'ya bakar ve başını eğirir. "Sence?"

"Dostum, o geri tepmeyi gördün mü?" Gözlerimi işaret ettim. "Sen İrlanda ile dans ederken kendime gelmem daha uzun sürdü."

"Hay aksi." Yumruklarını beline koyup sırtarak, "Oyunculuk yeteneğim ona da bulaşmış olmalı."

Cebimde telefonum titredi, onu çıkardım.

TİDBİT

Bana bir latte yapar mısın lütfen? Birinin bütün gece uyanık kalıp sana kötü çocuk olduğun için bir ders vermesi gerekiyor.

Telefonumu bir kenara itip, kiler dolabını açtım ve latte yapmak için gerekli malzemeleri çıkardım. Carter'da benim gibi çeşitli aromalı şuruplar yoktu, sadece vanilya vardı, o yüzden bununla idare etmek zorundaydık.

"Demek Lennon gerçekten taşınıyor, ha?" Garrett, yanımda Jennie için çay demlerken sorar. "İki ay geçtiğine göre, bu '*sadece sevişiyoruz*' aşamasını çoktan geçtin diye düşünmüştüm."

Emmett burun kıvrır. "Daha fazla zamana ihtiyacı var."

"Ona biraz zaman tanı," diyor Adam. "Bu konuda yeni." "Ha?" Ben bakıyorum onlara bakarım. "Ne ne ne konuşuyorsunuz konuşuyorsunuz"

konuşuyorsunuz?"

"Lennon," diye fısıldıyor Carter. "Çünkü ona aşıksın." "Ne? Hayır, ben..." Kafamı sallıyorum. "Bir dakika. Taşınmak mı?"

Garrett kaşlarını kaldırır, sonra başını oturma odasına doğru eğirir. Kızlar kanepede birbirlerine sokulmuş, Lennon ortada, telefonunda bir şey gösteriyor. "Haftaya birkaç daireye bakacak. Şimdi kızlara gösteriyor."

"Ne?" Kendimi durduramadan, ayaklarım beni odanın diğer tarafına götürüyor. Kanepenin arkasına eğilip, Lennon'ın buklelerini omzunun üzerinden çekerek araya sıkışıyorum. "Ne bakıyoruz?"

Bana dönüyor ve bu yakınlık beni şaşırtıyor. Onu neredeyse her gece böyle görüyorum, ama diğer insanların önünde ona dokunmak, ağzına o kadar yakın olmak ki dilimde onun tadını neredeyse hissedebiliyorum, herkesin onun bana baktığında gözlerinin dans edişini görmesine izin vermek, benim ona baktığımda benim gözlerimin yaptığı gibi. Bunda gerçek, ham ve savunmasız hissettiren bir şey var. Korkutucu. Dudaklarımı yalıyorum, ellerim titriyor, son bir santim daha yaklaşıp, bu sabah oturma odamın penceresine yaslanmışken onu son kez tattığımdan beri düşündüğüm öpücüğü çalma dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum.

"Len bize gelecek hafta göreceği daireleri gösteriyor," diyor Jennie.

"Biz de onunla gideceğiz," diye ekliyor Olivia, Cara ise bana gülümsüyor ve sanki beni inceliyormuş gibi başını eğiyor.

"Öyle mi? Bir bakayım."

Lennon iç çekerek ekranını bana gösterir ve bir dizi fotoğrafı hızla çevirir.

"Dur." Elini itip iki fotoğraf geri dönüyorum ve tsk. "Ah.

Tam düşündüğüm gibi. Formika tezgahlar. Sonraki."

Gözlerini devirir ama ikinci seçeneği bana gösterir. "Pencerenin altındaki duvarda çatlak var."

Dudaklarını büzerek üçüncü seçeneğe geçer.

"Eminim bu zeminler eskiden beyazdı."

Dördüncü seçenek, görünüşe göre en sevdiği. Ve bu... onun için mükemmel. Aydınlık ve ferah, uzaktaki dağların manzarası var. Küçük bir çalışma odası, küçük bir balkon, yeni bir mutfak ve güvenli bir küçük mahalle.

Ama benimle yaşamakta ne sorun var ki?

"Len, dalga mı geçiyorsun? Orası neredeyse başka bir şehir. Ve biliyor musun?" Ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum. "Evet, kesinlikle aynı yer. Orada yaşayan birini tanıyorum. Su basıncının *berbat* olduğunu söylemişlerdi. Günlük hayatlarını gerçekten mahvediyormuş."

"Su basıncı berbatmış," diye mırıldanır Rosie yavaşça, ama ben Lennon'ın kısılmış gözlerinden bakışlarımı ayıramıyorum.

"Ne oluyor sana?" diye sorar Olivia.

Jennie başını eğiyor. "Evet, hepsi harika, ama sen hepsinde bir sorun buluyorsun."

"Evet, Jaxon," diye mırıldanır Cara. "Sanki... Lennon'ın taşınmasını istemiyormuşsun gibi."

"Pssshhh. Bu... " Yutkunuyorum. Boğazım hep bu kadar kaşınır mıydı? "Doğru değil."

"O hep böyle yapar. Neden iyi bir seçim olmadığını gösteren bir neden bulur. Geçen hafta bana bir neden bile söylemedi, sadece yanımdan geçerken dizüstü bilgisayarımı kapattı ve 'Hayır' dedi."

"Neden Lennon'ın taşınmasını istemiyorsun?" diye sordu Cara.

Nabzım hızlanıyor ve kalbim düzensiz bir ritimle atıyor. Adrenalin damarlarımdan bacaklarıma doğru akıyor, onlara hareket etmeleri, koşmaları için yalvarıyor. "Orası... orası... Kötü bir bölgedeydi."

"Neden taşınmasını istemiyorsun?" Cara tekrar soruyor, ama bu sefer daha yumuşak, meraklı bir sesle, ve herkesin bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Bu, kendi içinde hissettiğin hayal kırıklığı kadar ağır, ama keder kadar ağır değil. İkisini birleştirdiğinde her şey gerçekten berbat hale geliyor.

Kulağımda kan gürültüsü, öfkeli, şiddetli bir ses, nefes almaya çalışan kızıl saçlı çocuğun anısı ve onu kurtarmak için çok geç kalan on iki yaşındaki arkadaşının çığlıkları dışında her şeyi bastırıyor.

Lennon'ın bakışlarında bir değişiklik olur, yumuşar. Belki de anlayış. Empati. "Jaxon," diye fısıldar, ve bu ses

O, benim elimle hayatı için yalvarırken, hayatının çoktan elinden kayıp gittiğini düşündüğü Ocak ayında olduğu gibi. Elimi kendi eliyle kapattı, hiç hak etmediğim nazik bir dokunuşla, ama ben elimi çekip geriye doğru çekildim.

Ama onun gözlerindeki acı, her şeyi kesinleştirir, ağzımdan hiç söylemek istemediğim sözleri dökülür, her birinde takılsam bile.

"Eğer taşınırsan... Yapamazsın, çünkü... Çünkü ben... Ben... Ben... Burada benimle olmazsan seni kurtaramam."

Tanrım, bu sözler çok acı verici. Paslı bir bıçak gibi ciğerlerimi parçalıyor, asit gibi yakıyor ve ben göğsümü sıkıca tutuyorum, acıyı, anıları yok etmek için çaresizce.

Lennon'ın alnı kırışır ve kanepeden kalkar, yavaşça bana doğru yürür. "Buradayım, Jaxon. Ben iyiyim."

Başımı sallıyorum, parmaklarım şakaklarımda baş ağrısı gibi yankılanan anıları bastırmaya çalışıyor. "Ama iyi değildin. EpiPen'in çok uzaktaydı ve sen... sen..."

Bir el omzuma konar ve hafifçe sıkar. "Hey," der Garrett yumuşak ama kararlı bir sesle. "Biz buradayız. Ne oluyor?"

Ve bu kadarı yeterli. Çok uzun zamandır peşinde olduğum o çevrelenmiş hissi. O aile hissi. Soracak kadar önemseyen biri.

"Arka taraftaki ormanda oynuyorduk. Sadece... sadece iki dakikalık yürüme mesafesiydi. Bryce EpiPen'ini unutmuştu ve... o... Ben arıyı bile görmedim, her şey çok hızlı oldu."

"Oh, Jaxon." Lennon önümde durur, ama görüntüsü bulanıktır. Onu net göremiyorum ve bundan nefret ediyorum; onun kadar güzel birini daha önce hiç görmedim. Sıcak eller yanaklarımı okşar ve başparmakları gözlerimin altını okşadığında ağladığımı fark ederim.

"Oradaydı. *Tam orada*, mutfak tezgahında, arka kapının hemen yanında. Koşabildiğim kadar hızlı koştum ama ben..." Sesim çatladı, ya da belki de göğsüm, ortadan ikiye bölündü, her bir kalp ağrısı dışarı döküldü, büyükannemin her zaman söylediği gibi. "Yeterince hızlı değildim."

Hissetmem gereken şey bu mu? Her gün seni seçen insanlardan oluşan, sıfırdan kurulmuş bir ailenin parçası olmak?

Çünkü bir an burada duruyorum, bir an sonra ise beni desteklemek zorunda olmayan ama yine de desteklemeyi seçen dokuz kişi tarafından kucaklanıyorum.

Ve bu, kaybetmekten korktuğum, şaşırtıcı ve güçlü bir duygu.

BÖLÜM 19 UMUT, KRAMP VE

HOLYFUCKITSYOURDR AGONDILDO

LENNON

Hiç, "İşte bu!" diye düşündüğünüz anlar olur mu? Her şeyin değiştiği anlar? Bazen bir gün, bir hafta veya bir ay olabilir. Bazen tek bir an, dünyanın dönmeyi bıraktığı ve her şeyi olduğu gibi kabul etmenizi, hatırlamanızı sağlayan bir an olabilir, çünkü hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktır. Bu, ortadan bir çizgi çekip kesin olarak "Bu önceki hayatımdı, bu ise sonraki hayatım" diyebileceğiniz bir andır.

Sanırım, Ryne'nin yemek salonundaki hoparlörlerden garsona ne kadar iyi bir kız olduğunu söylediğini duyduğumdan beri bu tür anlar yaşıyorum. Bu, resmi olarak *öncesini* belirleyen ilk çizgiydi.

Bazı insanlar *geçmiş*i unutmak ister. Ama ben istemiyorum. Hayallerimin sürekli küçümsenmesinin, herhangi bir şeye karşı çıktığımda aşağılanmanın, istediğim bir şey için biraz zorlandığımda hissettiğim duyguları unutmak istemiyorum. Sessiz muameleyi, göz devirmeyi ve genel olarak, birinin benim tavrımı tolere ettiği için minnettar olmam gerektiğini hissettirilmesini unutmak istemiyorum.

Ryne'nin bana davranışını hatırlamak istiyorum ve her gün kendime, onun bana verdiği her şeyden çok daha fazlasını hak ettiğimi hatırlatmak istiyorum. Bundan daha azını kabul etmeyeceğim.

Yol boyunca küçük anların tadını çıkarmak istiyorum, yeni bir değişimin, yeni *bir sonrasının* başlangıcını işaret eden kumdaki küçük çizgilerin. Jaxon'ın balayımda bana yıldızları gösterdiği anlar. Jaxon'ın, benim izlediğimi bilmeden evini fındık güvenli hale getirdiği anlar. Dünyanın en karmaşık espresso makinesiyle en sevdiğim kahveleri nasıl yapacağımı anlatan el yazısı bir rehber, gerçek Timbits yiyemediğim için Timbit mısır gevreği, Sevgililer Günü'nde en sevdiğim çiçekler, duşta ekstra raf alanı, ısıtmanın açılması ve mutfakta bir basamak tabure.

Samimi, kırık bir itiraf, bir kişinin kalp ağrısının tüm grubun kalp ağrısı haline geldiği bir itiraf.

Tek başına önemsiz olan küçük anlar, yavaş yavaş ortadan bir çizgi çizer ve size her zaman hayalini kurduğunuz, hak ettiğiniz şeyi verir.

Bu sabah mutfak adasında durup, parlak ve taze pembe lale buketine bakarken aklıma gelen şey bu.

Onun bunu yaptığını hiç görmedim. Eskileri atıp yenilerini koyduğunu. Ve Tanrı biliyor ki, adam her zaman onların oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi davranıyor. Ama her hafta, eskiler ilk solma belirtisini gösterir göstermez, her zaman yepyeni bir vazoda ortaya çıkıyorlar. Bugün, beyaz ve turuncu boyalı seramik bir kedi pençesi var, sanki Mittens'in kendisi bana en sevdiğim çiçekleri hediye ediyor gibi.

Birkaç adım daha ilerleyip espresso makinesinin önünde duruyorum, beni bekleyen içeceğe bakıyorum, yanında bir kase Lucky Charms ve bir karton süt, kaşığımın yanında da çikolataya batırılmış tek bir ekstra büyük Sour Key var.

Ve o çizgi biraz daha uzanıyor.

Mısır gevreğimi oturma odasına götürüyorum, kanepede baygın halde yatan Jaxon'ın yanında duruyorum, Mittens kolunun kıvrımına sokulmuş durumda. İrlanda'nın doğum gününden birkaç gün sonra onlara aldığım tişörtleri giyiyorlar. Mittens'in tişörtünde *"BABAM DILF'TİR"* yazıyor, Jaxon'inkinde ise sadece *"DILF"* yazıyor. Ayrıca, onun için yaptırdığım, pembe renkle *"YEREL KEDİ BABALARINI DESTEKLEYİN"* yazan beyzbol şapkasını da takıyor. Bu belki de en sevdiğim

görüntü, bu yüzden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum ve hemen Mittens'ın Instagram sayfasına yüklüyorum. Bunu bir sonraki maç günü için de saklayacağım, Vipers'ın sayfasında maç günü kıyafetinin yanında yayınlayacağım ve hayranlardan en sevdikleri kıyafeti seçmelerini isteyeceğim.

Onu neşelendirmek için her şeyi yaptım. Aslında üzgün olduğu kadar sessiz olduğu için üzülyorum. Bir hafta önce Bryce'ı anlattığından beri seks yapmadık, ama benimle geçirdiği zaman azalmadı. Hala geceleri kanepede yanıma uzanıyor ya da ben yemek yaparken omzuma yaslanıyor. Banyoda hazırlanırken beni izliyor, onu güldürebilecek her şeyi anlatırken gözleri bana kilitli. Genelde birkaç gülücük koparıyorum, o da bakışlarını kaçırıp saklamaya çalışsa da.

İki gece önce Florida'da, maçtan sonra benim otel odama bile geldi. Arkadaşlarıyla dışarı çıkmak istemiyordu, bu yüzden benimle takılabilir mi diye sordu. Yirmi dakika sonra, diğer çocuklar da pizza ve atıştırmalıklarla gelip bizimle kalmak istediklerini söylediler. İlk Britney's Bitches toplantısına katıldım ve Carter'ın büyük at kuyruğu fiyaskosunu çözmesine ve Olivia'nın sevgisini geri kazanmasına yardım ettim. Jaxon gece yarısı kapıdan çıkan son kişiydi ve o kadar uzun süre tereddüt etti ki, yalnız kalmak istemiyorsa geceyi burada geçirmek isteyip istemediğini sormak üzereydim. Ama sonra ensesini ovuşturdu, bana son bir kez baktı ve *"Bu gece için teşekkürler tatlım"* diye fısıldadı.

Onun zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Jaxon kolayca paylaştan biri değildir ve Bryce hakkındaki hikayeyi anlatırken tökezleyerek, bize kaybettiği şeyi anlamamız için yeterli olan en az bilgiyi vererek, kelimeleri bir araya getirmemiz gereken bir yapboz parçaları gibi parçalara ayırarak, onun bu anıyı bastırmak için çok uğraştığını anlamak zor değil. Şimdi o anı yeniden yaşıyor, acıyla yeniden başa çıkmaya çalışıyor ve ben oturup, bana her şeyi anlatmaya hazır olana kadar beklemem gerekiyor. Tabii hazır olacaksa.

Bunun ötesinde, Bryce'ı anlatmaya çalışırken gösterdiği duygulardan utandığını hissediyorum, dokuzumuz onun etrafında toplanıp onu kollarımıza aldığımızda, ama utanacak hiçbir şeyi yok. Arkadaşlar seni desteklemeli. İyi arkadaşlar omuzlarından yükü alır ve kendi omuzlarına yükler

sadece nefes almanıza yardımcı olmak için. Jaxon'ın arkadaşları da böyle.

Tüm bunları, bu hafta daire görüşmelerimi iptal etmemi haklı çıkarmak için kendime söyledim, ama gerçek şu anda gülümsediğim şey. Bir adam ve kedisi, kırık kalbimi bilinçli olmadan iyileştirdiler.

Dizimle onun uyluğuna hafifçe vurup, mısır gevreğimi kaşıklamaya devam ediyorum. Hareket etmediğinde, ayağımı kaldırıp, eşofmanının önündeki şişkinliğe hafifçe vuruyorum.

Gözleri birden açılır ve birden oturur, Mittens'ı yere düşürür. "Uyandım! Sevişiyor muyuz?"

"Hayal kur, sikik herif. Neden uyuyorsun ki? Saat neredeyse on bir."

Uykulu gözlerini ovuşturur, güneş ışığında yeşil ve altın rengi benekler dans eder. "Şey, çünkü bu sabah saat ikide indiğimiz için, seni almak için erken kalktım..." Dudaklarını birbirine bastırır.

Kaşlarımı kaldırırım.

"Neyimi?" "Hiçbir şey."

"Tamam, çünkü bir an için her hafta tezgâhın üzerine konan lale buketinin sorumlusu olduğunu itiraf edeceğini sandım."

Jaxon ayağa kalkar ve pantolonundaki penisini düzeltir. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii. Hiçbir zaman bilmezsin. Ne kadar da uygun."

"Hayat tamamen kolaylıklar üzerine kurulu, tatlım. Mesela şu anda, asla külot giymediğin o minicik şortunu giyiyorsun ve Magic Mike" — pantolonundaki çadırı işaret ediyor — "merhaba demek için can atıyor. Kolaylık, değil mi?"

"Mmm." Kasemi dudaklarıma götürüp sütü içiyorum. Bitirdiğimde, onun eşofmanının bel kısmını çekip, beni gördüğüne her zamanki gibi mutlu olan Magic Mike'a bakıyorum. "Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum, sonra bel kısmını yerine geri çekiyorum. "Yapamam. Adet dönemindeyim."

"Ne? Ne zamandan beri?"

"Dün geceki uçuştumuzun ortasından beri." Onun somurtkan yüzünden de anlaşıldığı gibi ben de hayal kırıklığına uğramış durumdayım. *Regl* dönemi sekssiz bir haftaya denk mi geldi?

Korkunç. Buraya taşındığımdan beri seks yapmadığım en uzun süre olacak. Üstelik, migrenim gibi kramplarım da şiddetli bir şekilde başlıyor, bu yüzden önümüzdeki iki günü mümkün olduğunca yatakta kıvrılmış geçireceğimi tahmin ediyorum. Odama dönerken tezgahın Sour Key'imi alıyorum. "Kahvaltıda çikolata kaplı şeker harika bir fikirdi, Jaxon. Teşekkürler."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. "Benimle vakit geçirmek istemiyor musun?"

"Her gün seninle vakit geçiriyorum!"

"Evet, o zaman neden şimdi bu geleneği bozuyorsun?"

"Yatağa girip kış uykusuna yatacağım ve doğum günü kıyafetleri alacağım!" "Seksi bir şey al!"

"Merak etme, alacağım!"

Ama alışverişi kendim için yapmıyorum, Mittens için yapıyorum. Çünkü yılın tek bir günü var ki, o kediye istediğim her şeyi giydirip fotoğraf çekimi yapabilirim, bu giysiler arasında yüzgeçli denizkızı bikinisi de olabilir, olmayabilir de, o gün benim doğum günüm.

İşte ben de bunu yapıyorum. Günümü, Mittens için hayal edilebilecek en sevimli/saçma (kime sorduğuna bağlı) kıyafetleri ekspres kargo ile gönderip doğum günümde zamanında ulaşmalarını sağlamak, Girlfriends'in tekrarlarını izlemek (Joan Clayton eşsizdir, bana karşı çıkmayın) ve uyuklamak arasında geçiriyorum.

Öğleden sonra geç saatlerde dışarı çıktığımda, Jaxon'ı odasında, kulaklıklarını takmış, dinlediği şarkıya eşlik ederek mırıldanırken ve... dans ederken buluyorum. Kalçalarını sallarken başının üstünde ellerini çırpıyor ve tanrım, lanet olası bir tahta kadar sert. Kapı eşiğinde eğilerek, sağ ayağını, sonra sol ayağını yere vurmasını, sonra da kalçalarını sallayarak daireler çizerek dönmesini izliyorum.

Bu... Tanrım, bu tamamen korkunç. Mittens yere çömelmiş, kulakları geriye doğru, kuyruğu ileri geri sallanıyor, göz bebekleri büyümüş ve buradan tahmin edebileceğim kadarıyla Jaxon'ın kasıklarına sabitlenmiş.

Telefonumu çıkarıp, zıplarken, sola, sonra sağa kayarken, atlarken, ayaklarını çaprazlayarak ve sonunda çok yavaş cha-cha yaparken onu kaydediyorum.

"Ne düşünüyorsun, Mitts?" Jaxon kulaklarında çalan müziğin sesini bastırarak bağılıyor. "Babamın dansı sihirli mi, ne?"

Ya da lanet bir şey.

Dayanamıyorum. Karnımın derinliklerinde kahkaha gürültüsü yükseliyor ve kahkaha patlak verince iki büklüm oluyorum. Dizlerimi çırpıyorum, dengemi kaybedip duvara tutunuyorum. Jaxon hızla dönüyor, beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Lennon, ne yapıyorsun lan!" Mittens onun kışına atlar ve Jaxon yere düşerken kışını tutarak çığlık atar. *"Ah! Adam düştü! Adam düştü!"*

"En iyi kısmı," diye nefes nefese, bir elimle gözlerimi silerken, diğer elimle telefonumu sallayarak, "hala kayıt yapıyorum."

"Çık dışarı!" diye bağılıyor, yatağına doğru koşarak. "Çık dışarı!" Bir yastık kapıp odanın diğer ucuna fırlatıyor. Yastığı savuşturup, koridordan koşarak odama geri dönerken kıkırdayarak gülüyorum.

Yatağıma yığılır, nefesimi toparlar ve grubumun sohbetine videoyu gönderirken sırıtarak gülümserim.

İki dakika sonra, Jaxon benim adımları haykırır ve ilk kez, zihnimi onu rahatsız ederek geri kalan günlerimi geçireceğim bir geleceğe dalar. Kahkaham yavaşça sönerek, geriye sadece bir daha hiçbir şey hissedemeyecek kadar kırılmış bir kalbin nazik, hızlı atışları kalır.

Bir zamanlar bana hayatının geri kalanını bir kadınla yaşamaktan kaçınmayı planladığını söyleyen bir adamla bir gelecek umut etmeye hakkı olmayan bir kalp.

Onun oda arkadaşı kuralının istisnası olabilirim, ama bu playboyun yerleşip evleneceği kadın olmayı ummak aptalca olurdu.

Öyle değil mi?

Düşüncelerim gömülene kadar, kramplarım beni yataktan kaldıracak kadar şiddetli olana kadar başka bir bölüme dalıyorum. Kendimi bir battaniyeye sararak, koridora topallayarak çıkıyorum. Jaxon'ın yatak odasının kapısı aralık ve yine kafamı içeri sokuyorum, çünkü bunu yaptığımda iyi şeyler oluyor gibi görünüyor.

O banyoda, tezgahın üzerine eğilmiş, sakal düzelticisinin sessiz uğultusu, sesinin uğultusuyla aynı ritimde çalışıyor. Sakalını düzeltirken onu izlemeyi seviyorum. Titizdir, sakalını her zaman kısa ve düzgün tutar, yüzüne gömüldüğünde

bacaklarımın içini gıdıklayacak kadar uzun.

Biraz daha yaklaştıkça gülümsüyorum. Mittens tezgahın üzerinde sırt üstü yuvarlanıyor, babasının dirseğini çiğneme oyuncağı olarak kullanıyor ve Jaxon, Reba McEntire'a çok benzeyen bir şarkı söylüyor, ama bu şarkının sözleri, pazar sabahları Mimi'nin evine giderken annemin arabada söylediği şarkının sözleri *değil*.

"Çok çalışan, kedisini seven ve hiç durmayan bekar bir baba. Bir dövüşçü olmasına rağmen yakışıklı elleri var. Ben bir hayatta kalanım..."

Ağzımı elimle kapatıp, o kelimeyi bitirmeden odadan kaçıyorum. Mutfakta güvende olduğumda, kahkahalarımı serbest bırakıyorum. Kiler kapısını açıp taburemi çıkarıyorum, en üst basamağa tırmanıp, elime geçen ilk ilaç şişesini alıyorum. Motrin değil, ekstra güçlü Advil, bu kadar şiddetli kramp girdiğinde genellikle aldığım ilaç.

Elimde şişeyi çevirip dozu arıyorum. "*Jax!*"

"Burada o isimde kimse yok!" diye bağırır. "Kramp giriyor!

Bir mi, iki mi Advil alayım?"

O iç geçirir. "Normal güçte mi? Şişenin üzerindeki yazıyı oku, Len."

"Ekstra güçlü! Altı saatte bir tane alın diyor ama kramplarım çok ağrıyor!"

Cevap vermez.

"Ben iki tane alacağım!"

Ayak sesleri duyulur ve odaya girer. "Lennon, sadece bir tane al yazıyorsa iki tane alamazsın!" Şişeyi elimden alır ve bana öfkeyle bakar. "Ver şunu bana."

O tek bir hapi eline döküp benimkine aktarırken ve şişeyi cebine koyarken, ben bir bardak suyla gülümsememi saklarım.

"Teşekkürler." Hapı suyla yutuyorum ve bardağı Jaxon'a veriyorum. Bir titreme geçiyor ve battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Üşüdün mü?"

"Biraz." Tekrar titrerim, belki biraz abartarak. "Adet döneminde hep daha fazla üşürüm."

"Isıyı yükselteyim mi?"

"Gerek yok. O zaman Mitts için çok sıcak olur."

Dudaklarını ısırarak başını sallıyor, bana bakıyor, sonra başka yere, sonra tekrar bana, sonra yine başka yere. "Yani, şey... O zaman Adam ve Rosie'ye gitmeyeceksin. Madem ki... " Kasıklarımı işaret ediyor, sonra kendi kasıklarını da işaret ediyor.

Kaşlarım yükseldi. "Yatalak değilim, Jaxon. Adet dönemindeyim. Hala hayatımı yaşayabilirim."

Gözleri büyüdü. "Oh. Evet. Tabii ki. *Tabii ki* adet dönemindeyken de hayatını yaşayabilirsin."

"Kadınlar yıllardır bunu yapıyor."

"Sadece düşündüm ki... çünkü..." Gömleğini çekiştirip başka yere bakıyor. "Kendini iyi hissetmiyorsun. Seni iki kez kontrol ettiğimde uyuyordun. Dışarı çıkmak isteyeceğinden emin olamadım."

Kendimi bu dört kelimeyi görmezden gelmeye zorluyorum.

Tamam, hayır, görmezden gelmiyorum. Her normal, mantıklı insan gibi onlara takılıyorum.

"Beni kontrol ettin mi?" Bu sözleri bir kenara itiyorum. "Evet, evde kalacağım. Ağrıyı hafifletmek için sıcak bir duş alacağım, sonra Mitts ile film izlemek için kanepeye kıvrılacağım."

"Tamam. Harika." Kafasını kaşıyor, ela gözleri belirsizlikle dans ediyor. "Şey, sanırım... sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

El salladı ama yerinden kıpırdamadı. "Hoşça kal, Jaxon."

"Oh. Tamam. Hoşça kal." Yavaşça mutfaktan çıkıp koridorun yarısına kadar ilerledikten sonra dönüp geri kalan yolu koşarak geçer ve yatak odasının kapısını arkasına çarpar.

Kendimi berbat hissediyorum, ama gerçek şu ki, adet döneminde çok azgın oluyorum. Ryne ile olan deneyimlerim, erkeklerin adet döneminde kadınlara yaklaşmak istemediklerini gösteriyor, bu yüzden Jaxon'ın birkaç dakika sonra çıkmasını bekledikten sonra her zamanki gibi davranmaya başlıyorum. Küveti buharlı suyla doldurup su geçirmez çift stimülasyonlu vibratörümü alıyorum, onu yerleştirip klitorisimin üzerine emişini ayarlarken iç çekiyorum. Sonra uzaktan kumandayı alıp küvete giriyorum,

AirPod'larımı takıp sesli kitabımı açtım ve Jaxon'ı kesinlikle düşünmeden o oyuncağı on seviyeye çıkardım.

Doyduğumda, saçımı yıkamak için hızlıca duşa giriyorum, ki bu, tahmin edildiği gibi, en büyük hatam oluyor. Rutinimi yapmak için çok yorgun ve ağrılıyım, bu yüzden saçımı mikrofiber havluyla sarıp, bunu yarın Lennon'ın sorunu haline getirmeye karar veriyorum. Jaxon'ın Vipers tişörtlerinden birini ve üç hafta önce kurutucudan çaldığım ve geri istemediği bir çift eşofmanı giydikten sonra, oturma odasına gidip bir film izlemeye karar veriyorum.

Mittens tam da beklediğim yerde: şezlongda uzanmış. Her şey yerinden çıkmış, ayaklarım durmak zorunda kalıyor.

Netflix zaten açılmış ve beni bekliyor. Kahve masasında küçük, atıştırmalık boyutta mısır gevreği kutuları var. Bir kase Smarties, bir kase mini Sour Keys. Bir ısıtma yastığı ve NHL'nin kötü çocuğu Jaxon Riley, elinde buhar çıkan bir kupa ile bana doğru yürüyor.

O kanepeye çöküyor ve ben nefes alamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Jaxon." Onun önüne geçip televizyonu engelliyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Etrafımıza işaret ediyorum, sanki öyle değilmiş gibi davranıyor olsa da, sadece benim için yaptığı tüm düşünceli jestleri. "Bunlar ne? Neden Adam ve Rosie'nin yanında değilsin?"

Ağzına bir avuç Corn Pops atıyor. Başını eğip, arkamdan bakarak Netflix'i kaydırıyor.

Kollarımı kavuşturup kalçamı öne doğru çıkardığımda iç çeker.

"Mitts'ten daha kötü bir FOMO vakası var sende, bu yüzden eve geldiğimde olanlar hakkında bana beş milyon soru sormanla uğraşmak zorunda kalacağım."

Kaşlarımı kaldırdım ve o ellerini havaya kaldırdı.

"Evde tek başına kendini kötü hissetmeni istemedim! Adam'ın evine yarı yolda, birdenbire kendimi mağazada buldum ve sana atıştırmalık bir şeyler aldım. İşte, mutlu oldun mu? Siktir." Bileğimi tutup beni yanına çeker. "Otur şuraya." Buhar çıkan bardağı işaret eder. "Geceleri sevdiğin aptal chai çayını yaptım."

"Chai," diye mırıldanıyorum, sıcak bardağa gülümseyerek.

"Ha?"

"Sadece chai, çünkü chai çay anlamına geliyor. Chai çayı demek, çay çayı demek gibi, naan ekmeği naan ekmeği demek, ekmek ekmeği demek gibi."

Bana göz kırpmıyor. "Senden nefret ediyorum." Gülümsüyorum. "Beni seviyorsun dostum."

Sour Keys'i kapar ve bir tanesini ağzına atarken bana öfkeyle bakar. Kaseye uzanırım, ama o kaseyi uzanamayacağım bir yere çeker ve kaşlarını daha da çatarak bana bakar.

"Ver şunu! Adet gören bir kadından şekerini saklayamazsın!"

Gözlerini devirir, pes eder, elini uyluklarımın üzerine koyar, avucunda kaseyle. Havluma bakar. "Islak saçla uyumayı sevmediğini sanıyordum."

"Sevmem. Saçımı yıkarken düşünemedim. Ama bu gece yıkamak için çok yorgunum."

Jaxon başını sallar ve sessizce Netflix'te gezinmeye devam eder.

"Oh!" Uyluklarına vurarak, az önce geçtiği filmi işaret ettim. "O film!"

"Hayır. Hayır, olmaz."

"*Lütfen*, Jaxon! Bu, tüm zamanların en iyi romantik komedilerinden biri!"

Yüzü tiksinti ile buruşur. "*O mu Man? O mu* tüm zamanların en iyi romantik komedilerinden biri?"

"Ne dedimse onu söyledim."

Gözlerini tekrar devirir, ama oynat düğmesine basar ve ayağa kalkıp öfkeyle uzaklaşırken, kimsenin daha önce hiç duymadığı kadar uzun bir iç çekişle nefesini verir. İki dakika sonra ayak sesleri geri döner ve ben yanımdaki yeri okşayarak dudaklarımın arasına bir Sour Key şekerleme sıkıştırırım.

"Oh, iyi. Tam zamanında. Viola'nın Justin'den ayrılmasını kaçırmak istemezsin. O çok egoist bir pislik. Tipik erkek zehri, yetenekli kadınlardan tehdit hissediyor." Kollarını dolu olan ona başımı eğdim. "Orada ne var?"

O, her şeyi kahve masasının üzerine koyarak boşaltmaya başlar. Kalbim durur ve yeniden atmaya başladığında bir at gibi koşar. Saç kremi ve tarakım. Saç kremi ve en sevdiğim köpük. Saç kurutma makinesi ve difüzörüm.

Jaxon kanepenin kenarına oturur, bacaklarını açar. Orayı işaret eder ve tarakımı alır. "Hadi, tatlım."

"Ne... ne yapıyorsun..." Yutkunuyorum, burnumun acısını, gözlerimin yanmasını bastırmaya çalışıyorum. "Saçımı mı yapacaksın?"

"Elimden geleni yapacağım. Sanırım seni yeterince izledim." Elimi tutar, ayağa kalkmamı sağlar, sonra popoma doğru iner ve benim için ayrılan alandaki halıya oturur. "Ayrıca, ben hatalı olduğumda beni düzeltmeyi seviyorsun."

"Bunu özgeçmişime yaz," diye fısıldarım. "Bu konuda çok iyiyim." Çenem titriyor ve titrememeye çalışıyorum ama burnumu çekiyorum.

Jaxon ellerini kollarımdan yukarı kaydırarak omuzlarımı sıktı. "Ağlama tatlım. Lütfen. Kızlar her yardım mesajı attığımda benimle dalga geçmeye başlıyorlar." Havluyu çözerek ıslak buklelerimin sırtıma düşmesine izin verdi. "Sadece saç Len. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Ama bu sadece saç değil. Raflar dolusu ürünler, yıkama ve şekillendirme için harcanan saatler. En yorgun gecelerimde saçımı korumak için durmadan yatağa girememek, unuttuğum sabahlar pişmanlık duymak. Annemin siyah saç bakımı hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye adanmış kendini, gururunu bir kenara bırakıp hayatındaki siyah kadınlardan yardım isteyerek beni okula en büyük gülümsemeyle gönderebilmesi. Doğru ürünleri bulmak için harcanan sayısız dolar, video eğitimlerini izlemek için harcanan saatler. Yıllarımı ince ayarlarla geçirdiğim bir rutin ve bu sadece saçla ilgili değil. Bu benim bir parçam ve Jaxon .

. . o da şimdi bunu kendisinin bir parçası haline getiriyor.

"Durdurabilirim," diyor yumuşak bir sesle. "Söyle yeter, Len."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları silip, birbiri ardına derin nefesler alıyorum.

Ben oturmaya devam edince, Jaxon sorar, "Önce saç kremi, değil mi? Sonra tarayalım mı?"

Başımı sallıyorum ve o kremayı saçlarıma sürerken gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum.

"Canını acıtıyorsam söyle," diye mırıldanır ve tarakla saçlarımı yavaşça tarar. Parmak uçları omzumda dans eder ve parmağına bir tutam saç dolayarak onu serbest bırakmadan önce izlerim.

Serbest bırakıyor. Kıvrıcık saçlar için kullandığım kremi ve köpüğü eline alıyor, ikisini karşılaştırıyor ve mor renkli kıvrıcık saç kremi bana uzatarak onayımı istiyor.

Gülümserim, başımı sallarım ve o parmaklarını dikkatlice saçlarımın arasında gezdirirken karnımda kelebekler uçmaya başlar.

"Bana bir şey söyle."

Sessizce söylenen bu sözler beni şaşırtır ve söyleyecek bir şey ararım, *"Uh oh, sanırım sana aşık oluyorum, ama sakın paniğe kapılma, çünkü o zaman ben de paniğe kapılırım ve ikimiz de paniğe kapılırız"* dışında herhangi bir şey. "Ne gibi?" diye karar veririm.

"Ailen neden sana Lennon adını verdi?"

"Başka neden birisi çocuğuna Lennon adını versin ki? Annem John Lennon'a, babam da anneme takıntılıydı."

Jaxon gülümser. "Hepsi bu mu? Hikayenin sonu mu?"

"Bir erkeğin bir kadına takıntılı olması her zaman hikayenin sonu olur." "Mmm. Belki." He sprays mousse in his palms before

saçımı düzeltmeden önce. "Mutlu olur muydun? Eğer olanlar olmasaydı, Ocak ayında evlenir ve Ryne hikayenin sonu olur muydu?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek tereddüt ettim. "Hayır. Ama kendime mutsuz olduğumu itiraf etmem biraz zaman alırdı sanırım. Hafta sonları yatakta kahvaltı yapmak, işten eve döndüğümde beni bekleyen bedenime uygun güzel elbiseler, saat sekizde özel bir akşam yemeği için hazır olmamı söyleyen notlar, hayatının bu kadar güzel olmasının sebebinin ben olduğumu söylediği her seferinde midemin kelebekler uçuğu gibi, tüm iyi şeylere odaklanmak için çok uğraştım." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Görmek istediğimizi görmek ve tüm saçmalıkları görmezden gelmek gibi klasik bir durum."

"Senin bunu yapacağını hayal edemiyorum. Saçmalıkları görmezden gelmeyi. Beni hatalarım konusunda rahatça eleştiriyorsun, ilk günden beri böyle."

"Elbette, ama tanıştığımızda seni etkilemeye çalışmıyordum. Ryne ile de lisede tanıştım. Gençtim ve aşık olmak için can atıyordum. O benden büyüktü, popülerdi, herkesin imrendiği biriydi ve toplum, kadınların çekici olmak için uysal olmaları gerektiğini söylüyordu. Gençken, kendini fazla olduğun, başkalarını mutlu etmek için kendini küçültmen gerektiğine ikna etmek kolaydır.

daha küçük görünmen gerektiğini ikna etmek kolaydır. Yıllarca kendime öyle olmadığımı söylese de, ben de öyle yaptım."

Jaxon sessizce buklelerimi düzeltir. "Ne düşünüyorsun?"
"Hiçbir şey," diye yalan söyler.
"Jaxon."

O iç çeker. "Sadece Ryne'ın bir pislik olduğunu. Sessizce oturup, öne çıkmak yerine ortama uyum sağlayan, senin hoşgörülü versiyonun benim Lennon'ım değil."

Bu basit iki harfli kelime kalbimi çarptırıyor. "Sessizliği sevdiğini sanıyordum."

"Senden önce, belki."

"Peki şimdi?"

"Şimdi gürültüyü seviyorum."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, havadaki gerginlik, vücudumun onun vücuduna değdiği sıcaklık kadar hissedilir.

Jaxon, yumruğuyla buklelerimi sıkarken gözlerimle göz göze geliyor. "Bunu doğru yapıyor muyum?"

"Harika gidiyorsun." Telefonumu çıkarıp bize doğrultuyorum ve kayıt düğmesine basıyorum, böylece onu izleyebiliyorum ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Yanaklarında yayılan kızarıklık, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici pembe tonu. Gülüyor, yumuşak, alçak bir sesle, boynumun açıkta kalan derisini ısıtıyor, yaz güneşi gibi vücudumun yüzeyinde yayılıyor. Gözlerini kaçırıyor ve tekrar bana baktığında, bakışları dudaklarıma odaklanıyor. Ben gülümsediğimde, o da gülümsüyor.

Ve sonra içimi ateşe veren bir şey yapar.

Pürüzlü avucunu boynumun arkasına kaydırıyor, nazikçe sıkıyor ve yüzümü omzumun üzerine eğiyor. Göğsünün keskin yükselişi benimkine uyuyor ve bir an sonra dudakları benim dudaklarımin üzerinde. Onları yumuşakça tadıyor, açılmalarını sağlıyor. Dili içeri giriyor ve sanki başka hiçbir şey istemiyormuş gibi açgözlülükle beni öpüyor.

Nefesim kesilene kadar beni öper, bacaklarının arasında kıvrılır, gömleğine tutunurum ve ağzını benden ayırdığında fısıldar, "Birkaç gündür bunu düşünüyordum."

Peki, tamam o zaman. Hepsini videoya çektim, bu... güzel. Evet, güzel. Daha sonra... bilgi amaçlı olarak ihtiyacım olursa diye. Ya da her neyse.

Jaxon saçlarımı düzeltmeye başlarken, videoyu Serena'ya gönderiyorum. Cevap vermesi on saniye sürüyor ve Jaxon görmeden okuyabilmek için telefonumu bacaklarımın arasına saklıyorum.

SERENA

Aman Tanrım??? Senin saçını mı yapıyor???

HAY SİKİM??? SANA BAKIŞI???

OH LANET OLSUN, O ÖPÜCÜK???????? ONUNLA EVLEN. HEMEN EVLEN. ADAM TAKINTILI.

TAKINTILI

Şimdi ne yapıyor???

Cevap sen misin? Cevap sensin, değil mi?

Tabii ki değil, ama keşke öyle olsaydı. Bunun yerine, Jaxon'ın saçımı tararkenki halini fotoğraflıyorum, işine odaklanırken kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık var.

SERENA

Lanet olsun, ne oluyor???

Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?

Len'i mi?

Oh, şimdi beni görmezden mi geliyorsun? Bu oyunu oynuyoruz. Tamam. *müzik notaları emoji* Lennon aşık oldu, Lennon aşık oldu *müzik notaları emoji*

İlginç bir düşünce, ama bu gece zaten yeterince üzerinde durduğum için daha fazla düşünmek istemiyorum, bu yüzden telefonumu kapatıyorum. Yarın Lennon için başka bir sorun daha.

Bunun yerine, gözlerimi kapatıp Jaxon saçımı kuruturken kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

saçımı kuruturken kendimi rahatlatıyorum.

"Voilà." Saç kurutma makinesini bırakıp bana telefonunu uzattı, kamerası açık. Parmaklarımı buklelerimin üzerinde gezdirerek onun el işçiliğini kontrol ediyorum. Bazı bukleler şekilsiz ve karışık, normalden çok daha kıvrıkcık ve nedense sol taraf sağ tarafa göre bir santim kadar daha uzun.

Burnum karıncalanıyor, çenem titriyor. Gözümden süzülen tek bir gözyaşını siliyorum. "Mükemmel olmuş, Jaxon. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, tatlım."

Onun bacaklarının arasındaki halının üzerinde oturuyorum, düşüncelerim çılgınca koşuşturuyor. Doğa dergilerinde fotoğraflarının yayınlanmasını hayal eden küçük bir kızı, o hayali yıkan bir adamı düşünüyorum. Onun ilgi alanlarını, onu gülümseten şeyleri, onu özel hissettiren şeyleri umursamayan bir adamı.

Ve arkamdaki adamı düşünüyorum, üç aydır tanıdığım, hiçbir yükümlülüğü olmamasına rağmen tam tersini yapmak için elinden geleni yapan adamı.

Bunu yaptığının farkında mı acaba?

"Ryne bana Noel için para verdi," kendimi durduramadan ağızımdan kaçırıyorum.

"Ne?"

"Nakit para. Noel sabahı, saatlerce özenle hazırladığım çorabını açtı ve işini bitirince cüzdanını çıkardı, bin dolar saydı, bana uzattı ve kendime özel bir şey almamı söyledi."

"Tanrım, tatlım." Jaxon elini ağzına götürüp sonra bana uzattı ve yanındaki kanepeye oturmam için yardım etti. "Sana hiçbir şey almadı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Biliyor musun, en kötüsü bu bile değil." Ellerimi ovuşturuyorum, sözleri yüksek sesle söylemeye korkuyorum. Kimseye anlatmadım. Ne zaman biri bana Ryne'den doğum günüm için ne istediğimi sorsa, güzel bir akşam yemeği istediğimi söyledim, çünkü

her zaman öyle olurdu. Bu, kaçınılmaz olarak gelecek olan "*Neden sana bunu almadı?*" sorusuna cevap vermekten daha kolaydı. "Astrofotografçılıkla ilgilenmek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Mükemmel bir hayatın, geri kalanını yıldızları seyrederek geçireceğin bir hayat olacağını söylemiştin." Utangaç ve çocuksu bir şekilde gülümsüyor, en sevdiğim hali. "Bunu söylerken bacaklarını başıma dolamıştın ve tek düşünebildiğim, mükemmel bir hayatın, geri kalanını senin yüzüme binerek geçireceğim bir hayat olacaktı."

Kıkırdayarak onu itip dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. "Yıldızları hep sevmişimdir. Aslında gökyüzünde olan her şeyi severim. Bu çok... gerçeküstü, anlarsın ya? Ruhani. Her gün gökyüzünü görürsün ve çoğu insan buna alışır. Arka planın bir parçası olur. Ben bunu hiç anlamadım. Aynı gün doğumunu iki kez göremezsin. Gökyüzü her gece farklı görünür, aynı takımyıldızlar olmasına rağmen. Bu sadece... muhteşem. Ailem bana ilk teleskobumu yedi yaşımdayken aldı. Noel oyuncak kataloğunun köşesini kıvrımıştım ve Noel sabahı, ağaç yanında duruyordu. Onu çok kullandım ve on ikinci doğum günümde Mimi yenisini aldı. On sekiz yaşına basmadan iki ay önce, arabamızın bagajından çalındığında, Ryne'den bir tane istedim. Bu anı boğazımı bir yumruk gibi sıkıyor, yutmam imkansız. "Bunun aptalca bir hobi olduğunu söyledi. Bunun yerine, büyükbabamların üye olduğu kulüpte akşam yemeğine götürdü beni. Georgia Üniversitesi'nin astronomi programına başvurduğumu görünce, geleceğimi ciddiye almamı, gerçek bir iş seçmemi söyledi, çünkü hobiler faturaları ödemiyor. 'Yıldızları izlemek çocukken eğlenceli bir aktivitedir tatlım, iş değildir' dedi. Ve ailem neden başvurmadığımı sorduğunda yalan söyledim. Eskisi kadar sevmediğimi söyledim, çünkü utanıyordum."

Mittens uyanıp esnediğinde gülümsüyorum, sonra zıplayarak Jaxon ile benim aramda yerini alıyor. "Geçen yıl doğum günümde cesaretimi toplayıp Ryne'den beni Kuzey Işıkları'nı görmeye götürmesini istedim. Georgia'da Brasstown Bald adında, muhteşem manzarası olduğu söylenen bir yer var ve bu her zaman yapmak istediğim şeyler listesindeydi."

üç saatten biraz fazla uzaklıkta olduğu için bir otel önerdim ve Ryne kabul etti, iyi bir fikir olduğunu söyledi ve bana bir öpücük verdi." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Doğum günümü unutmuştu. O gece saat dokuzda eve geldi, mutfak tezgahının üzerinde duran çiçeklere, doğum günü balonlarına, bizim için hazırladığım çantaya baktı ve inledi. 'Ah, lanet olsun, Lenny,' dedi. İş yerinde berbat bir hafta geçirdim. Beni kötü hissettirme. Ailemize bakmak, yıldızları izlemekten biraz daha önemli." Alnımı öptü, bana her gün doğum günümümüş gibi davrandığını hatırlattı ve duşa girdi.

Jaxon'ın eli sırtımda dolaşıyor. "Üzgünüm, tatlım."

Çenemi dizime dayarım. "Sadece... önemli olan niyet, anlıyor musun? Büyük, pahalı veya gösterişli olması gerekmez. Sadece bana ilgi gösterdiğini bilmek istiyorum. Beni dinlediğini. Dinlendiğimi hissetmek istiyorum ve sanırım... Sanırım dinlenmedim. Orada değil. Onunla değil. Keşke bunu yıllar önce kendime itiraf etseydim."

"Artık yok." Jaxon çenemi tuttu ve bakışlarımı kendine çevirdi. "Artık sessiz Lennon yok. Bu sen değilsin. Böyle insanların seni ezmesine, hak ettiğin bir şeyi istediğin için kendini bencil hissetmene izin vermeyeceksin."

"O kadar da önemli değil. Teleskop..."

"Teleskoptan bahsetmiyorum, Lennon. Aşk hakkında konuşuyorum. Sevmek istediniz, bunu *hak ettiniz*, ama o bunu başaramadı. O sizi asla hak etmedi, tatlım. Hiçbir şekilde. Ne on yedi yaşında, ne yirmi altı yaşında, ne de hayatınızın geri kalanında ya da onun hayatında." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Siz daha iyisini hak ediyorsunuz. Çok daha iyisini. Anladınız mı?"

Alt dudağımı yalayıp ağızıma çekiyorum. Jaxon onu çekip çıkarır, başparmağının ucuyla yumuşak eti okşar, gözleri hareketimi takip eder.

"Söyle bana," diye nazikçe ister.

"Anladım," diye fısıldarım ve o bu iki kelimeyi ağızıyla yutar. Dilini dilime sürerken göğsüm inip kalkar, avucunu kalçama sertçe kaydırır, giydiğim tişörtünün altına dalar, belimi kavrar. Beni orada tutar, ağızımı keşfederken beni altında tutar ve vücudumdaki her sinir ucu titrer ve patlar.

Jaxon'ın beni öptüğü gibi hiç öpülmemiştim, sanki bir kez daha tatmazsa ölecekmiş gibi. Artık nasıl hissettirdiğini bildiğim için, bundan sonra onsuz nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

Ağzını benimkinden çekip çenemden kulağıma doğru kaydırıyor ve kulağıma fısıldayarak kanımı kaynatacak üç kelime söylüyor. "Aferin sana tatlım."

Birkaç dakika sessizce filmi izliyoruz, ama Jaxon'ın da benim kadar anladığı izlenimini ediniyorum: hiçbir şey. Bu bir trajedi, özellikle de meşhur Gouda repliğini kaçırdığımı fark ettiğimde.

Tek odaklanabildiğim şey o. Ona takılıyorum, her hareketine, koltuğun koluna tek parmağıyla vurmasına, Mittens'ın alnını düşüncesizce okşamasına. Kediye bir koluna alıyor ve pencerenin yanındaki şezlonga bırakıyor, yanıma oturduğunda bacaklarını genişçe açıyor ve avucunu uyluğuma koyuyor. Yavaşça yukarı aşağı hareket ettirmesini izliyorum, sonra işaret parmağının ucunu yerine koyuyor. Uyluklarımın arasında asılı duran ipleri alıyor ve vajinam onun yakınlığına çığlık atıyor.

Sakin ol lanet olası. Kanıyoruz, unuttun mu?

İpi parmağına doladı. "Bugün pantolon mu giydin?"

"Ben... üşüyorum?" *Yalan.* Ateş basmış durumdayım, azgınlığım ve neden gri eşofman altı sıkleri bu kadar kusursuz bir şekilde ortaya çıkarıyor? Şu anda gözlerimle onun tüm şeklini takip edebiliyorum.

"Mmm. Seni şortunla mı yoksa pantolonumla mı daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Biri kolay erişime izin veriyor."

Boğazım kurur. "Peki ya diğeri?"

Oyunbaz gözler benimkilere kayıyor, bir tarafında tembel, kibirli bir gülümseme beliriyor. "Diğeri benimdir diye bağırıyor."

Oh. Oh, *lanet olsun.* Hayır. Hayır. Bugün olmaz, Şeytan. Bugün, rahmim tam anlamıyla kanarken, beni sınamanın sırası değil.

Elini vajinamdan uzaklaştırıp, sahte bir esneme hareketiyle kollarımı genişçe açarak, ona Akademi Ödülü kazanacak bir esneme gösterip ayağa fırlayarak, neredeyse yüzüne yumruk atıyordum. "Eh, yorgunum. Yatağa gidiyorum."

"Tüm zamanların en iyi romantik komedisini bitirmeyecek misin?"

"Ne olacağını biliyorum, sen de biliyorsun. En az beş kez izlememiş gibi davranma. Bugün seni 'Cha Cha Slide' dansı yaparken yakaladım, Jaxon. Arkadaşların maçlarda seni dansa kaldırmaya çalıştıklarında bilmiyormuş gibi yaptığın şarkı."

Ben ikramları toplayıp mutfağa kaldırırken, o kaşlarını çatarak beni izliyor. Battaniyeyi katlıyorum, karate hareketi yaparak yastıkları kabartıyorum, sebepsiz yere kitaplığı siliniyorum, kitaplarımı yeniden düzenliyorum ve son olarak saç ürünlerimi kollarımın arasına alıyorum.

Bir an durup, onları masanın üzerine geri koyuyorum. "Aslında bunlar senin banyona ait, o yüzden sana bırakayım..." Buklelerimle oynuyorum, parmaklarımın etrafına dolayarak onları birbirine dolaştırıp sıkıştırıyorum. "Hoşça kal. Teşekkürler. İyi geceler. Tekrar teşekkürler. Saçlarım için."

Çıkışım bir yürüyüşle başlar, ama köşeyi döndüğüm anda, koridorda deli gibi koşmaya başlar ve yatak odama girerim, kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Kendime bir banyo daha hazırlayacak vaktim yok — çok azgınım — bu yüzden duşu ikinci kez açıyorum ve Jaxon'ın yeni saç stilini mahvettiğim için bana kızmayacağını umuyorum. Tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum, adet kupamı temizliyorum, ejderha dildomu alıyorum ve banyo kapısı açıldığında çığlık atıyorum.

"Hey, Len, *benim... lanet olsun, bu senin ejderha dildon mu?*" Jaxon'ın gözleri büyüdü, yumruğumda sıkıca tuttuğum çıkıntılı dildoya bakakaldı. Titreyen bir eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle oyuncağımı işaret etti. "Sen... sen... *lanet olsun, bu senin ejderha dildon.*"

Ellerim titreyerek onu arkama saklarım, utanç yanaklarıma yayılır. "Birçok kadın adet döneminde mastürbasyon yapar," diye aceleyle söylerim, kelimelerin titremesinden nefret ederek, yıkılmaya hazır. "Hormon seviyeleri zirveye çıkar, pelvise kan akışı artar, bu da bizi aşırı duyarlı hale getirir ve cinsel arzusunun artması tamamen, tamamen normaldir."

Elleri yanlarına düşer. Kafasını eğip beni baştan aşağı süzerken gözlerindeki şaşkınlık kaybolur. Hayal kırıklığına benzer bir ifade alında belirir ve midem düğümlenir. "Tanrım, Ryne gerçekten tam bir pislikti, değil mi?"

Ağzımı açıp adet döneminde mastürbasyon yapmanın bilimsel gerekçeleri hakkında daha fazla tartışmak isterim, ama sonra onun sözleri kafamda yankılanır ve düşüncelerim karışır, özellikle de o yavaşça bana doğru yürürken. "Ne?"

"Biraz kan beni soğutur mu sanıyorsun, tatlım?"

Onu işaret ediyorum ve bunu dildo tutan elimle yaptığım için kendimden nefret ediyorum. "Bunu yapma. Tatlım deme. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun."

"Seni tahrik ediyor. Bu iyi bir şey. Ben her zaman senden tahrik olurum." Elimi kendi eliyle kavrar ve ikimiz de dildoyu sıkıca tutarız. "Adet olsun ya da olmasın, Lennon. Ben her zaman senden tahrik olurum."

Titriyorum, başımı eğiyorum, burnunun ucu boynumu yukarı doğru sürükleniyor, yerini ağzı alıyor ve boğazımı sıcak, ıslak öpücüklerle yağmurluyor. "Seni suçlamıyorum. Gerçekten çok seksi birisin."

Jaxon parmaklarını ensemdeki saçlara gömer, başımı gerginleştirir ve beni ağzının insafına bırakır, istediği yere sürükler, bana ilgi gösterir. "Benim geveze kızım. Böyle konuştuğunda hep sikilmek için yalvarırsın, ha?"

Parmak uçları yan tarafımda dans ediyor ve elini uyluklarımdan arasına kaydırırken donup kalıyorum.

"Jaxon, sen..." Sözlerimi yutuyorum, o klitorisimi yavaşça okşarken tırnaklarım geniş omuzlarına batıyor. Ağzını ağızma çekiyorum, inlememi orada gömüyorum, dilimde onun kahkahasının tadını seviyorum.

"Beni düşünürken bunu sikecektin."

Dildomun başı kıvrımlarımdan arasından kayıyor. İnleyerek ona karşı sallanıyorum.

"Söyle."

Kafamı salladım ve dildo kayboldu. Çılgınca, Jaxon'ın bileğini tuttum ve penisi bacaklarımdan arasına geri getirdim.

"Söyle," diye emreder, ıslak, zonklayan amımın üzerinde kaydırır. "Söyle bana."

"Seni düşünürken dildomu sikiyordum."

Dildo tekrar kaybolur ve gözlerim birden açılır, parçalamak üzere olduğum adama odaklanır. Ama ona yöneltmek istediğim tüm tehditler boğazımda kurur, çünkü o gömleğini başından çıkarır,

pantolonunu ve boxerını aşığı indirir, penisi göbek deliğine kadar sığır ve lanet olsun, onu yutmak isterim.

Penisini yumruklar, dildomu kare lavaboya vurur ve bana doğru yaklaşır. "Göster bana. Beni sikmek istediğinde kendini nasıl siktiğini göster bana, tatlım."

"Jaxon, ben..." Bu fikir çok cezbedici olduğu için uyluklarımı birbirine sürtüyorum. Ben, tezgahın üzerinde, aynanın önünde bacaklarımı açmış, Jaxon kendini okşarken amımın kalın bir penisi yutmasını izliyorum. Kafamı sallıyorum. "Kan olacak."

"Umurumda değil."

Gözlerim Jaxon ile beni bekleyen dildo arasında gidip gelirken göğsüm hızla inip kalkıyor. Ellerimi ovuşturuyorum, dudaklarımı yalıyorum, sesimin nereye gittiğini bilmiyorum. Ryne burada olmasa bile sözlerimi çalmış. "İğrenirsen diye endişeleniyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

Jaxon'ın sert bakışları yumuşar. "Sana zaten söyledim tatlım, sende beni soğutan hiçbir şey yok." Elini boynuma dolayarak dudaklarını benim dudaklarıma değdirir ve yumuşak, yavaş bir öpücük verir. "Eğer rahatsızsan Lennon, anlarım. Seni zorlamayacağım. Ama doğal olan bir şey için utanmanı istemiyorum. Kendini nasıl iyi hissetmek istiyorsan öyle hisset ve kimsenin söylememesi gereken sözlerin kafanda yer kaplamasına izin verme. O buna değmez." Alnıma bir öpücük kondurur ve pantolonuna uzanır.

"Bekle!" Alt dudağım dişlerimin arasından kayar ve lavaboda zıplayan dildoya bakarım. "Oraya nasıl çıkacağım?"

Jaxon pantolonunu omzunun üzerinden atıp bana doğru koşar. "Hizmetinizdeyim, benim kısa kraliçem." Ben bu yeni lakaba itiraz etmeden önce beni kollarının arasına alır ve bacaklarım açık, ayaklarım düz bir şekilde tezgahın üzerine yatırır. Görünmez bir şapkayı eğerek selam verir ve ben onun penisinin ne kadar sert olduğuna gerçekten inanamıyorum. "Hanımefendi."

Kıkırdayarak gülerim ve gözleri aynada üzerimde dolaşır, arkalarında biriken ısı, geçtikleri yerde ateş izleri bırakır. Arkama geçer, avuç içleriyle baldırlarımı, uyluklarımı okşar. Göğüslerimi avuçlar ve ben bu manzaraya hayranlıkla bakarım, güneşten yanmış, dövmelerle kaplı ten, kaslı önkollar ve mükemmel, geniş parmaklar meme uçlarımı çeker, ben kıvranırken onları yuvarlar.

"Siktir, tatlım, kendine bir bak. O kadar kusursuzsun ki, seni hayal bile edemezdin. Bacaklarını daha fazla aç. O mükemmel amını göreyim."

"Jaxon," diye inlerim ve o boynuma gülümser. Bacaklarım açıldığında, klitorisimi okşayan uzun, alçak bir sesle iç çeker.

"Şu haline bak, Lennon." Çenemi kavrayarak bakışlarımı yansıtmama çeviriyor ve ben de sırf onun için ıslanmış ve ağlayan amımı izliyorum. Kalçalarımı kavrayarak beni kaydırıyor ve klitorisim sikinin çıkıntıları sürtünce nefesim kesiliyor. "Bundan zevk alacaksın, tatlım. Ben de öyle. Kendini bu siki üzerinde boşalırken izlemeyi bitirdiğinde, benimkini de alabilirsin." Elleri kığımın altına kayarken, ağzını kulağıma yaklaştırıyor, beni kaldırıyor ve dildonun üzerine yerleştiriyor. "Sikimin üzerinde istediğin kadar boşalabilirsin."

O beni dildoya bırakırken ben çığlık atıyorum, boynunu omzuna yaslayarak boyutuna, çıkıntılarına alışmaya çalışıyorum.

"Tanrım, tatlım. Şu haline bak. Her santimini alan güzel amcığına bak." Elleri titreyen kollarımın üzerinde geziyor. "Şimdiden titriyorsun. Dayanamayacaksın."

Jaxon parmaklarını bacaklarımın arasına daldırırken başımı sallayıp inliyorum. İşkence gibi yavaş daireler çizerek klitorisimi okşuyor, başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu yuvarlarken ağzını boynuma doğru kaydırıyor, ta ki kalçalarım sallanmaya ve kalkmaya başlayana kadar. Dildo'nun uzunluğu boyunca kendimi yukarı kaldırıp sonra tekrar aşağı indiriyorum, bunu tekrar tekrar yapıyorum, onun etrafında gerilme hissine bağımlı hale gelmişim.

"Böyle mi görünüyor?" Nefes nefese soruyorum. "Senin sikini aldığımda? Tanrım, bu... bu... bu inanılmaz."

O, düşük, boğuk bir sesle gülüyor ve parmaklarını benim ıslaklığımla kaplayıp arkama getirip o sıkı deliği nazikçe ovuşturduğunda inliyorum. "Yaklaştın tatlım. Çok yaklaştın. Benim sikim senin amına girince... bu çok heyecan verici. Şimdiye kadar gördüğüm en bağımlılık yapan manzara."

Tek parmağını içeri soktuğunda, gözlerim kapanıyor ve ben *bunu* kabul ediyorum, *seviyorum*. Eskiden ilk başta rahatsız ediciydi, doluluğa alışmam bir iki dakika sürerdi. Şimdi ise bunu arzuluyorum, buna can atıyorum. İkinci parmağı girişime dokunuyor.

"İki mi?" diye soruyor Jaxon sessizce.

"İki," diye nefes veriyorum, sırtımı kamburlaştırıp ikinci parmağı alırken omurgamdan zevk dalgaları geçiyor. Yansımanızı zar zor tanıyorum, ama bu anda kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu anlatamam. Beni takdir eden, saygı duyan biriyle birlikte olmak. Arzularımı dinleyen ve onları besleyen, aynı zamanda çok uzun süredir taşıdığım utancı ortadan kaldıran biri. Burada saklanacak yer yok. Kaygan, kızarmış yüzüm, titreyen uzuvlarım ve zıplayan göğüslerim, banyo tezgahındaki dildoyu siktiğimde, her kendimi kaldırdığımda üzerinde kan izleri bırakırken, Jaxon bana sabitlenmiş, bakışlarını benden ayıramıyor.

"Berbat durumdayım," diye mırıldanıyorum, yüzüm öne doğru düşerken karnımın alt kısmında bir baskı hissediyorum.

"Sen lanet olası bir şahesersin." En iyi kısmı ne? *Ben de öyle hissediyorum.*

"Seni göremiyorum," diyor Jaxon, burnunu yüzümü örten buklelere dokunarak.

Onları yumruğumla toplayıp başımın üstüne yığdım. "Buna hacim denir, bebeğim."

O gülerek nefesini verir ve ben uzun ve düşük bir inilti çıkararak ondan uzaklaşıp hareketlerimi durdurduğumda, sırıtarak gülümser. "Şimdiden mi, tatlım?"

"*Tanrım*, bu çok g-g-güzel." O parmaklarını içimde yavaşça, derin darbelerle, bacaklarımın pes etmek üzere olduğu lezzetli kıvrımlarla hareket ettirirken ben kalçalarımı sallıyorum. "Durma, l-l-lütfen."

Başım omzuna düşer ve o, boynumun köprücük kemiğiyle birleştiği noktaya ağzını yapıştırır. Geri çekildiğinde, cilt koyu mor bir renk alır ve bu manzara beni titretir. Parmaklarını içimde döndürür ve ben daha fazlasını isteyen, boşuk bir inilti çıkarırım. Jaxon sadece gülümser.

"Bir gün benim sikimi burada mı istiyorsun, tatlım? İki sikle aynı anda sahip olabileceğin tek gelecek bu. Hiç kıskanç bir adam olmadım, ama tatlım, beni her türlü sahiplenici hale getirdin. Bu am benim. Bu göt benim. Bu mükemmel memeler. Bu sikik ağız? Sikik *benim*, tatlım. Ve sikik paylaşmıyorum." Parmaklarını klitorisimden çekiyor, çenemi kavrayarak bakışlarımı kendine çeviriyor. "Anladın mı?"

"Anladım."

"Aferin kızım." Ağzımdan çıkan iniltiyi çalıyor. "Bırak kendini, tatlım. Şimdi." Klitorisime tokat atıyor ve ben ılık atıyorum, onun olmasını dilediğim bir penisin etrafında paralanıyorum, parmaklarını içime daha derine sıkıştırıyorum.

Ben daha yeni bitirmişken, beni tezgahıtan indirip duş a itti. Bu kadar uzun süre açık bıraktığım için özür dilemeye vaktim olmadı, çünkü beni fayanslara itti, bacaklarımı kollarına doladı ve tek bir sert hamlede kendini içime gömdü, ben de onun adını haykırarak ağladım.

O iniliyor, alnını alnıma dayıyor, su yüzlerimizi ıslatıyor ve gülümsüyor. "Tatlım, ben geldim."

Beş. Bayılmadan önce beş kez orgazm oldum. Bir kez dildoyla, bir kez Jaxon'ın parmaklarıyla ve üç kez onun penisiyle. Üç kez duş ta, iki kez yataktaki havlunun üzerinde.

Sabah üç olana kadar, bacaklarımın arasını temizledikten ve benim derin uykuda olduğumu düşündükten sonra beni bırakmaz. İki dakika sonra geri gelir, yatağımın başucuna su ve Advil bırakır, uzun bir süre yüzümü sert elleriyle okş ar ve sonra dudakları benim dudaklarıma yumuşakça dokunur.

"İyi geceler, tatlım," diye fısıldayarak, başparmağıyla elmacık kemiğimi okş adı.

Sonra gider ve ben yatakta yuvarlanırım, aklım başımdan gider, kalbim deli gibi çarpar.

Çünkü içimdeki her şey bunun normal olmadığını haykırıyor. Bunun, bizim hakkımızda hiçbir şeyin sıradan ya da olağan olmadığını. Burada bir şey var, gerçek, farklı, yeni ve... heyecan verici bir şey. Uzun zamandır ilk kez, yanımda bir partnerle bir gelecek için heyecanlanıyorum. Jaxon Riley ilişkiler kurmasa bile.

Belki onun kurallarının istisnası olmayı ummak aptalca, ama... umut bu değıl midir?

Ama sana bir şey söyleyeyim. Umut tuhaf, değışken bir şeydir. Uzun süre ona tutunursun, vazgeçmeyi reddeder, ama bir gün tutunduğ un şeyi gevş etir, parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlersin, o kadar yorgun ki, kaybolduğ u umurunda bile olmaz.

Ve sonra, yirmi yedinci doğ um gününde, güneşli bir nisan sabahı, yastığının üzerinde bir notla uyanırsın.

Doğum günün kutlu olsun, tatlım.
Bunu büyütme.

Ve yatak odanızın penceresinin altında beklediğiniz teleskopu bulduğunuzda, gözyaşlarınızı tutmaya bile çalışmazsınız.

Ve tüm o kaybolan umutlar? Bir anda geri gelir ve sen orada durur, kollarını açar ve hepsini içine çekersin.

BÖLÜM 20

YILDIZLARI GÖRMEK

LENNON

HAKKIMDA BİLİNMESİ GEREKEN BİR ŞEY: Her zaman yüzüme bir penis gelmesine hazırlıklıdır.

Bu evde yaşamak için başka bir yol yok.

Bu yüzden sabah saat yedide, Jaxon yataktan kalkarken yatak odasının kapısını açtığımda hiç şaşırmadım. Yatak odasına girip kollarıma onu boynuna doladığımda ve yatağa yatırdığımda, yüzümde sert bir penisle karşılaştığımda tereddüt etmedim.

"Tanrım, tatlım," diye homurdanıyor, ben onun üzerine otururken.

"Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*," diye bağıryorum, yüzümü boynuna gömerek.

Elleri uyluklarımı okşayarak kıcımlı kavrar. "Eğer bu senin için büyük bir olay değilse, dışa vurduğun heyecanı görmek istemem."

"Bu, hediye tarihindeki en iyi hediye." Oturup mutlu gözyaşlarımı silerek, Jaxon'ın penisinin başı şortumun ince kumaşının altından kayarak oradaki sıcaklıkla buluşurken, Jaxon tıslar. "Bunu beklemiyordum."

"Uh huh," diye mırıldanıyor, tırnakları uyluklarıma batıyor, başlıklı bakışları birleştiğimiz yere sabitlenmiş. Beni bir santim geriye kaydırıyor, sonra yavaşça öne doğru çekiyor, sert, kalın penisinin içime kaymasının hissiyle nefesimi kesince sırtlıyor. "Burada doğum günü kızları şımartılır."

"Hiç doğum günü kızını şımarttın mı?"

"İlk sözleşmemi imzaladığımda, büyükannemin altmış üçüncü doğum günü için evinin ipoteğini ödedim. Hala her yıl doğum gününde onu dışarı çıkarıyorum

. McDonald's'ta akşam yemeği, Dairy Queen'den dondurma, parkta yürüyüş yapmayı seviyor ve güzel akşamı *Goodfellas* ile bitiriyoruz, çünkü büyükannem genç Ray Liotta'dan daha güzel bir şey olmadığını söylüyor."

Kıkırdayarak, kalçalarımı onun yönlendirmesine izin veriyorum. "Bu akşam maçtan sonra beni McDonald's'a götüreceksin misin, Casanova?"

"Tabii ki." Elini kıcıma koyarak bizi ters çevirir ve vücudunun ağırlığıyla beni altına sıkıştırır. "Ama önce tüm zamanımı seni sikerek geçireceğim." Dizlerimi genişçe açar, içime o kadar derine girer ki, kafamdaki tüm düşünceler uçup gider. "Bugün yirmi yedi mi?" Sert bir nefes verir, pelvisini klitorisime sürter, arkasına uzanıp komodini karıştırırken beni çılgına çevirir. "Zor, ama sanırım yapabilirim."

"Bu imkansız... *Oooh, Tanrım, lanet olsun.*" O küçük bir vibratörü klitorisime tutarken, ben çarşafı tırmalıyorum.

"Onu orada tut, tatlım. Evet, aynen öyle. Aferin kızım." Çıkartıyor, acı verecek kadar yavaş bir hızla tekrar içeri giriyor ve ben titriyorum, yalvarıyorum. Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bununla başlayalım," diye mırıldanıyor, çıkartıyor ve olabildiğince sert ve derine tekrar içeri giriyor, beni yatak odasında, gün ışığında, teleskop gerekmeden yıldızları görmemi sağlıyor.

Üç saat sonra, sabah pateninden sonra kapıdan içeri girdiğinde, şımarık doğum günü kızından kaçıp saklanan doğum günü kızına dönüşmek üzereyim. Umursamıyorum.

"Mitts!" diye seslenir Jaxon. "Babam geldi!"

"Oh, evet," diye mırıldanıyorum, Mittens çocuk havuzunda sırt üstü uzanıp altın rengi güneş ışınlarının altında uzanırken kamerayla fotoğraf çekiyorum. Parlak yeşil ve mor denizkızı kostümüyle, minik kabuklu bikini üstü ve ona uyan yüzgeçli altıyla son derece zarif görünüyor. Suyu ve balıkları daha sonra Photoshop'la ekleyeceğim, bu da son dokunuş olacak. "Devam et, bebeğim."

Mittens, Jaxon'ın *pss-pss-pss seslerini* görmezden gelerek yuvarlanıyor. O doğuştan bir yıldız, kararlı ve odaklanmış bir model ve dürüst olmak gerekirse, şu anda yarım milyondan fazla olan Instagram hayranlarının ilgisini çekmek için biraz da fahişe gibi davranıyor.

"*Mittens!* Gel babana bak, benim yakışıklı küçük marshmallow'um!
Gel babana bak! *Pss-pss-pss!*"

"Hey." Parmaklarımı şıklatarak yeşil gözlerini bana çeviriyorum.
"Onu görmezden gel. Sadece sen, ben ve kamera varız."

"*Miyav!*"

Ayak sesleri yaklaşıyor ve zamanımızın dolmak üzere olduğunu bilerek çılginca fotoğraflar çekiyorum. Gözlerimi devirip, Jaxon şarkı söylemeye başladığında yüzümü halıya gömüyorum.

"Aptal kedi, tombul kedi, minik burnunu öpüyorum. Tüylü kedi, yakışıklı kedi, fazladan parmaklarını seviyorum." Ayak sesleri arkamda duruyor. "Oh, hey, sizler burada mısınız? *Ah! Mittens! Ne giymişsin sen?*" Elini yüzüne koyarak sahneyi incelemeye başlıyor, gözleri dehşetle açılmış. "*O sana ne yaptı?*"

Mittens *miyavladı*, havuzunda rahatça yuvarlandı, onu oraya çekmek için kullandığım kedi nanesi altın balığına yüzünü sürttü.

"Geçen hafta sana doğum günü kıyafetleri sipariş ettiğimi söylemiştim!"

Jaxon kollarını genişçe açar. "Senin için seksi doğum günü kıyafetleri sipariş ettiğimi sandım!"

Yerdeki kedi kostümleri yığınının işaret ediyorum. "Tabii ki Mittens için seksi doğum günü kıyafetleri demek istedim!"

Jaxon kıyafetleri toplamaya başlar. "Yeter. Artık bitti, Lennon. Bu iş bitti."

"Hayır, ama..." Yumruklarımı sıkıp inlerim. Ayağa fırlayarak, Jaxon'ın elinden kırmızı bir mendil, plastik mahmuzlu minik kovboy çizimleri ve bir kovboy şapkası kaparım. "Hâlâ Buckaroo Mitts'i yapmamız gerekiyor! O, Vahşi Batı'nın en büyük, en kötü kovboyu!"

Jaxon kıyafete bakıp gözlerini kırıştırır. "Siktir, bu çok sevimli." Başını sallar. "Ama konu bu değil! *Ben* onun babasıyım; onu giydirmeden önce benim iznimi alman lazım! Ayrıca" — yumruklarını beline koyar, gerçekten öfkeli görünür — "moda gösterisi yapacağını bilseydim, smokinini buharla ütletirdim!"

"Mittens'in smokini mi var?"

Yüzünde tam bir tiksinti ifadesi ile alaycı bir şekilde güler. "Saygın her kedi babasının oğlu için bir smokini vardır, Lennon. Lütfen. Beni aşağılıyorsun."

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum, aksesuar çantamı bulup gerçek bir kovboy şapkası çıkarıyorum. "Sana da uyumlu bir tane aldım."

Gözleri parlar ve küçük şapkayı Mittens'ın kafasına takar. "Hadi, kovboy." Yüzlerini birbirine yaklaştırır ve kamerama sırtarak bakar. "Sadece yakışıklı erkekler."

Beklendiği gibi, Mittens'ın fotoğraf çekimi olarak başlayan şey, bir saçma aksesuarı diğerine değiştirerek, kedi ve babasının fotoğraf çekimine dönüşür. Kameramı kaldırırken, Jaxon bana beklememi söyler.

"Üçümüzün birlikte bir fotoğrafı lazım." Pembe kalp şeklindeki güneş gözlüklerini takmaya devam eder, ama pembe tüy boa'sını açar ve boynuma sarar. Mittens ikisini de takar ve Jaxon onu aramızda kucaklarken tam bir kraliçe gibi görünür. İlk fotoğraf için kamerama gülümser, ikinci fotoğraf için sıcak yanağıma, üçüncü fotoğraf için ise şaşkın dudaklarıma öpücük kondurur.

Kızlarla öğle yemeğinden döndüğümde, banyoda saçını düzeltiyor, koyu mavi pantolon, kahverengi deri ayakkabı ve uyumlu bir kemer giymiş, pantolonunun içine sokulmuş bembeyaz bir gömlek giymiş, o kadar yakışıklı görünüyor ki, bir an için birlikte ne kadar güzel bebeklerimiz olacağını düşünüyorum.

Ben Mittens'ın yanına, onun yatağına karnımın üstüne uzanırken bana bir bakış attı. "Öğle yemeği güzel miydi?"

"Harika. Beni şımarttılar." Sırt üstü yatarım. "Ayın sonunda Jennie'nin stüdyosunun açılışını fotoğraflamayı teklif ettim. Bana baskı hissetmememi söyledi. Ben de, sert adamlar gibi davranan ama dans etmelerini isteyen küçük kızlar karşısında eriyen yetişkin erkekler varsa, bunun fotoğrafik kanıtı olmalı dedim."

O gülerek homurdandı. "Karaoke olmadığı sürece sorun yok."

"Tabii ki hayır, Jaxon. Dans stüdyosu açılışı var." Tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Karaoke barı ise o gece geç saatlerdeki kutlama için."

Bir şey lavaboya düşer. "Karaoke *bar* mı?" "Jennie, Carter'la daha büyük bir sahneye ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Neden?" Elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra odanın içinde çılgınca el kol hareketleri yaptı. "Bütün *dünya* onların sahnesi. Ne zaman yeterli olacak?"

"Çok komik. Olivia da *aynen* aynı şeyi söyledi."

Jaxon homurdanarak dolabına doğru yürüdü. Lacivert bir takım elbise ceketi giydi ve çekiciliğini zirveye çıkardı. On üzerinden yirmi, takım elbiseni çıkarma ve bana bir bebek yap. Hazırım.

"Benimle geliyor musun?" Gözleri, onun yorganının altına girerken parıldıyor. "Sanırım hayır."

"Bir buçuk saat daha orada olmam gerekmiyor." Mittens'ı göğsüme alıp, yastıkta kalan Jaxon'ın kokusunu içime çekerim. "Yarım saatlik bir şekerleme yapacağım."

O gülerek, elini kışıma vurup şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru yöneldi. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Az önce markette seni hatırlatan bir şey buldum, senin için aldım. Çanta yatağın altında."

Yatağın üzerinden atlayıp, parmaklarım onu bulana kadar yerde dolaşırım. Mahalle marketinin damgası olan kağıt torbaya rağmen, bunun orada satın alınmadığını anlayabiliyorum.

Çantadan el boyaması çita desenli Crocs'ları çıkarıyorum. "Çok garip. Urban Fare'in Crocs sattığını bilmiyordum. Hem de el boyaması olanları."

"Evet, ben de. Sadece çita desenini gördüm ve uçarken kullandığın boyun yastığını hatırlattı bana."

"Hmm. Peki ya bu takılar? Bunları da orada mı satıyorlar?" Parmaklarımla küçük takıları okşuyorum. Bir kedi, bir kamera, bir hokey sopası, 69 rakamı, dağlar, yıldızlar ve...

"Senin soğan gözlüklerin." Yüzme gözlüğü kolyesini, sonra da sarı pasta dilimini gelişigüzel işaret ediyor. "Mimi'nin meşhur limonlu pastası."

Aman *Tanrım*. Bu adam, bu dünyaya gelmiş en sevimli insan, eminim.

Jaxon dilini şaklatarak ritim tutar, yumruğunu diğer eliyle çırpar. "Her neyse, eski Crocs'ların parçalanıyor, o yüzden."

"Crocs'larımı sevmiyorsun."

"Çirkinler." Elimdeki çifti işaret ediyor. "Ama bunlar? Bunlar çok havalı. Onları markette bulduğuma inanamıyorum."

"Tanrım, Jaxon. Bunlar açıkça özel sipariş ürünler. Son derece düşünceli bir insan olduğunu kabul etmek seni öldürür mü? Bana teleskop aldın."

Parmağını kaldırır. "Kartta isim yoktu, yani benim yaptığımı kanıtlayamazsın."

Gözlerimi devirip Crocs'ları Jaxon'ın yastığının üzerine koyuyorum, alt kısımlarını battaniyenin altına sokuyorum, sanki yanımda uyuyorlarmış gibi. "Sen tanıdığım *en* sinir bozucu insansın!" diye bağıriyorum, o koridora doğru ilerlerken.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum tatlım!"

"Maçta yanıma yaklaşma!" "*Tüm* şutlarını engelleyeceğim!"

"Senden *nefret ediyorum!*"

"Ben senden önce nefret ettim!"

Gülümserim ve yatağına kıvrılırim. "Crocs'lar için teşekkürler, Jaxon!"

"Rica ederim, tatlım!"

"Kaç tane kavgaya karışacağını düşünüyorsun?"

"Kariyerin boyunca mu, yoksa sadece bu sezon mu?" Jaxon omzunun üzerinden bakıp sola döndü. "Çünkü ben zaten..."

"*Kavga yok.* Bu gece buz pistine çıkmadan hemen önce sana, 'Oğlum, bugün benim doğum günüm olduğu için bu gece kavga etmesen ne güzel olurdu' dedim. Sen de kabul etmiş gibi gülümsedin."

"Gülümsedim çünkü şaka yaptığını sandım! Arkadaşlara, 'Lennon'ın şakasını duydunuz mu?' dedim. Buz üzerinde gülerek konuştuk! Senin komik olduğunu söylediler!"

"Ben komiğim, ama bunun konuyla ilgisi yok!" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, öfkeyle nefes aldım. Elbette, Jaxon'ın başka bir oyuncuya karşı agresif ve küstah davranması çok seksi, ama en az yirmi kilo daha ağır bir oyuncuyla kavga etmesini izlemek bu gece midemi bulandırdı. Aldığı tek yumrukla başı o kadar sert bir şekilde sallandı ki, maçtan sonra benim adımları hatırlamayacağından emindim. Sonra diğer adamı yere serdi, ağzındaki kanı tükürdü ve ceza kutusuna doğru kayarken bana göz kırptı, çünkü Tanrı korusun, normal sezonu başka bir ceza almadan bitirmesin.

"Korkmadın, değil mi?"

"Ne?" Elini uyluğumun üzerine koyduğunda elini itekledim. "Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? Çünkü tahtaların üzerinden atlayıp doktorculuk oynamak istiyormuş gibi görünüyordun." Ay ışığı altında gözleri parıldayarak sıırıttı. "Seksi bir doktor olurdun. İstersen daha sonra senin hastan olabilirim."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalıyorsun." Dudaklarımı büktüm. "Belki." Dönerek, karanlık geceye gözlerimi kısarak baktım. Maçtan sonra bir yerde Jaxon yanlış yola saptı ve şimdi karanlıkta, dağlar ve simsiyah çam ağaçlarıyla çevrili, batı kıyısını takip eden otoyolda yavaşça ilerliyoruz. "Neredeyiz? McDonald's'a gideceğimizi sanıyordum."

"Yalan
söyledim."

"Yalan mı
söyledin?"

"Merak etme. Arena'ya paket servis sipariş ettim. Arkada."

"Yiyecek sipariş mi ettin? Neden? Nereye gidiyoruz? Bu, tatlı olarak dondurma yiyemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Aman Tanrım." Kravatını çekip çıkarır ve bana fırlatır. "Bunu tak."

"Anlamadım?"

"Tak şunu. Gözlerine." "Uh,
pas."

"Lütfen, tatlım. Sana sürpriz yapmama izin ver. Sana lanet olası bir dondurmali pasta aldım, tamam mı? Fındıksız. Evde, buzlukta. Ne kadar çabuk itaat edip gözlerini bağlarsan..."

"Aman Tanrım, şimdi de göz bağı."

"...dondurmanı o kadar çabuk yiyebilirsin."

İç çekerek, ipek kumaşı gözlerimin üzerine yerleştirip, saç tokamın altında arkada bağlarım. Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda kanın sesi duyuluyor. Motorun otoyoldan çıkarken çıkardığı sesi, yavaşlarken lastiklerin çakıl taşlarında çıkardığı sesi, sonunda durduğumuzda gelen sessizliği ve Jaxon'ın bana burada beklememi, hemen döneceğini söylemesini dinliyorum. Her şey daha da belirginleşiyor, geceyi dolduruyor, sınırlarımı dans ettiriyor. Kafam karışık ve biraz korkuyorum, çünkü kimse benim için hiç sürpriz planlamamıştı. Ama aynı zamanda heyecanlıyım ve ne zaman

Jaxon elimi tutar, arabadan inmeme yardım eder ve önümde yürür, ben ise susamam.

"Ne yapıyoruz? Neredeyiz? Bana senin eşofmanını getirdin mi? Hava soğuk ve onlar çok rahat. Açım ama aynı zamanda gergin ve heyecanlıyım, bu yüzden karnımda ne olduğunu bilmiyorum. Hey, sen..."

"Lennon?"

"Evet?"

"Sus."

"Tamam."

Jaxon durur ve tek duyabildiğim kalbimin atışı ve kıyıya vuran sessiz dalgaların sesidir. Sanki tam burada, ayaklarımın dibinde ve etrafımda, havadaki nem yanaklarımı öpüyor gibi hissediyorum.

Sonra Jaxon arkama geçer, kravatını çözer ve omuzlarımı sıkar. "Doğum günün kutlu olsun, tatlım."

Belirsizlik yumruklarımı sıkıştırır, derin bir nefes alıp yavaşça veririm. Sonra gözlerimi açarım.

Nefesim kesilir, ellerim ağzıma uçar ve gözlerimden habersizce yaşlar akar.

Yükselen çam ağaçları ve sonsuz dağlar ufku boyar, mürekkep gibi siyah suya dokunur, hafif bir esinti, aksi takdirde durgun olan koyda hafif dalgalar oluşturur.

Ve orada, hepsinin üzerinde, göz kamaştırıcı yeşil, turuncu, pembe ve mor şeritler derin mavi gökyüzünde dans ediyor, binlerce yıldız şarkı söylüyor ve Kuzey Işıkları dünyamı aydınlatıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Jaxon sessizce sorar. "Porteau Cove, buradaki en iyi yer olarak kabul edilir, Kuzey Işıkları'nı görmek ve yıldızları seyretmek için. Bugün şanslıyız; Kp endeksi - bilmiyorsan, dünyanın jeomanyetik enerjisini ölçen bir endeks, ama sanırım biliyorsundur - bu gece yedi. Yani, Kp ne kadar yüksekse, Kuzey Işıkları kutuplardan o kadar uzaklaşır ve sonra..." Önümüzdeki canlı renkleri işaret eder, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle bana gülümser. "Belki de bu gece sadece senin için dans ediyorlardır. Doğum günün için."

Tamam, peki. Kahretsin. Siktir. "Ben... Ben..." Gözlerimden yaşlar fışkırır, yüzümden aşağı akar. Kendimi Jaxon'a atarım, bacaklarımı beline dolayarak ona sarılırım.

Elini sırtımda gezdirirken fısıldar, "Hoşuna gitti mi?"

Basit bir "evet" yeterli olurdu. Bunun yerine yüzünü ellerimle tutup ona "Sen benim sınırırımsın" diyorum.

"Ne?"

"Benim için bir dönüm noktasısın. Hayatımın en kötü döneminde tanıştık ve o günden beri her şey çok daha iyiye gitti. Bu, Jaxon?" Hatırlayabildiğim kadarıyla, uzun zamandır görmeyi hayal ettiğim gökyüzünü işaret ediyorum. O anda kıyıya serilmiş battaniyeyi, yastıkları, bir torba dolusu paket yemeği, bir yığın sıcak giysiyi ve yıldızlara doğru ayarlanmış yepyeni teleskopumu fark ettim. Burnumu çekerek, yanaklarımdan gözyaşları süzüldü. "Bu benim en sevdiğim gün ve bu senin sayende."

"Ben... Yani, sadece sana... senin sevdiğin bir şey vermek istedim. Senin istediğin bir şey. Ve bilmeni istedim ki...

...çocukken kurduğun hayallerin peşinden gitmek için asla geç değildir." Ben ağzımı onun ağzına yapıştırırken o boynumu kavradı. "Sadece emin olmak için, çünkü bana pek çok şey denildi, ama hiç "hat" denmedi... Senin hatın olmak iyi bir şey, değil mi?"

Gülüşümü boynuna gömdüm. "İlk gittiğim maçı hatırlıyor musun? Maçtan sonra bara gittiğimizde, senden ayrılmadan hemen önce bana arkadaş olmak isteyip istemediğimi sormuştun."

"Sen de 'Hayatta olmaz, pislik herif' demiştin." Kaşlarını çatı. "Ayrıca beyaz pantolonla adet görmekten hoşlandığını da söylemiştin, şimdi düşününce bu oldukça acımasızcaydı."

"Üzgünüm. İlk izlenimin gerçekten iyi değildi." Tartışmak için ağzını açtığı anda parmağımı dudaklarına koyarak onu susturuyorum. "Sen, Magic Mike değil. Magic Mike ilk izleniminde olağanüstüydü."

"Mükemmel, *kalıcı* bir izlenim," diye mırıldanır.

"Senin arkadaşın olmak istemedim, Jaxon. Seni bir daha görmek bile istemedim. Şimdi, uçağın senin oynadığın şehre indiğinde nefret ediyorum, çünkü yol yolculukları haftanın en sessiz, en yalnız zamanları. Her gün sessiz bir kafadan ziyade senin beni rahatsız etmeni tercih ederim.

Jaxon." Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırıyorum. "Arkadaş olmak istememiştin, ama bir şekilde sen benim en iyi arkadaşlarımdan biri oldun."

Yutkunur, bakışlarını kaçırır, yanakları avuçlarımdan altında ısınır. "Hayır, ben değil. Hiç kimsenin en iyi arkadaşı olmadım."

Ayaklarımı yere koyarken başımı eğiyorum. "Kendini gerçekten küçümsüyorsun, biliyor musun?" Elini tutup onu battaniyenin üzerine götürüyorum. "Carter, Garrett, Adam, Emmett... Sen onların en iyi arkadaşlarından birisin, onların da senin en iyi arkadaşlarından biri olduğu gibi. Kızlar da öyle. Hiçbiri seni takas etmez, Jaxon. Ben de etmem."

Hiçbir şey söylemiyor, ama iç çamaşırlarıma kadar soyunup, bana hazırladığı eşofmanı giyerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Eşofman rahat ve bol, en sevdiğim cennet kokusu gibi kokuyor. Burada sadece biz yokuz, ama sessiz, boş bir çakıl sahilindeyiz, diğer yıldız gözlemcileri karanlık ufukta minicik noktalar gibi görünüyorlar, bu geceyi özel ve samimi kılıyorlar, sadece Jaxon ve benim paylaşabileceğimiz bir şey.

Geç saatte yediğimiz akşam yemeğimizi battaniyenin üzerine yaydık — kafam kadar büyük hamburgerler, Cajun patates kızartmasıyla dolu bir kağıt torba ve paylaşmak için çikolatalı muzlu milkshake — ve gökyüzünde yavaşça hareket eden ışıkları izledik. Yemeğimizi bitirdikten sonra, yeni teleskopumu denedim ve onu yüksekteki takımyıldızlara doğrulttum. Sessizlik huzur vericiydi, gökyüzünün mucizesini içime çekerken kafamdaki tüm düşünceler, tüm endişelerim boşaldı. O yıldızların her gece, ne olursa olsun parlaması inanılmaz ve ruhani bir şeydi.

Gecenin karanlığına o kadar dalmışım ki, Jaxon'ın bana doğru yaklaşırken çıkardığı sessiz ayak seslerini neredeyse duymuyorum, durduğunda sırtımı okşayan sıcaklığı hissediyorum.

Neredeyse, ama tam olarak değil. Çünkü Jaxon Riley'i gözden kaçırmak imkansız. "Gel." Arkama uzanıyorum, elini elime kaydırmasını bekliyorum, ve sonra ben çekiyorum onu ileri bırakarak ona baktırmak içine teleskopa teleskoptan bakmasına izin verdi. "Bak."

"Vay canına," diye haykırdı, başını kaldırıp teleskop olmadan gökyüzüne baktı, sonra tekrar teleskopla baktı. "Len, ne oluyor lan? Teleskopla baktığında milyonlarca yıldız görünüyor!"

"Karanlık ve açık bir gecede çıplak gözle yaklaşık on bin yıldız görebileceğini söylüyorlar. Bununla, hmmm... elli milyon görebilirsin?"

"*Elli milyon mu?*"

"Bu iyi bir teleskop." İnanılmaz, gerçekten. Jaxon doğum günüm için masraftan kaçınmadı. Kenara çekilip beni içeri aldı. Aradığımı buldum ve gökyüzünü işaret ettim. "Şuradaki diğerlerinden daha parlak ve daha büyük olan üç yıldız görüyor musun?" O başını sallayınca, onu teleskopa doğru çektim. "Ortadaki yıldız."

"*Vay canına. O...*"

"Jüpiter."

"Lennon. Şu anda lanet bir gezegene bakıyorum." Başını kaldırır, gözleri fal taşı gibi açılır ve ağzı açık kalır. "Çizgilerini görebiliyorum!"

"O çizgiler aslında rüzgar ve bulutlar. Alt yarısındaki kırmızı lekeyi görüyor musun? O, yüzlerce yıldır devam eden dev bir fırtına."

"*Ne? Vay canına.*" Teleskopu, sanki değerli bir bebekmiş gibi elleriyle tutarak teleskoptan bakıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey."

"Kırmızı noktaya kaç tane Dünya sığabilir tahmin et."

"Uh... bu bir tuzak soru mu? Hiçbiri mi?"

"Üç."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "*Üç mü?* Hadi oradan! Vay canına! Ne kadar da küçüğüz!"

Jaxon'ın aklını mini astronomi dersleriyle uçururken uzun süre orada durduk ve sonunda battaniye ve yastıklara uzandığımızda saat sabahın birine yaklaşmıştı. Jaxon'ın kalbinin sessiz atışlarını dinlerken, başımı göğsüne yasladım, başparmağıyla boynumu okşadı, elini göğsüne koydu ve ikimiz de gökyüzüne baktık.

"Sence insanlar öldüklerinde nereye giderler?"

Sözler o kadar yumuşak, o kadar temkinli ki, neredeyse kaçırıyordum.

"Ben gerçekten gerçekten düşünmüyorum onların
hiç bir diyorum cevap birbirsüre sonra.

"Bence onlar bizimle kalıyorlar."

"Büyükannem bir keresinde bana, öldüğümüzde yıldızlara dönüştüğümüzü söylemişti. Sevdığımız ve kaybettiğimiz insanlar gökyüzünde özgür kalırlar, orada kimse

ışıklarını söndüremez." Yutkunur. "Ve çok parlak parlarlar... böylece hala bizimle olduklarını biliriz. Bizi koruduklarını biliriz."

Parmaklarımı onun parmaklarıyla dolaştırıp nazikçe sıkıyorum. "Bu çok güzel, Jaxon."

Eli boynumdan yukarı kayar ve saçımdaki tokada durur. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Ben başımı sallayınca, onu çıkarır ve parmaklarını buklelerime daldırır. İçini çeker, dalgın dalgın saçlarımı okşar ve uzun süre sessizce yan yana uzanırız, ta ki o ağzını açıp yedi kelime fısıldayana kadar.

"Bryce ile dört yaşındayken tanıştım."

Ne kadar oturmak istesem de, hareket etmeye cesaret edemiyorum. Jaxon'ı yeterince iyi tanıyorum, benim bakışlarımın baskısı olmadan bu hikayeyi anlatmasının onun için daha kolay olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun yanında kalıyorum ve yalnız olmadığını bilmesinin yeterli olmasını umuyorum.

"Tyke'ın ilk günü. O benim kalecimdi, sessiz ve gergindi, ama o yaşta bile kalede korkusuzdu. Takımımızdaki en küçük çocuktı ve o gün neredeyse iki katı büyüklüğünde biri tarafından çok sıkıştırıldı. Onu buza itti ve tüm ekipmanlarıyla kendi başına kalkamadı." Durur ve ben başımı kaldırıp ona bakarım, o anıyı hatırlayarak gülümsediğini görürüm. "Onu ayağa kaldırdım ve sonra diğer çocuğu bariyere doğru ittim. Büyükannem gurur duymalı mı yoksa utanmalı mı bilemedi." Gözleri benimkilere düşer ve gözlerimden bir bukle saçı çeker. "Kimse bir daha Bryce'a sataşmadı. O gün onun koruyucusu oldum." Gülümsemesi kaybolur, boğazı titrer. "Onu korumam gerekiyordu."

Anılar gözlerinin önünden geçiyor ve oradaki acı kalbimi sarıp sıkıştırıyor. O kadar belirgin, o kadar ham ki, elimi acının üzerine koyup gitmesini diliyorum.

"O komşu kasabada yaşıyor olmasına rağmen, biz ayrılmaz bir ikiliydik. Her yıl aynı takımda oynardık, büyüdüğümüzde her hafta sonu birbirimizde kalırdık ve her yaz büyükannemi deli ederdik. İkimize yetişemeyecek kadar yaşlı olduğunu söylerdi, ama yine de her hafta Bryce'ın en sevdiği ev yapımı çilekli dondurmayı yapardı.

"Büyükannem kahvaltıdan sonra marketteki vardiyasına gitmek için evden çıktı. Biz de bütün sabah garaj yolunda hokey oynadık. İkimiz de

İyi. İyi olduğumuzu *biliyorduk*. Bryce bir gün NHL'de kaleci olacaktı ve biz öylece oynarken, tüm zamanını bana hakaret ederek, onu asla geçemeyeceğimi hatırlatarak geçirirdi. Beni yenebileceği tek şeyin bu olduğunu söylerdi, ama bence her şeyde benden daha iyiydi.

Ellerimizi birbirine kenetleyip dudaklarını yaladı. "Öğle yemeğinden önce ona üç gol atarsam, ne yapacağımızı benim seçeceğini söyledi." Yutkundu ve bir sonraki cümlesinde sesi kırıldı. "İki saatimi aldı, ama arka taraftaki ormanı seçtim."

Artık dayanamıyorum, onu da yanımda çekerek oturuyorum. Bu yük çok ağır, boğucu ve artık onun tek başına taşımasına izin vermek istemiyorum. Bacaklarımı çaprazlayarak ona dönüp ellerini ellerimle tutuyorum, başparmaklarımla çatlamış, yaralı eklemlerini okşuyorum.

"Benim hatam. Önce EpiPen'ini kontrol etmedim. Ona hatırlatmalıydım, ama bulaşıkları lavaboya koyar koymaz kapıdan çıkıp ağaçlara doğru koşmaya başladım ve ona da gelmesini bağırdım." Gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını kaçırarak, kapüşonlu sweatshirtinin koluyla gözlerini sildi. "Beş dakika. Orada beş dakikadır duruyorduk ki çığlık attı. Boynunu tutuyordu, bir şeyin onu ısırıldığını söylüyordu. Elini çekip baktım ve sadece... kızıl bir leke vardı, ortasında küçük bir şişlik. Ama içinden bir şey çıkıyordu, çok küçük bir şey, küçük siyah bir iğne, onu çıkardım ve... ve..." Gözlerinden yaşlar damlıyor, yanaklarından akıyor. Bu kez gözyaşlarını silmeye çalışmıyor. Bunun yerine, başını eğip ağlıyor. "Kahverengi gözleri vardı, Len. Büyük ve koyu renkliydi, ve senin gözlerine baktığımda, bazen tek gördüğüm onun gözleri oluyor. Ve o gözlerin, elimdeki arı iğnesini gördüğünde bana bakışını asla unutmayacağım.

"Çok hızlı koştum. Çok hızlı koştum, mutfağa geri koştum. Büyükannem işten eve geliyordu, ona 911'i aramasını söyledim. Bryce'ın EpiPen çantasını aldığımı gördü ve beş saniye sonra, bahçeden geri koşarken, ambulans çağırdığını duydum.

"Geri döndüğümde Bryce yerde yatıyordu, kirin içinde, yanında bir kustumuk yığını vardı. Yüzü tamamen şişmişti ve o...

Ona hiç benzemiyordu. Ama sonra yanına uzandım, ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve o gözlerini açtı. Onun gözleri olduğu sürece, her şey yoluna girecekti.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve Jaxon'ın ellerini sıkıca tutuyorum.

“EpiPen'i enjekte etmek için bir anlığına gözlerimi ayırdım ve tekrar baktığımda gözleri kaybolmuştu. Bayılmıştı. Onu kucağıma aldım, sıkıca sarıldım ve ambulansın ön kapıya geldiğini, büyükannemin onlara bağırdığını, ayak seslerinin bize doğru geldiğini duydum.”

Başını eğdi, omuzları titreyerek ağladı. Kollarımı ona doladım, bana sağlık görevlilerinin nabzını bulamadıklarını anlatırken onu kendime sıkıca sarıldım. Nasıl defalarca kalp masajı yaptıklarını, ama nabzını bulup kalbini yeniden çalıştıramadıklarını. Onun öldüğünü söylediklerinde onu bırakmayı reddettiğini ve büyükannesinin Jaxon'ı ondan zorla ayırmak zorunda kaldığını. O ağlarken onu saatlerce orman zemininde tuttuğunu.

Üç gün sonra Bryce'in cenazesinde kravatının dağınık olduğunu, çünkü kravat bağlamayı hiç beceremediğini ve Bryce'in her zaman onun için bağladığını anlatıyor.

Bryce'in ailesi Jaxon'a bakmaya dayanamadı.

Ve cenaze bittiğinde büyükannesi onu arabaya çektiğinde, onları son kez gördüğü an.

“Ben yetersizdim. Yavaşlayıp öncelikle EpiPen'ini aldığından emin olacak kadar sabırlı değildim. Eve ya da ormana geri koştuğumda yeterince hızlı değildim. Onun hayatını kurtaracak kadar hızlı ya da akıllı değildim.”

"Bu senin hatan değil, Jaxon." Ellerimle yüzünü tutup, kırık bakışlarını bana çevirdim. "Bana bak. Bu senin hatan değil, duyuyor musun? Bu tuhaf bir kazaydı ve siz çocuktun. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Anlıyor musun? Bryce bunu biliyor, Jaxon. Ailesi de biliyor."

Kafasını salladı, gözlerini kapatarak daha fazla gözyaşı döktü. "Benden nefret ediyorlar. Beni suçluyorlar. Onlar benim için anne babam gibiydi ve o öldüğünde, sanki onlar da ölmüş gibi oldular."

Yanağını okşayarak gözyaşlarını sildim. "Seni sevmiyorlar değil, tatlım. Çocuklarını kaybettiler ve her şeyin onlara onu hatırlattığı bir dünyada nasıl hayatta kalacaklarını bilemediler. Eminim seni sürekli düşünüyorlardır." Gülümsedim ve Jaxon'ın gözleri yüzümden akan gözyaşını takip etti. "Eminim Bryce gibi senin de tüm hokey maçlarını izliyorlardır. Onun izlediğini biliyorsun, değil mi?"

"Sence?"

"Kesinlikle. Kavga konusunda benim tarafımda." Aradığım şeyi bulduğumda güneye doğru dönüp Jaxon'a elimi uzattım. "Buraya bak. Yukarıya, sağa bak. Düz bir çizgi halinde dizilmiş üç parlak yıldız görüyor musun? Orası Orion'un kemeri. Onu takip et, tam orada, ufkun hemen üzerinde, görüyor musun?"

"Büyük, parlak yıldız mı?"

"O Sirius, gökyüzündeki en parlak yıldız. Yıldızlarda Bryce'ı ararken oraya bak. En karanlık geceleri bile aydınlatır." Jaxon birkaç saniye sessiz kalır, gökyüzüne bakar. Ben titrediğimde arkama geçer, beni göğsüne doğru çeker. Henüz gitmeye hazır değilim, bu yüzden sormadığına sevindim. Bunun yerine, o beni kucaklarken sessizce oturuyoruz, kalbimin atışı onunkiyle aynı hızda yavaşlıyor. onunkine uyum sağlar.

Omzumdan buklelerimi çekip, kulağımın altına bir öpücük kondurur ve çenesini omzuma dayar. "Bu geceki maçta dikkatimi dağıttın."

"Öyle miydin?"

"Evet. Saçlarının yüzünü çerçeveleyen buklelerini seviyorum. Güldüğünde hareket ediyorlar ve bu beni gülümsetiyor. Ama ikinci derste saçlarını topladın ve bunu da seviyorum. Mükemmel elmacık kemiklerin var. Ve boynun, ben... boynunu gösterdiğinde, gözlerimi senden alamıyorum. Ellerimi ve ağzımı senin üzerinde hissetmek istiyorum."

"O zaman neden daha önce saçlarımı açtın?"

"Seni öpmekten kendimi alıkoymak için." Tereddüt eder ve ben onun kucağında dönerim. Gözlerini kaçırır, sonra tekrar bana bakar. "Bana çok şey veriyorsun, Lennon. Sanırım senin bu yönünü takdir ediyorum. Kötü şeyler oldu, ama bunları içinde saklayıp içini kemirmesine izin vermek yerine, bunları konuşuyorsun. Bence bu sana

bir tür durumun gücü gibi, anlarsın ya? Neyse, ben sadece...” Bereyi yukarı çekip parmaklarını saçlarının arasından geçirir. “Sana da kendimden bir parça vermek istedim. Ve o hikaye... O zamanlar gördüğüm terapistten başka kimseyle paylaşmadım. Kimseyle paylaşmak istemedim. Ta ki...”

Tek kelime söylenmeden kalır, aramızda ağır bir sessizlik

Sen. Sen gelene kadar.

Aşağıya bakarak, ensesini ovuşturur. Parmaklarımla Çenesine dokunarak, bakışlarını tekrar yukarıya çeviriyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içindeki korku, belirsizlik, kalbimi sızlatıyor. En iyi arkadaşını kaybederek, bunca yıl kendini yetersiz hissederek yaşamış. Bryce'ı kurtarmaya yetersiz. Ailesinin yanında kalmaya, çok şey kaybeden masum bir çocuğu hatırlamaya yetersiz. Ve şimdi karşımda oturmuş, benim de aynı şeyi yapıp yapmayacağımı bekliyor. Gidip onu tamamen unutacak mıyım diye.

Nereye gidebilirim ki? Kesin olarak bildiğim tek bir şey varsa, o da bu adamın beni gördüğü, duyduğu ve *tanıdığıdır*.

Beni mutlu ediyor. Güvende hissettiriyor. Değerli hissettiriyor. Kendimi yetenekli hissettiriyor.

Ve bu tam da orada? Bu güçlü, muhteşem bir duygu.

İşte burada, tüm yıldızların ve solan, dans eden ışıkların altında, dudaklarımla onun dudaklarını yakalıyorum. Nefes alamayana kadar onu öpüyorum, sonra kapüşonunu başından çıkarıyorum. Ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarıyorum, Jaxon ise beni, gökyüzündeki yıldızları izlediği gibi izliyor. Ve sonra, soğuk bir nisan sabahının erken saatlerinde, kendimi onun kucağına bırakıyorum ve ona, şu anda onunla birlikte olmaktan daha çok istediğim hiçbir yer olmadığını gösteriyorum.

BÖLÜM 21

SAÇIMI UNUT, BENİ BÜYÜLEYİN HAYATIMI

JAXON

"O GERÇEKTEN ÇOK GÜZEL, Jaxon. Senden hoşlandığından emin misin?"

Sarah, Carter'ın telefonundan başını kaldırıyor. Carter, ona kedimin Instagram sayfasından Lennon ve Mittens'in fotoğrafını gösteriyor. Bana bakıyor ve ergenlik çağındaki kız bana o kadar zoraki bir gülümseme atıyor ki, içim acıyor. "Yani, alınma."

"Benden hoşlandığını hiç söylemedim."

"Oh, yani sen ondan hoşlanıyorsun, ama o senden hoşlanmıyor mu? Bu daha mantıklı."

"Ondan hoşlanmıyorum! Öyle değil!"

Sarah burnunu kırıstırır. "Kafam karıştı, çünkü buraya geldiğinden beri ondan bahsediyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Konuşmadım."

Saçıma işaret etti, şu anda bir tutamağa pembe bir mücevher takıyordu. "Sen de saçını süslemek isteyeceğine bahse girersin demiştin!"

"Saçına eğlenceli şeyler yapmayı seviyor!"

"O kesinlikle ondan hoşlanıyor," diye araya girer Garrett. "Jaxon, *Lennon'a*

"Hayır, yok!"

"Bence o da senden hoşlanıyor," Adam beni teselli eder. "Rosie, onun sürekli senden bahsettiğini söylüyor."

"Onu bir randevuya çıkarmalısın," diyor Emmett.

Teknik olarak, biz her zaman randevuya çıkıyoruz diye itiraz etmek için ağızımı açtım, ama Carter parmağını kaldırdı. Parmağı, el işi tutkalı, minik kağıt kalpler ve parıltılarla kaplıydı, çünkü Garrett, gelecek hafta Jennie'nin stüdyosunun açılışı için bize dekorasyon görevi vermişti.

"Bunun bir randevu olduğunu yüksek sesle söylemelisin, yoksa sayılmaz." Dirsekleriyle öne eğilir. "Evet, bunu zor yoldan öğrendim. Görünüşe göre, artık kız arkadaşın olmasını 'istemek' zorundasın. Öylece varsayamazsın." Gözlerini devirir. "Yani, sizler temelde erkek ve kız arkadaş olsanız bile, ona kız arkadaşın olmasını gerçekten istemek zorundasın."

"Biz aslında erkek arkadaş ve kız arkadaş değiliz!" diye yarı çığlık atıyorum ve Sarah, başımı salladığımda omzuma vurarak saçımdan bedazzler'ımı çıkarıyor. "Kız arkadaş istemiyorum!"

"Tamam dostum," diye mırıldanır Adam. Koyu renkli bukleleri parlak turuncu kelebek tokalarıyla geriye çekilmiş, gözlerinin etrafına mor göz farı sürülmüş ve elmacık kemiklerini vurgulayan Barbie pembesi pudra sürülmüş. Bu durumdan çok heyecanlanmış görünüyor, ama yine de huysuz yüzü ve kollarını kavuşturmuş hali, Lily'nin burada olmamasına bağlı olabilir. Lily birkaç hafta önce Adam ve Rosie'nin yanına taşınmıştı, ama sosyal hizmet uzmanı, Adam Second Chance'i ziyaret ederken şimdilik evde kalmasını önerdi. Adam, Lily ile her zamankinden daha fazla zaman geçiriyor, ama bu, onun yanında olamadığı her anı nefret etmesine neden oluyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Neden bir kız arkadaşın olsun istemiyorsun?" diye soruyor Emmett.

"Çünkü bağlanmak istemiyorum," alışkanlıkla cevap veriyorum, ancak bu ilk kez bir yalan gibi geliyor ve içimde ağır ve yabancı bir his uyandırması hoşuma gitmiyor. Rahatsız edici hissi değiştirebilecekmişim gibi koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Tamam, ama neden?"

"Çocuklar, kulaklarınızı kapatın," diyor Carter, elindeki işten başını kaldırmadan onların kulaklarını kapattığından emin olmak için. "Britney'nin Kızları toplantısı yapmak ister misin?"

"Ne? Psssh. *Hayır*. Sizinle bunu konuşmak istemiyorum." "Toplantı yapabiliriz, Jaxon. Sorun değil."

"Toplantıya ihtiyacım yok. Konuşacak bir şey yok."

"Senin bize katılmanı bekliyorduk. Hatta sana bir tişört bile yaptırdık."

"Eh, nefesini tutma. Senin tavsiyene ihtiyacım yok." Kollarımı kavuşturup dizlerime bakarken, Sarah saçımın bir kısmını elastikle sarıyor. "Bir kız arkadaşın olur ve bir bakmışsın, cumartesi geceleri evde kalıyor, pazar sabahları erken uyanıyor, kitap okurken veya spor haberlerini izlerken birlikte kahve ve waffle yiyorsunuz. Sonra birlikte market alışverişine gidiyorsunuz, onu gülümsetmek için çiçek alıyorsunuz ve her bayram veya mevsim değişikliğinde dekorasyon yapmak için el sanatları mağazasına sürükleniyorsunuz, ya da sadece dairedaki atmosferin bozuk olduğu için."

"Bunun hakkında konuşmak istiyormuşsun gibi geliyor," diye mırıldanır Carter.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ee, ne olmuş? Sen sadece tek bir kişiyle s-e-x yapıyorsun, hem de sonsuza kadar."

Sarah başını eğiyor. "Heceleyebildiğimi biliyorsun, değil mi? Aynı kişiyle sonsuza kadar s-e-x yapmanın nesi yanlış?"

İç çekiyorum. "Bunda yanlış bir şey yok. Bazı insanlar sadece bunu istemiyor."

"Oh. Ve sen Lennon'la bunu yapmak istemiyorsun? Başka insanlarla olmak mı istiyorsun?"

Buna cevap vermeyeceğim. Yani, *başka insanlarla mı?* İğrenç.

Gözlerim masayı taradı ve beni yakından izleyen Garrett'a takıldı. "Ne istiyorsun, seni hindi?"

"Şu anda tüm bunları yaptığının farkındasın, değil mi?" "Evet, ve ben..."

"Seviyorsun. Seviyorsun, Riley. Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim. Lennon'la yaşamayı *seviyorsun* ve ikinizin yarattığı sıradan rutini *seviyorsun*."

"Bence mesele bu," diyor Emmett. "Sıradan olan, aslında sıradan gelmediğinde. İşte o zaman anlarsın."

"İtiraf etmeliyim, Jaxon," diye başlar Sarah. "Sanki sevgililermişsiniz gibi, o senin liginin dışında olsa bile."

"Bence sorun da bu," diye mırıldanır Carter, dev bir güneş çizerek. "Jaxon kendi değerini göremez, bu yüzden Lennon'ın

onun liginin dışında olduğunu düşünüyor. Muhtemelen Lennon bunu fark ettiğinde burada olmak istemeyecektir."

"Vay canına," diye fısıldar Adam. "Oof," diye iç çeker Emmett. "Tam isabet," diye mırıldanır Garrett.

Carter yapışkan bir elini kaldırır. "Biliyorum, biliyorum. Bazen kendimi bile inanılmaz duygusal zekâmla şaşırtıyorum. Bir yerde okuduğuma göre, bu doğrudan ne kadar çekici olduğunla ilgiliymiş, yani bu çok mantıklı, tabii ki." Bana bakar, gözlerinde bir tür meydan okuma vardır. "Ne dersin dostum? Tam isabet mi, ne dersin?"

Kesinlikle hayır. O kesinlikle doğruyu söylemedi ve ben de bunu açıkça söylüyorum. Masadaki herkese üç kez, kendi değerimi görmede sorunum olmadığını, Lennon'ın benim ligimin dışında olmadığını söylediğimi söylüyorum ve eve giderken de bunu kendime tekrarlıyorum.

Asansörde giderken kafamda tekrar ediyorum, ve dün gece canımın çektiğini söylediğim taze pişmiş kurabiyeleri mutfak tezgahında bulduğumda tekrar ediyorum.

Şimdi oturma odamın duvarını süsleyen, hepsi Lennon tarafından çekilmiş ve asılmış olan Mittens'ın fotoğraflarına bakarken bunu tekrar ediyorum. Bazıları sadece onun, bazıları ise benim ve onun birlikte çekilmiş fotoğrafları, ama üçümüzün birlikte çekilmiş fotoğrafları yok.

[illegible]

Hubble teleskobundan çekilmiş, demişti. Andromeda takımyıldızındaki küçük bir galakside bir yıldız patlaması. Sonra resmin altındaki tarihi gösterip bana gülümsemişti. Bryce'in yıldız olduğu gün çekilmişti.

Tanrım, hala çok acıyor. Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldıktan sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ben istemeden bile ihtiyacım olduğunu bildiği mahremiyeti bana sağladı. Dinliyor ama asla zorlamıyor. Çok derin bir şekilde önemsiyor, hiç çaba harcamadan düşünceli davranıyor.

Ve ben, bunların bir gramını bile hak ettiğime inanmakta zorlanıyorum.

Müzik sesini takip ederek koridorda dolaşıp yatak odama doğru ilerliyorum. Çarşaflarım, bu sabah yatağımı toplarken bıraktığım yerde, yerde duruyorlar. Çünkü bugün nihayet, Lennon'a yatmadan önce saçlarını örmek için çok yorgun olduğu veya saç örme telini bulamadığı günler için dolabımda sakladığım ipek çarşaflarla değiştirmek niyetindeyim.

Orada durup çarşaflara bakıyorum, Lennon'ın müziğe eşlik ederek şarkı söylemesini dinlerken yumruklarımı sıkıyorum. Gece yarısı kahve, pazar günleri yanmış tost, korkularınızdan kurtulmak ve aşık olmak hakkında yumuşak fısıltılar.

Bakışlarım banyoya kayıyor, kedim yerde bir battaniyenin üzerinde uzanmış, her gün olduğu gibi tezgâhta çalışan kadına bakıyor. Lennon'ın tamamı görüne kadar yaklaşıyorum, tezgahın üzerine eğilmiş, yüzüne nemlendirici sürüyor. Kestane rengi bukleleri sırtına dökülüyor, taze ve hacimli, omurgasının çizgisini takip ederek kıvrımlı kalçalarına iniyorum, sweatpantolonum kıvrılmış, kalçalarından sarkıyor ve sadece ince bir spor sütyeni mükemmel göğüslerini sarıyor. Ona doğru yürüyüp, onu göğsüme çekip, dudaklarımı omzuna bastırıp, yansımamızı izleme isteğiyle mücadele ediyorum. Buraya geldiğinden beri gülümsemesi o kadar güçlendi ki, Cabo'da tanıştığım kadından neredeyse tanınmaz hale geldi.

Ve ben. Artık ben de kim olduğumu bilmiyorum.

Artık karar verirken başkalarını düşünen biri. Etiketlerdeki alerji uyarılarını sürekli okuyan biri. Haftada bir kez şafak vakti kalkıp mutfak tezgahına taze pembe lale buketi koyan ve uyandığında onları gören kadının yüzünde en parlak gülümsemeyi gören biri. Aynı kadını yıldızları izlemeye götüren biri, çünkü ona mutluluk vermek dünyadaki en güzel duygulardan biri. Lanet olası *iletişim kuran*, zor konulardan bahseden, hatta saklı kalmasını istediğinde bile.

Bir şekilde daha hafif. Belki de bir şeyin parçası, çünkü bu yeni yılı karşıladığımda hissettiğim yalnızlıktan çok daha az yalnız hissediyorum.

Ve daha mutlu. Daha mutlu hissediyorum. Bu ne kadar sürecek?

Lennon'ın bakışları aynada benimkilere kayıyor ve yüzünde megavatlık bir gülümseme patlıyor, beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar güçlü bir yumruk atıyor. "Hey, sen."

"Selam."

"Çocuklar bugün nasıldı?"

Yüzümü ve saçımı işaret ediyorum, o da kıkırdıyor ve lavaboya geri dönüyor. Bir dakika sonra çıkıyor, yüzümdeki makyajı ılık, ıslak bir bezle temizliyor, saçımdaki boncukları nazikçe çıkarıyor.

"İşte." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra banyoya geri döndü. "Ama dürüst olmak gerekirse, göz kamaştırıcı olduğunda çok daha güzelsin."

Mittens sanki aynı fikirdeymiş gibi miyavladı, ama sonra Lennon küçük, kabarık bir fırça çıkardı ve çömeldi.

"Evet, yakışıklı, biliyorum." Fırçasıyla onun yüzünü, burnunu ve patilerini temizliyor. "Sen de şımartılmayı seviyorsun." Fırçayı çantasına geri atıyor. "Ona kendi allık fırçasını aldım. Makyajını yaptırdığını sanıyor, ama üzerinde hiçbir şey yok."

Yatağın kenarına çöküp, ellerimi sıkıca tutarken, Lennon önümüzdeki hafta oynayacağımız ilk playoff maçı öncesinde takımın içeriği hakkında fikirlerini anlatıyor, normal sezon ile playofflar arasındaki aradan seyahat etmek zorunda kalmamanın ne kadar güzel olduğunu ve bu gece balkonda teleskopuyla bana göstermek istediği bir yıldızı anlatıyor.

"Neden benim ve Mitts'in olduğu fotoğrafları asmadın?"

Lennon'ın bakışları aynada benimkilerle buluşur. "Ne?"

"Oturma odasındaki fotoğraflar. Üçümüzün birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var. Ama senin içinde olduğun fotoğrafları asmamışsın."

"Oh. Bilmiyorum. Burası benim evim değil, sanırım." Aşağıya bakıp, bir an dudağını ısırıktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Ben sadece geçici olarak buradayım, değil mi?"

Ona bakarken, onu içime çekerken boğazımda bir şey takılıyor. Her santimi çok güzel. Pencereden içeri süzülen güneş ışığının, altın rengi parıltısında bronz teninin ışıldamasını izlemeye bağımlıyım. Saçlarını yaparken müziğin ritmine göre kalçalarının sallanışına, maskarasını sürerken her şarkıya eşlik eden mırıldanışına, dudaklarını en sevdiğim berry rengiyle boyarkenki haline bağımlıyım.

, kirpiklerini maskara ile boyarken her şarkıya eşlik eden mırıldanışına, dudaklarını en sevdiğim berry rengiyle boyamasına bağımlıyım.

Bu dairede ev gibi hissettiren tek bir şey varsa, o da Lennon.

Ama o da hayatımdaki her şey gibi geçici. Az önce kendisi söyledi.

Elimden gelen tek şey bunu
hatırlamak. Yutkunup, başka yere
bakıyorum. "Doğru."

Lennon makyajını bitirir, artık çalışırken şarkı söylemez, dikkati benim yansımamla kendisinininkini arasında gidip gelir. Onu izlemekle Instagram'da gezinmek arasında gidip geliyorum, çünkü şu anda çok gerginim ve bu beni mahvediyor. Tüm dikkatim onda, ve hiç kimse, ben bile, bunu daha önce başaramamıştı.

Onun profiline gitmek yedi saniye sürüyor, çünkü görünüşe göre ona doğrudan bakamıyorsam, en azından fotoğrafına bakmam gerekiyor. Tanrım, ben tam bir berbat durumdayım.

Bunun yerine Mittens'ın profiline geçiyorum, ki bu da aynı derecede boktan bir fikir. Lennon'ın fotoğraflarıyla dolu, üçümüzün tonlarca fotoğrafı var. Hepsini tek tek kaydırıyorum ve bu sabah yayınlanan en son fotoğrafa karar veriyorum. Dün akşam üçümüzün yürüyüşte çekilmiş bir fotoğrafı. North Vancouver'ın sakin bir bölgesine arabayla gittik, milkshake aldık, Mittens'ı koşum takımına bağlayıp Cypress Lookout'a kadar yürüyüş yaptık, orada taş duvara oturup Vancouver şehir merkezinde gün batımını izledik. Mittens omzumun üzerinde, büyükannemin ona ördüğü süveteri giymiş, milkshake pipetimi kemiriyor. Lennon kameraya gülümsüyor, ben de Lennon'a gülümsüyorum.

Tanrım, gülümsemek doğru kelime değil, değil mi? Yeterli değil. Ona bakıyorum sanki... Ona bakıyorum sanki o gün batımıymış gibi ve onu ilk kez renkli görüyorum. Ona böyle bakıyorum.

Peki yorumlar? Hepsi fark ediyor.

Tamam tamam, Mittens ve Jaxon gerçek aşk hikayesi ama Jaxon ve Lennon'ın bir araya gelmesini isteyen başka kimse var mı?

*Aman Tanrım, Jaxon Lennon'a çok aşık! Ona bakışlarına bakın!
Jaxon'ın Lennon'a baktığı gibi biri bana baksaydı, öldürdüm.*

Bu ikisinin gerçek zamanlı olarak aşık olmasını izlemek, şu ana kadar bu yılın en önemli olayı benim için.

Kedi için geldim, oda arkadaşlarından sevgililere dönüşen hikaye için kaldım.

"Hey, Nashville birinci ve ikinci turda kazanırsa ve siz de birinci ve ikinci turda kazanırsanız, üçüncü turda onlarla oynayacağınızı biliyor muydunuz?"

Başımı kaldırıp, Lennon kapı eşiğine yaslanırken telefonumu aceleyle cebime sokuyorum.

"Ailem her yıl mayıs ayında Augusta'da büyük bir barbekü partisi düzenler. Mimi elbette elinden geleni yapar ve Jays o hafta Atlanta'da bir seri maç oynayacak, bu yüzden Devin bile orada olacak. Bu yıl buraya geldiğim için ve sizin playofflarda çok başarılı olacağınızı düşündüğüm için gidemeyeceğimi sanıyordum, ama galiba yine de gidebileceğim. Nashville, Atlanta'dan uçakla sadece bir saat uzaklıkta." Omzunu kaldırır. "Aslında pek olası değil. Yani, onlarla oynasanız bile, bir gün önce veya sonra Nashville'de olma ihtimalimiz ne kadar?"

Onu izliyorum, elindeki klipsi oynatışını, gözlerini ona dikmiş halini. Lavaboya geri dönüşünü, dudaklarını yalamasını ve derin bir nefes almasını, gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi.

Ama neden gergin olsun ki?

Saçlarını geri çekmeye başladığı anda, gözleri aynada bir kez daha benimkilere bakarken, gözlerinde parıldayan umutla, aniden anlıyorum.

Ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Lanet olasıca panik yapıyorum.

"Şey, ben düşünüyordum da. Tabii ki hayır diyebilirsin. Hiç baskı yok, kesinlikle. Ama, şey, düşünüyordum da - tabii ki bu tamamen varsayım - eğer üçüncü turda Nashville'de oynarsanız ve tarihler uyarsa, belki, şey... belki siz de..."

"Hey, bunu başka bir yerde yapabilir misin? Kendi banyonunda mesela."

Klipsi lavaboya düşer, tirbuşon kıvrımları sırtından aşağıya doğru dökülür. "Ne?"

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, öfkeli, gök gürültüsü gibi bir ses. Kime kızgıyım? Belki ona, bana sadece geçici olarak burada olduğunu hatırlatıp sonra da lanet olası aile toplantısına davet ettiği için.

Ya da kendime. Her şey için. Gözlerindeki kırılan umut, kırışık alnına kazınmış kafa karışıklığı, kaşlarını çatmış yüzündeki acı. Sikimi pantolonumda tutup ilişkiyi platonik tutamadığım için. İşlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için. Sınırları bulanıklaştırdığım için. Rahatladığım için.

Elimde tutamayacağım birine bağlanmak için.

"Yorgunum" diyebiliyorum sadece. "Şu anda kimseyle birlikte olmak istemiyorum."

"Oh. Tamam." Başını eğiyor ve parmaklarını avuçlarının içine kıvrınca kendimden nefret ediyorum. "Sana biraz zaman vereceğim." Klipsini alıyor ve tuvaletten çıkmadan onu durduruyorum.

"Lennon."

Kahverengi gözler benimkilere doğru yükseliyor, geniş ve incinmiş, ama o umut kırıntısına tutunuyor. Özür dilemek istiyorum. Ona bunun olmasını, bu kadar yakınlaşmamızı hiç istemediğimi söylemek istiyorum. Onu incitmek istemediğimi. Ama bunun şimdi olması daha iyi. O benim en iyi arkadaşı olduğumu düşünüyor, ama en iyi arkadaşına yapabileceğim tek şey onu hayal kırıklığına uğratmak. Her zamanki gibi, bir şekilde her şeyi mahvedeceğim. Beni bir takımdan diğerine transfer ettiren, hayatımı kökünden söküp bu dünyada sürekli bir yer arayışına sokan türden bir şekilde.

En iyi arkadaşımın ölümünün sorumluluğunu üstlenerek yaşadığım bir hayat.

Onun ailesi on beş yıldır bana bakamıyor.

Bir gün, bu durumun düzeltilemeyeceği türden bir şey. Bu arkadaşlık kurtarılamaz ve ben her şeyi kaybederim, çünkü onu tamamen kaybederim. Çünkü Lennon ile aynı şehirde sadece bu kadar zaman geçirebileceksem, onun gülümsemesini görebileceğim, kahkahasını duyabileceğim bir yerde birlikte yaşamayı tercih ederim, bu benimle olmasa bile, sonunda her şeyi mahvedip onun bensiz daha iyi olduğunu fark ettiğinde kalbini kırmaktan sorumlu olmak yerine.

"Lütfen tüm eşyalarını banyona götürür müsün? Ve bu gece Mitts'i odanda tutacaksan, gece yarısı benim kapımı tırmalamasın diye kapını kapalı tutabilir misin?"

"Oh. Ben..." Çenesi titriyor ve dudaklarını sıkıştırıp başka yere bakıyor. Tezgâhtaki eşyalarını kucağına alıyor ve fırçası yere düştüğünde ona uzanıyorum. "Hayır. Lütfen. Ben hallederim."

"Len, ben yapabilirim..."

"Hayır, yeterince yardım ettin." Fırçayı kapıp yanımdan geçerken saçları yüzünü örter. Kapıda durur ve ben neredeyse kalmasını isteyeceğim. "Umarım kendini daha iyi hissedersin, Jaxon."

Mittens yanımdan koşarak geçer, karnı ileri geri sallanır. Lennon'ın odasına girmeden önce bana tıslayarak durur ve Lennon kapısını kapattığında ben de kapımı kapatırım, alnımı kapıya hafifçe vururum.

Dolapta, çarşaflara çok uzun süre bakıyorum, sol tarafta kullanılmamış ipek çarşaflar, sağ tarafta normal keten çarşaflar. Onlar sadece lanet çarşaflar, ama kafamı kurcalıyorlar. Bu sabah yatağımı toplarken, bu gece yatakta birlikte olacağımızı düşündüm. Her zaman terli ve nefessiz bir şekilde yanıma kıvrıldığını düşündüm. Yanağını kalbimin üzerine koyuşunu düşündüm. Her gece onu daha uzun süre yanımda tutup, onu güvende tutabileceğim yerde uyumasını sağladığımı düşündüm.

Ve sonra, sonunda, onu kollarımın arasına alıp yatağına taşıyorum, saçlarını battaniyesinin içine sokuyorum ve onu bulamadığım gecelerde, "*Merak etme, bana ipek çarşaflar aldın, hatırladın mı?*" diyor.

Bu sabah yatağımı soyarken ben de ipek çarşaflar istedim. Keten çarşafları alıp yatağın üzerine serdim, yastık kılıflarını attım ve geri çekilip baktığımda, hiç beğenmedim.

Ama yine de yatağa düşüyorum, çünkü en son yapmak istediğim şey aşık olmak.

BÖLÜM 22

GÜNCEL

LENNON

Hayatım boyunca sessizliği nefret ettim.

Bu her zaman eksik olan bir şeyin yansıması olmuştur. Çocukken, bu babamın MLB ile seyahatte olduğu anlamına geliyordu, genellikle iki hafta boyunca. Biz saklanırken, kahkahalarımızı bastırırken, bizi bulduğunda patlayan kükremeleri, bağırarak ve gülererek koştuğumuzda bizi kucaklayıp yutuyormuş gibi yaptığında, evin içinde bir dinozor gibi dolaşmasını özlerdik.

On altı yaşındayken, sessizlik, on sekiz yaşında draft edildikten sonra Jays'in ikinci lig takımında oynamak için Florida'ya taşınan ağabeyimdi. Artık kapıyı yumruklayıp bana acele etmem için yalvarırken gürültü çıkarmayan banyo kapısı. Annemin iki hafta boyunca onu özleyip, onun için mutlu olmaya çalıştığı yatak odası.

Yirmi bir yaşındayken, sessizlik, büyükbabamın cenazesini yaptığımız kiliseydi. Babamın haftalarca başını ellerinin arasına alıp oturduğu evimizdi.

Yirmi iki yaşındayken, Ryne ile birlikte taşındığım evdi. O iş için şehir dışındayken tek başıma geçirdiğim günlerdi. Bana kızgın olduğunda, benden hayal kırıklığına uğradığında ya da işte kötü bir gün geçirdiğinde sessizlik hakimdi. Benim hobilerimle ilgilenmemesi ve konuşacak konularımızın tükenmesi idi. Noel sabahı kanepede oturup, onun çorabını açmasını izlerken, ben hiçbir şeyim yoktu ve giyinip süslenmişim.

mutfak masasında tek başına bekliyor çünkü akşam yemeği randevumuzu unutmuş.

Bu hafta, sessizlik Jaxon'ın korktuğu için aramızda mesafe koyması. Kafasında dolaşan düşünceler, olumsuz iç sesinin galip gelmesi.

Her sabah tezgahta beni bekleyen kahve ve mısır gevreği, ama birlikte yiyecek kimse yok. Taze laleler, yağmur yağdığı için yatak odamın kapı koluna asılı bir şemsiye, sehpanın üzerinde yepyeni bir kase Sour Keys ve arabamın gösterge panelinde aniden kaybolan yağ değişimi uyarısı.

Hepsini, mutfak adasında yan yana kahvemizi yudumlarken omzunu omzuma dayaması için takas ederdim.

Bu kadar sessiz bir şeyin nasıl bu kadar gürültülü hissettirebileceğini anlamıyorum. Kulakları sağır ediyor ve her saniyesinden nefret ediyorum.

"Sanırım taşınacağım," diyorum Serena ve Devin'e, dizlerimi çenemin altına çekerek. "Ev sahibime onarımlarla ilgili bir güncelleme için mesaj attım ve gelecek hafta birini göndereceğini söyledi. Çok uzun sürmemeli. O zamana kadar bir otelde kalabilirim."

"Sence sorun bu mu?" diye soruyor Serena, dizüstü bilgisayarımın ekranından. "Kendi alanını geri mi istiyor?"

Bence sorun, onun da benim fark ettiğim şeyi fark etmiş olması. Aramızda olan şeyin, çoğu gece sevişen, boş zamanlarını kanepede birbirine sarılmış ya da yıldızların altında el ele geçiren iki arkadaştan daha fazlası olduğunu fark etmiş olması. Belki biraz daha sessiz kalsaydım, bu gerçeğin iyice yerleşmesine izin verseydim, onun da buna alışmasına izin verseydim, her şey yolunda giderdi. Ama ben ağzımı açtım ve onu tüm ailemle tanıştırmaya çalıştım, ve bu? Bu onu kaçırdı.

"Bilmiyorum. Aslında değil, ama aramızda mesafe koymaya çalıştığı için artık kendi evinde rahat hissedemediğini düşünmekten nefret ediyorum." Yanağımı dizime dayayıp, kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalışıyorum. "Onunla konuşmak istiyorum, ama ona baskı yapmak istemiyorum."

Devin elini saçlarına geçirip iç çekiyor. "Bence bu, onun kendi başına çözmesi gereken bir şey. Hazır olduğunda her zaman sana gelmiş gibi görünüyor."

Jaxon'ın bir özelliği de budur. İlk bakışta, sanki bir kasa gibidir. Belki de öyledir. Kesinlikle, kendini buna ikna etmiş gibi görünüyor. Ama gerçekte, bu adam iletişim kurmaya, bağlantı kurmaya, anlaşılmaya, onaylanmaya çaresizce ihtiyaç duyuyor.

Hepimiz öyle değil miyiz?

O, önce suyu test eden biri. Yavaşça suya giren, bir süre sığ kısımda dolaşan, sonra yavaşça derin kısma doğru ilerleyen biri. Asla hemen dalan, açılan ve her şeyi bir anda döken biri olmayacak. Kendini yeterince güvende hissettiğinde, sana kendini parça parça, azar azar verecek. Bana güvenip bir şeyler paylaştığı için minnettarım.

"Onun beni rahatsız eden şeyleri benimle rahatça konuşabilmesi için daha iyi yapabileceğim bir şey var mı?"

Devin bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bence bu her şeyi açıklıyor, Len. Bu soruyu soracak kadar onu önemseydiğin için."

"Her şeyi doğru yapıyorsun," diyor Serena nazikçe.

"Sanırım sadece burada olduğumu bilmesini istiyorum." Mittens'ın karnındaki yumuşak tüyleri parmaklarımla okşayarak burnumu çekiyorum. "Onu özlüyorum, biliyor musun?"

Kapıma gelen yumuşak bir vuruş sessizliği bozar ve Jaxon odaya göz atarken başımı dizlerimden kaldırıyorum. Her zamanki gibi yakışıklı, yeni traş olmuş, dalgalı saçları düzelmiş, dar kesim koyu renk kot pantolon ve geniş göğsünü saran, kaslı pazılarını saran, beyaz düğmeli gömleğinin yakası ve eteği altından görünen deve rengi bir süveter giymiş.

"Selam," diye fısıldadı, ela gözleri dizüstü bilgisayarına kaydı. Serena ve Devin'e el salladı. "Selam çocuklar. Üzgünüm, bölmek istemedim." Bakışları tekrar bana döndü, dudağını ısırdı ve kapı çerçevesine tutundu. "Ee, gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Kuzenime ve kardeşime bir öpücük gönderirim ve dizüstü bilgisayarımı kapatmadan, Mittens üzerine çıkar ve yetenekli pençeleriyle video görüşmesini sonlandırır. "Bunu özgeçmişine ekle, yakışıklı çocuk," diye mırıldanırım ve onu yastığıma koymadan önce kucaklayıp öperim. Yataktan kayarak dizüstü bilgisayarımı bir kenara koyarım. Arkanı döndüğümde,

Jaxon'ın gözleri bana kilitlenir, vücudumu aşağıdan yukarıya doğru tarar.

Boğazını temizliyor. "Sen, şey... Çok güzelsin, Lennon."

Onun bunu söylemesini umuyordum; bunu duymayı özlemiştim. Önemli olan kelimelerin kendisi değil, onları söyleme şekli, sanki her seferinde bir vahiymiş gibi, sanki beni her gördüğünde ilk düşüncesi sadece... *vay canına*. Sanki bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi.

Ve ben o anın, sessiz mırıldanmanın, sabit bakışlarında dans eden saygının tadını çıkarıyorum.

Onun yanından geçerken kalçalarımı biraz daha sallıyorum, çünkü bu vegan kırmızı deri pantolonları kıcıma giymek çok zor oldu ve bugün arkamda olduğu her seferinde gözleri ona yapışık olmazsa çok şaşıırım.

Topuklu ayakkabılarımı giyerken elimi tutuyor ve ben onu biraz daha uzun süre hissetmek için bilerek ikisini de beceriksizce giyiyorum. Otoparka inerken asansör bir aile binmesi için duruyor ve Jaxon gereksiz yere bana yaklaşarak yer açıyor, eli belimin altında. Arabasına binmeme yardım ediyor. Elini koltuğuma koyuyor, geri geri çıkarken omzunun üzerinden bakarken boynumu okşuyor. Arabada bir örümcek gördüğümde çığlık atıyorum, orta konsolun üzerine kıvrılıyorum, gömleğini tutuyorum ve ellerimin altında ne kadar sağlam olduğunu hatırlıyorum.

Hm. Bu tüy, örümcek değil. Oops.

Jennie'nin büyük açılışı için Sunshine & Serendipity Dance Haven'a vardığımızda, Jaxon'ın herkese sessizce merhaba dediğini, Jennie'yi kucaklayıp tebrik ettiğini ve ardından Connor, Lily ve Ireland ile meşgul olduğunu izliyorum. Normal şartlarda bu beni bayılttırdı. Ancak bugün, bizden uzak durması, buraya ait hissetmediğini hatırlatıyor. Ve onu takip eden dokuz çift göz bunun ağırlığını hissediyor.

Garrett, Jennie'nin yanağına bir öpücük kondurur. "Ben gidip cupcake'leri alıp masaya koyayım, sonra sen konuşmanı yaparsın, tamam mı, güneş ışığı?" Arkaya doğru yürürken gözleri Jaxon'a kayar. Kapıda durur, sonra koşarak arkadaşına sarılır. "Burada olduğun için mutluyum," dediğini duyarım ve Jaxon bir an tereddüt eder

bir an için tereddüt eder. "Yiyecekleri masaya koymama yardım eder misin? Yardımın lazım."

"Ben mi? Oh. Şey..." Çocukların yanına çömelir. "Gare amcama yardım etsem olur mu?"

Connor ayağa kalkar ve gururla kendini gösterir. "Conn da yardım edebilir." Elini Jaxon'ın eline sokar ve Jaxon bu bağlantıya bakar, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır.

Lily gülümser. "Ben burada İrlanda ile kalacağım. Benimle güvende."

Jaxon bize bakar ve Olivia ona iki parmağını kaldırarak onay verince başını sallar ve Garrett'ı takip eder.

"Bekle!" Lily ayağa fırlar, elbisesinin eteğini çeker ve Jaxon kapıda dururken geniş kahverengi gözlerini ona diker. "Geri döneceksin, değil mi?"

Ona gülümser, kocaman, içten ve çok güzel bir gülümseme. "Her zaman."

Lily onun arkada kaybolmasını izler ve Ireland'ın yanına oturmadan önce bize doğru koşar. Rosie'nin elini tutar ve onu kendi seviyesine çeker. "Gitmeyeceksin, değil mi? Ben Ireland'la oynarken?" Kalın kahverengi saçlarını kulağının arkasına atar ve Rosie'ye yaklaşıp sesini alçaltır. "Bensiz gitmeni istemiyorum. Sen yanımda olmadığında korkuyorum."

Rosie, Lily'nin elmacık kemiklerinde bulunan çilleri başparmağıyla okşayarak yüzünü avuçlar. "Seni asla terk etmeyeceğim, tatlım." Alnına bir öpücük kondurur ve Lily kızarır, başını sallar ve İrlanda'nın yanına geri döner.

"O nasıl?" Arkadaşlarımız artan kalabalığın arasında dağıldıkça Adam ve Rosie'ye soruyorum.

"İyi." Rosie, Adam'a kaşlarını çatır. "Sanırım. Değil mi? Kahretsin, bilmiyorum."

Adam kolunu Rosie'nin omzuna atar ve dudaklarını onun şakağına değdirir. "Mutlu, en önemlisi de bu." Mavi gözleri kederle parıldar. "Keşke ona onu evlat edinme sürecinde olduğumuzu söyleyebilsek. O bunun geçici olduğunu düşünüyor."

"Çantasını açmıyor." Rosie'nin bu sözleri fısıldayarak söylemesi, bir şekilde kendini suçladığını gösteriyor. "Onu geri göndermeye karar verdiğimizde hazır olması daha kolay olur diyor." Gözünden bir damla yaş süzülüyor

gözünden bir damla yaş süzülür ve onu hızla siler. "Yanlış bir şey mi yapıyorum bilmiyorum. Çok zor. Onu çok seviyoruz ve sadece bunu hissetmesini istiyoruz."

"Bence seviyor." Her birkaç saniyede bir bakışlarını üvey anne ve babasına çeviren, onları gördüğünde yüzünü güneş ışığı gibi aydınlatan tatlı kıza bakıyorum. "Şu anda önemli olan istikrar ve tutarlılık. Zor yılları, hazır olduğunda yavaş yavaş açığa çıkarmak ve bir aile olarak birlikte yeni, mutlu anılar yaratmak." Rosie'nin elini sıkıyorum. "Harika gidiyorsun. Onu doğru şekilde sevdiğinden şüphe etme."

"Teşekkürler, Lennon." Kollarını bana doluyor ve ben de bu bağa yaslanıyorum. "Sana çok minnettarım. Jaxon'ın sana en çok ihtiyaç duyduğu anda seni bulduğu için minnettarım."

Birinin bana minnettar olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Varlığımın sadece tolere edilmediğini, istenildiğini, takdir edildiğini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Jaxon'ın yanında, Ryne'in yanında olduğu gibi, bir yük gibi, yer kaplayan, sinirlerini bozan biri gibi hissettiğim tek bir gün bile geçmedi.

Ama beni bulduğu için minnettar mı? Bana ihtiyacı var mıydı?

Bir kapının açılması dikkatimi çeker ve Jaxon arkadan çıkar, elinde bir tepsi dolusu ikramlıklarla, Connor omuzlarında oturmuş bir kek yiyor. Gözleri odayı tarar, bana ve Rosie'ye takılır, kucaklaştığımızı görür.

"Anne, Lenny teyzeyi kucakla," diyor Connor. "Connor Lenny teyzeyi seviyor."

"O çok özel biri, değil mi?" Jaxon'ın bakışları bir anlığına üzerimde kalır, ta ki Garrett onu çağırana kadar. Connor'ı omuzlarında uzaklaşırken, "Len teyze çok akıllı. Bana yıldızlar hakkında her şeyi öğretiyor" dediğini duyduğuma yemin edebilirim ve bunun neden kalbimin bu kadar hızlı atmasına neden olduğunu size açıklayamam.

Havadar, aydınlık stüdyoda dolaşarak dekorun fotoğraflarını çekiyorum. Büyük pencereleri ve bol doğal ışığıyla ev gibi sıcak ve güzel bir mekan. Bir duvarı siyah-beyaz fotoğraflar kaplıyor, her birinde tütü ve bale ayakkabısı giymiş küçük bir kız var. Kızın gururlu gülümsemesi içimi ısıtıyor ve her fotoğrafı süsleyen o anlamlı gamzeleri fark edince, hepsinin Jennie'ye ait olduğunu anlıyorum.

Yerden tavana kadar uzanan aynanın karşısındaki duvarda, Jennie'nin çarpıcı bir duvar resmi var; bu, onun yetişkin halini gösteren tek sanat eseri. Elimi resmin üzerine koyuyorum, parmak uçlarımla eteğini okşuyorum, ağzım hayretle açık kalıyor. Çünkü Jennie siyah beyaz resmedilmiş olsa da, elbisesi canlı bir sarı tonunda, boya duvara sıçramış, etrafına sıçramış, sanki güneşin tadını çıkarıyor, onu yayıyor, herkesle paylaşıyor gibi.

"Merhaba, millet," diye sesleniyor kadın odaya, ben de onun fotoğrafını çekiyorum. Arkadaşlarına el sallıyor, pembe yanakları, gülümsemesinin oluşturduğu derin gamzelere mükemmel bir ev sahipliği yapıyor. "Sunshine and Serendipity Dance Haven'ın açılışını kutlamak için bugün benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim. Her biriniz benim için çok özelsiniz ve hayatımda çok önemli bir rol oynadınız. Bu süreçte bana verdiğiniz destek ve sevgi için çok minnettarım. Bu stüdyo sadece benim için değil, başkalarıyla bağlantı kurmak, hayallerinin peşinden gitmek ve zihinsel veya fiziksel sağlığını riske atmadan ya da bu süreçte kendinden bir parça kaybetmeden sevdiği şeyleri yapmak isteyen herkes için bir sığınak. Dans benim için tüm bunlar ve daha fazlasıydı, ama birdenbire öyle olmaktan çıktı. Bir gün tüm ışıltısını kaybetti ve bu stüdyo, her şeyi geri kazanmak için deli gibi mücadele ettiğimin kanıtıdır." Derin bir nefes alır ve kenarda onu hayranlıkla izleyen Garrett'a döner, ona bu anı yaşatır. "Ama neden Sunshine and Serendipity?"

"Çünkü sen benim güneşimsin," diye patlar Garrett, ağzını açtığında yanakları pembeye *döner*.

Jennie kıkırdar. "Sen de benim güneş ışığımsın. Stüdyo, benim için her zaman çok özel olan bir şeye olan yenilenen aşkı, hatta kendi değerim... Bunların hiçbiri Garrett olmadan mümkün olmazdı."

Kaşları kalkar ve kendini göstererek, "*Ben mi?*" der.

"Evet, sen, seni şapşal." Jennie elini ona uzatır ve Garrett hızla ona doğru koşar, onu kollarına alır ve göğsüne çeker. Jennie'nin ona bakışları, sanki Garrett ona bakmadan önce yalnız bir hayata razı olmuş gibi, kalbimi sıkıştırır. "Onda en iyi arkadaşımı ve ruh ikizimi bulmak bir şans eseri idi ve o, her adımda beni güneş ışığı gibi hissettirdi."

." Elleriyle onun yüzünü tutar ve sessizce dudaklarına sözlerini fısıldar. "Seni seviyorum."

Yanımda biri hıçkırıyor ve Carter'ın gözyaşlarını sildiğini görüyorum. Yemin ederim, Carter Beckett kadar duygularıyla uyumlu ve bunları herkesin önünde rahatça gösteren bir adamla daha önce hiç tanışmadım.

"Onunla çok gurur duyuyorum," diyor bana, yirmi dakika sonra, stüdyoda el ele dönüp dururken, dördüncü kez. "Bu dünyadaki tüm güzellikleri hak ediyor." Garrett'ın Jennie'yi döndürdükten sonra tekrar kendine çektiğini izlerken yeşil gözleri yumuşuyor, ikisi de gülüyor. "Garrett de öyle. Birbirlerini buldukları için çok mutluyum."

"Bu çok tatlısın, Carter."

"Hey, Carter." Garrett ve Jennie yanımdan geçerken çenesini kaldırıyor. "On dakika önce sana Oreo cupcake'leri aradığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Yalan söyledim. Kız kardeşinin G noktasını dilimle arıyordum." Kıkırdar. "Buldum."

"Seni orospu çocuğu!" Carter ona saldırır, Garrett ve Jennie ise kıkırdarak ve birbirlerine beşlik çakarak uzaklaşırlar. Bunun için yanlış bir zaman gibi geliyor, ama...

"Sanırım aradığın kelime '*kız kardeş sikici*'," diye mırıldandım.

Carter uzun ve yüksek sesle inler, kolunu gevşekçe sırtıma dolayarak beni odada dolaştırmaya devam eder. Aniden nefesini tutar. "Oh, *hadi ama*. Bak! Şuna bak!"

Beni döndürür, ta ki annesi ve Vipers'ın yaşlı, çok çekici, çok zengin genel müdürüne bakana kadar.

"Axel Larsen annenle dans ediyor."

"Evet. Evet, öyle." Carter gözlerini kısar. "Ona güvenmiyorum."

Kıkırdamak zorunda kaldım, çünkü başka bir tepki veremezdim. Axel Larsen, tanıdığım en nazik insanlardan biri. Onun çok yakışıklı ve süper zengin olduğunu söylemiş miydim? Kısa sakalında ve şakaklarında tuz ve biber gibi saçları var, sanki Touch of Grey reklamından çıkmış gibi.

"Baban vefat mı etti?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

O başını sallar. "Bu sonbaharda on yıl olacak." Derin bir nefes alır. "Siktir. On yıl. Bu nasıl oldu?"

"Zamanın akıp gitmesi ne garip, değil mi?" Elini sıkıyorum. "Umarım babanla olan anıların sana huzur verir, Carter."

Bir an bana bakar, başını eğerek sözlerini tartar. Sonra gülümser. "Evet, öyle. Teşekkürler, Len."

"Annen o zamandan beri kimseyle çıkmadı mı?"

"Hayır, hiç."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Holly'ye, annesine ve Axel'e bakıyorum. "Onun biriyle çıkmasını ister misin?"

"Ben..." Kaşlarını çatarak, cevabı bulmak için başka yere bakıyor. Bir an düşünüyor, ama bakışları bana döndüğünde emin görünüyor. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Mutluluk neye benziyorsa." Gözleri yine ona yöneliyor ve o güldüğünde, ağzının köşeleri gülümsemeye dönüşüyor. "Hayat ve aşk konusunda tüm cevapları bilmiyorum. Aslında, istatistiksel olarak, cevaplarım neredeyse her zaman yanlış. Her zaman akışına bıraktım ve sonunda bu bana en büyük iki nimeti getirdi. Ama bildiğim şey, hayatın yalnız kalmanın daha iyi olduğunu düşünerek geçirmek için çok kısa olduğu."

Bakışları annesinden, son on dakikadır benim baktığım yere kayıyor: pencerenin yanına, Jaxon'ın Olivia, Rosie ve Ireland'ı sırayla döndürdüğü yere. Ireland'ı bir kez daha döndürdükten sonra yanağına bir öpücük konduruyor, onu annesine geri veriyor ve sonra Lily'ye elini uzatıyor. Lily gülümsememeye çalışıyor, ağzını büzüyor ve sonra kendini Jaxon'ın kollarına atıyor. Bu çok değerli, inanılmaz bir manzara, özellikle de Lily başını geriye atıp Jaxon'ın söylediklerine gülerek. Peki Jaxon? Jaxon'ın gülümsemesi de Lily'ninki kadar güzel.

"Ailem için tek umudum, onlara tüm dünyanın birdenbire ayaklarının altında olduğunu hissettiren insanları bırakmamalarıdır. Hayatlarına giren ve birdenbire kaybettikleri şeyi yenileyen insanlar, kaybettiklerini hiç fark etmemiş olsalar bile."

Carter'ın bakışları bir kez daha odayı dolaşır ve her bir arkadaşının üzerinde durur. Jaxon'da dururlar ve Carter ile bana baktığında bir an orada kalırlar.

"Peki o nedir?" diye soruyorum.

Carter gülümsüyor. "Umut."

"Lenny teyze!"

Lily koşarak bana yaklaşıp bacaklarıma sarılırken Carter beni bırakır.

"Jaxon amcamla dans ettiğimi gördün mü?"

"Tabii ki gördüm tatlım!" Onu kucağıma alıp, bana sarıldığında gözlerimi kapatırım.

"Jaxon gibi hissediyorsun," der iç çekerek. "Adam, Rosie ve Connor gibi."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Sıcak ve güvenli. Kucaklamadaki güneş ışığı gibi."

Kucaklamadaki güneş ışığı. Bu odada benim için önemli olan herkesi tanımlayan dört basit kelime. Onlar benim en karanlık yanlarımı ışıkla örtüyor, kırık, lekelenmiş anılarımı ellerine alıyor ve onları altına dönüştürüyor, gerçek, güzel ve özel bir şeyin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu bana gösteriyorlar. Onlarla birlikte, içimden dışarıya doğru ışık saçıyormuşum gibi hissediyorum.

İşte o anda, Vancouver'ın kalbimin acısı için geçici bir sığınak olmaktan çıkıp, bir şekilde benim evim haline geldiğini fark ediyorum.

BÖLÜM 23

BENİMLE BİRLİKTE DÜŞ

JAXON

ONU ÖZLEDİM.

Üç kelime. Duymam gereken üç kelime, ailesine güvenerek fısıldanmıştı.

Beni yere seren üç kelime.

Hayatımda hiç bu kadar önemli biri olduğumu hissetmemiştim. Öyle olsaydım, Bryce'ın ailesi kesinlikle çekip gitmezdi. En azından bana ulaşır, halimi hatırlımı sorarlardı. Değil mi?

Eğer özlenecek kadar önemli birisi olsaydım, her transferden sonra geride bıraktığım, ailem gibi gördüğüm takım arkadaşlarım benimle iletişimi koparmazlardı. Oysa Noel'de onlara ulaşıp mutlu yıllar dilediğimde, ailelerinin nasıl olduğunu sorduğumda, aldığım cevaplar – tabii cevap alırsam – beni derinden yaralıyor.

Bu kim?

Bana özlediğini söyleyen tek kişi büyükannemdir.

Bugüne kadar. Lennon'a kadar.

"Sence bu ne anlama geliyor?"

Cara bana göz kırpmıyor. Kaşları yavaşça ve etkilenmemiş bir şekilde kalkıyor, bu onun her zamanki ifadesi. Parmağını kaldırarak cebinden telefonunu çıkarıyor. "Bekle, bir arkadaşımı arayayım." Telefonunun ekranına basıyor ve beni gözlerimi deviren bip sesleri çıkarıyor. "Merhaba, evet, çok önemli bir sorum var. Arkadaşımın hoşlandığı kişi onu özlediğini söylemiş. Bu ne anlama geliyor?" Dinliyormuş gibi yapar, başını sallayarak onaylar. "Mhmm. Oh, evet. Tamam, teşekkürler." Telefonunu cebine koyar. "Bu, seni özlediğini demek, salak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dikkatimi sahneye çeviriyorum. Büyük bir hata, ama bakacak başka yer yok; Lennon'a bakmak da bir seçenek değil. "Sen bir pislisin," diye mırıldanıyorum, Carter ve Jennie'nin karaoke sahnesinde yürüyüş yapmasını izlerken, sanki önceden arayıp boyutlarını sormuşlar ve ona tam olarak uyması için bir dans rutini koreografisi yapmışlar gibi sahnenin her santimini kullanıyorlar. Şu anda "A Whole New World" performanslarına dayanarak *Aladdin'in* canlı aksiyon yeniden yapımı gibi bir şey sergiliyorlar ve bu geceki üçüncü düetleri, çünkü bu Jennie'nin gecesi ve kutlamayı hak ediyor. Her ikisi de solo performans sergiledi.

Buraya geleli sadece bir saat oldu.

"Ve ona aşık olduğumu hiç söylemedim," diye patladım.

"Oh, iyi. O zaman bu gece arkadaşları gelse de sorun olmaz, değil mi?"

Kalbim deli gibi atıyor. "Ne?"

Cara tırnaklarını kontrol eder. "Bilirsin, şu anda onunla konuşan o adamı ağırlamak isterse diye."

Başım o kadar hızlı döner ki, boynum acıdan çığlık atar. Lennon, grubumuzun oturduğu büyük masada oturuyor ve aptal bir erkek topuzu olan, konuşurken aptal pazılarını gösteren bir salak onun üzerinde duruyor ve en kötüsü ne biliyor musun? O lanet olası *gülümsüyor*.

Beynim yetişemedi ayaklarım hareket eder ve beni barın karşısına götürür.

Benim aşkımlı benden başka kimse eve götüremez.

Lennon'ın gözleri, tamamen sakın ve soğukkanlı bir şekilde ona ve yeni arkadaşına yaklaşırken benimkilere kayıyor.

Cara, yerine geri kayarken sevinçle parıldayan gözlerle Emmett'i dırter, Emmett de Olivia'yı dırter, Olivia da Rosie'yi dırter, Rosie de Adam'ı dırter, Adam da Garrett'i dırter. Garrett, Lennon'ı dırtmek için harekete geçer, sonra durur ve dirseğine kaşlarını çatarak bakar.

Man Bun, Lennon'ın yanındaki sandalyeye, elini dayadığı sandalyeye durduğumda bana bakar.

Arkasını tutup çekerek dışarı çıkarırım ve içine çöküyorum. Bacaklarımı genişçe açarak, dizlerim Lennon'ın bu gece tüm dünyayı mahveden daracık kırmızı deri pantolonuna değene kadar oturuyorum.

Man Bun sağı doğru sendelerken ona bakıyorum. "Üzgünüm, bir şeyi mi böldüm?"

"Güzel kadın bana boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlandığını anlatıyordu. Yıldızları seyretmeyi sevdiğini söyledi ve ben de ona buradan çıkıp hemen yıldızları seyretmeye gitmek isteyip istemediğini sormak üzereydim."

"*Ha!*" diye homurdandım ve Lennon'ın kahverengi gözleri kısıldı, bana delici bir bakış attı. Ben de gözlerimi kısarak ona telepatik bir mesaj gönderdim.

Beni bulmak için teleskopuna ihtiyacın olacak tatlım, çünkü sen benden başka biriyle yıldızları izlemeye gitmeden önce ben uzaya gitmiş olacağım.

Rahatsız Etmeyin modunu açmış olmalı, çünkü mesajımı almadığını düşünüyorum. Bana sırtıyor, aramızdaki bu kaplumbağa penisine bakarken ekstra şehvetli hale gelen, o korkutucu, şeytani sırtışılarından biri. "Teleskopum evde. Beni oraya götürür müsün?"

Sanki olur da.

Ağzını kulağına yaklaştırıyor, sanki onu asla üreyemeyecek hale getirmek için. "Senin gökyüzüne koyacağım yıldızları görmek için teleskopa ihtiyacın olmayacak."

Nefesim kesilir; diğerleri kıkırdar. Doğru duymamış olmalılar.

"Ne kadar şiirsel," diye mırıldanır Cara, başını eğerek. "Öyle değil mi, Jax?"

"Hey, millet." Carter alnındaki teri silerken, Jennie ile birlikte masaya geri dönerler, göğüsleri inip kalkar, elleri belindedir. "Ne oluyor? Az önce sahneyi salladık ve hiçbiri alkışlamadı bile."

"İlk dört sefer alkışladık," diye mırıldanır Olivia.

"Lennon cevap vermek üzereydi..." Cara, Man Bun'a bakar. "Pardon, adın neydi?"

O göz kırpar. "Bart."

Bart mı? Lennon'a gözlerimle bir mesaj daha gönderirim. Bu, "fart" ile kafiyeli, tatlım. Emin misin?

"Bart, evet, doğru. Çok güçlü, yakışıklı bir isim. Neyse, Bart Lennon'a çıkma teklif etti ve o da ona cevap vermek üzereydi."

parmaklarını birbirine geçirip çenesini üzerine koyar, gözleri üzerimde. "Ne diyeceğini görmek için koltuklarımızın kenarında oturuyoruz."

"*Ama... oh! Oh!*" Garrett alkışlayarak Lennon'ı işaret etti. "Bu gece Jaxon'ı sahnede görmek istediğini söylememiş miydin? Bunu kaçırmak istemezsin." Elini Lennon ile kendi arasına koydu ve bana göz kırptı. *Anladım dostum*, diye dudaklarını oynattı.

"Bu asla olmayacak..." Carter duraksar, Garrett'in planını anlayınca gözlerini kısar. "Oh. *Oh, evet.*" Bana göz kırpar, elini kaldırmayı bırakır. "Evet, dans hareketlerini sergilemek için çok heyecanlıydın." Sahneye doğru yürümeye başlar, bana da onu takip etmem için işaret eder. "Hadi, Jaxon."

Emmett ayağa kalkar, Garrett ve Adam da onu takip eder. "Evet, hadi. Birlikte yapacağız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayatta olmaz. Ben şarkı söylemem, dans etmem."

Lennon güler, ama ben bunu takdir edemedim, iç geçirir. "Eh, bu gece istediğim tek şeyi göremeyeceksem..." Ayağa kalkar, çantasını omzuna asar ve ben de hızla ayağa kalkarım, ayaklarım takılır ve erkeklerin peşinden koşarım.

"*Geliyorum!*"

Beş dakika sonra, sahnede, tamamen bana odaklanmış gibi görünen spot ışığının altında, titrek yumruğumda sıkıca tuttuğum mikrofonla sırada bekliyorum, yüzlerce kişi telefonlarını bize doğrultmuş durumda. Ama Bart gitmiş ve kaşlarının arasında belirgin bir sinirlilik olmasına rağmen, içkisini karıştırırken bileğini hafifçe sallayan Lennon gülümsüyor.

Bana.

Lennon bana gülümsüyor ve bu kararımdan kesinlikle pişman olmayacağım.

"Tamam, Britney'nin Kızları, sıra bizde." Carter önümüzde dolaşıyor ve sonra önümde duruyor. "Bu ciddi bir iş." Gözlerini işaret ediyor. "Görüyor musunuz? Bu iş bu kadar ciddi. Jaxon'ın aşk hayatı tamamen bu performansa bağlı, yani bu demek oluyor ki..."

"Şey, ben öyle demezdim..."

"Herkesin yüzde yüz on vermesini istiyorum. Anladınız mı? Yüz on." Omzuma vurur. "Jaxon, bu şarkıyı senin için seçtim"

senin *için* seçtim. Güçlü, tutkulu ve dokunaklı bir şarkı ve senin vücudunun her hücresinden yayılan bu enerjiyi hissetmek istiyorum." "Tamam, Bart çoktan gitti, o yüzden..."

Gömleğimin arkasını tutarak, sıradan çıktığım anda beni tekrar sıraya sokar. "*Yayılan*."

Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. "Yayılıyor."

Yanımda sıkışarak gözlerini kapatır ve derin nefes alır. "Gösteri zamanı, kaltaklar."

Hey, bir dakika önce bu kararı asla pişman olmayacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?

Evet, o, önümüzdeki ekran aydınlanmadan ve Natasha Bedingfield'ın "Unwritten" şarkısının sözleri ekrana yansımadan önceydi.

Ayakta alkışlandım.

"Hey, Len, ayakta alkışlandığımı gördün mü?" Karanlık gecede eve doğru hızla giderken orta konsoldan uzanıp onun uyluğuna dokundum. "Herkes benim için bağırıp alkışladığında? Gördün mü?"

Elimi itti. "Mhmm." "Tamam, çünkü pek etkilenmiş görünmüyorsun."

"İnsanlar hayatının her günü senin için bağırıyor ve alkışlıyor, Jaxon."

"Ben..." kaşlarımı çattım. "Oh, evet. Haklısın. Ama *sen* bağırıyor alkışlamadın."

"Hmm." Tırnaklarını kontrol ediyor. "Kaçırılmış olmalıyım."

Saçmalık. *Saçmalık, saçmalık, saçmalık*. Gözleri bana kilitlenmişti ve o inanılmaz gülümseme yüzünde sabitlenmişti. Biliyorum, çünkü benim gözlerim de ona kilitlenmişti.

Tabii, ilk otuz saniyeyi geçtikten sonra. İlk otuz saniye boyunca neredeyse akşam yemeğimi sahnenin üzerine kusacaktım. Sonra Garrett'in kışını sallamasını izledim ve ondan daha kötü olamayacağımı kesin olarak anladım.

Ama eve sessizce döndükten, sessizce asansöre bindikten ve sessizce daireye girdikten sonra, bir şey çok netleşti:

Lennon bunu benim için kolaylaştırmayacak ve bu sorun değil. O daha iyisini hak ediyor.

Geçen hafta olanların onunla hiçbir ilgisi olmadığını, sadece benim ve benim berbat özgüvenimin bir yansıması olduğunu bilmeyi hak ediyor. Bu özgüvenim, bir kadınla anlamlı bir ilişki kurmaya çalışmamı engelledi.

Ve korkuyorum. Aslında dehşete kapıldım. Mutfağımda durup Lennon'ın tek kelime etmeden benden uzaklaşmasını izlerken, bundan daha açık bir şey olamaz.

Ondan önce neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Kendimi bir yere ait hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kendime gerçekten, içtenlikle mutlu olmaya izin vereli çok uzun zaman olmuştu. O geldiğinde başka seçeneğim yoktu. Bütün o mutluluk? O sadece... *vardı*. O vardı ve ben onun içinde yaşıyordum.

Bu tür bir mutluluğu hissetmenin sorunu, o mutluluk yok olduğunda, onun yokluğunun sarsıcı olmasıdır. Sessizlik kulakları sağır eder. Ve Lennon ve onu uzaklaştırırken onunla birlikte götürdüğüm her şey olmadan bir gün daha geçiremem.

Bu yüzden, Mittens ayaklarımın dibinde gece atıştırmalığını yerken, kızlara yardım çağrısı yazmakla meşgulken, yatak odasının kapısı açılır. Kafamı kaldırıp, Lennon'ın koridorda, sevdiğim/nefret ettiğim o kısa şorttan başka bir şey giymeden, göğüslerinin hemen altına kadar kısaltmış olduğu Vipers tişörtümden birini giyerek, ve *aman Tanrım, sütyen giymeden yürüyüşünü izliyorum. Ben* burada bir aptal gibi dururken, o saçlarını toplayıp başının üstüne sabitliyor, birkaç tanesi kayıp ince boynuna düşüyor. O, bir şişe kırmızı şarabı açtığında, tam olarak sekiz yüz dolarlık bir vintage şarabı, gözlerimin içine bakarak kadehine döktüğünde, ben de cesaretimi topluyorum.

Hiç düşünmeden müzik uygulamama gidip Son Çalınanlara bakıyorum. Hepsi Lennon'ın aşk şarkıları, çünkü o benim hesabımı kullanıyor. En sevdiğim şarkıyı seçiyorum, başlığında onun takma adı geçen şarkıyı, ve şarkı hoparlörlerimden sızıp bizi yumuşak akustik seslerle boğarken gözlerinin parıldadığını izliyorum. Geçen gün aldığım küçük ışık projektörünü açtığımda

duvarları ve tavanı kaplayan takımyıldızları odayı doldururken, dudakları şaşkınlıkla açılıyor.

"Bu ne?" Kahverengi gözlerinde belirsizlikle parıldayan altın lekeler, ben yavaşça ona doğru ilerleyip şarabını elinden alırken. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı parmaklarına dolayarak onu kendime doğru çekerim. "Benimle dans et, tatlım."

"N-neden?"

"Çünkü bugün herkes seni döndürme şansı buldu. Çünkü ben de istedim, ama şimdiye kadar sormaya cesaret edemedim. Çünkü seni kollarımda özledim." Kollarını boynuma doladım, ellerim yanlarından aşağı kayarak belinin yumuşak kıvrımını buldu. "Çünkü *seni* özledim."

Nefesi boynuma esiyor. "Peki ya ışıklar? Yıldızlar?" "En çok sevdiğin şeyleri parmaklarının ucunda

" Bakışlarım onun bakışlarını takip ediyor, yıldızların etrafımızda dans etmesini izliyorum. "Bu bulutlu günler için. Yağmurlu ve soğuk günler için. Yatakta geçirmek daha iyi olan tembel günler ve izin verersen seni orada tutacağım günler için."

Lennon'ı hiç küçük ya da uysal biri olarak görmedim. Onu Cabo'da bulduğum günden beri dikkate alınması gereken bir güç oldu. Ryne'nin onunla rahat hissedebilmesi için kendini küçültmesi gerektiğini düşünerek yıllarını geçirmiş olması çok üzücü.

O bana baktığında, endişeyle boğulmuş bakışlarla, ne söyleyeceğini, ne demesi gerektiğini bilmediği için tezgahtan şarabını alıp üçte birini içtiğinde, aklıma gelen ilk şeyi söylemeden edemiyorum.

"Hiç gözlerime soğan kokusu girmesin diye yüzme gözlüğü takmadım."

Kaşları kalkar, gözlerini devirir ve şarabı yudumlarken burnundan çıkan sesi şarapla bastırır. Bardağı parmaklarında sallandırırken kollarını tekrar boynuma dolayarak bana yaslanır. "Hiç yüz kişinin önünde Natasha Bedingfield'ın 'Unwritten' şarkısını dans ederken söylemedim."

"Ucuz numara, Len. Sadece benim hareketlerimi kışkandığını söyle." O şarabını dudaklarıma götürdüğünde bir yudum alıyorum. "Tamam, bir bakalım... Oh,

Biliyorum. Bart adında bir adamla birinin şansını mahvettiğim için hiç kötü hissetmedim."

Bir kez daha burun kıvırdı. Kahretsin, bayıldım. Bu seferki, umursamadığımı bildiğini söylüyor.

"Onunla şansını kaçırdığın için üzgünsen içmelisin."

O bana bir bakış attı, ben de o pes edene kadar ona aynı bakışı attım. "Adı osurukla kafiyeli, Jaxon."

"Ben de öyle dedim!"

O da içki içmiyor ve göğsüm gururla şişiyor.

"Hiçbir zaman, oda arkadaşımın en sevdiği çiçekler olduğunu bildiğim için her hafta pembe lale buketi satın alıp, bunu ben yapmamışım gibi davranmadım."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve içki içmek için duruyorum.

"Ve kahve makinesi için kullanım kılavuzu hazırlamak için hiç bu kadar kafa yormadım, hatta tarif kılavuzu ve mısır gevreği eşleşmeleri bile ekledim."

"Hey, sıra bende. Öylece yapamazsın..."

"İç." Bardağı dudaklarıma zorla dayadı. "Ve hiç bir zaman, sevmediğim ve sadece bir gece kalması gereken bir kız için, tüm fındık ve ağaç yemişlerini gizlice atıp mutfağımı dezenfekte etmedim." Bir yudum daha şarabı boğazıma döküyor. "Ve hiç bir kıza, dünyada en çok istediği şeyi, başkalarının istediği için onu aptal hissettirdiği şeyi, bunun önemli bir şey olmadığını düşündüğü şeyi vermedim, oysa o kız o gece ağlayarak uykuya daldı çünkü bu aslında çok önemli bir şeydi."

Onun bileğini tutarak, şarabı dudaklarıma götürmesini engelliyorum. "Ağlayarak uyudun mu?"

Lennon bana bakıyor, burun delikleri genişlemiş, çenesinde hafif bir titreme var.

Şarkı bitti, geriye sadece kalbimin göğsümde çarpıp duran sesi kaldı, dışarı çıkmak, önümdeki bu kadına kendini sunmak için yalvarıyor.

"Hiç kimseye onun hakkında ne hissettiğimi söylemekten korkmadım," diye fısıldıyorum, elim titreyerek parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kaydırıyorum,

şarap kadehini tutup dudaklarıma götürdüm.

Alnındaki kırışıklık düzelir, dudakları şaşkınlıkla açılır. Ona karşı hislerim olduğu için şaşırır. Ona söylediğim için şaşırır. Ya da korktuğumu itiraf ettiğim için şaşırır. Kahretsin, çok korkmuştum. Vazgeçmekten, birini hayatıma sokmaktan, ona üzerimde o tür bir güç vermekten. Bilerek uçurumun kenarına yürüdüğün, aşağıda seni bekleyen tüm olasılıklara, bir geleceğe, bir yuvaya ya da fikrini değiştiren başka bir insana baktığın türden bir güç. Hem korkutucu, hem de uçurumun kenarına baktığında, bir şey sana bunu yapmanı, bir şans vermeni söylüyor, sen de yapıyorsun. Derin bir nefes alıyorsun, kendini bırakıyorsun ve düşünüyorsun.

Ama yalnız düşmek istemiyorum. Onun da benimle birlikte düşmesini istiyorum.

Ve eğer tam hızla yere çarparsam, parçalara ayrılırsam, onun orada olacağına, elini elime sokup ayağa kalkmama yardım edeceğine inanmak istiyorum. Kendi başıma ayağa kalkmaktan yoruldum.

Şarap kadehini tezgahın üzerine koydum. Elimi onun yanından aşağı doğru kaydırarak belini buldum, hafifçe sıktım, onun benimle birlikte olduğunu hissettim. Alnımı alnına dayadım, başparmağımı titrek alt dudağına sürttüm.

Ve bırakıyorum.

"Üzgünüm, tatlım. Kafam karıştığında, seninle konuşmak yerine odamdan çıkmanı istediğim için özür dilerim. Her zamanki gibi yanında olamadığım için özür dilerim. Ben... Bu tür konularda nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum."

"Ne tür şeyler?" "Sen. Ben."

Yutkunuyorum. "Biz."

"Ve şimdi bunu yapmak ister misin? İletişim kurmak?" Başımı sallıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Korkmuştum. Hala korkuyorum."

"Korkman normal, Jaxon. Ama nedenini söyleyebilir misin?" "Çünkü sen... her yerdesin. Mutfağımda, kanepemde, Yatağım. Kafam. Lanet olsun, tatlım, bütün gün orada koşturup duruyorsun, ben de düzgün düşünemiyorum.

Ağzının köşesi kıvrılır ve o gülümsemenin parlamasını engellemek için alt dudağını ısırır. "Bu kötü bir şey mi?"

"Öyle düşünmüştüm. Bir şeye bağlanmak benim için hiç iyi sonuçlanmadı. En son istediğim şey birine bağlanmaktı."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi? Şimdi senin her yerde olmanı seviyorum. Banyo tezgahımda duran saç ürünlerini seviyorum. Rafımdaki kitaplarını, balkonumdaki teleskopunu seviyorum. Bu eve eklediğin her şeyi seviyorum, çarşaflarımın senin kokunu taşımasını seviyorum. Ve tatlım? Sen buradayken kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Tereddütleri tamamen yok olur, bakışlarının kenarları yumuşar. Eli çenemi okşar, yanağımı avuçlar ve ben kendimi onun kollarında bulurum. Sıcaklık.

"Senden önce yalnız olmayı sevip sevmediğimi bilmiyorum, ama rahattı. Sessizliğe alışmıştım. Orada ait olduğumu hissediyordum. Ama şimdi, sensiz... Sessizliği nefret ediyorum, Lennon."

Parmakları saçlarıma kayıyor, dalgalı saçlarımı nazikçe kıvırıyor. Yavaşça yüzünü eğiyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, bütün hafta boyunca aklımdan çıkmayan tüy kadar yumuşak bir öpücük. "Ben de korkuyorum, biliyor musun? Buraya mahvolmuş bir ilişkiden kaçmak ve kendimi bulmak için geldim. Ama bunun yerine seni buldum. Senin sadece bir teselli olacağını düşünmüştüm. Burada olduğum sürece harika seks yapacağımızı, senin sikini ve yüzünü unutulmaz bir şekilde süreceğimi ve sonra taşındığımda ikimizin de kendi yoluna gideceğini düşünmüştüm."

Gülümsüyorum, ama ayrılacağımız, bir daha onun teninin benimkine değdiğini hissetmeyeceğim, tırnaklarının omuzlarımı tırmaladığını hissetmeyeceğim, duşta şarkı söylediğini duymayacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. "Kendini bulmana gerek olduğunu sanmıyorum. Kim olduğunu çok iyi biliyorsun ve o kişi olmaktan eminim."

"Haklısın. Kim olduğumu biliyorum ve kendim olmaktan eminim. Ama bunun büyük bir kısmı sensin, Jaxon. Burada kendim olabiliyorum çünkü sen beni rahat hissettiriyorsun. Kendimi sansürlemekten veya istediğim şeyleri istemekten çekinmiyorum çünkü ne olursa olsun beni kabul edeceğini biliyorum. Beni yargılamıyorsun."

"Sadece soğan gözlüklerini," diye fısıldayarak dudaklarına dokundum ve gülüşünü bir öpücükle yakaladım.

"Yani bana karşı hislerin mi var?" Gömleğimin yakasını oynatarak, yarı utangaç, yarı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakar. "Ne tür hisler?"

Belirsiz olmak istiyorum. *Bir sürü duygu ya da büyük duygular* gibi bir şey söylemek istiyorum, çünkü düşüncelerimi, özellikle de korkularımı dile getirmekte hiç iyi olmadım. Bunun yerine, yaz terasında viski gibi sıcak ve pürüzsüz, kristal bardaktan sızan güneş ışığıyla nefes kesici kehribar parçacıklarıyla aydınlanan gözlerine bakıyorum. Ve birdenbire, "Sana bakmak, benim dünyamda var olduğunu bilmek, bir gün benim olabileceğini ve ertesi gün yok olabileceğini bilmek, şimdiye kadar hissettiğim en ezici şey" diyorum.

Kaybın ne demek olduğunu bilirim. Dünyan başka birinin dünyasıyla o kadar iç içe geçmiş ki, ikiniz bir bütünün iki yarısı haline gelmişsinizdir.

Ve onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum.

"Bryce öldüğünden beri, denemek ve sonunda her şeyi kaybetmektense, hiç denememek daha kolay geliyor."

Lennon başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Bu çok üzücü bir yaşam tarzı, Jaxon. En kötüsünü beklemek. Bryce senin için bunu istemezdi."

Büyükannem de hep aynı şeyi söylerdi, ama elimde değil. Kırık kalpler söz konusu olduğunda mantık nadiren galip gelir.

"Seninle mutluyum, Jaxon."

"Seni rahatsız etmeme rağmen mi?"

"Bu ilişki sinir bozucu şeylerin üzerine kurulmuş."

İlişki. Siktir. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.

"Yani... Ben senin teselli sevgilin değilim? Sen... sen de aynı şeyi hissediyor musun?" "Yoksa neden sütyen ve külot giymeden buraya gelmiş olayım ki?"

En sevdiğin kısa şortunu giymiş olsaydım, bana karşı hislerin olduğunu söylemeni umut etmiyor muydum?

"Mmm. Sinsi kız." Burnumun ucunu çenesinden kulağına doğru sürükledim ve sonra orada donakaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Külot giymemişsin?"

Elimi tutup gövdesine doğru kaydırıldı. "Neden elini buraya sokup kendin bakmıyorsun?"

Elimi karnına koyarak, dirsekleri tezgahın üzerine dayanana kadar onu geriye doğru yatırıyorum ve elim şortunun altına kayıyor. Orta parmağımı onun yarık boyunca gezdiriyorum ve ıslak olduğunu görünce onaylayarak mırıldanıyorum. O ıslaklığı klitorisine doğru sürüklüyorum, o inlerken başının omuzlarının üzerine düşmesini izliyorum, kalçaları kalkıyor, dokunuşumu takip ediyor.

Üzerine eğilip, ağzımı boğazına doğru sürükleyerek kulağına kadar yaladım. "İslenmişsin tatlım. Ciddi bir konuşma yapıyoruz ve sen burada, sırılsıklam ve benim sikimi bekliyorsun?" Uyarı yapmadan üç parmağımı içeri soktum, onun da benim kadar bana çaresizce hazır olduğunu kanıtlamak için.

"Elimde değil." Ben onun sıkı amını parmaklarken, avucuma sürtünerek inliyor. "Jaxon Riley, dövmeli huysuz, kendini sadece kavgaya etmekte iyi sanan, *duygularından* bahseden, bana kalbini açan..." Titriyor, alt dudağını dişlerinin arasına alırken gözlerinde kötücül bir parıltı var. "Beni tahrik ediyor."

"Hmm." Başparmağımı o dolgun dudağın üzerinde gezdirip, onu serbest bırakıyorum. "Ne kadar güzel bir ağız. En sevdiğim yanı ne bilmek ister misin, tatlım?" Fısıldayarak kulaklarına fısıldıyorum. "Onu susturmanın tek yolu benim sikim."

Bana sırtıarak bakar. "Büyük ağızların tatmin olmak için büyük siklere ihtiyacı olduğunu söylerler." Yavaşça başparmağımı ağzına alır ve nefesim kesildiğinde beni geriye doğru iter, yanımdan geçip koridora doğru yürür. "Ama bu gece beni öyle sikmeyeceksin." Yatak odamın kapısında durup tişörtünü başından çıkarır. Kısa şortunu ayaklarına indirir. Kalın kirpiklerini kırıştırır. "Beni bir hafta boyunca özlemişsin gibi sikersin, çünkü benimle konuşmaya çok korkuyordun. Yalakalık yapmak senin için iyi olacak, *tatlım*."

Nasıl oldu bilmiyorum. Süper insan hızı falan olmalı. Çünkü bir an mutfağımdaymış, taşaklarımı elimde tutuyordum, bir sonraki an yatak odamın kapısından girmiş, kolumu beline dolamış, onu döndürmüş, duvara yapıştırmıştım.

Daha önce de bu durumda kalmıştık. Ben onu yatak odamda duvara dayarken, o da başının iki yanına ellerini koymuştu ve benim penisim onun içine girmek için can atıyordu. Sonra ona, Ryne'nin üzerinde herhangi bir güç sahibi olmasına izin vermemesini, onun değerini sorgulamasına izin vermemesini söylemiştim. Ve o da öyle yaptı. Bütün bu süre boyunca kontrolü elinde tuttu, geriye bakmadan bir adım bir adım ilerledi. Ve onu bunun için takdir ediyorum. Bu, benim hiç başaramadığım tek şey.

Burada birbirimize yaslanarak, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde dururken bir şeyler değişiyor. Elim çenesine kaydırıp ensesini kavrarken elim titriyor. Saçındaki toka yerinden çıkıyor ve tüm o inanılmaz bukleler omuzlarına dökülüyor, parlak bakır rengi tenine dağılıyor, koyu renkli meme uçlarını öpüyor ve ona baktığımda her zaman hissettiğim şeyi hissetmeme neden oluyor: *tamamen lanet olasıca ezilmişlik*.

"Siktir, tatlım." Nefes almaya çalışırken alnımı alnına dayıyorum. "Seni bu kadar güzel yapan kim?"

"Ben de senin için aynı şeyi merak ediyorum. Her gece beni yatağa taşıdığımda, beni yatırdığımda ve uyuduğumu sandığın için alnımı öptüğünde."

Siktir. Evet. Bu yeterli. Dizlerini kavrayıp bacaklarını belime doladım ve sonra ağzım onun ağzıyla çarpıştı. Sıcak ve ıslaktı, aç ve yeniydi, ben onu keşfederken benim yeni bir yanıma keşfediyordu. Dili benimkine sürtündü ve benim sikime karşı sallandığında inlememi yuttu.

Onu yatağa taşıyorum, hiç olmadığı kadar nazikçe yatırıyorum. Gömleğimi çıkarıp pantolonumu yere düşürürken gözleri hareketlerimi takip ediyor ve gözlerindeki açlık farklı. Bir şekilde saygı dolu. Sanki benimle burada olduğu için benim kadar şanslı hissediyor gibi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, beni durdurur.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldanıyor ve kalbim duruyor.

Elimi saçlarıma gömüyorum, bakışlarım odanın içinde dolaşıyor. "Tamam. Evet. Anlıyorum."

"Hayır, Jaxon. Öyle değil." Eli benim elime kayıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve beni yatağın yanına, yanına çekiyor. "Senden yalvarmanı istemiyorum. Sadece benimle olmanı istiyorum."

Geriye uzanır, beni kendine doğru çeker, ta ki onun üzerinde durana kadar. Neden bundan, *bizden* korktuğumu anlayamıyorum.

Bacağını yukarı kaldırıyorum, elimi ağızma götürüp ovuyorum, çünkü lanet olsun, o mükemmellik abidesi, zengin kahverengi teni, bu sabah nihayet yatağıma serdiğim krem rengi ipek çarşafarla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor, güzel amcığı şişmiş ve benim için ağlıyor. O yalvarmamı istemiyor, ama ben yine de tadına bakmak istiyorum ve bu gecenin sonunda başarmak istediğim tek şey, onun hayatımda istediği sürece bir yeri olduğunu şüphesiz olarak bilmesini sağlamak. Tüm o zamanı bu vücudu taparcasına geçireceğim.

Dudaklarımı ayak bileğine bastırıyorum, ince bacaklarını yukarı doğru ilerliyorum, öpücüklerimi ısırıklarla değiştiriyorum, ta ki uyluklarının birleştiği yerdeki nemi yalayana kadar. Klitorisi ilgi bekliyor, bu yüzden dilimin ucunu üzerinde gezdiriyorum, inlemelerinden, ellerini saçlarıma gömmüş olmasından zevk alıyorum. Sonra dilimi merkezine bastırıyorum, acı verecek kadar yavaşça yukarı doğru sürüklüyorum ve klitorisini ağızma alıyorum.

"Tanrım, Jaxon. Ağzın. Sevgi. Dilin. *Oooh, lanet olsun.*"

Bunu yapmasını seviyorum, hiç mantıklı değil. Sanki onunla ilgili tüm düşüncelerimi duyuyormuşum gibi.

Yoluma devam ediyorum, ağızımla kalçalarına izler bırakarak, gövdesine öpücükler yağdırarak, o inleyip kıvrılırken dilimi meme uçlarında dolaştırıyorum. Parmaklarımı saçlarına gömerek başını gerginleştiriyorum, bir bacağını ön koluma asarak onu genişçe açarken boğazına ilgi yağdırıyorum. Penisim ona sürtünüyor, girişine dokunuyor ve o da dudaklarımı dudaklarına çekiyor. Dudaklarımız birleşirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, acele etmeden, yavaşlığı takdir ediyorum. Ve sonra, Lennon kalçalarını kaldırdığında, onu içime alıyorum, santim santim, onun iniltisini yutuyorum.

"Beni çok iyi dolduruyorsun," diye fısıldıyor, nefes nefese ve sessizce kalçalarını benimkilere sürtüyor. "Sanki sadece benim için yaratılmışsın gibi."

"Bir süredir bunu düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, içinden çıkıp, testislerim kıkına çarpana kadar tekrar içine giriyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, daha hızlı, daha yavaş, daha derine girdiğimde, pelvisimi klitorisine sürttüğümde verdiği tepkiye bağımlı hale geldim.

O güzel, nefessiz bir karmaşa, yanakları koyu kırmızıya boyanmış, dudakları şişmiş ve parlıyor, tekrar ağızımı istiyor.

ona bunu veriyorum, onu derin bir şekilde öpüyorum, hızımı artırırken nefes nefese geri çekiliyorum. Alnımı alnına bastırarak, beni her santimini alıyor, beni daha derine kabul ediyor, adımı fısıldarken beni daha sıkı sıkıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, titreyerek klitorisini okşarken, o da tırnaklarını omuzlarımdan aşağı doğru geçiriyor. O hazır, tam sınırdadır, ben de öyle. İçgüdüsel olarak, nereye boşalmak istediğimi planlamaya başlıyorum. Seçici değilim; onun herhangi bir yerinde boşalmak benim için bir şaheser ve Lennon özellikle ağızda boşalmamı seviyor. Benim sikimdeki amının tadını sevdiğini söylüyor, bu da genellikle beni hemen ikinci tura hazır hale getiriyor.

Ama birlikte o zirveye doğru koşarken, sınırdadır sallanırken, geniş gözleri benimkilere bakarken, ben mücadele ediyorum. Çünkü taze sikilmiş amından damlayan spermlerimi düşünmek? Tanrım, bu görmek için can attığım bir manzara. Ve gözlerindeki bakış? Gözlerindeki bakış, onun bunu çok iyi bildiğini söylüyor.

"Kibarca iste," diye zar zor söylüyor, gözleri kapanırken dudaklarını yalıyor, duvarları benim etrafımda sıkışıyor. "Kibarca iste, Jaxon, belki amıma boşalmana izin veririm."

Ağızda bir sırtış belirir. "Lütfen, tatlım. Senin amın, boşalmak istediğim tek yer." Ağızımı kulağına yaklaştırıyorum. "Senin içinden damlamasını izlemek istiyorum, sonra tekrar içeri itmek, böylece her zaman benimle dolu olursun. Sonra seni temizlemek için yalayacağım ve işim bittiğinde dilimde kendi tadını tatmak istersen, evet diyeceğim, çünkü *hayır* demek sana söyleyebileceğim en son şey. Lütfen tatlım. Amına boşalmama izin ver."

Gözleri benimkilere bakar, şakacı ve güzel. "Yalvarmana gerek yok, Jaxon. Basit bir *lütfe* yeterdi."

Bir kahkaha atarım, ama bakışlarımız çarpıştığında kahkaha hızla söner. Nefes almaya çalışırken dudakları açılır, tüm vücudu kollarımda titrer. Benimki de öyle. Titreyen elimle boğazını kavrarım, dudaklarımı dudaklarına bastırırım ve o beni bırakıp etrafımda parçalanarak adımı haykırdığında, adımı saçlarına gömerim, onu spermimle doldururum.

Ve tam da söz verdiğim gibi yaparım: amından damlayanları izlerim, iki parmağımla tekrar içeri iterim. Onu temizlerim, tadına bakmasını sağlarım ve sonra tekrar baştan başlarım.

Nihayet nefes nefese ve doymuş bir halde yere yığıldığımızda saat sabahın üçüne yaklaşmıştı.

Lennon yanıma kıvrılıp bana sarıldı. "Jaxon?" "Mmm?"

"Ben de seni özledim, biliyorsun."

Ona gülümsüyorum, ay ışığı kusursuz teninde parıltıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Parmak uçları çenemi okşadı. Ağzımı ağzına çekti, hızla atan kalbimi sakinleştiren şefkatli bir öpücük verdi. "Her kalp ağrısına değersin."

Komik olan şey, ilk kez, onu kollarımda tutarken, buna inanıyorum.

Üzerimize çarşafı çekip onu kendime doğru çekiyorum.

"Jaxon? Bir şey daha var."

Gülümsedim. "Evet, tatlım."

"Bu ipek çarşafları benim için mi yataklarına serdin?"

Dudaklarımı kulağının altına bastırıyorum. "Hayır, tatlım. Magic Mike için giy onları. Ona çok nazik davranıyorlar."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor ve arkasına uzanıp beni çimdikliyor. Elini yakalayıp yumruğumla sıkıştırıyorum, onu kollarıma sarıp gülüşümü boynuna gömüyorum.

Gerçekten mi?

"Bu çarşafları kendim için serdim. Çünkü artık bu yataktan çıkman için hiçbir neden yok ve bütün geceyi burada seninle geçirebilirim." Elini kalbinin üzerine koyuyorum, benimki gibi dans edip atışını hissediyorum. "Kendime verdiğim en güzel hediye, şüphesiz, seni kollarımda hissetmek."

BÖLÜM 24

SANIRIM BU GECE GERÇEKTEN ... NSYNC OLDUĞUMUZU SÖYLEYEBİLİRSİN

JAXON

"ONLARI NEFRET EDİYORUM."

"Bunun daha kötü olabilmesinin *tek* yolu, Jennie'nin de burada olması."

"Oh, lanet olsun. Öyle deme. Seni duyup koşarak gelebilir."

"Eh, neyse." Adam omuz silkiyor, ensesini kaşıyor. "Sanırım bu olumlu bir şey, değil mi? Daha kötüsü de olabilirdi?"

Emmett, Garrett ve ben bir süre daha Carter ve Lennon'a bakıyoruz. İkisi kalçalarını sallıyor, dönüyor, saçma bir şarkıya uydurma hareketler yapıyor. Sonra boyunlarımızı yavaşça çevirip Adam'a sert bir bakış atıyoruz.

"Lanet olsun, Adam," diye inliyor Emmett.

Garrett kollarını havaya kaldırıyor. "Yapabilir misin?"

Onun yanından kayarak geçerken omzuna vuruyorum. "Hayatında bir kez olsun olumlu yanına bakamaz mısın? Bazen *olumlu* yan yoktur... Oof!" Beni susturuyor, kendini ve tahtaları arasına sıkıştırıyor.

"Her zaman olumlu bir şey vardır." Beni serbest bırakır ve antrenman formamdan tutup geri çeker. "Şu anda, kız arkadaşın ve en iyi arkadaşlarından biri, senin de katılman gereken bir dans koreografisi hazırlıyorlar ve tabii ki bu berbat bir durum. Ama olumlu tarafını görmüyorsun. Olumlu tarafının ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır," diye homurdanırım, düşünmeden sopamı buz üzerinde ileri geri sallayarak.

Adam maskesini geri takar ve göz kırpar. "Olumlu yanı, her gün kız arkadaşın ve en iyi arkadaşlarınla çalışabilmen."

Tamam, teknik olarak Lennon hiç kız arkadaş/erkek arkadaş demedi ve Carter bir keresinde bunun açıkça konuşulması gereken bir konu olduğunu söylemişti. Ayrıca, onu etiketlerle korkutmak istemiyorum, o yüzden o bu konuyu açacak kadar rahat hissedene kadar bekleyeceğim.

Çünkü Lennon tamamen korkuyor.

Etiketlerden.

Ve ciddi ilişkiler. Evet... Lennon...

"Tamam, çocuklar." Carter ellerini çırpır. "Sizin için hazırız."

Başımı eğip sopamın ucunda bir puck'ı ileri geri kaydırırken, arkamda buz üzerinde kayan patenlerin keskin sesi duyulur.

"Jaxon."

Kırmızı dairenin etrafında amaçsızca kayıyorum, sonra ağın etrafında geriye doğru dönüp puck'ı arkadan içeri atıyorum.

"*Jaxon Eugene Riley*, Lennon buraya gelmezsen bir daha seks yapmayacağını söyledi. *Hemen!*"

"Öyle demedim. Hayatımın en iyi seksini yaşıyorum. Bunu benden alma, Beckett."

"Awww," diye Garrett şakıyor. "Duydun mu? Hayatının en iyi seks. Kız arkadaşın seni çok seviyor."

Lennon gözlerini devirdi, ayağını Garrett'ın kışına dayadı ve onu itti. "Jaxon, Tanrı aşkına, buraya gel de sana dansı öğretebilelim, yoksa hokey takımının yarısını eleyip bu akşamki altıncı maçı hükmen kaybetmen gerekecek."

Eh, bunu kabul edemem. Playoffların ilk turunda San Jose'yi dört maçta süpürdük ve şimdi ikinci turda Edmonton'a karşı altıncı maça 3-2 önde giriyoruz. Ayrıca bugün Adam ve Rosie için çok özel bir gün, çünkü evlat edinmeye hazırlar ve Lily'den resmi olarak sonsuza kadar ailelerinin bir parçası olmasını istediler. Yani, sanırım aptalca bir dans falan yapacağım.

İnleyerek, kamburumu çıkararak diğer ekip üyelerine doğru kayıyorum. Lennon'un yanında durduğumda, yanağımı ona doğru eğiyorum, ama görünüş için somurtkan yüzümü koruyorum. O kıkırdıyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve ancak o zaman diğerleriyle sıraya giriyorum.

"Sabah pateni bitti, biliyorsun," diye mırıldanır Emmett, buzda ayak parmaklarıyla oynayarak. "Evde, mutfak tezgahında karımı sikiyor olabilirdim." Tavanı seyrederek iç geçirir. "Ya da yol kenarında park etmiş arabamın arka koltuğunda, çünkü o yakalanma heyecanını seviyor."

"Aman *Tanrım!* Herkes bir kez olsun *çenesini kapatıp* lanet dansı yapabilir mi?"

Hepimiz, ağızımız açık bir şekilde, bize bağırان kişiye bakmak için dönüyor. Çünkü bu Carter değil.

Bu tatlı, melek Adam.

"Şu anda evimde, Rosie, Connor ve ben ona resmi olarak ailemize katılmasını teklif ettikten sadece iki saat sonra, buraya gelmek için evden ayrılırken 'Seni seviyorum, baba' diyen küçük bir kız var." Sopasını ve eldivenlerini buza atıyor, ardından maskesi de hemen ardından geliyor. "O zaman şu lanet dansı halledelim de eve gidip ailemle birlikte olabileyim, sonra bu gece buraya geri dönüp altıncı maçı kazanıp Nashville'e karşı üçüncü turda yerimizi garantileyelim."

"Adam." Lennon parmak uçlarını dudaklarına götürerek bir öpücük gönderir. "Şefin öpücüğü. Herkesi hizaya getirmek için sana her zaman güvenebiliriz ve söz veriyorum, Lily bu gece buz üstündeki bu küçük performansı *çok sevecek*."

"Dur. Dur, dur, dur, dur." Elimi kaldırıyorum. "*Buz üzerinde mi? Bu gece mi?* Biz sadece... videoya çekmiyor muyuz? Sosyal medya için falan?"

Carter alaycı bir şekilde güler. "Bu ne tür bir gözdağı taktiği? Bu sadece bu akşamki maç öncesi performansın provası."

"Gözdağı taktiği mi?" Garrett ikisi arasında bakışlar. "Neden gözdağı taktiğine ihtiyacımız olsun ki?"

Adam iç çeker. "Harika, şimdi şüpheyeye düştüm. Büyük konuşmamdan ve her şeyden sonra."

Emmett kollarını kavuşturur, az önce Adam'ın yaptığını taklit ederek mırıldanır, "Herkes susup şu lanet dansı yapabilir mi?"

Adam onu tahtaya itti, sonra Emmett'in tokatlaşma oyununa girişini hemen savuşturdu.

"Tamam çocuklar, bu kadar yeter. Bu işi kabul ettiğimde, çocuklarla değil profesyonel sporcularla çalışacağım söylenmişti." Lennon, bankımızın kenarındaki portatif hoparlöre parmağını şıklattı. "Carter, takıma bugün hangi şarkıya dans edeceklerini söyler misin?"

Hoparlöre doğru koşar ve ona takılı telefonu alır. "Bu onur bana ait," der ve hoparlörden unutulmaz bir klavye riffi yükselirken bize gülümser. "Bu gece Oilers'a 'Bye Bye Bye' demek için NSYNC'den daha iyi bir yol olabilir mi?"

Peki, Lennon'ın takımımın yarısını öldürmesi ve bizim de otomatik olarak maçı kaybetmemiz gereken B seçeneğini seçmek için çok mu geç? Çünkü NSYNC'in "Bye Bye Bye" şarkısına yirmi bin kişinin önünde dans etmeye kesinlikle niyetim yok.

NSYNC'in "Bye Bye Bye" şarkısına yirmi bin kişinin önünde dans ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

"Lennon bütün gün evde pratik yaptığını söyledi."

"*O kadar insanın önünde kötü görünmek istemedim!*" diye bağırarak kollarımı ve sopamı havada sallıyorum. Lennon'a dönüyorum. "*Lennon!* Bu bizim küçük sırrımız olacaktı!"

Bana göz kırparak parmaklarını salladıktan sonra oyuncuların tüneline doğru yöneldi. "Şu anda Instagram'a yüklüyorum! Hayranların en sevdiği dansçıyı oylamaya başlayacağım!"

"Tamam, peki, hepimiz bunun kim olacağını biliyoruz." Carter tahtaya yaslanarak, ağzına su sıçratırken kaşlarını kaldırır.

Onun elinden şişeyi alıp, utançımı gideririm. "Evet.

Ben.

" O alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, haklısın."

"Sadece birimiz bütün gün antrenman yaptı ve bu belli oluyor."

"Diğer takımı korkuttuğumuzdan emin değilim," diye mırıldanır Garrett, mavi ve turuncu formalı oyuncuların ısınmasını izlerken - ve hala bize gülerek - ziyaretçi tarafında.

"Evet, eminim şimdi bizimle dalga geçiyorlardır," diyor Emmett.

"Mesele de bu zaten," diye ısrar ediyor Carter. "Bunu kazanacaklarını düşünüyorlar, çünkü bizim tek becerimiz dans etmek."

Emmett yüzünü buruşturur. "Dans etmede *iyi* olduğumuzu söyleyemem." "Kendi adına konuş." Garrett dönerek kalçasını dışarı çıkarır. "Orada kıcıımı salladığımı gördün mü?"

Jennie gördü, bunu sana söyleyebilirim." Tahtaların üzerine eğilir ve ona kaşlarını oynatır. "Ve içimden bir ses, gördüklerini beğendiğini söylüyor."

"Lily bayıldı, ha?" Adam bacaklarını açar, yavaşça buz üzerinde şpagat yapar ve esnemeye başlar.

Ben de ona katılıyorum, Lennon kızların yanına kamerasıyla çıkarken lunge pozisyonuna geçiyorum. Takımın ısınmasını fotoğraflıyor, ama kamerası bana hiç odaklanmıyor. "Sence beni görüyor mu?"

"Kim?"

"Lennon. Benim dışımda herkesin fotoğrafını çekiyor. Belki beni fark etmemiştir." Adam cevap vermediğinde ona baktım. Rosie'ye göz kırpmakla meşguldü. "*Adam*. Bana dikkatini ver."

"Ha?" Bakışları bana çevrilir ve gülümser, ayağa kalkar. "Üzgünüm. Dikkatim pembe saçlı güzel bayana odaklanmış durumda." Maskeyi alır — bu gece için özel olarak yaptırdığı, Lily'nin ailelerini çizdiği yepyeni bir maske — ve onlara doğru kayarken yüzüne takar. Elini pleksiglasın üzerine koyduğunda, Lily ve Connor da karşı tarafa ellerini koyarlar, kızlar çılgına döner, Carter Olivia'nın Adam'ın ondan daha çekici bir baba olduğunu söylediği için sızlanır ve Lennon bir fotoğraf çeker.

Ona doğru kayarken, gözlerini ovuşturmasını izlerim.

"İşte bu. Bu şimdiye kadar çektiğim en tatlı fotoğraf. Kızlar buna bayılacak."

Cama vuruyorum. "Peki ya ben? Benim fotoğrafımı çektin mi?" *Huh*.

Bu garip. Çünkü dikkatini çekmek için cama vurdum, ama bana bakmıyor. Bunun yerine,

fotoğrafını çekiyor ve mükemmellikten bahsediyor.

"Lennon? Fotoğrafımı aldın mı? Şuna bak." Geriye doğru kayıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarımı olabildiğince açıyorum, sanki buza tırmanıyormuşum gibi esneme hareketini yapıyorum. "Ne kadar aşağı inebildiğime bak."

Fotoğraflarını karıştırıyor.

"Len?" Ayağa kalkıp ona doğru kayarak camı tekrar tıkladıyorum. "Beni gördün mü? Tekrar yapmamı ister misin?"

"Evet, Jaxon," diye iç çekerek cevap veriyor, gözleri benimkilere doğru kayıyor. "Seni gördüm. Hepimiz çok etkilendik."

Gülümserim, omuzlarımı kaldırır, sopama yaslanırım. "Önemli bir şey değil. Sadece etkileyici bir adam olduğumu söylediler, ben de görmek istersin diye düşündüm."

Kaşlarını kaldırır ve işte orada. Mükemmel ağzının köşesinde, yüzünde tam bir patlama yaratan, aklımı başımdan alan gülümseme, kafamda bedavaya yaşayan gülümseme. Kamerasını kaldırıp bana doğrulttuğunda, ona göz kırparım.

"Hey, tatlım?" diye seslendi arkamdan kayarken. Durup ona döndüm. "Kavga etme."

Bu sözü veremem, ama keşke verebilseydim. Yine de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Edmonton'un hücum oyuncuları ile Adam arasında durarak, kalecimi korumak için elimden geleni yapıyorum. Onları tahtaya sıkıştırıp, pakı alıyor, kanada pas atıyor ve takım arkadaşlarımdan rakip sahaya girip, üstünlük sağlayıp, üç pakı rakip kaleye atmasını izliyorum. Hatta üç golün ikisinde asist bile yapıyorum.

Elimden geldiğince ellerimi kendime saklıyorum ve her şey kolay başlıyor, ta ki Edmonton'un sol kanat oyuncusu Adam'a sataşmaya başlayana kadar.

"Tanrım, yine senin olmayan bir tane mi?" 12 numara, Rosie ve çocukları gösterir gibi bakar. "Kız arkadaşın senden başka herkesle yatıyor mu, ne?"

Adam'ın gözleri parlar, ama biz kendi sahamızda yüz yüze gelmek için sıraya girerken, gözlerini hakemin elindeki puck'tan ayırmaz.

Omzumu 12'nin omzuna dayayarak onun yanına çömelıyorum. "Siktir git, Marshall."

Bana sırtarak dönüyor. "Yakında takas edildiğinde seni unutacak olan erkekler için bu kadar savunmacı olman komik."

Hepsi böyle yapmıyor mu?"

"Siktir *gît* Marshall," diye bağılıyor Adam ve puck buzun üzerine düştüğünde ve oyun başladığında, ağın bir tarafından diğer tarafına kayıyor. Gözlerini puck'tan ayırmadan bana, "Buna değmez Riley," diyor.

"Kız arkadaşın da öyle düşünmüyor," diyor Marshall Adam'a, benim sopamı keserek. "Eğer senin sikinin buna değdiğini düşünseydi, muhtemelen üzerine oturur ve o çocuklardan birini senin yapardı."

Onu omzumla kale önünden uzaklaştırıyorum, yüzüne yumruk atma isteğimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Üçüncü periyodun yarısına geldik ve bir sayı öndeyiz, o da bu yüzden kızgın. Kupayı kazanma şansını elinden kaçırmak üzereyse, mücadele etmeden pes etmek istemiyor.

Ama ligin en iyi adamına sataşmak? Biyolojik olarak kendi çocuğu olmayan çocukları evine, ailesine kabul ettiği için mi? Ne anlamı var ki? Ne kadar mutsuz olman lazım?

Savunmasından bir pas yakaladı ve o hamle yapar yapmaz onu bariyere sıkıştırdım.

"Çenenin kapat," diye bağırırım, o ayağa kalkarken ve puck mavi çizgide takılırken.

"Ama ben bu konuda çok iyiyim." Sopasını buza vurarak, çizgi hakeminden pas ister. "Üvey baba olmak daha iyi galiba, değil mi Lockwood? Böylece, kız arkadaşın sonunda seni aldattığında, çocuklarla hiçbir bağın kalmaz. Değil mi?" Puck buz üzerinde kayarken Adam'a bakarak sırtıyor. "Acaba bu da senin eski karın gibi takımdaki tüm erkeklerle yatacak mı?"

Adam gözlerini kırıştırır ve aynı anda, puck Marshall'ın sopasına çarparak sekip gider. Adam'ın eldiveni bir saniye geç kalır. Puck çapraz çubuğa çarparak ağlara girer ve maç 3-3 berabere biter.

Adam'ın pahasına.

Ve benim görevim kalecimi ve arkadaşlarımı korumak.

Eldivenlerimi ve sopamı buza bırakıyorum, Marshall'ı formasının yakasından yakalıyorum ve yumruğumu yüzüne bir kez vuruyorum, çünkü Lennon izliyor ve kavga etmememi istedi. Bana yumruk atıyor, ulaşabildiği her şeyi kapıyor, kaskımı çekip çıkarıyor.

Yetkililer bizi ayırıyor. Eldivenlerimi alıp buzdan çıkıyorum, terden sırlıslıkla saçlarım alnıma yapışmış. "Gol atmak için kaleciye hakaret etmek mi gerekiyor? İğrenç."

Adam'ın kaskımı beklediği kaleye geri dönüyorum. Alnımı onun maskesine dayayıp sırtını sıvazlıyorum. "Sen harika bir babasın, inanılmaz bir eşsin ve müthiş bir kalecisin."

Beni kollarıyla sarar. "Beni desteklediğin için teşekkürler." Ceza kutusuna doğru dönerim, cezamızı çekmeye hazırım. "Hey, Riley?"

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, Marshall'ın sopasını ayak bileğime dolayarak çekişini gördüm.

Ayaklarım yerden kesilir ve kığım buzun üzerine düşer

Sonra görüşüm karardı. Kafamı vurup, buzun üzerinde sedyeyle kaldırılırken uyandığımın en kötüsü olduğunu düşünebilirsiniz. Ya da dönem b

Başımı vurup, sedyeyle buzdan kaldırılırken uyanmak en kötüsüydü sanırsınız. Ya da dönem bittiğinde buraya fırlayıp geldiğinde koçun bana yaptığı sözlü azarlama - bu arada, uzatmaya gidiyoruz - ve benim iyi olduğumu öğrendikten sonra.

Ama hayır, en kötüsü benim adımla haykıran korku dolu ses.

"Jaxon? *Jaxon!* Nerede o? İyi mi?"

Takım doktorumuza yalvaran gözlerle bakıyorum. "Lütfen onu içeri almayın."

O, kapıyı açarken gözlerime bakarak, "Buradayım, Len!" diye seslendi.

Lennon odaya koşarak girerken koç kollarını göğsünde kavuşturur, beni hayatta ve bilinçli bir şekilde tedavi masasında, üstü çıplak yatarken görünce hayal kırıklığına uğrar.

Telefonunu kulağına götürür. "Büyükanne?" *Kahretsin.* "Onu buldum. Hayatta. Daha sonra seni arayacak." Hoşça kal der, telefonunu cebine koyar ve ben başım büyük belada.

"Ah, Bayan Hayes," ko yavaşça konuşur ve gözü seğiriyor mu? Kesinlikle seğiriyor. "Tam zamanında geldin. Jaxon'a a) ceza kutusundan uzak durması, b) yumruklarını kendine saklaması ve c) sakatlar listesinden uzak durması gerektiğini söyleyecektim, çünkü bu takımın ona buzda ihtiyaı var. Başka hiçbir yerde onlara faydası yok." Keskin bakışları üzerimde kaldıkça, saklanmak için daha da çaresiz hissediyorum. "Anlaşıldı mı, Riley? Kesinlikle gerekli olmadıkça kavgaya etme. Buzda oynamazsan, bizim bir numaralı uygulayıcımız olamazsın."

"Evet, efendim."

Lennon, bana dokunmak ister gibi ellerini ovuşturuyor, ama buna izin verilip verilmediğinden emin değil. Endişelendiği kişinin ko olmadığını biliyorum; benim.

"Buraya gel," diye fısıldayarak parmağımı ona doğru uzattım. Yüzünde rahatlatma belirdi ve koşarak yanıma gelip kolumu tuttu.

Koç ikimizi birbirine bakarak i çeker. "Tamam, uzatmada kazanmamız gerekiyor. Riley, fotoğrafımızla ıkıyorsan, bir sonraki maça çıkmadan önce aşk sözleşmesini imzalamış olarak bana teslim etmelisin."

Kalbim, *sözleşme* gibi bağlayıcı bir şeye eklenmiş dört harfli kelimeyle durur. "A-a... ne?"

"Aşk sözleşmesi." Elini havada salladı. "Karşılıklı rıza ile yapılan ilişki anlaşması, ne dersiniz deyin. Sadece ikinizin imzaladığı, karşılıklı rıza ile romantik bir ilişki içinde olduğunuzu belirten bir sözleşme."

"Oh." Bu... büyük bir şey gibi geliyor. Resmi. Korkutucu.

Ama sonra Lennon parmaklarımızı birbirine doladı ve ben onun elinin benimkine nasıl mükemmel bir şekilde uyduğunu gördüm, sanki benim elim onun elini tutmak için yaratılmış gibi. Ve o kadar da korkutucu gelmedi.

Koç ayrılır ve Lennon doktora bakar. "Prognoz nedir?"

"Sadece hafif bir sarsıntı," diye yarı yalan söyleyerek kalkmaya çalışıyorum. Tam o anda Adam, Garrett, Carter ve Emmett patenleriyle kapıdan içeri giriyorlar.

Carter kalkmaya çalışan bana bir bakış attı, eldiveniyle beni işaret etti, "*Otur*" diye homurdandı ve ben hemen tekrar yere uzandım.

"Jaxon Nashville için oynadığını sanıyordu," diye doktor herkese anlatır.

Gözlerimi devirip ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Yanlış duydun! Eskiden Nashville için oynadığımı söyledim. Ayrıca, bu gece kazanırsak bir sonraki turda onlarla oynayacağız."

Doktor bana göz kırpmıyor ve ben de ona bakmaya devam ediyorum, çünkü şu anda etrafımda bulunan, benim için endişelenerek enerjilerini boşa harcayan beş kişiye bakmaktan daha kolay geliyor.

"Buna travma sonrası amnezi denir," diyor onlara, çünkü bunu bana koçumun, yardımcı koçların, Adam'ın kaleci koçunun ve lanet olası genel menajerimizin önünde zaten söylemişti. "Beyin hasarı nedeniyle meydana gelen geçici bir hafıza kaybıdır. Birkaç dakikadan birkaç aya kadar sürebilir. Neyse ki, Jaxon'da ilk durum söz konusuydu."

Bana dönüyor ve herkesin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum.

"Kısa sürede, aralıksız olarak kafasına çok fazla darbe aldı. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilir. Bir dahaki sefere hafıza kaybı geçici olmayabilir."

Ona sürpriz yapmak istedim, ama anlaşılan o ki, dört gün boyunca sürekli etrafında dolaşan birini şaşırtmak inanılmaz derecede zor. Görünüşe göre, ona yaptığım son sürpriz, ona hediye ettiğim özel yapım Crocs ayakkabılar olacak.

En azından bu gece onları giyiyor.

"Crocs'ların güzel görünüyor."

"Çok çirkinler," diye homurdanıyorum, Lennon araba sürerken yolcu koltuğunda oturan mavi Crocs'larıma bakarak. Oh, benim de artık bir çift Crocs'um olduğunu söylemeyi unuttum mu?

"Ama..."

Gözlerimi devirdim. "Ama çok rahatlar."

"Ha! Sana söylemiştim! Seni ikna ettim! Biliyordum!"

Bana o gözlerle bakıp, alt dudağını dışarı çıkararak, *lütfe*n diye fısıldarsa, muhtemelen beni geçici olarak bekarlığa ikna edebilir, ama ona bunu söylemeyeceğim. Sadece övünmek için bunu deneyeceğini hiç sanmıyorum.

Lennon bana bakıyor, çenesi yumruğumun üzerinde, dirseği açık pencereye dayalı, otoyolda hızla ilerliyoruz, sahil boyunca, onun doğum gününden beri haftada bir gittiğimiz yere doğru. "Ne oldu, huysuz çocuk?"

Ben homurdanırım.

"Hadi ama." Elini uzatıp çenemi gıdıklar. "Ne oldu, yakışıklı çocuk?"

"Sürpriz olması gerekiyordu, ama bana yol tarifi bile sormadın, sanki biliyormuşsun gibi tam da seni götürmek istediğim yere doğru sürmeye başladın!"

Gülümsemesini zorlukla bastırır. "Yarın Nashville ve Georgia'ya gitmeden önce Magic Mike'ı içimde hissederek geceyi geçirmek için yatmayı önerdiğimde çıldırıp araba sürmeyi önerdin, ama yine de planını bilmediğimden eminim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gece yarısı araba sürmeyi severim." Lennon'la birlikte yapıyorsam her şeyi severim, ama NASA'nın Meteoroid Çevre Ofisi'nden Bill Cooke, meteor yağmurunu izlemeye başlamak için en iyi zamanın sabah ikisi olduğunu ve şafak sökene kadar giderek daha da iyi olacağını söylüyor. Lennon'ın bir dakikasını bile kaçırmaması için, hazırlık yapmak ve rahat etmek için bolca zamanım olsun istedim. "Araba kullanamamaktan nefret ediyorum."

Lennon bana güzel bir gülümsemeyle bakıyor. "Neredeyse vardın, Jaxon."

Evet, öyleyim. Yarın takım Nashville'de üçüncü turun ilk maçı için yola çıktıktan sonra muayeneye gideceğim ve doktor şu ana kadar iyileşmemden emin. Eğer izin verilirse, araba kullanabileceğim ve ikinci maçta oynamak için Nashville'e uçabileceğim.

Ya da Lennon'ın ailesinin düzenlediği barbekü partisi için Georgia'ya gidebilirim, ki bu parti birinci ve ikinci maçların arasında gerçekleşecek. Bana tekrar gelmemi istemedi, ama istediğini biliyorum; sadece cevabımın ne olacağından korkuyor. Tıpkı bana ciddi bir şekilde kavga etmeyi bırakmamı istemediği gibi

ama onun da bunu istediğini biliyorum. Hatta, geceleri uyuduğumu sandığı sırada beni izleyişinden, her an beni kaybetme riski olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Ve anlıyorum. Sevdiğin birinin incinmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Bu, on altı yaşına geldiğimde büyükannemin maçlarıma gelmeyi azaltmak zorunda kalmasının nedenlerinden biriydi. Yaralanmalara yol açan çok fazla kavga oluyordu ve o gece beni hastaneden eve götürdüğünde, kalp krizi geçirip neredeyse benim yanımdaki yatağa yatacak hale geldiğini söylüyordu.

Birinin acısından sorumlu olmak istemiyorum, en azından bu şekilde değil. Bu yüzden büyükannem ve Lennon için bilinçli bir çaba göstereceğim. Bu, bir daha asla kavga etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Sadece duygularımı kontrol altında tutmaya çalışacağım ve gerçekten gerekli olduğunda kavga edeceğim anlamına geliyor. Sonuçta ben bir savunmacıyım. Benim işim kalecimi, takımımı korumak. Bu konuda iyiyim.

Bunu yapabilirim. Ama Georgia'ya gitmeye hazır mıyım, bilmiyorum.

Lennon otoyoldan çıkıp Porteau Cove'daki otoparka giriyor. Burası hiç de boş değil, ama her zamanki yerimiz, çakıllı kıyıda saklı, her zamanki gibi sessiz. Lennon'a teleskopunu açmasına yardım ediyorum, sonra her zamanki gibi kurulumla uğraşırken kayboluşunu izliyorum.

"Sadece bir bakış," diye mırıldanıyor, ben battaniyeyi sererken gökyüzüne bakıyor. Vay canına, dudakları açılıyor, sonra bana doğru iki adım atıyor, sonra durup hemen geri koşuyor. "Bir bakış daha."

Bu üç kez tekrarlandı ve sonunda beni bulduğunda, ben battaniyenin üzerinde yatmış, gökyüzü yerine onu izliyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor, bana doğru sürünerek.

"Hayır, değilsin." Kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum, elim başımın arkasında, gözlerim gökyüzünü tarayarak Sirius'u arıyor. Onu bulduğumda, Lennon bana orada Bryce'ı aramamı söylediğinden beri olan şey yine oluyor: ayak parmaklarımdan başlayan bir sıcaklık, bir sarmaşık gibi bacaklarımdan yukarı tırmanıyor ve beni on beş yıldır ihtiyacım olan bir kucaklama gibi, çok güvenli, çok rahatlatıcı bir hisle sarıyor.

yıllar. Yüzüme küçük ve biraz hüzünlü bir gülümseme olarak yansıyor, ama şu anda onu burada görüyorum, bana gülümsüyor ve bu garip bir rahatlama hissi uyandırıyor.

Lennon avucunu göğsümde gezdirip kalbimin üzerine koyarken yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Merhaba Bryce. Her zamanki gibi parlak, benim adamım."

Tanrım, bu kız. Gözlerimin köşelerinde biriken gözyaşlarına göz kırpyorum, dudaklarımı oraya bastırduğım da saçlarına karışıp kaybolmalarına izin veriyorum.

Sevdiğimiz ve kaybettiğimiz insanların hayatlarının nasıl olacağını merak eden biri değilim. Bu çok acı verici. Bryce'ın sonunda sırık gibi bir vücuda sahip olacağını düşünmek çok acı verici. Seçilmesi gereken yılda en iyi kaleci seçileceğini düşünmek çok acı verici. Lisede başımıza gelecek belaları, kırdığı kalpleri düşünmek çok acı verici.

Her zaman diğer uçta, sadece bir telefon uzağında olan ses.

Olabileceklerle kendime işkence etmeyi reddedebilirim, ama Mayıs ortasında sıcak bir gecede binlerce yıldızın altında yatarken, Lennon'ın gökyüzündeki en parlak yıldızla buz pistinde başıma gelen tüm belaları anlatmasını dinlerken, Bryce'ın bu kadını seveceğinden eminim.

Ve ilk meteor düştüğünde, ardından ikinci ve üçüncü meteor düştüğünde, Lennon bana Eta Aquarids hakkında her şeyi anlatırken - Halley kuyruklu yıldızının enkazı olduklarını, bir saniyede 42 mil hızla hareket edebildiklerini - sessizleşip, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde gökyüzüne bakarken, eli benim elimi sıkıca tutarken, yanımdaki bu muhteşem kadından gözlerimi alamıyorum.

Onun parmaklarını bu kadar şefkatle dolayabileceği onca parmak arasından benimkini seçmiş olması ne kadar büyük bir şans benim için?

Gözünden bir damla yaş süzülürken, yıldız ışığı yanaklarından akan izi öperken hayranlıkla izliyorum. Çenesi titriyor ve alt dudağını ağzına çekiyor.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Başparmağımla gözyaşını siliyorum.

"Muhteşem." "Beğendin mi?"

Bakışlarım, en sevdiğim sabah öpücüğü olan kalp şeklindeki ağzının hatlarını takip ediyor. Çenesinin narin eğimini takip ederek, güneşin her zaman ilk olarak boyadığı yüksek elmacık kemiklerine kadar çıkıyor. Alnına yumuşakça dağılmış bukleleri içine çekiyorum, geceleri göğsüme yaslandığında parmaklarımla çevirmeyi sevdiğim bukleler. Üzerimizdeki gökyüzü kadar sonsuz, aynı göz kamaştırıcı yıldızlarla dans eden o derin kahverengi gözlere bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Evet."

BÖLÜM 25

KARANLIK TARAF

HOŞ GELDİNİZ:

COOCHIE GANG

JAXON

"KENDİNE ZARAR VERECEKSİN, TATLIM."

"Kendime zarar vermeyeceğim."

"Ya merdiven ya da çekiç, ikisinden biri olacak."

"Bana hiç güvenmiyorsun. Hiç güvenmedin."

"Hayatın boyunca sana güvenim tamdı tatlım, ama senin gücün patenlerde, çekiç kullanmakta değil. Bu seni yakalamazsa, ayak bileklerine yapışan o lanet kedi yakalayacaktır."

"Lanet olsun, Mittens! Babam çalışıyor!" Bacağımı sallayarak onun pençelerinden kurtulmaya çalışıyorum. Havaya zıplıyor, ayağıma vuruyor ve yere iner inmez tekrar başlıyor. "Lennon bu sabah yine sana kedi nanesi mi verdi?"

Büyükannem, bu fotoğrafları asmamı denetleyebilmesi için mafya romanının üzerine koyduğum telefonumdan kıkırdıyor. "Ah, Jaxon. Bu fotoğraf muhteşem."

"Değil mi? Fotoğrafçılıkta inanılmaz yetenekli." Lennon'ın birkaç hafta önce çektiği 40 x 60 boyutundaki çerçeveli fotoğrafı kanepenin üzerine asıyorum. Bu, onun çektiği fotoğraflar arasında en sevdiğim fotoğraf. Porteau Cove'da lacivert gökyüzüne yayılan Samanyolu, magenta ve lavanta rengi çizgiler, ufukta batmadan hemen önce batan güneşin kehribar rengi parıltısıyla kusursuz bir şekilde harmanlanıyor. "Bu fotoğrafı *National Geographic*'e gönderdim. Görünüşe göre talep edilmeyen başvuruları kabul etmiyorlar, ama..."

"Kuralları çiğniyor musun?"

Gülümserim, gururla göğsümü okşarım. "Evet."

Büyükannem kıkırdar ve ben duvarlara dağılmış sanat eserlerini incelerim: dans eden yıldızlar, düşen meteorlar, parlak gün doğumu, yemyeşil dağlar. *Lennon*. Lennon her bir eserde yaşıyor, detaylara, hayranlık duygusuna kazınmış, tıpkı benim düşüncelerimde yaşadığı gibi, burada olmasa bile bütün gün etrafta koşuşturuyor.

O burada olmadığına çok
üzülüyorum. "O sana iyi geliyor."

Bakışlarım büyükanneme ve onun dikkatli gülümsemesine kayıyor.
"Ha?"

"Lennon. Uzun zamandır böyle gülümsediğini görmemiştim."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Doktor bu sabah beni iyileştirdi, o yüzden mutluyum. Pazar günü Nashville'de oynayabilirim."

Gülümsemesi daha da derinleşir, mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş halde tığ işine devam eder. "Evet, hokeyi düşündüğünde hep kendi ayağına takılıp yüzüstü aşka düşmüş gibi görünürsün."

"Aşk mı? *Aşk mı?* Pfff. Büyükanne, *lütfe*. Yani, o kelime ne anlama geliyor ki?" Mittens'ı kucağıma alıp, yüzümü onun yumuşak, kabarık karnına gömüyorum. "Benim yakışıklı, yumuşacık marshmallow'umu *seviyorum*. Evet, seviyorum, çünkü o çok tatlı. Oh, hey, büyükanne, Mitts'e bir..."

O, kedicik için tam uygun olan minicik mavi-yeşil bir yelek tutuyor. Bir tarafına bir çift eldiven, diğer tarafına bir hokey sopası dikilmiş. "Arkasını da dikmem lazım."

"Üzerinde '*Babacığım*' yazmasını istiyorum."

Gözlerini devirir, kediler, torunlar ve torunların çocukları hakkında kendi kendine mırıldanır.

"Duymadım büyük anne, ama... oh, ne var evlat?" Kulağımı Mittens'ın yüzüne dayadım. "Mittens, senin en iyi büyük büyük anne olduğunu söylüyor."

"Tanrı aşkına, Jaxon. Evden çık. Yürüyüşe çık.
Aklını bul, çünkü bence aklını kaçırmışsın." "Tamam. Hadi

Mitts, koşum takımını alalım."

"Kediyi evde bırak!"

Nefesimi tutarak, onun minik, sevimli kulaklarını kapattım. "O öyle demek istemedi."

Büyükannem başını sallayarak iç çeker. "Lennon'ın tatlı, özverili kalbini kutlayalım, her gün bununla uğraşmak zorunda. Kedi yürüyüşleri, özel kazaklar, fotoğraf çekimleri..."

"Sana söyledim, fotoğraf çekimi onun fikriydi!" "O zaman siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız."

Omuzlarımı kaldırarak, onun sözlerini umursamadan geçiştiriyorum. Lennon'ı bırak, benim için yaratılmış birinin olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Kimse o kadar şanslı olamaz.

Büyükannemin gülümsemesi yavaşça kaybolur, gözlerinde hüznün belirir. "Bir gün, Jaxon Riley, buna layık olduğunu anlayacaksın."

Öyle mi? Hayatım boyunca bunu kovaladım. Yaşlandıkça, bu hedef bana daha da uzak geliyor ve sonsuza kadar başkalarının standartlarına ulaşmaya çalışacağım düşüncesi içime daha da yerleşiyor. Bu duygudan nefret ediyorum, uzuvlarımı saran ve nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkıştıran gücünden nefret ediyorum. Beni işe yaramaz hale getiriyor, bunca yıl sonra bile olumsuz düşüncelerle nasıl mücadele edeceğimi bilemeyen beynime bir darbe daha vuruyor, daha iyi olamazsam yalnız kalacağım diye beni ikna eden düşünceler.

Ama artık yalnız kalmak istemiyorum.

Belki de bu yüzden bir saat sonra Second Chance Home'un önünde buluyorum kendimi, ilk kez tek başıma, Sarah'nın sosyal hizmet görevlisine onu dondurma yemeye ve yürüyüşe götürebilir miyim diye soruyorum.

Sarah, sosyal hizmet görevlisi ona bunu söylediğinde bir dergiye eğilmiş durumda ve yüzünün aydınlanması beni mutlu ediyor. Neredeyse önemli hissettiriyor. Kafasını kaldırıp gözleri beni buluyor. Heyecanla el sallıyor, yerdeki koltuğundan kalkıp merdivenleri koşarak çıkıyor ve "çok hızlı olacağım, söz veriyorum" diye bağırıyor. On dakika sonra ön kapıda bana katıldığında, nefesi kesilmiş ve kolunda benim adım yazılı Vancouver Vipers kapüşonlu sweatshirt giyiyordu.

"Onu nereden aldın?"

"Harika değil mi?" Etek ucunu tutup, önce sol, sonra sağ kalçasını sallayarak gösteriyor. "Sosyal hizmet görevlisi doğum günüm için aldı."

"İstediğin bu muydu?"

"Şey, mumları üflerken bir aile diledim, ama gerçek hediyem için gerçekten mümkün olan bir şey istemek zorunda kaldım."

O bunu çok kolay söylüyor, kıkırdarak, ben ise omuzlarımı geriye doğru çekip göğsümdeki ani ağrıyı gidermeye çalışıyorum. "En sevdiğim oyuncunun forması istediğimi söyledim, ama o, senin numaranı giymeme izin vermedi, çünkü kötü bir numara olduğunu söyledi, bu yüzden bana bunun yerine bunu aldı. Harika değil mi? Çok rahat."

Ona göz kırpıyorum. "En sevdiğin oyuncu ben miyim?" Gözlerini deviriyor.

"Tabii ki, Jaxon."

"Beni pek sevmediğini sanıyordum."

"Bu çok saçma. Neden hep saçını ve makyajını yapıyorum sence? Çünkü seni en çok seviyorum."

Kahretsin, acı geçmiyor. "Neden beni en çok seviyorsun?" "Çünkü diğerleri hep mutlu ve mükemmeller, ama bazen huysuz ve üzgün oluyorsun ve bu da bana huysuz ve üzgün olmanın normal olduğunu hissettiriyor. Herkes gibi her zaman mutluymuş gibi davranmaktan yoruldum." Kollarını havaya kaldırır. "Artık dondurma almaya gidebilir miyiz? *Açlıktan ölüyorum!*"

Baskin-Robbins'e doğru yürüyoruz ve Sarah hangi iki lezzeti seçeceğine karar vermek için on dakika, külah mı kupa mı istediğine karar vermek için de beş dakika harcıyor. Sonunda külahı seçiyor ama bir masaya çarparak hepsini yere düşürdüğünde bunun yanlış bir seçim olduğunu kanıtlıyor. Ona bir tane daha sipariş ettiğimde, dondurmacıyı "*Bekle!*" diye bağırarak durdurur, çünkü belki de külahın düşmesi yanlış lezzetleri seçtiğinin bir işaretidir. Neredeyse ağlayacağım ve kafamı dondurma vitrinine vuruyorum. Nazik bir yaşlı kadın sırtımı okşayarak durumun düzeleceğini, ama bunun 23 yaşına kadar sürmeyeceğini söylüyor.

Barbour Park Trail'de yürüyüş yaparken dondurmamızı yerken Sarah, "Vay canına!" diyor. "Sen onu yutuyorsun!"

"Mmm, mmmm." Çikolatalı fıstık ezmeli dondurmamın damladığı külahın kenarını yalıyorum. "Bu en sevdiğim lezzet. Uzun zamandır yememiştım."

"Neden?"

"Lennon fındığa alerjik."

"Yani sen yemiyor musun? Onsuz öğle yemeğine çıkarsan ne olacak?"

"Onu göreceksam, onlardan tamamen uzak durmayı tercih ederim. Onun hastalanma riskini göze almak istemiyorum."

"O taşındığında mutlu olacaksın, değil mi? O zaman istediğin zaman en sevdiğin dondurmayı yiyebilirsin."

Yarım yediğim külahıma bakarken, dondurma midemde ekşiyor. "Yeni bir favori lezzet bulabilirim."

Sarah sakızlı külahını yaladı. "Neden? Sonsuza kadar seninle mi yaşayacak?"

"Bilmiyorum. Hayır. Belki. Bilmiyorum."

O gülerek burnunu çeker. "Belki de ona sormalıyım. Eminim o bilir."

Eminim öyledir. Ayrıca, koçun gerçek, süper resmi bir çift olursak imzalamamız gerektiğini söylediği aşk sözleşmesiyle ne yapmamı istediğini sorduğumda bana cevap vermediği gibi, ona da cevap vermeyeceğini biliyorum. O, bunun benim *ondan* ne yapmasını istediğimle değil, *benim* ne yapmak istediğimle ilgili olduğunu söylüyor. Şimdi o lanet sözleşme iç çamaşırı çekmecemde yanıyor, çünkü Lennon'a bilmek istediğim şeyi, yani onun benim kız arkadaşım olup olmadığını, sadece bana ait olup olmadığını sormaya çok korkuyorum.

"Hey, sana bir soru sorayım." Dondurmamı son bir kez daha inceledikten sonra, yıllar boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanlar için çikolatalı fıstık ezmesine zihnimde teşekkür ettim ve onu çöp kutusuna attıktan sonra park bankına oturdum. "Bir kız tüm boş zamanını seninle geçiriyorsa ve her gün ilk yaptığı şey sana günaydın öpücüğü vermekse..."

"Önce dişlerini fırçalıyor mu?" "Hayır."

"İğrenç." Titrer. "Tamam. Devam et."

"Ve tüm şakalarına gülüyorsa, toplum içinde elini tutuyorsa ve çantasını tutmanı istiyorsa..."

"Çantasını tutmanı mı istiyor? Bu önemli bir şey."

"Değil mi? Bu, herhangi birine verebileceğin bir görev gibi gelmiyor."

"Ben vermeyeceğim." Bana baktı. "Ve sana da vermeyeceğim."

Alınma ama

sadece bu kadar önemli bir işi sana emanet edebilir miyim, emin değilim."

"Bu saçmalık. Ben ne yapacağım ki? Kaçıp..." Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, ellerimi önümde birleştiriyorum. "Tamam,

neyse. Eğer o tüm bunları yaparsa ve seni ailesiyle tanıştırmak isterse, bu senin kız arkadaşın olduğu anlamına mı gelir?"

"Hmmm." Sarah gözlerini kısarak dondurmasını yaladı. "Başka biriyle öpüşüyor mu?"

"Hayır."

"*Emin* misin?"

"Oldukça eminim."

"Çantası. Senin için bir şeyler saklıyor mu?"

"Bana dudak kremini kullanmama izin veriyor ve uzun süre dışarıda kalacağımız zaman atıştırmalıklar hazırlıyor, çünkü huysuzlandığımda yemek yediğimde daha nazik olduğumu söylüyor."

"İlginç." Sarah külahını çitirdatır, parmaklarını yalar, peçeteyle ağzını siler. "Bence evet, o senin kız arkadaşın."

"*Evet!*" Ayağa fırlayarak yumruğumu yanıma vuruyorum. "*Evet, lanet olsun!*"

"Ama ona kendin sormalısın." "Ne?"

Hayır. Sarah!

"Gördün mü, işte bu yüzden çantamı sana tutturmadım. Bir kıza kız arkadaşın olmasını istemekten korkuyorsun, bu yüzden biri çantamı çalmaya kalkışsa, ondan kurtulmak için mücadele etmeye cesaret edemezsin."

"Sarah, lütfen. Beni hokey oynarken gördün mü? Onları yere sererdim."

Sarah kıkırdar ve eve geri dönerken bana Lily'yi sorar, nasıl olduğunu, mutlu olup olmadığını, ona benim için sarılmamı ister. Ön kapıya vardığımızda sessizleşir ve eve bakar.

"Jaxon? Sence neden benim evlat edinilmedim?"

Bu soru beni şaşırtır ve unuttuğum için kendime kızarım. Bu çocukların ne kadar mutlu olsalar da, burada oturup gün be gün beklediklerini unutmuşum. Aileleriyle yeniden bir araya gelmek, başka bir aile bulmak için. Seçilmek için.

"Ben Lily'den daha uzun süredir buradayım, biliyorsun. Yani, onun için gerçekten mutluyum. Sadece biraz kafam karışık, sanırım, çünkü yedi yaşımdan beri buradayım ve Cadılar Bayramı'ndan sonra on üç yaşına gireceğim."

Burnunu çekip omuz silkiyor. "Belki de ben insanların istediği gibi biri değilimdir. Ben çok uğraştırıcıyım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, öncelikle, her gün saçımı güzelce yapmak istediğim için banyoda uzun zaman geçiriyorum. Ve makyaj yaparken her zaman ortalığı dağıtırım. Her yeri kirletirim, sonra da hepsini temizlemek zorunda kalırım. Okuldaki bir çocuk, hiç susmadığımı, çok yüksek sesle ve çok fazla konuştuğumu söylüyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım matematikte iyi değilim ve mide krampı geçirdiğim için kros yarışında sonuncu oldum." Kaşlarını çatıyor. "Ama sanırım bu mantıklı. Çünkü annem öldükten sonra, annemin erkek arkadaşı benim çok yavaş olduğumu ve her şeye geç kaldığımızı söyledi ve bu yüzden beni tutamayacağını söyledi." Gözleri doluyor. "Bu mu? Daha hızlı olmam mı gerekiyor? Çalışabilirim. Daha iyi olabilirim."

Siktir. Ayaklarının dibine çömelip ellerini tutarak gözlerini gözlerime getiriyorum. "Hey. Bana bak. Kendinde hiçbir şeyi değiştirme, tamam mı? Hiçbir şeyi değiştirme. Sen olduğun gibi mükemmelsin ve biliyor musun? Senin mükemmel olmadığını düşünenler, önemsiz insanlar. O insanları umursamıyoruz, Sarah. Onlar olmadan daha iyiyiz. Hayatımızda yer verebileceğimiz tek insanlar, bizden olmadığımız bir şey ya da biri olmamızı istemeyen insanlardır. O insanları bekle, Sarah. Senin hak ettiğin aile budur."

O, yanağından akan gözyaşını silerek hıçkırır. Sonra kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılır. "Lennon'dan kız arkadaşın olmasını istemekten korkmayı bırakmalısın."

"Nasıl korkmayı bırakabilirim ki?"

"Belki de korkmayı bırakamazsın. Belki de ona kalbini verip, onun onu koruyacağına güvenmelisin. Tıpkı senin onu kaybedebilmen rağmen, o senin çantasını tutacağına güvendiği gibi."

Sarah bana bir kez daha sarılır, dondurma için teşekkür eder ve merdivenlere çıkar. Kapıda durur. "Beni olduğum gibi seviyor musun? Yavaş, dağınık ve çok konuşan halimle?"

Gülümserim. "Seni olduğun gibi çok seviyorum."

Güldü, çok güzel bir manzaraydı. "Annem de öyle diyordu. Kanseri çok kötüleşmeden önce bana bir mektupta yazmıştı. O günlerde

Sevilmediğimi hissettiğimde, birinin bana sevildiğimi hatırlatmasını umuyordu. Bugün bana sevildiğimi hissettirdiğin için teşekkürler, Jaxon. Umarım ailen de zor günlerinde sana sevildiğini hissettirir.

Belki de bugün o duyguyu arıyorum. Lennon ve diğerleri gittiği için onu özlüyorum. Ya da belki Sarah'nın gününe o kadar etki etmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Belki de bir dondurma külahı ve birkaç onaylayıcı söz gibi basit bir jestin onun yüzüne bir gülümseme kondurmasına, biraz daha dik durmasına yardımcı olduğunu bilmek bana bir amaç duygusu veriyor. Belki de daha fazlasını istiyorum, birinin gününü daha kolay, daha unutulmaz kılmak için.

Belki de bu yüzden Rosie'yi kontrol ettiğimde, Adam şehir dışında olduğu için evde her şeyi idare etmeye çalışırken çöküşün eşiğinde olduğunu gördüğümde, ona yardım etmeyi teklif ediyorum.

"Connor uyku gerilemesi yaşıyor, bu yüzden bugün öğle uykusunu reddetti ve yatmak istemiyor. Lily Adam'ı özliyor ve FaceTime üzerinden ona yatmadan önce hikaye okumasını istiyor, ama onlar henüz iniş yapmadılar. İkisi de akşam yemeği istemedi, köpekleri yürüyüşe çıkarmak gerekiyor ve kedi arka bahçede bir böcek tarafından ısırıldı. Durumu iyi, ama bir gözü şişip kapanmış ve ben ona gülüyorum diye huysuzlanıyor." Eve girerken içini çekerek, "Gülmezsem ağlarım" diyor. Sonra Mittens'ı kollarımdan alıyor, burnunu öpüyor, onu kaosun sesinin geldiği koridora götürüyor ve beni kollarına alıyor. "Merhaba. Geldiğin için teşekkürler. Gelmek zorunda değildin, ama geldiğin için mutluyum."

"Jax amca?" Kahverengi gözler köşeden bakıyor.

"Merhaba Lil." Çömelip kollarımı açıyorum. "Sarılmak ister misin?"

Prenses Ariel geceliğiyle bana doğru yavaşça yaklaşırken, uzun kahverengi saçlarını başının iki yanına topuz yapmıştır. Onu kucağıma aldığımda, başını omzuma yaslayıp ağlamaya başlar. "Babamın bana yatmadan önce hikaye okumasını istiyorum ama o hala uçakta."

"Bu gece sana yatmadan önce hikaye okuyabilir miyim? Daha önce hiç yapmadım ama belki sen bana öğretirsin."

"Babam komik sesler çıkarıyor."

"Ne? Böyle mi demek istiyorsun, küçük canım?" En iyi Güney aksanıyla soruyorum. "Yoksa sesi biraz daha şöyle mi?"

En iyi İngiliz aksanıyla konuşmaya başlarım, ki bu berbat bir aksandır, ama o sadece beş yaşında olduğu için yine de güler.

Küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturur. "Çaydanlık yapabilir misin?" "Çaydanlık mı?"

"Çaydanlık konuşuyor ve babam onun sesini yapıyor."

"Ben kendi seslerimi yapmaya ne dersin? Böylece ben sana bu kitabı okuduğumda, bize özel seslerimiz olur. Babam sana okuduğunda da, ikinize özel sesleriniz olur. Ne dersin?"

Kız burnunu çekerek başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Daha fazla ayak sesi duyulur ve Connor, Buzz Lightyear pijamalarıyla, Mittens'ı göğsüne sıkıca sarılmış halde koridordan koşarak gelir. "Jax amca! Conn'a Mitts'i aldı! *Miyav!*" Gözlerini ovuşturur ve uykulu bir gülümsemeyle bana bakar.

"Uygun mu var, dostum?"

"Hayır." Başını sallar. "Conn'a uykulu değil." "Peki, ben Lily'ye yatmadan önce hikaye okuyacağım."

Zavallı Mitts'i yere atar, koşarak yanıma gelir ve uzanır. "Conn'a hikaye okuyacak."

Lily'yi ayağa kaldırıp onlara, "Annene iyi geceler deyin" derim. Rosie onları kucaklar, yanaklarından öper. "İyi geceler, bebekler.

Seni seviyorum."

"Seni seviyorum anne," diye mırıldanır Lily, annesini tekrar sıkıca sarılır. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum anne," diye seslenir Connor, merdivenleri koşarak çıkarken omzunun üzerinden ona el sallar. "Gel, Jax amca! Vakit geldi!"

Yukarıda, Lily bana odasını gösterir ve kendi yatağında uyumakta ne kadar başarılı olduğunu anlatır, ama bazı geceler hala Connor'la birlikte uyumayı sevdiğini, çünkü birbirlerine cesaret verdiklerini söyler. Bu gece cesaretini toplayamıyor, bu yüzden üçümüz Connor'ın yatağına uzanırız ve ben, çaydanlık ile onu kırıp sonra tekrar birleştiren aptal ayının hikâyesini okurum. Lily seslendirmelerime gülüyor ve Connor üçüncü sayfada uykuya dalıyor. Yataktan kalktığımda, Lily Connor'a yaklaşıyor ve ben onu yatırırken ona sokuluyor.

"Çok eğlenceliydi," diye fısıldıyor, esneyerek. "Tekrar gelip yapabilirsin."

"Çok isterim, Lily." Alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, tatlım."

Kapıya ulaştığımda, tavana yapıştırılmış karanlıkta parlayan yıldızlar, uykulu gözlü gülümsemesini aydınlatırken, "Jax amca?" diye seslenir. "Seni seviyorum."

Kalbim kabarıyor ve çarpıyor. "Ben de seni seviyorum, Lil."

Ben merdivenlerden inerken Rosie köpeklerle birlikte ön kapıdan içeri giriyor. "Her şey yolunda mı? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Çocukları aşağı indirmek zor oldu mu?"

"Kızın az önce beni sevdiğini söyledi. Ve ben..." Boğazım düğümleniyor. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, bu yüzden normalde bunun gerçek olmadığını kendime ikna ederdim. Ama..."

"Gerçek gibi geliyor."

"Ben... ona inanıyorum."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Hayatım boyunca başka biri olmak, istediğim sevgiyi kazanmak zorunda olduğumu hissettim. Sonra Adam ve Lily gibi insanlar, sizin gibi insanlar ortaya çıktı ve bana bunu karşılıksız olarak verdi." Başını sallar. "Bazen gece yarısı uyanıyorum ve bir an için hepsinin bir rüya olduğunu düşünüyorum." Parmak uçlarıyla yanaklarını okşayarak gözyaşlarını siler. "Üzgünüm, son zamanlarda çok duygusalım. Ve yorgunum. Yorgun olduğumda çok daha kolay dağılırım. Sizin için çok heyecanlıyım, playofflarda ne kadar ilerlediğiniz için. Ama yalan söylemeyeceğim, tüm bunlar bittiğinde Adam'ın birkaç ay evde olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. İki köpek, dinozor ismine yakışan bir kedi, iki çocuk ve bir tane daha yolda..." Ağzını kapatır, gözleri fal taşı gibi açılır.

"Bir tane daha ne?"

"Açıkçası, ne dediğimi unuttum." Beni geçip mutfığa doğru yürüdü. "Hey, pizza sipariş etmek ister misin? Açlıktan ölüyorum. Kızların gelmek isteyip istemediğine bakayım."

"Kızlar gecesi mi?" Mutfaktan oturma odasına koşarak geçtim, kanepenin arkasına atladım ve ellerimi başımın arkasına koyarak kanepenin üzerine uzandım. "Ben varım. Oh! Bornoz giyebilir miyiz? Adam'ın giyebileceğim bir bornozu var mı? Onu bornozuyla uzanırken çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdiğini hayal et."

Adam çok kızacak." Ellerimi ovuşturup, içimden gülüyorum.

Rosie, kaşlarını kaldırmış, elinde menüyle beni izliyor.

"Peynirli sarımsaklı çubuklar da alabilir miyiz?"

"Oooh, tabii ki," diye mırıldanıyor, menüye bakarken telefonunu kulağına götürüyor. O pizza ve peynirli çubuklar sipariş ederken ben de koşarak yanına gidip menüye bakıyorum.

"Ve kanatlar," diye mırıldanarak resmi işaret ettim. "*Sıcak.*" Menüü açarak diğer seçeneklere baktım. "Oh, lanet olsun. Jalapeño poppers. Aman Tanrım, soğan halkaları alabilir miyiz?" Ağzımı onun telefonuna doğru eğdim. "Bir porsiyon..."

"Jaxon, lanet olsun." Beni itti. "Evet, sana lanet poppers ve soğan halkalarını sipariş edeceğim."

"Ve benim sıcak kanatlarımı."

Gözleri biraz tehlikeli bir şekilde kısılr ve ben gülümserim, yavaşça geri çekilirim. Yemek odasının duvarında güzelce düzenlenmiş bir şarap rafı vardır, ben de onu işaret ederim.

"Şarap? Şarap ister misin? Hak ettin."

Gözlerini devirir ama güler, siparişimizi tamamlayıp arkasını döner. İşini bitirdiğinde, ona bir kadeh kırmızı şarap uzatırım ve yüzü solgunlaşır.

"Oh. Teşekkürler." Kadehi çevirip ona bakıyor.

Kadehimi kaldırıyorum. "Şerefe."

Yutkunarak, bardağını benimkine tokuşturur. "Şerefe."

Ben vintage Syrah'ı tadarken gözlerimi ondan ayırmıyorum, o da içmediği şaraba bakmaya devam ediyor.

"Hey, az önce koridorda *'iki çocuk ve bir tane daha...'* dediğin ve sonra konuşmayı kestiğin anı hatırlıyor musun?"

Kadehin sapını daha sıkı kavrayınca parmak eklemleri beyazlar.

"Uh huh." "Hadi, o cümleyi benim için tamamla."

Bir yudum daha. Dudaklarını yalar. Boğazını temizler, ama yine de son kelimeyi fısıldar. "Yolunda."

"Hamileymişsin."

Bir gülümseme bekliyorum. Belki de coşkulu, neşeli bir kahkaha. Rosie ve Adam büyük bir aile istiyorlar. Bir yıl önce birbirlerine bile sahip değillerdi. Şimdi ise tüm bunlara sahipler. Bu yüzden, gözyaşlarına boğulup, kendini gömünce

Yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırarak ağlıyor, ben de biraz kafam karışık. Rosie, Connor'a hamileyken onu tanımıyordum, ama Olivia, Ireland'a hamileyken çok duygusal davranıyordu ve her zaman hormonlarını suçluyordu. Belki de sebebi budur.

"Hey," diye mırıldanıyorum, elimi sırtında gezdirerek. "Eminim çok zor olmalı. Ev işlerin çok yoğun. Ama siz harika birer ebeveyn olacaksınız."

"Ben dünyanın en kötü arkadaşayım," diye hıçkırıyor.

En kötüsü... "Ne?"

"Cara ve Emmett iki yıldır deniyorlar ve ben-ben-ben..." Başını sallıyor, omuzları titriyor ve ben onu kollarıma alıyorum. "Biz daha denememiştik bile. Birden oldu. Şimdiye kadar iki kez, benim için birden oldu, ama onlar çok uzun zamandır deniyorlar."

"Yani sana kızacağından mı korkuyorsun?"

"Kızmayacak. O sadece... Cara ve Emmett için çok üzülecek, anlıyor musun? Bir şeyi tekrar tekrar denemek ve asla başaramamak, ama denemeden başaran biri olduğunu düşün."

Denemediklerini bilmiyorum, ama Emmett bu konuda pek konuşmuyor. Peki ya Cara? Cara, her an her gün sarsılmaz görünen insanlardan biri. Ve ben bunun onun iyi olduğu anlamına geldiğini varsaymakla hata ettim.

"Ama biz onların yanında olacağız," diye Rosie'ye hatırlatırım. "Hepimiz. Bunun bir çözüm olmadığını ve her şeyi yoluna koymayacağını biliyorum, ama yalnız kalmayacaklar." Onu biraz daha sıkı sararım. "Sen ve Adam için mutluyum. Ailen için."

Ön kapı açılır, Cara, Olivia ve Jennie'nin sesleri koridordan duyulur. Rosie gözlerini siler, kızlar ortaya çıkmadan önce bana *teşekkür eder*, üçü de kabarık beyaz bornozlar giymiş, saçları dağınık bir şekilde toplanmıştır.

Cara iki dev pembe çantayı tezgahın üzerine koyar ve bana gülümser. "Karanlık tarafa hoş geldin, Jaxon. Bu geceden sonra, ömür boyu Coochie Gang'in bir üyesi olacaksın."

Bu sözler beni korkutmalıydı. Normal bir gecede korkuturdu da. Bu gece yatakta uzanırken, ne kadar pervasız davrandığımı, hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu fark edeceğim belki.

Bunun yerine, iki saat sonra, kendimi Adam'ın bornozuyla kanepede uzanmış, dört mojito içmiş, yüzümde yapışkan pembe bir maske, göğsümde pizza kutusu ve dudaklarımda sakız tadı veren bir tür şekerli peeling ile buluyorum. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip, şekerli lezzeti yalarken mırıldanıyorum.

"Jaxon!"

İrkıldım ve otururken pizza kutusunu yere attım. Salatalık gözlerim yavaşça yüzümden kayarak kucağıma düştü. "Ne? Ne oldu?"

"Dudak peelingini yalamayı kes!" Cara öfkeyle yaklaşır ve daha fazla sürer. "Lennon için dudaklarının yumuşak, esnek ve öpülesi olmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Belki Len sert olanları seviyordur," diyor Jennie. "Ben Garrett'i öyle seviyorum."

"Ben Carter'ı sert severim," diye mırıldanır Olivia, Oreo'nun üzerindeki kremayı yalayarak.

"Adam gerçekten sert davrandığında onda bir şey var," diyor Rosie, kedim, onun kedisi ve iki köpeği kucağında ya da kucağının etrafında kıvrılmış halde. "Sanki o çok nazik bir dev gibi, ama sonra çocuklar uykuya dalınca yatak odasının kapısını kilitliyor ve..."

"Tek yaptığınız şey bu mu? Seks hakkında konuşmak mı?" Kahve masasındaki kaseden bir Sour Key alıp, dudak peelingimi atlayarak dikkatlice dilimin üzerine koyuyorum. "Tipik."

Cara tırnaklarını kontrol ediyor. "Bazen Lennon'ın ejderha dildosundan ve onu banyo lavabosuna takıp üzerinde binmeyi ne kadar sevdiğinden bahsediyoruz."

Şekerle boğuluyorum. "Sana bunu mu anlattı?"

"Coochie Gang bir Sırlar Odasıdır."

"Bu ne demek lan? Harry Potter porno fan kurgusu mu bu?"

"Bu, paylaşmak için güvenli bir yer olduğu anlamına gelir. Yani istersen bizimle paylaşabilirsin, Jaxon."

"Ne hakkında?"

Cara kaşlarını kaldırır. Kızlarla bakışır. Şekerli ovma kremi tekrar yaladığımda, gözlerini devirir. "*Duyguların* hakkında."

"Bunlar Lennon'ın en sevdiği," diye mırıldanırım, parmak uçlarımı dört Sour Keys'in deliklerine sokarak, her parmağıma bir tane takarım. "Bazen ona çikolata kaplı olanlardan alırım." Kıkırdarım. "Bunun nedeni onun ekşi ve tatlı olmasıdır."

Olivia kıkırdar. Rosie elini yüzünden aşağı doğru sürükler ve şimdi elini yapış yapış hale getirir. Jennie sadece sırtarak, Dunkaroo'yu krema içinde döndürür.

Aniden, tüm telefonlarımız çalmaya başlar ve sehpanın üzerinde yanıp söner. Olivia telefonunu ilk alan kişidir.

"Olamaz. Başlıyor." Bize bakar, gözleri korkuyla büyümüştür. "Devasa bir grup sohbeti."

Yeni mesajı görünce inlerim.

Carter seni bir grup sohbetine ekledi.

Carter grup sohbetinin adını Real Hot Girl Shit olarak değiştirdi.

Olivia grup sohbetinin adını Friendchips olarak değiştirdi.

"Anladınız mı? Arkadaşlıklar gibi, ama cipsler, çünkü" —Olivia bir paket Doritos kaldırır—"Cipsleri severim."

Carter grup sohbetinin adını No Condom, No Problem olarak değiştirdi.

Olivia grup sohbetinin adını Let's Taco Bout It olarak değiştirdi.

Carter grup sohbetinin adını "Dikkat: Çay Sıcak Ama Carter Kaynar" olarak değiştirdi.

Olivia grup sohbetinin adını "Ekiple Ketçap" olarak değiştirdi.

Cara, Olivia'ya şimdiye kadar gördüğüm en pis bakışla baktı. "Gerçekçi ol, Olivia."

ADAM

Yardım???

LENNON

Anne, korkuyorum.

GARRETT

Onu durdurmak lazım.

EMMET

Carter'dan bile beter. Bu nasıl mümkün olabilir?

CARTER

Kontrolünü kaybetmiş.

Lennon grup sohbetinin adını "Vancouver'ın Gerçek Ev Kadınları" olarak değiştirdi.

EMMETT

Hmmm...

ADAM

Bununla yaşayabilirim.

CARTER

Korkunç değil, sanırım.

Ketchup Crew'dan daha iyi.

alınma prenses, seni seviyorum *öpücük emoji* *kalp gözlü emoji* *patlıcan emoji*

Fotoğraf

gönder

GARRETT

Sadece Olivia'nın değil, herkesin fotoğrafını gönder, netlik olsun diye.

Bu kolay. Bu akşamın erken saatlerinde zaten yirmi tane falan çektik. Cara hepsini gönderip karşılığında birkaç tane istiyor. Geceleri birbirine çok benziyor, otel odasındaki masaya yemekler yayılmış, beş kişi iki büyük yatakta uzanmış.

CARTER

Hay aksi! Bornoza unutmuşuz!

ADAM

Jaxon, bu benim bornozum mu?

BEN

Hayır

ROSİE

Yapışkan salatalık gözlerini üzerine dikti.

"Rosie, ne halt ediyorsun!"

"Üzgünüm," diyor, ama sesi *ya da* bakışları üzgün görünmüyor. Aslında, kedimin başını okşarken gözlerimin içine bakıyor ve kedim kucağında mırlıyor.

EMMETT

Carter'da bir sorun var. GARRETT

Shrek'i izliyoruz. JENNİE

Ma Shrek Disney filmi değil

ki??? LENNON

Carter, Jaxon'ı özlediğini söyledi ve ardından Shrek'i izleyelim dedi. Shrek'in ona Jaxon'ı hatırlattığını, çünkü onun da birçok katmanı olduğunu söyleyip duruyor ve şimdi de Jaxon'a soğan çocuk diyor.

CARTER

Çünkü sen katmanlara çok takılıp kalmışsın *kalp

emojisi* GARRETT

gülme emoji Çok doğru!

ADAM

Ben bunu
seviyorum. CARA

Jaxon'ın adını Onion Boy olarak değiştirmek için dilekçe.

BEN

Siktirin gidin çocuklar.

Lennon'ın adına tıklayıp ona ayrı bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Tatlım, benimle dalga geçiyorlar.

Ayrıca şekerli dudak peelingi yaptım, böylece bir dahaki
sefere yüzüme oturduğunda dudaklarım çok yumuşak olacak.

ADAM

Uh, hey, dostum... EMMETT

Manlış sohbet *ağlayarak gülen emoji*

CARTER

ollie şekerli dudak peelingi mi yaptın????

Ben telefonumu fırlatıp inlerken kızlar kahkahalara boğulur. Bir dilim pizza alıp kanepeye uzanır ve Lennon'ın burada olmasını ne kadar istediğimi düşünürken pizzayı mideye indiririm.

"Sence Lennon benim çizgim mi?" diye
patladım. "Ne?"

"Benim çizgim. Her şeyin daha iyiye gittiği, öncesi ve sonrasını belirleyen çizgi." Ağzıma bir dilim pizza daha tıktırıyorum.
"Cumartesi günü Lennon'ın Georgia'daki aile toplantısına gitmeli miyim? Eğer

gidersem, bu çok gerçekçi olur, ama bir de koçun imzalamamızı istediği aşk sözleşmesi var. Yani gidersem, Lennon'dan onu imzalamasını isterim. Ama gitmezsem ne olacak? Bu, bizim gerçek bir çift olmadığımız anlamına mı gelir? Daha önce hiç bir ilişkim olmadı. Ya her şeyi mahvedersem?"

Oda, pizzamı çiğneme sesim dışında sessizliğe büründü.

"Bize tavsiye istiyor," diye fısıldıyor biri. "*Bize.*"

"Tabii ki erkeklere güvenemez." "Bize sorması çok mantıklı."

"Değil mi? Biz dört kişi, duygusal olarak son derece olgun ve akli başında insanlarız."

"Başka neden korktuğumu biliyor musun?" Kendimi durduramadan fısıldıyorum. "Ya gidersem ve ailesi beni sevmezse?"

Jennie başını eğerek bana bakar. "Gidersen, seni seveceklerinden eminim. Ama onların senin hakkında ne düşündükleri önemli değil, değil mi?"

"Lennon için yeterince iyi olduğumu düşünmelerini istiyorum." "Peki ya senin için?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendin hakkında ne düşündüğün önemli olan tek kişi sensin, Jaxon. Başkaları için yeterli olup olmadığını düşünmeyi bırak. Kendin için yeterli ol."

Oh. Bu, olması gerekenden daha fazla acıttı. Kahretsin.

BÖLÜM 26

ICE, ICE, BABY

LENNON

Alfabenin bazı harfleri asla bir araya gelmemelidir. Birlikte kullanıldıklarında hiç uyumlu olmazlar ve biri onları bir araya getirmeye çalıştıkça, tozlu bir kara tahta üzerinde paslı, hastalık dolu çiviler gibi kulağa daha da acı verici gelirler. Mesela - ve bu tamamen rastgele bir harf dizisidir, benim görüşüm tamamen tarafsızdır - *R*, *Y*, *N* ve *E*.

"Siz ikiniz çok güzel bir çiftsiniz, Lennon, tatlım. O ayrılıktan dolayı çok üzgün. Tatlı Ryne'e ikinci bir şans borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Ona hayalarına sert bir tekme atmam gerektiğini hissediyorum. Bazen gözlerini yuvalarından oyup çıkarmak istediğimi hayal ediyorum. Ve hey, boğazına o kadar sert bir yumruk atıp ses tellerini kalıcı olarak hasarlandırırsam ve kimse bir daha onun "*aferin kızım*" dediğini duymak zorunda kalmasa ne kadar harika olurdu, değil mi?

"Alma teyze, saygıyla söylüyorum, Ryne pisliğin teki." Serena elini kaldırarak, Ryne'nin pisliğini ya da Serena'nın kullandığı dili protesto etmek için ağzını açan Alma'yı durdurur. "Saygıyla söylüyorum. Len ona hiçbir şey borçlu değil."

Alma teyze benim gerçek teyzem değil, eğer belli değilse. Kan bağımlı olan birinin Ryne'e ikinci bir şans verilmesini ciddi olarak önermesi mümkün değil.

BEN

Çabuk, bana tatlım diye sesli mesaj gönder.

Mimi'nin en yakın arkadaşı az önce beni öyle çağırdı ve bu benim için her şeyi mahvetti.

JAXON

Ne? Onunla kavga etmek zorunda mıyım? Sen benim sevgilimsin, onun değil.

On saniye sonra bir sesli not geliyor ve onu yalnız dinlemem gerektiği yazıyor. Evin yan tarafına geçip telefonu kulağıma dayıyorum, Jaxon'ın sert, alçak sesi omurgamdan aşağı titreme geçiriyor.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, tatlı amını yiyip, sonra dudaklarımdan kendi balının tadını sana tattıracağım."

Tanrım, ruhum bedenimden ayrıldı.

Bir tane daha geliyor, bu seferki çok daha uysal, ama yine de dizlerim titriyor.

"Seni özledim, tatlım."

Telefonumu göğsüme bastırıp bahçeye bakıyorum. Tamam, daha çok bir parka benziyor. Mimi'nin arka bahçesi neredeyse bir NFL futbol sahası kadar büyük. Yalan söyleyip tüm arkadaşlarına iki fit daha uzun olduğunu söylüyor, ama Alma teyzenin diğer kızlarla dedikodu yaptığını duydum: hiçbiri buna inanmıyor.

Bahçenin büyüklüğüne rağmen, Mimi her yıl onu doldurmayı başarıyor. Yiyeceklerle dolu masalar. Izgara köşesi ve içecek çardak. Çocuklar için piknik masaları ve yetişkinler için keten örtülü masalar. İrlanda'nın yıkılmış doğum günü şişme oyuncağını utandıracak bir şişme kale, Tiffany mavisi şamandıralarla dolu olimpik boyutlarda bir yüzme havuzu ve akşam yemeği bittikten sonra bandonun çalacağı küçük sahnenin yanında akrilik bir dans pisti. Oh, ve en az yüz kişi.

Bu sıradan bir mangal partisi değil. Bu, Mimi'nin Her Yıl Düzenlediği Yaz Öncesi Sosyalleşme Partisi ve tek amacı, aileyi bir araya getirmek dışında, arkadaşlarına ve düşmanlarına ne kadar zengin olduğunu göstermek. Açıkçası, ben bunu onaylıyorum. Tüm yıl boyunca yediğim en iyi yemekleri yiyorum, deli gibi dans ediyorum ve sarhoş olarak eve dönüyorum.

"Şimdiden saklanmaya mı başladın, canım?"

Mimi sigarasını tuğlaya söndürürken omzumun üzerinden bakıyorum, elini dumanın içinden geçirip sigarayı atmadan önce.

Pencere pervazının üstüne sakladığı bir tabakta. Kaşlarımı kaldırıp, ağzına bir nane şekeri attığını izliyorum. Ardından en sevdiği parfüm olan Amorem Rose'un küçük şişesini çıkarıp bileklerine sıkıyor ve kulaklarının arkasına sürüyor.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim," diyorum, o da elbisesini düzeltirken, zengin kahverengi tenine ve uzun bacaklarına çok yakışan, tereyağı sarısı, kare yakalı, çiçek desenli midi elbisesini düzeltirken. Kolunu koluma takıyor ve partiye geri dönüyoruz. "Sigara içmemen gerekiyor."

"Ya sigara içecektim ya da Alma'ya güneşin parlamadığı bir yere sokmasını söyleyecektim." Ben gülünce ağzının köşesi yukarı kıvrılır. "Her zaman ağzını çalıştırıyor, her şeyi biliyormuş gibi davranıyor. Bazı günler beni deli ediyor."

"Ryne'e ikinci bir şans vermem gerektiğini söyledi." "Bence hayatta olmaz, canım."

Ailemin en iyi yanı, neredeyse hepimizin aynı frekansta olması. Bu yüzden bu sözleri sadece Mimi değil, babam, annem ve kardeşim de söylüyor — sevgilim hariç — gölgeli bir ağacın altında onlara katılırken.

Dudaklarımı büzüp kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Ama neden olmasın ki? Biz çok tatlı bir çifttik. Üstelik lise aşıklarıydık. Kesinlikle ikinci bir şansı hak ediyor."

Ailem bana aynı tiksinti dolu, etkilenmemiş ifadeyle bakar ve Serena yüzüme doğru hamle yapınca Devin kolunu onun başına dolayarak onu geri çeker.

"Bir dakikalığına aklını başına getirmen gerekebilir diye düşündüm." Uzun, koyu renkli örgülerini omzunun üzerinden atar. "Gönüllü olacaktım, ama görünüşe göre kavga etmek için yaşayan erkek arkadaşını göremiyorum."

O benim erkek arkadaşım değil. Neredeyse mırıldanıyorum, buna inandığım için değil, resmi olarak bu konuyu hiç konuşmadığımız için, bu gece yatağa girip onun gelmediğini kabul ettiğimde biraz daha az acı çekeceğime kendimi ikna etmeye çalıştığım için.

"Evet, Len, Jaxon kavga etmeyi gerçekten seviyor, değil mi?" Babam ellerini şortunun ceplerine soktu. "Hokeyi pek sevmem, ama Dev sahada kaybederken onun kavga etmesini izlemek iyi bir eğlence."

"Jaxon'ı mı izliyorsun?"

"Dediğim gibi, iyi bir eğlence. Ayrıca çok hızlı da."

Annem gözlerini devirir. "Puck her bench'i geçtiğinde, 'Len orada! Orada!' diye bağıyor."

"Arkadaşının gelmesini umuyordum, canım. O kadar kararlı görünüyorsun ki, orada kalmaya..." Mimi titrer. "*Kanada'da*, o kişi özel biri olmalı."

"Kanada çok güzel," diyorum ona. "Vancouver muhteşem. Dağlar, yıldızlar, orayı çok seviyorum."

"Evet, canım, biliyorum. Ama hava soğuk." Annemin omzuna hafifçe vurur. "Annen Kanada'dan Georgia'ya taşındı. Belki Jaxon'ı ikna edebilirsin."

"Son baktığımda Georgia'da hokey takımı yoktu. Ayrıca, biz hala yeniyiz. İlişkimizin ne kadar ciddi olduğunu tam olarak bilmiyorum. Yani, resmi bir ilişkimiz var mı? Birbirimize sadık olduğumuzu biliyorum ama..."

"Bugün bizimle buluşmak istemediği için mi?"

"Hayır. Evet." Gözlerimi sıkıca kapatarak başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Sormaya korkuyordum, çünkü eğer cevabı bu olsaydı, bunun bizim için ne anlama geldiğini bilemezdim. Ama neyse, beyin sarsıntısından kurtulmaya çalışıyor. Yeni taburcu oldu, bu yüzden ona gereğinden fazla seyahat etmesini istemedim ya da ona daha fazla stres yüklemek istemedim." Hala kavgaları azaltmak konusunda nasıl ciddi bir konuşma yapacağımı bulmaya çalışıyorum, çünkü beni unutacağından ya da daha kötüsü, o güzel beynine kalıcı hasar vereceğinden korkuyorum. Bunun benim görevim olup olmadığından emin değilim.

Mimi başını eğip gözlerini omzumun üzerinden geçirir. "Ya gelirse? Bu ne anlama gelir?"

Omuz silkiyorum, parmaklarımla bir bukle doluyorum, ta ki karışana kadar. "Anlıyorum. Peki, bunu çabuk çözsene iyi olur."

"Ha? Neden?"

Mimi beni görmezden gelir ve yanımdan geçer. "Merhaba. Evime hoş geldiniz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

Babamın gözleri büyür, Devin sırtıtar. Annem ve Serena yüksek sesle çığlık atar, yerinde zıplar ve birbirlerinin ellerini çırpırlar.

Yavaşça arkanı dönerim.

Bakışlarım, ailemin etrafında gergin bir şekilde dolaşan bir çift geniş ela gözle karşılaşır. Gözlerim benimkilere takıldığında, yürek parçalayan bir gülümseme açar ve bu iki elin arasında tuttuğum en yakışıklı yüze yayılır.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanır Jaxon, her zamanki dağınık dalgalı saçları düzelmiş, dirseklerine kadar kıvrılmış temiz keten gömleği dövmelelerini sergiliyor. Titrek ellerle, beyaz parmaklarıyla sıkıca tuttuğu çantaları kaldırır ve yutar. "Buz getirdim."

BÖLÜM 27
YANI,
ŞEY... BENİM
IRL SEVGİLİM OLMAK İSTER MİSİN?
JAXON

"BU GERÇEKTEN HARİKA BİR BUZ, JAXON."

"Oh, en iyisi." Angela, Lennon'un annesi, Devin'e dirsek atar. "Jaxon'un getirdiği buz çok iyi değil mi?"

Devin, içkisinde yüzen buza bakar. Serena'ya bakar, kafasını "*ne oluyor lan*" ifadesiyle eğirir ve Serena gülmesini zorlukla bastırır. "Sadece lanet olası buz mu?"

Mimi — ona Mimi diyebilir miyim? Hayes büyükanne? Bayan Hayes? — kolumu okşar. "Harika buz. Çok düşüncelisin."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Mağazadan alabileceğim hiçbir şeyin senin tariflerine yaklaşabileceğini düşünmedim."

"Tanrı seni korusun, canım." Geniş ve gamzeli bir gülümsemeyle. "Gerçekten de öyle."

"Az önce Mimi'nin en sevdiği kişi oldun," diyor Serena. "Ne zaman biri onun yemeklerini övse, ömrüne bir yıl daha ekleniyor. Bu noktada artık ölemeyeceğinden korkuyoruz."

"Ben sonsuza kadar yaşarsam hepiniz çok şanslı olacaksınız." Mimi kolunu koluma takar. "Gel, Jaxon. Biraz yürüyelim."

"*Mimi!*" Lennon arkamızdan bakarak ayağını yere vurur. "Beni utandırma!"

"Ne kadar da dramatik," diye mırıldanıyor. "Onun ruhunu her zaman sevmişimdir."

"Evet," diye gülümsüyorum. "Harika bir ruh."

Mülkün etrafına dağılmış birçok ağlayan söğüt ağacından birinin altındaki dökme demir bankta oturur ve yanındaki yeri okşar. Ben sessizce otururken, o parmak uçlarıyla kısa kesilmiş, kahverengiden çok gümüş rengi olan buklelerini okşar. Bileğindeki altın bilezikleri çevirir ve kokteylini kırmızı rujlu dudaklarına götürür.

"Bu... hava... mavi gökyüzü... güneşli... güneş ışığı..." Yutkunuyorum. "ok güzel bir eviniz var."

"Biliyorum. Kocam bana düğün hediyesi olarak satın almıştı." Kocaman eve gözlerini kısarak bakar. "Eskiden kahkahalar, kavga eden çocuklar, ayak sesleriyle doluydu. Tekrar sessiz olacağı günü hayal ettiğimi hatırlıyorum." İçkisini yudumlar. "Bu kadar nefret edeceğimi hiç hayal etmemiştim. Sessizlikte içten içe yürek parçalayan bir Şey var, özellikle de onu istediğini sandığın ve zor yoldan istemediğini keşfettiğin zaman."

"Sessizlik sandığımız kadar güzel bir Şey değil." Bu sözleri yüksek sesle söylemek istemiyorum, ama yine de ağzımdan çıkıyor, belki de onun acısı o kadar belirgin ki, ben de onu hissediyorum. Eskiden yalnız olmayı, bunun getirdiği huzur ve sükuneti severdim. Ama gerçekten sever miydim? Yoksa sadece alışı mıydım?

Bryce'ın öldüğü yaz gürültülü başladı. Kahkahalar, geç saatlere kadar uyanık kalmak, eski garaj kapısına atılan hokey diskleri ve müziğin sesini kısmamız için bize bağıran büyükannem. Yaz sessizlikle sona erdi. Nefret ettiğim bir sessizlikti, çünkü kaybettiğim her Şeyi hatırlatıyordu bana, ve bunların başında asla yerine koyamayacağım bir dostluk vardı, ama zaten koymak da istemiyordum. Ve bir Şekilde, bu sessizliğe alıştım. Hayatı başka türlü yaşamanın mümkün olduğunu unuttum.

Sonra Lennon hayatıma girdi ve hayat bir daha asla sessiz olmadı.

"Torunumu Augusta'ya geri getirmek için her Şeyi yaparım, Jaxon. Onun bu kadar uzakta olmasından nefret ediyorum ve oraya gittiğinde onu bir daha geri getiremeyeceğimden endişelendim. Ama bugün?" Bahçenin karşısından Lennon'ı izliyor. Gülümsediğinde, en sevdiğim insanı görüyorum. Ve derin kahverengi gözlerinde, ailenin her Şey olduğunu söyleyen aynı sıcaklık, aynı sevgi parlıyor. "Bugün, onu geri kazandım. Burada olduğu için değil, son on yıl içinde bir yerde onu kaybettiğimiz için. Kendini kaybetti. Sesini, hayallerini kaybetti, hepsini inatçı birine verdi.

Onu kendi kafasındaki mükemmel ev hanımı haline getiren pislik herif - küfürlü dilim için özür dilerim. Onları bir araya getiren kişi olarak ne kadar suçluluk duyduğumu fark etmemiştim galiba. Mimi burnunu çeker ve Lennon köpük futbol topunu Devin'in kafasına fırlatıp bahçede koşarken, Lennon onu kovalarken avazı çıktığı kadar bağırınca gülümser. "Bugün yine benim küçük kızım. Mutlu, gülümseyen ve ortalığı birbirine katan. Bunun için teşekkür ederim."

"Saygısızlık etmek istemem ama bunu ben yapmadım. Lennon hayatıma, kendi değerini bilerek ve benden bunu talep ederek girdi. Bence bu, onun kiminle vakit geçirdiğinden çok, nasıl yetiştirildiğini gösteriyor."

"Belki, ama kendini küçümseme. O, senden bunu talep etmekte çok rahat çünkü sen ona sorgusuz sualsiz veriyorsun. Seninle birlikte, o yükselmeye devam ediyor. Doğru kişiyi bulduğunda olması gereken budur."

Ağzımı açıp biraz daha tartışmak, bunun tamamen Lennon'ın etkisi olduğunu ısrar etmek için. Ben hiç kimseye böyle bir etki yapmadım.

"Ağzınızı açtığınızı görüyorum Bay Riley, en iyisi benimle aynı fikirde olmanız."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Evet, hanımefendi." "Bana Mimi de."

"Evet, Mimi."

Oyunbaz bakışları parıldıyor. "Torunumu önemsiyorsunuz." "Onu önemsedığım kadar kimseyi önemsemedim," itiraf ediyorum. "Bu... korkutucu."

"Hayattaki en güzel şeyler korkutucudur. Bu yüzden atlarken gözlerimizi kapatırız. Ama yine de atlarız, değil mi?"

Hiç atlamadım. Düşündüm de, gözlerimi bile kapatmadım. Her şeye gözlerim açık bir şekilde girerim, ters gidebilecek her şeye hazırlıklı olurum. Keşke öyle olmasaydı, ama her şey yıl yıl aynı sonucu verdiğinde, insan böyle davranır.

Ama bu sefer farklı olmasını istiyorum. Lennon ile aramızdaki bu şeyin. Buna bir isim vermek istiyorum. Buna tutunmak, farklı şeyler yapmak istiyorum, çünkü formülü değiştirmeden nasıl farklı bir sonuç umut edebilirim ki? Bu yüzden uçağa bir gün erken bindim

bir gün erken uçağa bindim, Nashville yerine Georgia'ya uçtum. Bu yüzden Devin'e Mimi'nin adresini sordum ve Lennon'a haber vermeden buraya geldim. Birisi onu ilk sıraya koyduğunda yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Bunu yapan kişi ben olmak istedim. Ailesinin benim için önemli olduğunu bilmesini istedim, çünkü o benim için önemli.

Gün akşam st ne doğru ilerlerken, gün batımı Georgia'nın gökyüzünü çarpıcı turuncu ve pembe tonlarıyla boyarken, Lennon yanıma sokulmuş ve ailesi etrafımızı sararken, doğru yönde bir adım attığımı biliyorum.

Serena bu kış Güney Amerika'da sırt çantasıyla seyahat etme planlarını ayrıntılı olarak anlattıktan sonra Mimi, "Herkes beni terk etmek istiyor," diye şikayet eder. "Her şey, yıllar önce Angela bebeğimi benden çaldığında başladı."

Angela, Lennon kadar dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Onu almadım." Bana bakar. "O, Atlanta'daki Braves takımının yardımcı vuruş kouydu ve ben Toronto'nun hemen dışındaki küçük bir kasabada yaşıyordum. O, Jays ile oynanacak bir seri için şehirdeydi ve ben de bir arkadaşımın yirmi birinci yaş günü için şehirdeydim. İlk maçtan sonra bir barda tanıştık ve..."

"Hafta sonuna kadar ona aşık olmuştu," diye Mimi onun yerine cümleyi tamamlar ve yumuşak bir gülümsemeyle elinin sırtına bir öpücük kondurur. "Hayatındaki her şeyden çok mesafeyi nefret ediyordu. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim."

"Ertesi sezon Toronto'da bir işe girdi ve sonbaharda evlendik," diyor Lennon'ın babası Trevor.

Angela bu anıyı özlemle gülümser ve Trevor, gülümsemesini yüzünden öperek siler. "ocuklar küçükken buraya geri taşındık. Ailemizle birlikte büyümelerini istedik ve bunu pişman olduğum tek bir gün bile olmadı. şimdi ise iki çocuğumuz da Kanada'da yaşıyor. Belki de biz de..."

"Kesinlikle *hayır*." Mimi sözlerini eliyle savuşturarak kokteylini yudumladı. "Yeterince içtin, genç bayan." Kendi içkisini bir dikişte bitirdi ve herkes güldü.

Parti etrafımızda devam eder, tanışmalar, hokey, beyzbol ve Kanada'daki yaşam hakkında sohbetler ile doludur. Tanımadığım en az beş kadın ve Mimi tarafından dans pistine s r klenirim.

Angela ve Lennon. Serena benimle dans etmeyi reddediyor çünkü görünüşe göre beyaz bir erkek gibi dans ediyorum, ki bu benim ritim duygumun sıfır olduğunu kibarca ifade etmenin bir yolu. Lennon ise beni sevimli buluyor ve ara sıra kimse bakmıyorken kışını benim sikime dayayıp beynimi kısa devre yaptırıyor. Üç amcası da bizi yakalayıp kaşlarını kaldırdığında paniğe kapılıyorum ve Lennon'ı dans pistinden çekip koltuklarımıza geri götürüyorum. Orada gökyüzüne bakıp her zamanki gibi parlak olan Sirius'u görüyorum.

"Vancouver'da da böyle yıldızlar var mı?" diye soruyor Trevor.

"Şehir merkezinde yıldızları görmek biraz zor olabilir, ama Len ve ben en az haftada bir kez onları izlemek için sahildeki bu küçük kıyıya çıkıyoruz. Birkaç kez Kuzey Işıkları'nı ve geçen hafta bir meteor yağmurunu izledik. Onun teleskopuyla bu kadar çok şey görebildiğine inanamıyorum ve kamerasıyla çektiği fotoğraflar da... *vay canına*."

Etrafımızdaki fısıltılı konuşmalar aniden kesildi.

Trevor'ın bakışları Lennon'a yönelir. "Yine astrofotografi mi yapıyorsun? Teleskopun mu? Ne teleskopu?"

Yanağı omzuma değiyor. "Jaxon doğum günüm için aldı. Beni Kuzey Işıkları'nı görmeye götürdü."

Angela bana göz kırıyor, mavi gözleri devasa ağaç gövdelerinin etrafına asılan ışıkların altında parlıyor. "Lennon'ın doğum gününde çıkmıyordunuz, değil mi?"

"Kesinlikle sevişiyorlardı," diye mırıldanır Serena ve Lennon dirseğini onun yanına sokar.

"Hayır, hanımefendi, çıkmıyorduk."

"Angela," diye bağırır Angela, sonra hemen kollarıyla boynuma sarılır. "Bana hanımefendi deme, tatlı, düşünceli çocuk."

"Oh, Tanrım." Lennon yüzünü ellerine gömer, sonra annesini benden ayırır ve beni ayağa kaldırır. "Tamam, Jaxon yarın maç olduğu için bu gece eve erken girmesi gerekiyor. Gitmeliyiz."

Hala bir saatim olduğunu söylemek üzereyim, ama ayrılacağımız söylendiğinde, bahçede kalan elliden fazla kişi veda etmek için etrafımıza toplanıyor. Uber'e bindiğimizde, Mimi ve Angela hala teleskop için ağlıyorlar ve benim de sokağa çıkma yasağına sadece on beş dakikam kaldı.

Sürücüye otelin adını söylerken, Lennon'ın kucağındaki küçük çantaya bakıyorum, sahip olduğu tek şey bu. "Fazladan dış fırçası getirdim ve ayrılmadan önce ipek yastık kılıfı istedim."

"Pijamalar ne olacak? Onları ne yapacağım?"

Elimi ensesine dolayarak, boğazına yumuşak, ıslak öpücükler konduruyorum, dudaklarımın altında inlemelerinin gürültüsünü hissediyorum. "Tatlım, bu gece giyeceğin tek şey benim spermim olacak."

"Mmm..." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, eli uyluklarımda kayarak şortumun altındaki sikimi avuçladı. "Ve romantizmin öldüğünü söylerler."

Onun çantasını otele taşıyorum.

Onun çantasını taşıyorum, çünkü eve dönerken yol boyunca lanet olası elini lanet olası sikimin üzerinde tuttu ve kulağıma iyi çocukların ödüllendirilmeyi hak ettiğini fısıldadı. Ve dört kişilik bir aile asansörü tutmamız için bağırınca, *kapı kapatma* düğmesine basarken affedilmeyi diliyorum.

"Jaxon," diyor Lennon, beni duvara sıkıştırarak. Fermuarımı indiriyor, elini içeri sokuyor ve beni nazikçe sıkıyor. "Bu hiç hoş değildi."

Gözüm asansörün köşesindeki kameraya kayıyor. "Tatlım, elini pantolonumdan çıkarmazsan, birine gösteri yapacağız."

"Göremezler."

"Bu açıdan göremezler, ama otuz saniye içinde eteğini kaldırıp seni eğdiğimde görmemeleri imkansız."

"Haklısın." Diye iç geçirdi. "Elimi pantolonundan çıkaracağım." Elini çekti ve ben hem rahatlardım hem de üzüldüm. Sonra elimi tutup bacaklarının arasına götürdü, parmaklarımı ıslak sıcaklığına daldırdı. "Ama ben pantolon giymiyorum."

"Tanrım, tatlım. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Elim geri çekmek istiyorum. Yemin ederim, gerçekten istiyorum. Ama o sıırıslık ve iki parmağım yanlışıyla içeri giriyor, başparmağımın ucu yanlışıyla klitorisini buluyor ve yavaşça okşuyor. "Külotun nerede?"

"Çantamda," diye inliyor, avucuma doğru sallanıyor. "Çıkmadan önce çıkardım."

Asansör katımıza yaklaşıyor ve ben parmaklarımı çekiyorum. Lennon'ın bakışları parmaklarıma takılıyor ve dudaklarını yalıyor. Onları ağızıma çekiyorum, o kaşlarını çatınca gülümsüyorum. Kapılar açıldığında, ona doğru adım atıyorum.

"Çabuk ol, yoksa güvenlik görevlisi kameradan senin benim sikimi ne kadar iyi aldığını görür."

Elimi kışına vuruyorum ve o çığlık atarak koridora koşuyor. Odaya girer girmez üstünü çıkarıyor, ardından sütyenini de çıkarıyor ve mükemmel göğüsleri serbest kalıyor. Ben soyunduğumda, beni göğsüme elini koyarak yatırıyor, sonra üstüme çıkıyor, minik mini eteği giydiği tek şey, o dolgun kışını göğsüme oturtuyor. Avuç içlerimi uyluklarına sürterek bacaklarını açtım ve bana parıldayan kahverengi amını gösterdi.

"Bir dahaki sefere beni gördüğünde ne yapmak istediğini söylemiştin?"

"Bu güzel amcığı ye." Tek parmağımı daldırıp dudaklarına sürüyorum. "Kendi balının tadına bak."

Titrer, dili alt dudağının üzerinde gezer. "Tanrım, bu çok müstehcen bir kelime. Bayıldım." Dizlerini yukarı doğru bastırarak yüzüme oturur, amcığı ağızımın üzerinde sallanır. "Kibarca iste, Jaxon."

"Lütfen, tatlım." Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Bana bu lezzetli amcığı ver."

"Ver bana, ver bana, asla vermeyeceksin... *Ooooh, siktir.*" Onu aşağı doğru çekip klitorisini ağızıma alırken başı geriye düşer. Parmaklarını saçlarıma gömer, amını yüzüme sürter. "Siktir, siktir, siktir."

Tanrım, onun kamerası için ölürüm. Onu bu şekilde, çaresiz ve inleyen, meme uçlarını çekiştirirken, ben onun tatlı, ıslak amını yalarken çekmek için ölürüm. O kadar güzel ki, bir fotoğrafın ona yakışacağından emin değilim. Bu yüzden onu izliyorum, yüzüme otururken, dilimi ve orgazmını kovalarken gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum. İlk orgazmını yaşıyor, sonra hiç duraksamadan kendini çeviriyor, amını yüzüme indiriyor ve sikimi ağızına alıyor. Başparmağımı daldırıp, içeri dışarı sokup, ıslatıp, sonra

Onu kıcına sokuyorum, benim sikimin etrafında boğuk bir çığlık atarken amına gülümsüyorum. Ben ilk boşalmamı yapmadan önce iki kez daha boşalıyor, amına boşalmadan önce boğazına boşalıyorum.

Duştan çıktığımızda saat neredeyse bir olmuştu, saçlarını kuru tutmak için benim tişörtümle sarmıştı. Tişörtü çıkarıp beni takip ederek yatağa girdi ve yanıma kıvrıldı. Kalın buklelerini okşarken, göğsüme bastırdığı yanağının sıcaklığını hissederken, dünyamda her şeyin yolunda ve iyi olduğunu hissettim.

"Bugün geldiğin için teşekkürler, Jaxon. Benim için çok anlamlı."

"Kendi başıma oraya varmam için bana zaman tanıdığın için teşekkürler."

"Sana baskı yapmak istemedim. Senin kararın değilse, kararın ne anlamı var ki?"

O parmağını göğsümde, kollarımda gezdirirken, ben tavana bakıyorum. Derime kazınmış resimleri izliyor, annemle babamın el yazısıyla yazılmış "*Seni seviyorum*", büyükannemin el yazısıyla yazılmış "*Seninle gurur duyuyorum*" ve Bryce'ın giydiği 13 numarayı izliyorum.

Aradığım kelimeleri bulmaya çalışırken ağzım kuruyor, kafamdaki düşünceleri dile getirmeye çalışıyorum. Zorlanıyorum, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. O beni burada istiyordu. Yüzünün nasıl aydınlandığını gördüm, kendini bana sararak bana nasıl sarıldığını hissettim. Yine de cevabının hayır olacağından endişeleniyorum.

"Şey... Koç, çıkmaya devam edeceksek, aşk sözleşmesi gibi bir şey imzalamamızı istediğini söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ben, şey, merak ediyordum... *çıkmaya devam etmek ister misin?*"

Çenesini göğsüme dayadı. "Sözleşmeyi imzalamamı mı istiyorsun?"

"Senin için sorun olmazsa. Yani, istersen. İstemesen de sorun değil."

"Nerede?"

Yataktan kalkarken, battaniyelere takılan ayaklarımla tökezliyorum. Yüzüstü düşmeme aldırış bile etmiyorum ve Lennon'ın kıkırdaması beni hafta sonu çantamı sakladığım dolaba kadar takip ediyor. Titrek bir el ile sözleşmeyi ve kalemi uzatıyorum.

O, sözleşmeyi karıştırır ve son sayfada durur. "Zaten imzalamış mısın?"

Kafamı kaşıyorum. "Birkaç gün önce. Ama, şey, dediğim gibi. Baskı yok. Bekleyebiliriz. Koç'a bir süre ara vereceğimizi söyleyebilirim, ve sonra belki, gelecek sezon öncesinde, eğer imzalamak istersen..." O benim adımın yanına adını yazarken, ağzımı kapatıyorum.

Bana bir şey oluyor. Yabani ve alışılmadık bir şey, sanki karnımda kelebekler uçuyor gibi. Nabzım hızlanıyor, kalbim göğsüme çarpıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. "Oh. Tamam. İmzaladın. Harika."

Sözleşmeyi yere bırakıp beni yatağa geri çekiyor ve tekrar yanıma uzanıyor. Kalbim durmak bilmiyor, o kadar hızlı ve güçlü atıyor ki, Lennon'ın duymaması imkansız. Avucunu kalbimin üzerine koyduğunda, bundan emin oluyorum.

"Yani, bu resmi olarak benim... şeyin olduğun anlamına mı geliyor?" Öksürerek, fısıldadığım kelimeyi elimle bastırıyorum. "Kız arkadaşın."

Başını eğip kulağını ağzıma yaklaştırıyor. "Ne dedin?"

Bir kez daha fısıldayarak öksürdüm. "Kız arkadaş."

Kulağının kepçesine dokunur. "Üzgünüm tatlım, daha yüksek sesle konuşman gerek. Seni duyamıyorum."

Gözlerimi tavana çevirip inleyerek, battaniyeyi ayaklarımdan tekmeliyorum. *"Bu, bizim erkek arkadaş-kız arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"* Buradaki biri, sızlanan bir çocuk gibi konuşuyor, ama bu ben olamam. "Tanrım, çok sinir bozucusun!"

Lennon gülümser ve yüzümü ellerinin arasına alır. "Sinir bozucu olanlar senin tipin olmalı," diye fısıldar, dudakları benimkilerle buluşmadan hemen önce.

Beni yumuşak ve yavaşça öpüyor, ağzı hassas hareketlerle, ıslak ve sıcak, dili benimkine akıcı bir şekilde kayıyor. Bir elimle boynunun yanını kavrarken, diğer elimle saçlarını yüzünden geri çekip onu kendime doğru çekiyorum. Bundan asla bıkmayacağım. Onun heyecanını, mutluluğunu tatmaktan asla bıkmayacağım. Beni nefes alması gereken hava gibi öptüğünde içimi kaplayan sıcaklıktan asla bıkmayacağım. Göğsümdeki hissi, içimde hiç boşluk kalmamış gibi gerginleşmesini asla bıkmayacağım, çünkü o zaman

O benim kollarımda, kendimi tam hissediyorum. İstemiyormuş gibi davransam da, istediğim her şeye sahibim ve hayatımda ilk kez, başka birinin istediği her şey gibi hissediyorum.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," diye mırıldanıyorum. "Bu bir evetti, değil mi? Sen benim sinir bozucu kız arkadaşımsın?"

"Ben senin inanılmaz, olağanüstü, muhteşem kız arkadaşınım. Ve sen de benim sinir bozucu erkek arkadaşımsın."

Havaya yumruğumu sallayarak sevinç çılgılığı atıyorum.

"Kazanmak kazanmaktır, bebeğim!"

Lennon yumuşak bir kahkaha atar, sağ pazımın iç kısmına dövme yapılmış gitarın, gitarın baş kısmına asılı kovboy şapkasının ve altındaki yazının izlerini parmağıyla takip eder. "The Stage... Bu Nashville'deki bir bar, değil mi?"

"Evet."

"Orada çaldın mı?"

"Beni Vancouver'a takas ettiler."

Ön koluma dövme yaptırmış olduğum Cape Hatteras Deniz Feneri'nin üzerindeki siyah çizgileri izliyor. "Kuzey Carolina mı? Burada mı çaldın?"

"Beni Nashville'e takas ettiler."

Gözlerimi kapatıyorum, o benim pazı kasımın dışına doğru ilerlerken, parmağı LAX tabelasının, palmiye ağaçlarının, dağlardaki Hollywood tabelasının üzerinde kayarken kalbim deli gibi atıyor. O bana sormadan önce, ona söylüyorum: "Los Angeles beni draftta seçti. İki yıl sonra beni Carolina'ya takas ettiler."

"Peki ya bu dağlar?" Uyluklarıma dokunuyor. "Bunlar Vancouver için mi?"

Kafamı sallıyorum. "West Virginia. Evim. On sekiz yaşında yaptırdığım ilk dövmem."

"Vancouver için dövmem var mı?"

"Hayır."

Gözleri benimkilere yükselir, kaşları soru işareti şeklinde bir çizgi oluşturur.

Neden olmasın? Hayatımın bir döneminde evim olarak gördüğüm her yer için bir dövmem varsa, neden Vancouver için bir dövmem olmasın?

Bu zor bir soru, şu anda üzerinde durmak istemiyorum. Bana sempati duyacak ve ben bunu istemiyorum. Bu gece sadece kollarımda yatıp, bir gün onu bir daha kucaklayamayacak olursam diye

bir gün onu bir daha kucaklayamayacak olursam diye.

Bakışları benimkini arıyor ve sempati yerine bana anlayış gösteriyor. Sabır. Yanağımı avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Sonra dönüp kolumu kendine çekiyor ve ben yüzümü boynuna gömerek uykuya dalıyorum.

Uyandığımda ağzı benim penisimdeydi, iyi şanslar hediyesi, dedi, ve daha sonra birlikte Nashville'e uçtuktan sonra arenaya girdiğimizde, elini elime tutmuştu.

O, soyunma odasının kapısında bana veda öpücüğünü verdiğinde çocuklar bağırıp çağırıyor ve ben ona imzalı sözleşmeyi uzattığımda koç yüzündeki gülümsemeyi silemiyor.

Belki de gerçekten böyledir. Belki de burası benim yerimdir, her şeyin eskisinden daha iyi olduğu yer. Belki de burası gerçekten benim yuvam olabilir. Belki de sonunda kendimi mutlu edebilirim.

Doktor beni bir kez daha muayene eder ve yeşil ışık yakar. Isınmayı kolaylıkla tamamlarım, vücudum gevşerken adrenalinim yükselir, Adam'ın omzunun üzerinden bir puck atarım, Lennon kamerasının arkasından bana gülümser. Eski koçum göz göze geldiğimizde başka yere bakması ya da eski takım arkadaşım, oğlu henüz yirmi dört saatlikken kucağıma aldığı adam, ona gülümsediğimde bana sadece başını sallayarak selam vermesi bile umurumda değil.

Tamam, biraz umurumda. Sadece o küçük çocuk burada olduğu için, ve şimdi bir yürümeye başlayan çocuk olduğu için, ve ben onun bu aşamaya gelmesini göremediğim için.

"İyi misin?" Adam, marşlar için sıraya girerken bana soruyor.

"Onların büyümesini kaçırmak istemiyorum," diye patlıyorum.

"Kimleri?"

"Connor. Lily. İrlanda." Yutkunuyorum. "Onları kaçırmak istemiyorum."

Adam kaşlarını çatıyor ve benim bakışımı takip ederek camın arkasındaki küçük çocuğu görüyor, eski partnerime el sallıyor. Eldiveniyle kaskımı okşuyor. "Hiçbir şeyi kaçırmayacaksın."

Şu anda birlikte olduğumuz zamanlar ayrı olduğumuz zamanlardan daha fazla olduğu için bunu söylemesi kolay. Ama bir gün artık birlikte olamazsak ne olacak? Bu ilişki artık uygun olmadığında ne olacak? İçimdeki her şey bana bu grubun farklı olduğunu söylüyor.

Bu mesafe, yüz yüze geçirdiğimiz zaman dışında, ilişkimizde hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Ama mesafe konusunda benim deneyimim hiç böyle olmadı. Mesafe, insanların hatırlamasını zorlaştırır. Ya da belki de sadece önceliklerinizi ortaya çıkarır. Peki, bir buçuk yıl önce birlikte oynadığım takım? Ondan önceki takım ve ondan önceki takım? Sanırım takas edildikten sonra artık öncelikli değildim.

Hayır, öncelikli değildim. Bir anıydım.

Endişelerimi bir kenara bırakıyorum ve maç başladığında duygularımı oyundan uzak tutuyorum. İlk periyotta olağanüstü bir performans sergiliyorum, ceza sahasından uzak duruyorum ve fiziksel ve sözlü tartışmalardan uzak kalmayı başarıyorum. İkinci periyoda bir sayı önde girerken, heyecandan kendimi alamıyorum. Lennon formamı tutup beni oyuncu tüneline durdurduğunda, dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, resmen başım dönüyor.

Nashville ikinci periyoda sert başlıyor ve skoru eşitlemeye çalışıyor. Şüpheli ve kirli oynuyorlar, hakemler bakmadığında her seferinde sinsî hareketler yapıyorlar, ulaşabildikleri herkese sopayla vuruyorlar, Adam'a çapraz kontrol yapıyorlar, formalarımızın arkasını tutuyorlar. Garrett'in tepki verip ceza alması bir gösterge ise, benim ve diğer herkesin sinirlerini bozuyorlar.

Penaltı sırasında üstümüze geliyorlar, ağızlarını çalıştırıyorlar, kendi sahamızda bizi yorarken bizden daha fazla tepki almaya çalışıyorlar.

"Hey, Jason," eski takım arkadaşlarımdan biri olan Huber, yüz yüze gelmek için yanıma dizilirken diyor.

Onu görmezden gelmeye çalışırken çenem gerildi. O her zaman bir pislikti ve iki yıl önce üçüncü turun yedinci maçında penaltı aldığım da, playofflardan elenmemizin sebebinin ben olduğumu bana açıkça belli etti. Penaltım bize bir gol, maçı ve kupayı kazanma şansımızı kaybettirdi. Bir sonraki sezonun başlamasından iki ay sonra Vancouver'a transfer oldum ve Huber ilk kez gülümsedi.

"Vancouver sana nasıl davranıyor?"

Puck düşer ve Carter yüz yüze gelmeyi kazanır, bana geri pas atar. Ağın etrafında dönerim, sonra puck'ı buzun üzerine olabildiğince sert bir şekilde fırlatırım

Takım arkadaşlarım, mola için can atarak, hatları değiştirmek için yedek kulübesine koşuyorlar. Ben de oraya doğru giderken, Nashville'in kalecisi ağından çıkıp puck'ı yakalıyor ve Adam'ın bir an için korumasız kaldığı bizim tarafımıza geri gönderiyor.

"*Siktir.*" Dönerek, puck'a doğru koşuyorum, takımımın bana katılmasını beklerken onu ağın arkasında sopamla tutuyorum.

"Ne zamandır oradasın?" Huber, beni soluma, sonra sağıma takip ederken kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor ve hazır olmadan puck'ı bırakmam için beni korkutmaya çalışıyor. "Neredeyse iki sezon oldu, değil mi? *Oof.* Zamanı geldi, ha?"

Adam onu iterek kenara çekiyor. "Onu dinleme, Riley." "Kimse seni o kadar uzun süre tutamaz."

Dişlerimi sıkarak puck'ı soluma doğru pasladım, orada ortağım Charlie onu sol kanat oyuncumuza attı.

"Artık bir kedin var, ha?" Huber, sinirimi bozan küçümseyici bir sesle güler. "Hey, sevgiye ihtiyacın olduğunda, sevgiye ihtiyacın vardır."

"*Siktir git,* Huber," diye homurdanır Adam, oyunu takip etmek için sağa kayarak. "Jaxon'ın hiçbir şeye ihtiyacı yok. Biz varız."

"*Şimdilik.*" Kaşlarını kaldırır. "Hey, fotoğrafçın ne olacak? Onunla yatıyor musun? Takas edildiğinde planın ne? Uzun mesafeli bir ilişki kurup onun seni unutmasını mı bekleyeceksin? Eminim bir ay içinde senin yerine gelenin yatağına girer."

Ne yaptığımı fark etmeden, onu tahtaya sıkıştırmışım, sopam göğsünde, benimki ise havada sallanıyor.

Gözleri parıldıyor. "Vur bana. Cesaretin varsa. Herkese kavga etmekten başka bir şey yapamadığını hatırlat. Takımının bugün kaybetmesinin sebebi ol. Muhtemelen transfer belgelerin çoktan hazır." "

"*Jaxon,*" Adam düdük çalınca bağırır, oyun durur. "Onun saçmalıklarına kanma."

Gözlerim aşağıya düşer, yumruklarım sıkılır ve hakemler ya onu bırakmamı ya da kavgaya devam etmemi söylerler. Camın arkasında Lennon'ın yüzünü görürüm, kamerayı göğsüne sıkıca tutmuş, paniklemiş gözleri bana dikilmiştir. Onun korkmasının sebebi olmak istemiyorum. Benimle gurur duymasını istiyorum.

Gözlerim Huber'e geri döner ve yumruklarımı gevşetirim. Sopamı bırakır ve hayal kırıklığına uğramış yüzüne sırtımı dönerim.

"Artık o iş için bile iyi değilsin, ha? O zaman ne işe yararsın?"

Kutunun önüne kayarak, müdahale nedeniyle aldığım cezayı çekmeye hazırım. Bu, pervasız ve gereksiz bir ceza, ama Lennon'ın bana attığı yumuşak gülümseme, kendimi güvende tutmayı seçtiğim için mutlu olduğunu gösteriyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmamak iyi hissettiriyor. Bu yüzden, iki dakika sonra buzun üzerine çıktığımda, takımımı hayal kırıklığına uğrattığım için telafi etmeye karar veriyorum. Hızla koşuyorum, kendi sahamızda çok çalışıyorum, pakı dışarı atıyorum ve vücudumu olması gerektiği gibi kullanarak şutları engelliyor ve kalecimizi koruyorum.

Carter, kaçırılan bir tripping çağrısı nedeniyle düşer ve puck, mavi çizgimizde dönerek, kalemizin önünde bekleyen Huber'e doğru fırlatılır.

Öne atılarak, pas onun sopasına çarpmadan önce onu keserim.

"Ben, ben, ben," diye bağırır Emmett, sopasını buza vurarak. mavi çizginin hemen ötesinde bekliyorum.

Sopamı geri çekiyorum ve puck'ı fırlattığım anda, arkamdan bir vücut benimkine çarpıyor.

Öne doğru uçarım, vücudum buzun üzerinde kayarken karnım buza çarpar ve son duyduğum şey, başımın üst kısmı tahtaya çarptığında boynumun çıkardığı mide bulandırıcı ses olur.

Kendime geldiğimde, muayene yatağında yatıyorum ve etrafımda beni dürten ve iten insanlar var. Kapıda duran güzel bir kız var, başının üstünden muhteşem kestane rengi bukleler dökülüyor, koyu renk kaşlarının arasında derin bir kırışıklık var. Kolu altında büyük bir kamera tutuyor ve ellerini karnına bastırarak ağlamak üzere gibi görünüyor.

Kız nefes nefese, büyük kahverengi gözleri benimkilere bakarken başım zonkluyor. "Jaxon," diye fısıldıyor ve bana doğru koşuyor.

O benim elimi tutarken, ben ona göz kırpiyorum. "Kimsin sen?"

BÖLÜM 28

HAYATTA BİR KEZ DUYGU

JAXON

ON İKİ YAŞIMDAYKEN, kafama iki görüntü kazındı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım iki görüntü. Sonsuza kadar ayrıntılı olarak anlatabileceğim iki görüntü.

Bryce'ın arı tarafından sokulduğunu ve EpiPen'i olmadığını fark ettiğinde yüzündeki ifade. Kahverengi gözlerini kaplayan dehşet, bir an sonra yüzünü buruşturan keder, sanki kaderini çoktan kabullenmiş gibi.

Ve son kez benden uzaklaşırken gördüğüm anne babasının sırtları. Siyahlar giymişlerdi, tıpkı en iyi arkadaşım olmadan geçireceğim günlerim gibi, karanlıkla kaplıydılar.

Altı gün önce, üçüncü bir görüntü ekledim.

Lennon ile geçirdiğim tek bir saniyeyi bile unutmak isteyeceğimi hiç hayal edemezdim. Lanet olsun, yanılmışım. Bana kız arkadaşım olduğunu söylediğinde, ben de ona kimseyle çıkmadığımı söylediğimde, onun yüzünün hatırasını zihnimden silmek için neler vermezdim. O anda onu tanıımıyordum, ama acısını hissettim, elini geri çekip benden uzaklaştığında nasıl parçalandığını hissettim.

Ve otuz dakika sonra, kafam netleştğinde ve gözlerim onunla buluştuğunda, her şey bir anda geri geldi. Kendini kollarıma attı ve boynuma gözyaşlarını döktü, ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Hâlâ da nefret ediyorum.

"Sen iyisin, ama bu turun geri kalanında kenarda kalmanı tavsiye edeceğim."

"Ne? Hayır. Hayatta olmaz." Kafamı sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama koç elini omzuma koyup beni muayene yatağına geri itiyor. Nashville'de geçirdiğim beyin sarsıntısından beri her gün bu yatakta yatıyorum. Onunla, az önce transfer belgelerimi imzalayan doktor arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Buzda olmam lazım. Ben... Ben... Bir şeyler yapmam lazım. Yararlı olmalıyım." Bakışlarım koça geri döner ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım. "Lütfen. Yararlı olacağıma söz veriyorum."

O, alnını ovuşturarak iç çeker ve diğer koçlara döner. "Üçüncü turda en iyi defans oyuncumuzu kaybettik."

"Özür dilerim," diye kekeledim, ayağa kalkarken. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... Denemedim... Ona vurmam. Lütfen oynamama izin verin."

"Onun seni sinirlendirmesine izin verdin, Jaxon. Evet, ona vurmadan önce aklın başına geldi, ama önce onun sana ceza aldırmasına izin verdin. Senin müdahalenini misilleme yapmak için gerekçe olarak kullandı ve sen de tekrar sakatlar listesine girdin. Şimdi üçüncü turda dördüncü maç geldi ve onlar seride üç maç önde."

Bu benim hatam. Tek duyduğum bu. Onun beni sinirlendirmesine izin verdim. Bana ceza aldırmasına izin verdim. Önemli bir anda sakinliğimi koruyamadığım için yine sakatlandım ve takımım playoffların üçüncü turunda bir defans oyuncusu eksildi.

Takımımı hayal kırıklığına uğrattım. Arkadaşlarımı. Ailemi. Kız arkadaşımı. Yine.

"Doktor tamamen iyileştiğimi söyledi," diye sessizce itiraz ediyorum, çünkü buzda değerimi kanıtlayamazsam, ne işe yararım ki?

"Ayrıca, bu turun geri kalanında buzda oynamamayı tavsiye etti."

"Bu, almaya hazır olmadığımız bir risk," diye ekliyor yardımcı koçum. "Seni hiç oynatmamalıydık. Tek yaptığı, sakatlıklarını daha da kötüleştirmek oldu." Gözlerini ovuşturarak iç geçiriyor. "Eğer tekrar sakatlanırsan, final turunda bize hiçbir faydan olmaz — tabii önümüzdeki üç maçı kazanıp finale kalabilirsek."

İşte bu. Ben bir riskim. Bir yüküm.

Bunu daha önce de duydum ve nasıl biteceğini biliyorum.

Hazır olmadığım bir veda, istemediğim bir uçağa binme.

Koç omzuma vurur. "Sabah antrenmanlarına katılmanı, kendini zinde tutmanı bekliyoruz, ama kendini zorlama. Ve bu turu sensiz kazanırsak, final hakkında konuşuruz. Şimdi evine git, Jaxon. Biraz dinlen."

Onlar bana sırtlarını dönüp beni unutturken, ben orada duruyorum, yumruklarımı sıkıyorum, benim yokluğumda nasıl öne çıktığını, benim yerime çiftlik takımından aldıkları yedeği konuşuyorlar. Anılar kafamda dolaşırken orada duruyorum.

Bryce'ın ailesi bana sırtlarını döndüklerinde kaldırımda topuk sesleri yankılandı. Boğuk hıçkırıklar gittikçe sessizleşti, ta ki onlar arabalarına binip uzaklaşana kadar.

LA, ertesi sabah Carolina'ya giden uçağa bineceğimi söylerken kullandığı soğuk ve keskin sözler. İki yıl sonra Carolina beni Nashville'e gönderirken, iki yıl sonra da Nashville beni Vancouver'a gönderirken kullandığı sözlerin aynısı.

Eski takım arkadaşlarımı her aradığımda, her kontrol ettiğimde bana geri bakan cevaplanmamış mesajlar. Ailem olduğunu düşündüğüm insanlar.

İki Noel önce, büyükannem hasta olduğu için bütün gün kanepemde tek başıma oturuyordum. Vancouver'a yeni gelmişim ve takım arkadaşlarımdan masalarına katılmak için izin istemeye cesaret edemiyordum. Ne kadar yalnız olduğumu fark ettiğimde midemde acı ve boşluk hissi uyandı.

Her zaman yalnız kalacağımı.

"Hey, dostum," diye seslendi Carter, ben ellerimi ceplerime sokmuş halde koridorda yürürken. "Bu hafta geri döndüğüne sevindim. Senden pek haber almadım. Karar ne oldu?"

Ayak sesleri hızla arkamdan geliyor ve ben onun ısrarına gözlerimi kapatarak kendimi çıkışa doğru zorluyorum.

"Jaxon? İyi misin? Eve bırakmamı ister misin? Konuşmak ister misin?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyorum, dilimi ısırmadan önce.

"Kimseye hiçbir şey istemiyorum." Omuzlarım kasılıyor ve

Çıkışta durup, sözlerimin ağırlığını hissediyorum, sözlerim etrafımda asılı kalıyor, Carter'ın üzerine çöküyor. Özür dilemek için kendimle mücadele ederken kulaklarımda kan gürültüsü duyuyorum. Sözlerim için, sadece hata yapan, ekibimi daha fazla zorlayan, en çok ihtiyaç duydukları anda yardım etmeden onları yüzüstü bırakan bir hayal kırıklığı olduğum için.

Bunun yerine, kapıyı açıyorum, çünkü yakında Vancouver'a veda edecek, arkadaşlarımı ve ailemi yeniden kaybedecek olursam, aramızdaki mesafeyi şimdiden koyayım bari. Hikayeyi ben kontrol edersem, belki bu sefer acısı daha az olur.

"Jaxon?" Carter'ın sessiz sesi beni kapıda durdurur. "Seni seviyoruz dostum. Konuşmaya hazır olduğunda biz buradayız."

Vancouver şehir merkezinde yürürken bu kelimeleri kafamdan silmeye çalışıyorum. Düşüncelerime yapışıyorlar, o dört harfli L kelimesi kafamda tohumlar ekiyor, ben onun ölmesini isterken kökler salıyor.

Aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Aşkın sonsuz olması gerekmez mi? Öyleyse neden hep gider? Neden onun hayatımdan defalarca çıkıp gitmesini izledim, huzurumu bozmasına ve umutlarımı parçalamasına izin verdim?

Aşkın ne olduğunu tahmin etmem gerekirse, korku derdim. Hayatındaki tüm güzel şeylerin bir anda yok olacağına dair saf, baş döndürücü, zayıflatıcı bir korku. İstmeden elinden koparılan, seni dizlerinin üzerine çökertip, yalnız başına, göğsündeki acının geçmesini, kafadaki düşüncelerin mantıklı hale gelmesini umutsuzca bekleyen bir korku.

Ve daireme girip Lennon'ın ocakta yemek pişirirken kedimin ayaklarının dibinde uyuduğunu gördüğümde, hissettiğim tek şey budur.

Bana gülümsüyor, o kadar parlak ve güzel ki ona bakmak bile acı veriyor. Gözlerimi kaçırdığımda ise acı daha da artıyor. "Hey, sen. Nasıl gitti?"

"Ben çıkıyorum," diye mırıldanıyorum, buzdolabında kendimi meşgul ediyorum. "Ne dedin?"

"Bu tur için çıkıyorum. Önlem olarak."

"Oh. Üzgünüm, Jaxon. Ama muhtemelen en iyisi budur, değil mi?" Buzdolabını kapattım. "En iyisi mi?"

"İyileşmek için bir şans verir."

"İyileştim. Beş gündür iyileşiyorum. Doktor izin verdi."

Karıştırdığı kaseden başını kaldırdı. "Ama geri kalan turda oynamamanı mı önerdi? Bu kadar kısa sürede tekrar sakatlanmandan endişeleniyorlar. Geri döndükten sadece yirmi beş dakika sonra tekrar kafanı vurdun ve önceki sakatlığın yüzünden bu seferki daha kötüydü. Sadece tedbirli davranıyorlar, Jaxon. Onlar için çok değerlisin."

"Onlar için ben sadece değiştirilebilir biriyim."

Lennon durur ve kaseyi masaya bırakır. Ellerini, sırtında benim adım ve numaramın yazılı olduğu bol tişörtüne siler. "Bu doğru değil tatlım," der bana, kafamdaki seslerle savaşmaya çalışırken kullandığı yumuşak, sabırlı ses tonuyla. Ama şu anda, sadece benimle aynı fikirde olmasını istiyorum.

Onların yanıldıklarını, oynamam gerektiğini söylemesini istiyorum. Beni takas etme ihtimalinin yüksek olduğunu söylemesini istiyorum, çünkü evet, bu yıl onları birçok kez hayal kırıklığına uğrattım, belki de çok fazla, ve benim sürekli kaçırdığım şansı bekleyen, bunu daha iyi yapabilecek birçok defans oyuncusu var.

Bunun yerine, yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşuyor. "Sağlığın önemli. Beynin önemli ve özellikle şu anda çok hassas. Sana iyi olduğundan emin olmak için ihtiyacın olan zamanı vermek istiyorlar..."

"Ben iyiyim! Ben iyiyim!" Ondan uzaklaşıp saçımı çekiştiriyorum. "Neden kimse bana inanmıyor?"

"İyi değilsin, Jaxon."

"Doktor..."

"Doktor, bu turun geri kalanında dinlenmen gerektiğini söyledi." Önüme geçip gözlerimi kendininkilere çevirdi. "Bir hafta daha. Beynini korumak için bir hafta daha."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama o parmağını göğsüme dayadı, gözlerinde ateş parıldıyordu.

"Sakin bana iyi olduğunu söyleme. Evet, iyisin. Anlıyorum. Fiziksel olarak hokey oynayabilecek durumdasın ve kendini daha iyi hissediyorsun. Ama kafan henüz iyileşmemişken arka arkaya darbeler aldın

iyileşmemiştin ve sana söylediler. Seni uyardılar, Jaxon. Daha kötü olabileceğini söylediler ve öyle de oldu."

"Zar zor. Zar zor *daha* kötüydü ve sadece kötü şansdı..."

"*Adımı unuttun, Jaxon!*" Yumruklarını yanlarında sıkarken, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Lanet olası adımı unuttun ve ben senin kız arkadaşın olduğumu söylediğimde, orada yatıp bana hiç umursamadan kimseyle çıkmadığını söyledin. Ondan önceki sefer, hangi takımda oynadığını unuttun. Sakın bana bunun kötü şans olduğunu, daha kötüsü olabileceğini söyleme, çünkü bir daha buna dayanamam. Senin defalarca yere serilmeni izleyemem ve beni tamamen unutacağın, bizi unutacağın ve asla hatırlamayacağın zamanın ne zaman geleceğini merak edemem."

"Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor!" Göğsüm kabarıyor, Lennon'ın yüzündeki şok, geri adım atışı, sanki aramızda bir duvar gibi yükselen sözler yüzünden kalbim sıkışıyor. Düşüncelerim hızla dönüyor, her şey sıkışmış gibi hissediyorum. Her şeyin acıdığı, nefes almakta zorlandığım göğsümü kavramamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor," diyorum yine, bu sefer daha sessizce. "Benim değişmemi, daha iyi olmamı, yeterince iyi olmamı bekliyorsan, zamanını boşa harcamayı bırakabilirsin. Açıkça görülüyor ki ben değişemem. Değişebilseydim, Huber'ı tahtaya yapıştırmazdım, değil mi? Onun vuruşuna neden olmazdım. Senin adını asla unutmazdım ve o zaman belki kendimden nefret etmezdim, çünkü..." Boğazım sıkışır, sözlerim boğazımda kalır. Lennon aşağıya, titreyen ellerime bakar ve onları tutmak için elini uzatınca, ben onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekilirim. Onu hak etmiyorum. "Çünkü senin adını nasıl unutabilirim? Seni nasıl unutabilirim?"

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve ben, ona uzanıp yüzünü ellerimle tutup gözyaşlarını silmekten kendimi alıkoymak için tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

"Senden değişmeni istemiyorum," diye fısıldar. "Bu, istediğim en son şey. Kendini bu kadar küçümsediğin için senin adına çok üzülüyorum. Bunca yıldır, hepimizin tanıdığı ve sevdiği, inanılmaz bir insan olduğunu fark edemedin. Tek beklediğim şey, Jaxon, hepimizin zaten bildiği şeyi senin de fark etmen

yani senin yeterli olduğunu. Nazik, tutkulu, sadık, sabırlı, komik, alaycı ve çok düşünceli olduğunu." Gözyaşları yüzünden akmaya devam etse de, burnunu çekip yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Sen yeterlisin, Jaxon, tam da bugün burada durduğun gibi. Senin farkına varmanı beklediğim şey bu."

"Uzun süre bekleyeceksin." Ses kısık, kesik kesik ve umutsuz. Yapabilseydim, yapardım. Yüzlerce kez yapardım. "Yapabilseydim, senin için yapardım."

Lennon başını sallar, gözleri yaşlarla doludur. "Benim için yapmanı istemiyorum. Kendin için yapmanı istiyorum. Herkesin seni sevdiği gibi kendini de sevmeni istiyorum. *Kendin için buna* değer olduğunu anlamanı istiyorum, Jaxon. Başka kimse için değil."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona, yıllardır çevremdeki insanların beni sevdiği gibi kendimi de sevdiğimi söylemek doğru cevap gibi gelmiyor. Aynı insanların bana hissettirdiği kadar değerli hissettiğimi söylemek de öyle. Keşke bunların önemi olmasaydı, olmaması gerektiğini biliyorum, ama kendimi bunun doğru olduğuna nasıl ikna edebilirim? Nasıl yapacağımı bilmiyorum ve tekrar tekrar denemekten ve başarısız olmaktan çok yoruldum.

"Gitmemi ister misin, Jaxon?"

Onun fısıldadığı sözlerle başımı kaldırıyorum. Bakışlarındaki keder benimki kadar ağır ve ben onu ortadan kaldırmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama kendiminkini bile zar zor taşıyabiliyorken ikimizin de yükünü nasıl taşıyacağımı bilmiyorum.

"Çünkü gitmemi istiyorsan, bana söylemelisin. Ağzını aç ve bana söyle. Gitmemi istediğini söyle ve gitmemi iste. Çünkü aksi takdirde gitmeyeceğim."

Kafamı çılgınca sallıyorum, ellerim ona uzanıyor. Son anda kendimi durduruyorum, ellerimi geri çekip yumruk yapıyorum. Hayatımdan çıkıp bir daha geri dönmeyen herkesin yüzü zihnimde beliriyor ve düşüncelerim hızlanıyor, yüzeyin hemen altında kaygılarımdan oluşan baş döndürücü bir karmaşa kaynıyor.

Yine de kalbim en yüksek sesle haykırıyor, onun bu kapıdan çıkıp gitmesine karşı çıkıyor. Gecenin ortasında dönüp onu sıcaklığıma çekememeye. Arabada elimi onun uyluğuna koyamamaya. Mutfakta, gözlüklerini takmış halde onu bulamamaya.

soğan doğramak. Yıldızlara bakarken gözlerinde dans eden hayranlık ve hayranlığı görmemek. Her lanet günün her anında ona bakarken aynı şeyi hissetmemek.

Çünkü, Tanrım, ben öyle hissediyorum.

Lennon benim. En iyi arkadaşım, elimdeki el, göğsümden kalkan yük. O, karanlıkta çok uzun yıllar geçirdiğimde güneşin doğuşu ve çocukluğumdan beri ilk kez rahat nefes almam.

Ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Ona kalmasını, beni beklemesini, bana yardım etmesini nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Ama, lanet olsun, istiyorum.

Lennon'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözyaşlarını siliyor ve başını sallıyor, sanki benim sessizliğim onun aradığı cevapmış gibi. "O zaman gitmiyorum," diyor, ne kadar sessiz olursa olsun, mutlak bir kesinlikle.

O, kaseye geri dönerek onu sarmaya başlar, ben ise burada durup onu izlerim. Kaseyi buzdolabına koyar, sonra Mittens'ı kucağına alır, esneyerek uyandığında alnını öper ve sonra onu bana verir. Mittens burnumu yalar, başını yanağıma sürter ve sonra çenemin altına kıvrılır.

Lennon koridorun kenarında durur, kan çanağı gözleri omzunun üzerinden bana bakar.

"Bekleyeceğim, Jaxon. Ne kadar süreceği umurumda değil. Çünkü bu? Bu, hayatta bir kez yaşanacak bir duygu. Sen, hayatta bir kez bulunacak birisin. Ben gitmeyeceğim."

BÖLÜM 29
DİZLERİNİ
KALDIR: ASLA
SÖYLEYECEĞİMİ
DÜŞÜNMEDİĞİM
SÖZLER
SÖYLEYECEĞİMİ
LENNON

HAYIR, TEŞEKKÜR EDERİM.

Bu hafta tekrar tekrar duyduğum üç kelime. Zaten bildiğim her şeyi anlatan üç kelime.

Yürüyüşe çıkmak ister misin?

Carter ve Ollie'nin evine gitmek ister misin? Film izlemek ister misin?

Kahve içmeye gidelim mi?

Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Hayır, teşekkürler. En çok nefret ettiğim üç kelime. Ama fısıldandıkları neden hariç.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, kalp kırıklığını bildiğimi sanıyordum. Nişanlımın başka bir kadına söylediği sözleri duymaktan daha kötüsü olamaz diye düşünüyordum. Düğünümüzden önceki gece, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde beni aldattığında Ryne'nin göğsüme sapladığı bıçaktan daha fazla acı veren bir şey olamaz diye düşünüyordum.

Ama bu? Jaxon'ın değersiz olduğundan o kadar emin olması, kendisinin sevilemez olduğunu, terk edilmesinin kolay, unutulmasının daha da kolay olduğunu düşünmesi? Tanrım, bu çok daha fazla acıtıyor.

Beklemediğim bir şekilde, gözlerimi açan bir deneyim oldu. Jaxon hakkında ne hissettiğimi biliyorum. Uyandığım ve mutfak tezgahında, bir kase mısır gevreğinin yanında beni bekleyen kahve rehberini gördüğüm günden beri gözlerim açık. Her bir yavaş, hesaplı adımın beni sonunda nereye götüreceğini çok iyi bilerek bu duruma kendimi attım. Bu adama baktığımda göğsümde kabaran sevgiden hiç şaşırıyorum.

Ama aşkın bu kadar sarsıcı olabileceğini fark etmemiştim.

Evleneceğim adam olan Ryne'ye karşı hissettiklerimin, hiç tanımadığım, bir zamanlar hiç sevmediğim bir adam tarafından silip süpürüleceğini fark etmemiştim. Bir dahaki sefere aşık olduğumda, aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başlayacağımı fark etmemiştim. Ryne'yi gerçekten sevip sevmediğimi bile sorgulayacağımı fark etmemiştim.

Onunla evlenmiş olabileceğimi, Jaxon'la hiç tanışmamış olabileceğimi, gerçek, özverili sevginin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeden tüm hayatımı yaşamak zorunda kalabileceğimi düşünmek, bu hafta her gün duşta beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar acı vericiydi. Duşta, yağmurun sesiyle ağlamalarımı bastırıyordum. Jaxon'ın içsel çalkantılarının ortasında yapmak istediğim son şey, onun öfkesine daha fazla yakıt eklemek ve benim acım tam da bunu yapacaktır.

Bu yüzden, her gün yaptığım şeyi yapacağım.

Kalacağım.

O burada bana ihtiyacı olduğu yerde, burada olacağım, kendisi buna ihtiyaç duymadığını kendine inandırmaya çalışsa bile.

Çünkü durum budur. Bu, başkası ya da başka bir şey aramıza mesafe koymadan önce, onun aramıza mesafe koymasındır. Durumu kontrol etmeye çalışıyor, çünkü kendi kararı olursa belki daha az acı çekeceğini düşünüyor. İnsanlar onu defalarca hayal kırıklığına uğrattığı, en çok ihtiyaç duyduğu anda terk ettiği için uzaklaşıyor ve bunun sadece onların kim olduklarını gösterdiğini fark etmek yerine, bunun kendi kimliği olduğuna kendini ikna ediyor.

Ya da kim olmadığını.

Jaxon Riley, değer verdiği insanların defalarca kendisinden uzaklaştığını gören adam, birinin yanında kalması için yeterince iyi olmadığını düşünüyor.

Jaxon Riley, bir evden diğetine sürüklenen adam, seilmek için yeterince iyi olmadığını düşünüyor.

Son beş ayı beni tam da ihtiyacım olan şekilde severek geçiren Jaxon Riley yanılıyor.

Ve o bunu fark ettiğinde ben burada olacağım.

Arkamda bir kapı gıcırıyor ve küçük ayak izleri koridordan mutfığa doğru koşuyor. Mittens ayaklarımın dibinde miyavlıyor ve sonra bacaklarımın arasından geçip gidiyor.

"Günaydın, benim tatlı, yakışıklı marshmallow'um." Onu kucağıma alıp yüzümü onun yüzüne sürüyorum, yüksek sesli motorunun mırıldanması beni gülümsetiyor. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum yumuşak kürküne. "Evet, özledim, Bay Chunk."

Mittens'in geceleri uyumak için en sevdiği üç yer var. İlki, Jaxon'ın yastığı, başını sararak. İkincisi, göğüslerime yaslanarak. Ama en sevdiği yer hangisi? Babası ve benim aramda kıvrılıp, sırayla onu öpüp okşarken mırıldanmak.

Son birkaç gündür sadece Jaxon'ı değil, Mittens'i da özlüyorum, çünkü ikimizden biri diğereinden daha fazla teselliye ihtiyaç duyuyor.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve Jaxon'ın sesi kulaklarımı okşuyor.

"*Mittens*," diye fısıldayarak bağıyor. "*Pss-pss-pss!* Buraya gel, yakışıklı iri çocuk." Ellerinin uyluklarına vurduğu sesi açıkça duyuyorum. "*Pss-pss-pss!* Hadi. Seni annemin odasına alacağım. Git ona sarıl..." Jaxon mutfağın kenarında durur, yüzü solarken bana bakar. Ben de ona bakıyorum, kalbim çarpıyor ve ağzım açık kalmış, çünkü az önce bana Mittens'in annesi mi dedi? "Oh. Merhaba." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve gözlerimi onun yüzünde tutmak, penisinde değil, neredeyse imkansız, çünkü tüm bunlara rağmen, sabahın ilk saatlerinde hala kendini örtmüyor. Bazı şeyler asla değişmez. "Hala uyuduğunu sanıyordum. Kapın kapalı."

Mittens'in yanağını okşarken gözlerimi Jaxon'dan ayırmadan fısıldıyorum, "Duydun mu dostum? Babam bana anne dedi. Artık benden kurtulamazsın. Bakmam gereken bir çocuğum var."

Jaxon'ın boynuna kızıl bir sıcaklık yayılır ve yanaklarında toplanır. Arkanı dönerek gülümsememi saklarım, Mittens'ı bir koluma alırım, iki kaseye eşit miktarda Trix ve Lucky Charms koyarım ve üzerlerine süt eklerim.

"Benim senin gerçek annen olduğumu hep biliyorduk, değil mi dostum? Babana bazı kavramları anlaması için zaman tanıdık, hepsi bu." Mittens alnını benim alnıma çarptı. "Evet, biliyoruz."

Onu matının üzerine oturtup kahvaltısını kasesine koyarken, Jaxon su kabını dolduruyor ve bakışlarımdan kaçınıyor. Aynı anda eğiliyoruz ve tabakları yere koyarken neredeyse kafalarımız çarpışıyor.

Ona çekici bir gülümseme atıyorum. "Merhaba."

Yanakları yine sevimli bir şekilde kızarır ve bakışları ağızma kayar, boğazı titrer. Gözleri tekrar benimkilere döner, büyür ve birden dikleşir. Ben de onu taklit ederim, çok daha yavaş bir şekilde, bir mısır gevreği kasesi ona doğru kaydırıp diğerini kendime alırım, tezgaha yaslanarak ağızma tikiştiririm.

Elindeki mısır gevreğine bakar. "Teşekkürler."

"Bugün sikin harika görünüyor. Çizik izi yok. Mittens sana nazik davranıyor, ha?"

Jaxon mısır gevreğini boğazına geçiriyor ve bu, Nashville'den beri ondan duyduğum en yakın kahkaha sesi, o yüzden bunu kabul edeceğim.

"Yarınki ilk maçın için heyecanlı mısın? Google, playoffların final turuna ilk kez çıktığını söylüyor." Mısır gevreğimi bitirip sütü içiyorum, o ise hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşmaya devam edeceğimi anlamaya çalışıyor. Cevap, sonsuza kadar ya da o beni bir öpücükle susturana kadar, hangisi önce gelirse. Ama lanet olsun, yarın buz pistine çıkmadan önce bu adamı tamamen açığa çıkaracağım.

Çocuklar Nashville'e karşı üst üste üç maç kazanarak üçüncü turu geçtiler ve Batı Konferansı şampiyonu oldular, Jaxon ise genel müdürle birlikte üst kattaki locadan maçı izledi. Yarın playoffların final turu başlıyor ve Jaxon'ın ilk maçına çıkmadan önce ona "*seninle gurur duyuyorum*" öpücüğü vermeden onu buz pistine çıkarmayacağım.

"Büyükkannem, tüm mahalle senin maçını izlemeye gelecekmiş. Oturma odasında yeterince yer olup olmadığından emin değilmiş."

"

Durur, eli ve kaşığı havada donar, şok olmuş bakışları yavaşça benimkilere doğru yükselir. "Büyükannemle konuştun mu? Ben olmadan mı?"

"Her gece. Seninle telefonda konuştuktan sonra, gerçekten iyi olup olmadığını kontrol etmek için arıyor, çünkü sana yalan söylediğini düşünüyor. Birlikte bulmaca çözüyoruz ve bana günlük Jaxon dozumu veriyor, senin çocukluğundaki hikayelerle beni eğlendiriyor, mesela kafanı merdivenin merdiven basamakları arasına sıkıştırdığın zaman gibi."

"Beş yaşıyordım," diye mırıldanır.

"Sekiz. Bir fotoğrafı olduğunu söylüyor." Tezgâhın üzerindeki şeker kâsesini kendime doğru çekiyorum — dün gizemli bir şekilde yeniden doldurulmuş ve yine dün gizemli bir şekilde ortaya çıkan yepyeni pembe lale buketinin yanına konmuş olan kâse — ve bir Sour Key'in ucunu ağzıma atıyorum. "Bu yaz oraya gittiğimizde bana gösterecek. Görmek isteyeceğim bir sürü fotoğrafı olduğunu söylüyor."

Jaxon'ın ağzı açılır. Ağzı kapanır. Tekrar açılır. Kapanır. Açılır. "Ben... Ben..." İşte yine, bir kez daha kapanıyor. Kafasını sallar, kasesi bulaşık makinesine atar. "Takım toplantısı için giyinmem lazım," diye omzunun üzerinden seslenir, koridorda hızlıca yürür ve arkasından kapısını kapatır.

Mittens'in ayaklarımın dibinde patisini yalarken ona bakıyorum. "Benim hakkımda bir şey bilmek ister misin, Mitts? Seni sevgiyle boğacağım, ta ki sevginin varlığını ve gerçekliğini kabul etmekten başka seçeneğin kalmayana kadar." Mittens onaylayarak miyavlıyor, sırt üstü yatıp karnını yukarı doğru çevirerek yuvarlanıyor. Ben de yere uzanıp, doğuştan iyi bir kedi annesi olarak karnını okşuyorum. "Aynen öyle yapacağız dostum. En sevdiğimiz soğanlı çocuğun katmanlarını tek tek soyup, her birini seveceğiz, değil mi? Evet, öyle yapacağız marshmallow. Evet, öyle yapacağız!"

Yine o ayak sesleri. Yavaşlayıp birkaç metre ötede duruyorlar ve birisi boğazını temizlediğinde başımı kaldırıyorum.

Jaxon üzerimizde belirir, haklı olarak şaşkın ve biraz tedirgin görünür, koyu mavi şort ve geniş omuzlarını ve düzgün belini ağır sulandıran bir şekilde saran gri tişört giymiş

. Beni ve mutfak zemininde uzanmış kedisini süzer, sonra parmaklarını açık kahverengi dalgali saçlarına daldırır ve onları ters takılmış beyzbol şapkasının altına sokar, bu da parmaklarımı ısırma dürtüsüne direnmeme neden olan bir başka manzaradır.

"Şey... ne yapıyorsun?"

"Oğlumla kucaklaşıyorum."

Aman Tanrım. Bu bir... Aman Tanrım, *öyle*. Dudak köşesi seğiriyor.

Gülümsememeye çalışıyor.

Sakin ol, Lennon. Tepki verme, tepki verme, tepki verme.

Jaxon elini ağzına götürüp o küçük seğirmeyi de siliyor. "Şey, ben takım toplantısına gidiyorum."

"Tamam. Ben burada olacağım."

Gözleri benimkileri arıyor, ikiyüzlülük belirtisi var mı diye. Birinin ne zaman gideceğini sürekli merak etmek ne kadar acı verici olmalı. Bana böyle baktığı her seferinde içim parçalanıyor, "*Burada olacağım*" ya da "*Gitmeyeceğim*" gibi basit üç kelimenin ardındaki gerçeği sorguluyor; bunun onu ne kadar *üzdüğünü* hayal bile edemiyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açar, ama kapının çalınması onu keser. Kaşlarını çatarak, ön salona doğru gider, sanırım, çünkü yerden onu göremiyorum.

Kapı açılır ve iki saniye sonra çarpılır.

"Kim..." Jaxon kapıyı tekrar açarken başka bir kapı çalma sesi sözümü keser.

"Daha önce kimse yüzüne kapıyı çarpmadı mı?" Jaxon yavaş ve kibirli bir şekilde konuşur, ama sözlerinde hissedilen öfke çok açıktır. "Senin ilk kurbanın olduğuma inanmak zor, ama netleşmemişse diye söylüyorum, burada hoş karşılanmıyorsun."

Konuğumuzun cevabını beklerken, Mittens'ı göğsüme sıkıca sarıp otururum.

"Lennon nerede?"

Kalbim durur, üç aydan fazla süredir duymadığım, bir daha asla duymak istemediğim sesle mideme bir yumruk yemiş gibi hissederim.

"Seni ilgilendirmez," diye tükürdü Jaxon. "Onun adına mı konuşuyorsun?"

Jaxon kahkahayı bastırır ve ben dizlerimin üzerine çöküp sonra ayağa kalkarım, çünkü bugün kavga edemez. Kafasını koruması ve yarın oynaması gerekiyor. Kapıda duran kişi, ondan bunu almaya layık değil.

Kibirli mavi gözler benimkilere bakar ve inatçı, kendini beğenmiş bir sırıtış, çilli yanaklarında bir çift gamze oluşturur.

"Merhaba, meleğim," diye mırıldanır eski nişanlım.

Jaxon geniş göğsünü kollarını kavuşturur. "Tatlım, bu pislik yanlış daireye gelmiş. Onu hemen dışarı çıkaracağım." "Yanlış daireye gelmedim." Ryne'nin bakışları üzerimde dolaşır.

Gözleri tekrar yukarı gelmeden, Jaxon aramıza girer.

"Yanlış apartmanda olmalısın. Çünkü ona melek demediğini biliyorum."

Ryne'nin gözleri Jaxon'a kayar, başını eğerek meydan okurcasına parlar. "Karımla evcilik oynamak hoşuna gitti mi?"

Jaxon gülüyor. Karanlık ve alçak, heyecan verici bir titremeyi omurgamdan aşağıya doğru yayılan tehditkar bir ses. "Bunu sen almak ister misin, tatlım? Senin ayağına basmak istemem, ama bunu ben halletmekten memnuniyet duyarım."

"Hayır, ben hallederim." Jaxon kenara çekilip bana yer açarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Mutfak adasındaki sepetten bir elma çıkarıyor ve duvara yaslanarak onu çiğniyor. "Burada ne yapıyorsun, Ryne?"

"Seni eve götürüyorum, Lenny," diyor adam, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi, düşünceleri kadar basit, ya da bacaklarının arasında sallanan kalem gibi penisini kullanma şekli kadar basit. "Neredeyse altı ay oldu. Bu küçük öfke nöbetinin yeterince uzun sürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle." Başımı sallarım. "Devam et."

"Eğlenmene izin verdim, bununla... bununla... "Adı Jaxon."

"Adını biliyorum. Onun dairesini nasıl bulduğumu sanıyorsun? İnternette, onunla burada gece geçirdiklerini anlatmayı seven, alay konusu olmuş bir sürü kadın var." Ryne yüzünü buruşturur. "O senden faydalaniyor, melek. Sen incinmiş, kafan karışmış, kaybolmuş durumdaydın ve o da bundan faydalandı."

Jaxon, elmasını agresif bir şekilde ısıtarak kahkahasını bastırır.

"Aileni terk ettin. Kaçtın ve bencil kararınla onların kalbini kırdın. *Beni* terk ettin."

"Hepsi bu mu?"

O başını sallar ve bana sevimli ve empatik bir karışımı olan bir bakış atar. Ama bu bakış, Ben Stiller'ın *Zoolander* filmindeki Blue Steel bakışını anımsatır. Düşününce, o da aynı derecede kısadır. "Eve dönme zamanı geldi, Lenny. Bunu geride bırakıp yolumuza devam edelim. Yüzüğün sende mi?"

"Sattım." On iki saat sonra, Second Chance Home isimsiz bir bağışçıdan yirmi beş bin dolarlık bir bağış aldı.

"Sen..." Dişlerini sıkıyor. "Tamam. Sorun değil. O zaman benim için hayal gücünü kullan, tamam mı, meleğim?"

"Ha?"

Arka cebinden siyah kadife bir kutu çıkarır — evlenme teklif ettiği gece nişan yüzüğümün içinde olduğu kutu — ve bir dizinin üzerine çöker. Boş kutuyu açar ve bana meşhur gülümsemesini gösterir. "Lennon, benimle..."

"*Hayır!* Sen ciddi misin, Ryne? Kalk ayağa!" Ryne ayağa kalkarken ve Jaxon arkamda elmasını yutmaya çalışırken ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Tanrı aşkına, ne düşünüyorsun?"

"Seni seviyorum. Birkaç oral seks yüzünden tüm bunları mahvetmene izin veremeyecek kadar çok zaman kaybettim."

"Vay canına, öyle deyince..."

Gözleri parlar ve tekrar dizlerinin üzerine çökmeye başlar.

"*Kalk!*" diye bağırırım ve minik ayak sesleri zeminde yankılanır. Onu durduramadan, Mittens tıslayarak Ryne'nin uyluğuna atlar. Penis, vuruş antrenmanı için kullanmak için çok küçüktür.

"*Ah!*" diye bağırır Ryne, uyluğunu tutarak, ve Jaxon yine elmasını boğazına takarken, Mittens neredeyse evlendiğim adama tıslamaya devam eder. "Siktir! O da ne, bir tür şeytan kedi mi?"

"Evet." Tatlı melek yavru kedimi kucağıma alıp, kulağına "*aferin oğlum*" derim ve sonra onu Jaxon'a geri veririm. "Tamam, baştan başlayalım. Nerede kalmıştık?" Ryne'nin son iki günde söylediği her şeyi anlatırken dilimi damağıma vururum.

dakika. "Ah, doğru. Bu küçük öfke krizinin yeterince uzun sürdüğünü kabul edip etmediğimi sordun. Açıkçası, kabul ediyorum. Senin de belirttiğin gibi, neredeyse altı ay oldu Ryne. Artık bunu aşman ve haklıymış gibi davranmayı bırakman gerekiyor. Büyükannen sana dünyanın senin etrafında döndüğünü söylemiş olabilir, ama öyle değil." Çenesi düşüyor ve Jaxon'ın arkada boğulmasından gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Bu da beni ikinci noktaya getiriyor

"Vancouver'a geldiğimde incinmiş, kafası karışık ve kaybolmuş durumdaydım; bu konuda haklısın. Ama Jaxon benden yararlanmadı. Aslında, ilk başta birini kullanan varsa, o da bendim. Seni unutmak istedim ve hayatımda bir kez olsun iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim. Jaxon bu iş için mükemmel bir adamdı. Ama onun yaralarımı saracağına, kafamdaki karışıklığı gidermeye ve kendimi bulmama yardım edeceğine hiç şüphe etmemiştim. Jaxon'la tanıştığimde incinmiş, kafası karışık ve kaybolmuş durumdaydım. Şimdiyse bunların hiçbirisi değilim."

Jaxon'ın öksürüğü kesildi ve arkamda sessizleşti. "Terk edilme büyük ve ciddi bir kelime, Ryne. Hoşuma gitmiyor. Çünkü haklısın, bu bencilce bir davranış. Ve evet, ayrılırken bencilce davrandım. Ama kimseyi terk etmedim. Ailemle konuştuktan sonra ayrıldım, çünkü kalmak benim için doğru bir seçim değildi. Bencil davrandım, çünkü hayatımda ilk kez, hak ettiğim sevgiyi kendime verebilmek için bencil olmak zorundaydım. Çünkü sen bana verdiğinden daha iyisini hak ediyordum. Sadakat ve iletişim hak ediyordum. Hayallerim için destek ve söz verdiklerinde yanımda olacak birini hak ediyordum. Sevgiyi hak ediyordum Ryne, ve *daha iyisini* hak ediyordum.

Yumruklarım yanlarımda titriyor, göğsüm inip kalkıyor ve önümdeki sessiz adama öfkeyle bakarken gerginleşiyor. Daha önce birçok kez yaptığım için, onun için boyun eğmemi beklediği açık olan adam. Yıllarca kendimi hayal kırıklığına uğrattım, kendimi en sona koydum. Ryne'den ayrılmak, kendimi ilk kez öncelikli kıldığım andı. İlk kez kendime istediğim şeyin önemli olduğunu söyledim ve buna inandım. İlk kez kendim için ortaya çıktım, ama bu son değildi. Çünkü son beş buçuk ayı her gün kendim için ortaya çıkararak geçirdim ve hayatımın geri kalanını da bunu yaparak geçireceğim.

Çünkü bunu *hak ediyorum*.

Aniden tanıdık bir sıcaklık sırtımı okşadı ve omuzlarım kulaklarımdan uzaklaştı. Yumruklarım gevşedi, parmaklarım açıldı. Göğsüm düştü ve ciğerlerimden ağır bir nefes çıktı.

"Onu tüm bu şekilde hayal kırıklığına uğrattıktan sonra buraya gelip, onun hayatında bir yer hak ediyormuş gibi davranamazsın," diyor Jaxon, sessizce ama kararlı ve kesin bir sesle. "İlişkinizde tek bir görevin vardı, o da onu sevmekti. Başaramadın. Onu saygı duymayı, dinlemeyi, ona destek olmayı başaramadın. Onun arkadaşı olmayı başaramadın, onun partneri olmayı başaramadın. Her gün, onu hayal kırıklığına uğrattın. Ve şimdi buraya gelip, ikinci bir şansı hak ediyormuş gibi davranamazsın."

Bir adım daha atınca Jaxon yanımda belirir, kendi değerini savunmasını istediğim gibi benim değerimi savunur, sarsılmaz bir şekilde. Benim onun için her zaman yapacağım gibi. Çünkü bir partnerin görevi budur, değil mi? Kendini değersiz hissettiğin günlerde sana değerini hatırlatmak.

"Defol," diyor Jaxon. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Ryne'nin gözleri Jaxon ile benim aramda çılınca gidip geliyor. "Lenny Bean, sen..."

"Ah-ah." Jaxon elini kaldırır. "Sana söylemek istediği her şeyi söyledi. Şimdi benimle konuşuyorsun." Önüme geçer ve Ryne'nin gözleri fal taşı gibi açılmış halde koridora doğru çekilirken, zafer dolu gülümsememi zorlukla bastırırım. "Artık kavga etmemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Lennon bundan hoşlanmıyor ve onu korkutmak istemiyorum. Ama yumruğumun bir sonraki hedefi senin yüzün olursa, beni affedeceğini düşünüyorum."

Oh, lanet olsun. Amcığım uyanmış.

"Senin gibi insanlara tahammülüm yok," diye devam ediyor, hala ona doğru ilerliyor. "Ne isterse yapabileceğini düşünen ve bu sırada incittiği insanların sadece kurban olduğunu düşünen insanlar. Yaptıklarının hiçbir sonucu olmayacağını düşünen insanlar. Onu incittin. Kalem sikini başka bir yere sokmadan çok önce. Onun tutkularını, sesini elinden aldın. Onu özel hissettirecek tüm küçük şeylerden mahrum bıraktın. Tanrım, ara sıra ona pembe laleler alıp, onu gördüğünü, onu takdir ettiğini göstermek ne kadar zor olabilir ki?" Jaxon başını sallar. "O, sadece onu gülümsetmek için

. O daha iyisini hak ediyor ve sen ona bunu verme şansın vardı. Sen vermemeyi seçtin."

Kapının kenarını tutarak boşluğu doldurur ve Mittens bacaklarının arasından geçerek koridora fırlar, tıslayarak pençelerini silah gibi kullanır. Ryne geriye doğru yuvarlanır ve Mittens içeri girerken Jaxon kıkırdar.

"Aferin oğlum," diye mırıldanır ve Ryne'nin yüzüne kapıyı çarpmadan hemen önce, "Hoşça kal," der. Bana sırtını dönerek başını eğiyor. "İyi misin tatlım?"

"Mhmm. Evet." Çok tahrik oldum, ama bunu kendime saklayacağım. Bileğine dokunarak gözlerini bana çeviriyorum. "Teşekkür ederim."

"Yok, hepsi senin sayende, tatlım. Kendi değerini biliyorsun ve ona bunu gösterdin."

"Değerimi bildiğimi sanıyordum, ama sen bunu pekiştirdin."

Gözleri yere düşer ve ensesini ovuşturur. "Beni fazla abartıyorsun."

"Sana hak ettiğin kadar değer veriyorum, Jaxon." Ellerimi ovuşturarak derin bir nefes alıp ona doğru adım attım. "Ben..."

...son on dakika içinde üçüncü kez kapının çalınmasıyla sözüm kesildiğinde kaşlarımı çattım.

Jaxon'ın yüzü önce şaşkınlıkla, sonra öfkeyle buruşur. "O lanet olası pisliğe inanamıyorum... Oh. Garrett. Sen... sen burada ne yapıyorsun?"

"Arenaya birlikte gidebiliriz diye düşündüm." Garrett, Jaxon'ın eline bir içecek tutuşturarak, rahat ve yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Çikolatalı Java Nane Frappuccino. En sevdiğin yaz içeceği." Bana göz kırparak, Jaxon elindeki içecekten kısa devre yaparken, bana güzel ve pembe bir şey uzatıyor. "Fındık içermeyen kraliçemiz için yulaf sütlü Pembe İçecek."

"Melekim," diye mırıldanarak Garrett'ı kucakladım. "Garrett çok düşünceli davrandı, değil mi Jaxon?"

"Evet, öyleydi... teşekkürler. Teşekkür ederim." Yutkunarak, ikimizi sırayla bakıyor. "Önce mesaj atabilirdin."

Garrett başını sallar. "Edebiliyordun. Aslında ettim. Üç kez. Aradım da.

İki kez. Telefonun bozuk mu, yoksa beni görmezden mi geliyorsun?" Jaxon'ın yanakları kıpkırmızı olur.

Gülümserim, içimi göğsüme sıkıca bastırırım. "Sadece iki en iyi arkadaş, en iyi arkadaşların yaptığı şeyleri yapıyoruz." Onları kapıdan dışarı kovarım. "Siz ikiniz gitseniz iyi olur. Koç nerede olduğunuzu merak eder."

"Ya da Carter," diye homurdanır Garrett. "Birisi bir şeye geç kaldığında panik yapar." Telefonu çalar ve ekrana bakarak iç çeker. "İşte geldi. *Toplantı on dakika sonra, sen hazır mısın?* Ardından üç soru işareti var."

Jaxon telefonunu çıkarır. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Beş tane var."

"Gitsek iyi olur." Garrett bana selam verir. "Yarın sabah görüşürüz, Len?"

Ben de ona selam veririm. "İyi eğlenceler."

Garrett asansöre doğru yürürken Jaxon durur ve bana bakar. "İyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Bir an beni izler, sonra başını sallar ve Garrett'in peşinden gider.

"Hey, Jaxon?" Elini tutarım. "Ben buradayım."

Elimi tuttuğumuz yeri, parmaklarımın onun parmaklarıyla iç içe geçtiği yeri izler. Ve uzaklaşmadan önce elimi sıkar.

Asansörün kapısı kapanana kadar bekledikten sonra içeri girerim ve kapıyı arkamdan kilitlerim. Mittens, Pink Drink'imi balkona götürürken peşimden gelir ve aşağıdaki arabaları izleyebilmek için yüzünü cam panele dayar.

"Bugün ne yapalım Mitts? Yürüyüşe çıkmak ister misin? Belki bir dondurma alırız?" Esinti buklelerimde dans ederken içimi yudumluyorum. "Su kenarına gidip balık tutmayı deneyebiliriz."

Bu fikri beğenmiş gibi miyavlıyor.

"Tamam, karar verildi. Dondurma alıp sahile doğru yürüyeceğiz." Telefonum çalıyor ve onu şortumdan çıkarıyorum, ekrandaki ismi görünce kaşlarım havaya kalkıyor. "Alo?" Dikkatlice cevap veriyorum.

"Merhaba Lennon," ev sahibim mutlu bir şekilde selamlar. "Sana iyi haberlerim var. Dairen sonunda hazır."

Kalbim ağzıma gelir. "Bugün geri taşınabilirsin."

BÖLÜM 30

YETER

JAXON

Arena'ya arabayla beş dakika uzaklıkta ve ben bu süre boyunca panik içindeyim.

Ben yokken Ryne'ın geri döneceğinden endişeleniyorum.

Lennon'ın, benim onun için beklediğim büyük bir farkındalığa varacağı ve benim kendimi toparlamamı beklemekten vazgeçeceği.

Garrett'ın arabasının güvenli ortamında ne söyleyeceği konusunda endişeleniyorum.

Ama Rogers Arena'daki park yerine girdiğimizde, hala tek kelime etmemişti.

"Şey, sen... " Koltuğumda kıpırdanıyorum. "... bir şey söylemek ister misin?"

"Hayır."

"Oh. Tamam. Harika."

Benim arabadan inmemi bekledi, sonra kapılara doğru yürürken yanıma geldi. Sonra durdu.

"Biliyor musun? Aslında, evet, bir şey söylemek istiyorum. Biraz mesafe istemek senin hakkın. Ama sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve seni ailemden biri olarak görüyorum. Aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmen sadece canımı yakmakla kalmıyor, aynı zamanda beni endişelendiriyor."

Bunu inkar etmek, benim için endişelenen tek kişinin büyükannem olduğunu söylemek istiyorum. Ama görüyorum. Gözlerinin arasında, benim gözlerime bakan aynı gözlerde, söylediklerini dinlemem için bana yalvaran bir ifade var. Omuzlarında biriken gerginlikte, yanlarında yumruk haline gelmiş ellerinde. Bu yüzden tartışmak yerine sessiz kalıyorum.

"Biraz zamana mı ihtiyacın var? Tamam. On saniye içinde bana mesaj at ve güvende olduğunu ve hazır olduğunda benimle iletişime geçeceğini bildir. Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum Jaxon ve bunu tek başına halletmen gerektiğini düşündüğünü de biliyorum. Ama öyle değil. Konuşmak istemiyorsan sorun değil. Sessizce yanında oturacağım, böylece yalnız olmadığını bileceksin. Aile böyle yapar."

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Bir gün ben gittiğimde, ne kadar yavaş olursa olsun, beni geçmişte bırakıp hayatlarına devam etmekten başka çareleri olmayacağından ne kadar korktuğumu. Bunun, daha önceki her seferinden tam tersi şekilde sonuçlanmasını ne kadar çaresizce istediğimi. Sadece Lennon ile değil, hepsiyle.

Ve bunu, kendimi tamamen ortaya koymadan nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

Gerçek şu ki... Ben savunmasız kalmaktan korkuyorum. Onlara benim için ne kadar değerli olduklarını, onları ne kadar sevdiğimi söylemekten korkuyorum. Çünkü gerçekten seviyorum. Bu adamlar, birbirlerini sorgusuz sualsiz tamamen kabul etme, her gün birbirlerinin yanında olma konusunda, hayatta bir kez karşılaşabileceğiniz türden özel bir özelliğe sahipler. Böyle bir şeyi bulmak çok nadirdir ve bunca yıl sonra bunu bulduğuma bir türlü inanamıyorum. Elbette, bunu koruyacak kadar şanslı olamam.

Bu yüzden ona "Özür dilerim" diyorum. "Seni endişelendirmek istemedim. Bir dahaki sefere mesaj atarım."

"Teşekkürler." Koridorlardan geçerek konferans odasına doğru yürürken telefonunu çıkarır. "Bu arada, Carter benden on kat daha kötü olacak. Bütün hafta terk edilmiş gibi davranıyor." İçini çekerek bir mesaj yazar ve telefonunu cebine koyar. "Reddedilmeyi gerçekten iyi kaldıramıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Bir iç çekiş daha. "Görürsün."

Ne yaptığını hayal bile edemiyorum... *Oh*. Konferans odasının kapısında duruyorum, Carter baştan aşağı siyah giyinmiş. Siyah kapüşonlu sweatshirt, siyah beyzbol şapkası. Siyah eşofman altı, oysa haziran ayındayız ve dışarı 22 derece. "Cenazeye mi gidiyor?" Garrett'a fısıldıyorum.

"Ya da öyle bir şey. Yas tuttuğunu ve acı çeken kalbinin gölgesi gibi tamamen siyah giyindiğini söyledi." Garrett beni işaret etti. "Bu tam olarak onun sözleri."

Carter'ın gözleri odayı tarar ve bana takıldığında ayağa fırlar. "Jaxon! Jaxon!" Sanki onu göremeyecekmişim gibi agresif bir şekilde el sallar, sonra Adam'ı koltuğundan itip yere düşürür ve şimdi boş olan sandalyeyi gösterir. "Sana yer ayırdım. Buraya. Tam burada." Ben temkinli bir şekilde yanına yaklaşınca sırtımı okşadı, sonra beni sandalyeye oturttu. "Yanımda."

"Kapüşon ne iş?"

"Oh, bu mu?" Onu yırtıp çıkarır, şapkasını ters takar. "Sadece havaya giriyorum. Nasıl olduğunu bilirsin." Ellerini çırpır, arka duvarda uzanan masaları işaret eder. "Sana bir tabak hazırlayayım mı? Sana bir tabak hazırlarım." Ben aç olmadığımı söyleyemeden ortadan kaybolur ve Adam sonunda kendini ayağa kaldırır, yanımdaki sandalyeye oturur.

Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Bana kalkmamı söyleyebilirdi." Bakışları bana kayar ve yumuşar. Omzumu sıkar. "Seni seviyorum dostum."

Arkadan bir kol beni sarar ve başımı bir tür kilitler. Emmett kafama yüksek sesle bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum."

Garrett sağımdaki koltuğa oturur. "Seni sevdiğimi zaten biliyorsun."

"**Garrett!**" Carter, iki tabağa yemek doldururken bağırır. "Çık dışarı! Çık dışarı! *Ben* Jaxon'ın yanında oturuyorum!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanarak başka bir koltuğa geçer. "Olivia'nın sadece bir bebek doğurduğuna yemin edebilirim."

Kıkırdayıp, sonra farkına varınca dudaklarımı sıkıştırırım. Onlar çok iyiler. Lanet olsun, beni unutmamı sağlamakta *çok* iyiler. Her şeyi normal hissettirmekte. Her şeyi yeniden hafif hissettirmekte. Bu da çok kolay, sanki tek yapmaları gereken odaya girip ışığı açmakmış gibi.

Genel müdürümüz odaya kafasını soktu ve sessizlik oldu. "Selam millet," dedi Axel.

Carter koltuğuna dönerken durur ve yemin ederim ki göğsünü şişirir. "Axel." Başını kaldırır. "Selam."

Korkutucu olmaya çalışıyor, ama Axel'in yüzündeki sırtış, korkutucu olmanın aklının ucundan bile geçmediğini gösteriyor. Jennie'nin stüdyosunun açılışından beri, Axel Carter'ın annesine dans etmeyi ve sonra onunla akşam yemeği yemeyi teklif ettiğinden beri, bir süredir bu küçük dansı yapıyorlar.

"zr dilerim, ama biraz geç kalacağız. İstersen burada bekle, yürüyüşe ık, ne istersen. Yarım saat sonra döneriz."

Beşimiz oturmaya devam ederken, ekibin geri kalanı dağılır ve çıkarken atıştırmalıklar alır. Axel bize selam verip ayrılır.

"Oh, hey," Carter onun arkasından seslenir. "Annem sana bu akşam randevunuza gelemeyeceğini söylememi istedi. Meşgul ve ayrıca gelmek istemiyor."

"Oh, selam," diye cevaplar Axel. "Annen sana yarın sabah kahvaltıya gelemeyeceğini söylememi istedi. Meşgul ve ayrıca *benim* kahvaltım o."

Carter nefesini tutar. "Bu ne *cüret!*" Tabakları elime tutuşturur ve kapıya koşar, başını dışarı çıkarır. "*Holly Beckett bir melek!*"

"Holly Beckett *benim* meleğim!" diye bağırır Axel.

"İnanılmaz," diye mırıldanır Carter, Adam, Emmett ve Garrett atıştırmalık masasına doğru giderken yanıma çöker. Elimden tabaklardan birini alır. "Bunların ikisi de senin için olmalıydı, ama şimdi sinirlendim." Sprinkle donutunu ağzına tıkıştırır. "Yarın kahvaltı için ona muzlu krep yapacaktım, çünkü onları seviyor." Yutkunur, parmaklarını yalar. "Artık unutabilir."

"Her zaman iki dil bilmek istemişimdir," diye mırıldanır Emmett. "ğreneceğim ikinci dilin, ağzı dolu Carter olacağını hiç hayal etmemiştim."

Adam i çeker. "Hepimiz bu dili akıcı konuşuyoruz."

"Ama Jennie bunu herkesten daha iyi biliyor," diyor Garrett. "Arada sırada, '*Az önce ne dedin sen?*' diye soruyorum. Jennie de Carter'ın cümlesini mkemmek bir İngilizceyle tekrarlıyor, hiç aksatmadan. Nasıl öğrendiğini sorduğumda, '*Hayatım boyunca pratik yaptım*' diyor."

"Ollie de bu konuda oldukça iyi hale geliyor," diyor Carter.

"Başka seçeneği yok," diye hatırlatır Emmett. "Hayatının geri kalanını seninle geçirmek istiyor. Cara ona sürekli olarak seçtiği yolun bu olduğunu hatırlatıyor."

"Rosie, ağzımız doluyken konuşmamızı sevimli buluyor." Adam omuz silkiyor. "Hepimizin bu tür bir gizli dili olması ve birlikte çok fazla zaman geçirmemiz nedeniyle birbirimize benzemeye mecbur kalmamızın çok sevimli olduğunu söylüyor."

"Lennon'ı ve hayatımda sevdiğim her şeyi kaybetmekten çok korkuyorum," diye patlarım ve *lanet olsun*, bu çok iyi geliyor.

Oda sessizliğe bürünür ve titrek ellerimle tuttuğum tabağa bakarım, parmak eklemlerim, dayanıksız kartonu ne kadar sıkı tuttuğumdan dolayı bembeyazdır.

"Aman Tanrım," diye nefes verir Carter, titrek ve nabzımın gümbürtüsü yüzünden zar zor duyulur. "Oluyor," diye fısıldar. "Britney'nin Kaltakları... *toplının*."

Bir yerlerde, erkeklerin tabaklarını bırakıp bize doğru geri dönerken ayaklarının yumuşak sesini duyuyorum. Sandalyeler kayıyor, bana dönüyor ve arkadaşlarım otururken etrafımı sarıyor, beni bekliyorlar, onlara vereceğim her şeyi bekliyorlar. Bryce öldüğünden beri ilk kez, onlara her şeyi vermek istiyorum. Kimseye sevilmemiş parçalarım da dahil olmak üzere, tüm parçalarımı birine emanet etmek istiyorum. Artık onları tek başıma taşımak için çok yorgun olduğumdan, bana taşımamda yardım edecek birini istiyorum.

Bu yüzden, korkuya çok benzeyen boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve atlıyorum.

"Deniyorum... Daha iyi olmak, insanların istediği gibi olmak için çok uğraşıyorum. Ama hiçbir zaman yeterli olmuyor. Hiçbir zaman doğru olmuyor. Hiç kimse için doğru olmadım. Ve Lennon'ın bunu fark etmesini bekliyorum. Daha iyi biri olduğunu fark etmesini. Talimatları uygulayan, buzun üzerine her adım attığında kendini tehlikeye atmayan, çünkü yumruklarını kullanmayı bırakmayı bilmeyen biri olduğunu." Yüzümü ellerime gömdüm, parmaklarımı saçlarımda arasında gezdirdim, saç tellerimi çektim. "Adını unuttum. Onun lanet olası *adını* unuttum, çünkü elimde değildi, beni kızdırmak için söylenen birkaç kelimeyi görmezden geledim. Ve denedim. Yemin ederim, gerçekten denedim. Bir hafta önce yüzündeki ifadeyi gördüm, gördüm...

korku. Ve bunun için tekrar sorumlu olmak istemedim." Göğsüm hızla yükselir, nefesim göğüs kafesime çarpar. Nefesimi bıraktığımda, vücudum rahatlamış bir şekilde sarkar, mücadeleyi bırakmaya heveslidir. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratacağım. Ve her seferinde, acaba bu sefer mi diye merak edeceğim. Acaba bu sefer benim değersiz olduğumu anlayacak mı? Acaba bu sefer de herkes gibi beni terk edecek mi?"

Duygular boğazımı tıkıyor, gözlerimin arkasında birikiyor. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum, çenemi ellerimin üzerine dayıyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Keskin ve acı verici, göğsümdeki sıkışma omuzlarıma yayılıyor, midemde çalkalanıyor. Vücudumun her yerine, ayak parmaklarıma kadar yayılıyor ve ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, hızla zıplıyor. Bu duyguya, her zaman galip gelen kaçma dürtüsüne gözlerimi kapatıyorum ve tek bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor.

Bryce'ı kaybettiğimde, hayatın daha kötüye gidemeyeceğini düşünmek tek tesellimdi. Onun kaybı kadar beni üzecek başka bir kayıp yaşamayacağımı düşünüyordum. Sonra onun ailesi de gitti. Nefes alamıyormuşum gibi hissedip kendime kapandığımda, tüm arkadaşlarım beni terk etti, çünkü artık eskisi gibi biri değildim. Ve Los Angeles'ta, Carolina'da, Nashville'de çok fazla kavga ettiğimde, tek iyi olduğum şey risk takımlarının artık almaya istekli olmadığı bir şey haline geldiğinde, takas edildiğimde, arkadaşlarımı, ailemi, her şeyi yeniden kaybettim. Hayatlarına devam ettiler, beni unuttular ve benim hangi yönümün bunu onlar için bu kadar kolay hale getirdiğini asla anlayamadım."

Bir damla gözyaşı daha akar, ardından bir damla daha, sonra bir damla daha. Onları silmeye çalışıyorum, ama sonra Carter elini sırtıma koyuyor ve içimdeki bir şey kırılıyor. Ya da belki de o şey hep kırıldı, korku, yargılanma korkusu yüzünden yumruklarımda sıkıca tutunmuş durumdaydı. Ve bunu yüksek sesle söyleyerek, korku yavaş yavaş dağılıyor. Ellerimin üzerinden akıyor, parmaklarımı nazikçe açıyor. Kum gibi çatlaklardan süzülüyor, ayaklarımın dibine dökülüyor, bunca yıl sonra nihayet özgür kalıyor.

"Kaybetmekten korktuğum sadece Lennon değil," diye itiraf ediyorum kırık bir fısıltıyla. "Vancouver'ı evim yapmak hiç istemedim. Bana bunca yıldır davranıldığı gibi davranmak istedim. Bir kez olsun, onu ne kadar sevmeye başlasam da, hayır

Ne kadar çok arkadaş edindiğim, burada bir yer bulduğuma kendimi ne kadar kolay ikna ettiğim önemli değildi, burası benim evim değildi. Asla da olamazdı. Çünkü bir gün takas edilecektim. Artık değersiz olacaktım ve bir uçağa binip tüm bunları geride bırakmak zorunda kalacaktım. Her gün kendimi, gördükleri gibi beni sevmediklerine ikna etmeye çalıştığım bir aileyi geride bırakacaktım. Çünkü kaybın ne demek olduğunu biliyorum, insanların hayatınızla o kadar iç içe geçtikleri, onlarsız bir hayatı hayal edemediğiniz türden bir kayıp. Ve umutlanıp kendimi bu duruma sokmaktan, bunu tekrar tekrar yaşamaktan çok yoruldum." Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verirken omuzlarım titriyor. "Siz beni terk etmeden önce hepinizi uzaklaştırmak daha kolay olmalıydı."

Bir an, burada oturuyorum, Carter'ın eli sırtımda, kendimi tamamen açıyorum, yıllardır içimde tuttuğum her şeyi döküyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, dört adamın ortasında kollarını bana dolayarak, ben kendimi bırakırken beni sıkıca tutuyorlar.

Ama sanki en iyi arkadaşını ve bir yerlerde kendini de kaybetmiş on iki yaşındaki bir çocuğu kucaklıyorlarmış gibi hissediyorum.

Hayatımda ilk kez, kendimi tutmak zorunda değilim.

Ve hiçbir şey beni daha fazla dizlerimin üzerine çökertmek istememişti.

"Kendine zorla kabul ettiriyorsun," diyor Emmett, ayrılıp tekrar yerlerimize otururken. "Lennon'ın gitme ihtimalinden, onun kalması için yeterli bir neden olmama ihtimalinden o kadar korkuyorsun ki, ikinize de bu kaybı zorla kabul ettiriyorsun. Her şeyi mahvedeceğini düşünüyorsun. Takas edileceğini, onu üzeceğini, tartışacağınızı ve senin için mücadele etmeye değmediğini düşünerek onun çekip gideceğini düşünüyorsun. Ama hiç durup ona senin için mücadele etmeye değer olup olmadığını sordun mu?"

"Hiç durup, senin buna değer olup olmadığını düşündüğümüzü sordun mu?" Garrett beni baştan aşağı süzer, bakışları benim acımı yansıtıyor. "Çünkü son bir buçuk yıldır, aile dediğimiz bir takım arkadaşı ve dostu, hayatımızın onsuz olamayacağını düşündüğümüz birini izliyoruz, ama sen tüm bu süre boyunca bir ayağın kapıda, her şeyin bitmesini bekliyorsun."

"Hepimiz bir şeylerden korkarız," diye mırıldanır Carter. "Önemli olan, o korkuyla ne yaptığın. Bir gün onları kaybedeceğinden korktuğun için, seni sevmek isteyen insanları hayatın boyunca uzaklaştırarak geçirebilirsin. Ya da ona tutunabilirsin. Sevgiye, mutluluğa, onların varlığından önce ne kadar boş olduğunu fark etmeni sağlayan o tam hissiyata. Hayat zaten yeterince zor. Hiçbirimizin bunu tek başına yapması için bir neden yok."

Adam gözlerime bakar, gözlerindeki duygu o kadar belirgindir ki, sanki sırtımda bir el varmış gibi, üzerime çöküyor. "Sonuçta, yeterli olman gereken tek kişi sensin. Ama ne olursa olsun, sen bizim için de her zaman yeterli oldun."

Sözler tam hızla bana çarpar, parçalanır, milyonlarca küçük kıymık derimi deler, altına girer. Yıllarca başkalarının görüşlerine odaklandım, kendiminkini düşünmeye hiç vakit ayırmadım. Peki şimdi? Şimdi yıllarca onların sözlerine odaklandım, o kadar ki onlar benim sözlerim haline geldi.

Yeterince dışa dönük değilim. Yeterince nazik değilim. Yeterince duyarlı değilim. Yeterince dirençli değilim. Yeterince disiplinli değilim. Yeterince esnek değilim. Yeterince hızlı değilim. Yeterince akılda kalıcı değilim.

Yeterli değil. Yeterli değil. Yeterli değil.

Ne zaman yeterli olacağım?

Bu, yıllardır kendime sorduğum bir soru, göğsüme saplanmış bir bıçak gibi, her sorduğumda daha da derine saplanıyor. Ama bu acı, şu anda kendime sorduğum soruya kıyasla hiçbir şey.

Neden kendim için yeterli değilim?

"Hiçbir yere gitmiyoruz, Jaxon," diyor Carter. "Hepimiz takas edilebiliriz. Kuzey Amerika'nın dört bir yanına dağılabiliriz, ama *her zaman* birbirimize geri döneceğiz, çünkü biz bir aileyiz. Ben, Garrett, Adam, Emmett. Ve *sen*. Sen de bu ailenin bir parçasısın. Elbette, iki yıl önce sen yoktun. Şimdi varsın ve seni kaybedersek, bir daha asla tam olamayız."

Başımı eğip, bu sözleri hissetmeye çalışıyorum. Onları içime sindirmeye çalışıyorum.

Onlara inanmak için.

"Senden nefret etmek istedim," diye fısıldadı Garrett aniden. "O kadar çok istedim ki, uçaktan indiğinde senden nefret etmek istedim. Ama sen bunu imkansız hale getirdin. Hiçbir şey yapmadın, sadece

ve sonra seni aramaya başladım." Başını eğip parmaklarını birbirine geçirir. "Babam neredeyse tekrar alkol bağımlısı olacaktı. Jennie'yi kaybedeceğimi düşündüğümde sen yanımdaydın."

"Çocukların yanında ol, onlara yatmadan önce hikayeler oku, onları sırtında taşı, kendilerini güvende hissetmelerini sağla," diyor Adam.

"Kızların yanında olursun," diye ekler Emmett. "Her gün. Onları dinlersin, ihtiyaçları olduğunda destek olursun." Gülümser. "Yüz maskesi yaparsın, abur cubur yersiniz ve onları çok mutlu eden geceler yaşatırsın, birkaç saatliğine zorlukları unutmalarını sağlarsın."

"Her gün bizim için oradaydın, Jaxon." Carter ellerine bakar, dizlerinin arasında sıkıştırır. "Buzda ve önemli olan her yerde. Her zaman oradasın." Gözleri benimkilere bakar. "Sen olmadan yapamayız."

Emmett başını eğiyor. "Lennon neyi hak ediyor?"

Siktir. Lennon neyi hak etmiyor ki?

Derin bir nefes alıp, omuzlarımı silkerken, ona verebileceğim dünyayı düşünerek oturuyorum.

"O yıldızları hak ediyor. On bin yerine elli milyon yıldızı. Pembe laleleri ve duşunda ekstra rafları hak ediyor. Saç ürünleri için geniş bir tezgahı ve makyajını yapmak için en iyi doğal ışığı sağlayan banyoda büyük bir pencereyi hak ediyor. Kendisi çok yorgun olduğu gecelerde saçlarını onun için toplayacak birini ve her ihtimale karşı yatağında ipek çarşafı hak ediyor. Öğrenmesine yardımcı olacak ev yapımı kullanım kılavuzları, hayallerini gerçekleştirecek bir teleskop ve gökyüzünde dans eden Kuzey Işıkları'nı izlemek. Onu dinleyen, onu gören birini hak ediyor. Onu sorgusuz sualsiz ve hevesle kabul eden birini. O sevgiyi hak ediyor."

Emmett'in gözleri üzerimde dolaşıyor. "Tam da senin onu sevdiğin gibi."

Cevap veremeden kapı açılır, sessiz oda birden kahkahalar ve sohbetlerle canlanır, herkes tekrar içeri girer, ikinci tur atıştırmalıkları alır, yerlerini bulur.

Koç odanın önüne geçer ve herkesin dikkatini çekmek için ısıklık çalar. "Gecikme için özür dilerim, çocuklar. Söz veriyorum, bunu devam ettireceğiz."

Herkes eve gidip yarınki ilk ma öncesinde biraz dinlenebilsin diye çabuk olalım. En iyi haberle başlayalım, olur mu? Gülümsayarak bana doğru eliyle işaret etti. "Riley yarın resmi olarak buz pistine geri dönüyor, şükürler olsun." Oda alkış ve tezahüratlarla çınladı, yüzümü eğip gülümserken kulaklarım yanmaya başladı. "Jaxon, sensiz bunu başaramayız. Seni zledik. Tanrı aşkına, kafana dikkat et. Bu takım sensiz bir takım değil. Seni seviyoruz dostum."

Bir şeyin tüm bakış açınızı değiştirebilmesi çok komik ve güçlü bir şey. Çünkü bu sabah uyandığımda, sevdiğim insanlarla ne kadar zamanım kaldığını merak ettim. Ve şimdi, ekibim etrafımda toplanmışken, yirmi üç adam odanın ortasında üstüme üstüme yığılıyor, başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum.

Bir saat sonra Garrett apartmanımın önüne park edip motoru durdurduğunda bana baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Lennon'ın hak ettiklerinden bahsettin, peki sen neyi hak ediyorsun sence?"

Pencereden dışarı, evim olarak kabul etmediğim bu güzel şehre bakıyorum. Bana istediğim her şeyi veren bir yer.

"Arkadaşlar," diye sessizce cevap veriyorum. "Aile. Ev. Lennon." Başımı eğiyorum, dizlerim titriyor ve hayatım boyunca en çok istediğim şeyi fısıldıyorum. "Aşk."

Garrett gülümser. "Evet, seviyorsun. Öyleyse git ve onu al."

Alacağım. Yemin ederim, alacağım. Asansör yolculuğu boyunca kendimi motive ediyorum, Lennon'ı benden daha iyi sevebilecek, benden daha iyi davranabilecek kimse olmadığını söylüyorum kendime. Bu sefer kendimi doğru insanlara, beni takdir edecek, masalarında her zaman bana yer ayıracak insanlara verdiğimi söylüyorum kendime. Bunu hak ettiğimi söylüyorum kendime.

Ve sonra, asansörden çıktığımda, Lennon'ı koridorda buluyorum, IKEA mobilyalarının kutularını daireden dışarı taşıyıp duvara dizerek homurdanıyor ve inliyor. Kendi dairesi su basmasından beri burada depoladığı mobilyalar.

"Ne yapıyorsun?"

Elini göğsüne koyarak irkilir ve arkasını döner. "Oh. Jaxon. Beni korkuttun." Alındaki bukleleri eliyle iterek

ve saçının geri kalanını başının üstünde tutan klipse rastgele sıkıştırmaya çalışıyor. Bu işe yaramıyor ve bir şekilde klips tamamen çıkıyor, güzel kestane rengi bukleler omuzlarına dökölüyor.

Kutuları işaret eder. "Bütün bu eşyaları taşıyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neden?"

Cevabı biliyorum. O söylemeden önce biliyorum. Bunu bekliyordum, onu buna zorladım, ama yine de bana cevap verdiğinde, dünyam yine duruyor, az önce fethettiğim dağdan beni aşağı atıyor, ayağa kalkmayı başardığım anda beni dikkatsizce yere atıyor.

"Ev sahibim aradı. Dairem hazır."

BÖLÜM 31

SENİ ANLIYORUM, TATLIM

JAXON

"TAŞINIYOR MUSUN?"

Sözler, hissettiğim kadar çılgınca dökülüyor. Her biri acı veriyor, sanki Lennon yumruğunu boğazıma sokmuş, her birini göğsümden acı verici bir yavaşlıkta koparmış gibi.

"Ben..."

"Y-y-y..." Tanrım, kekeliyorum. Kendimi kaybediyorum, tabii hala kendimdeysem. Kafamı sallayarak etrafıma bakıyorum, onun evini, benden uzaktaki evini oluşturan mobilyaların kutuları üst üste yığılmış. "Sen... sen... yapamazsın. Hayır. Yapamazsın." Ne yaptığımı, nasıl buraya geldiğimi bilmiyorum. Kutuyu elinden alıp, kapıdan içeri, daireme geri itiyorum. Onun beni terk edemeyeceğini biliyorum. "Lütfen." Duvardan bir tane daha alıp içeri itiyorum, sonra bir tane daha.

"Jaxon." Lennon, her bir kutuyu alıp ait olduğu yere geri koyarken beni ağzı açık izliyor. Bir tanesine uzanıyor, ben onu çekince gözleri fal taşı gibi açılıyor. Etiketleri hâlâ üzerinde olan mutfak eşyaları, bulaşık havluları ve turta tabakları gibi daha küçük eşyaları topluyor ve hepsini göğsüne sıkıca bastırdığı bir kutuya atıyor. "Jaxon, ne yapıyorsun..."

"*Gidemezsin!*" diye bağıriyorum, ellerim titriyor, her şey yüzeye çıkıyor. Korkular, güvensizlikler, kendimden nefret ederek geçirdiğim onca yıl. Düşüncelerim çılgınca koşuşturuyor, bana onun bir nedeni olduğu için gittiğini, tıpkı bizim bildiğimiz gibi, tıpkı herkesin bildiği gibi, bağıriyor.

Ama kalbim bana durmamı haykırıyor. Koşmayı bırakmamı, saklanmayı bırakmamı ve lanet olası hayatımda bir kez olsun kalmamı. İstediğim son için savaşmamı. İstediğim *kişi* için savaşmamı. Kim olmak istediğimi ve korkuların, etiketlerin, kendime olan şüphelerin altında her zaman olduğum kişi için.

Hak ettiğim hayat için savaşmak için.

Bu yüzden ağzımı açtığımda, ne çıkacağını bilmiyorum. Sadece burada durup, onu buradan gitmeden önce elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyorum.

"Ne söylememi istiyorsun, Len? Ne duymak istiyorsun? Çünkü sana her şeyi anlatacağım. Neden Vancouver hariç, yaşadığım her yeri vücuduma dövme yaptırdığımı bilmek mi istiyorsun? *Sonunda, sonunda* nasıl vazgeçtiğimi anlatmamı mı istiyorsun? Yirmi altı yaşındayken dördüncü takımına transfer olduğumda, bu yerin nihayet kalabileceğim yer, gerçekten evim diyebileceğim yer olabileceğini kendime söylemekten yoruldum. Çünkü öyleyim. Bir yere ait olmaya çalışmaktan, umutlanıp sonra işimi baltaladığımda, benim işimi benden daha iyi yapan birini bulduklarında takas edilmek, orada olduğum sürece ailem olarak gördüğüm insanlar tarafından unutulmaktan çok yoruldum. Bu yüzden seni uzaklaştırdım. Bu yüzden herkesi uzaklaştırdım. Çünkü ben hiçbir zaman yeterli olmadım Lennon ve sen bunu anladığında burada olmak istemedim.

Sıcak gözyaşları iznim olmadan yüzümden süzülüyor ve Lennon'ın kalbinin gerçek zamanlı olarak kırıldığını izliyorum. Yüzünün buruşması, beni kucaklamak, teselli etmek için gözlerindeki özlem. İnanılmaz kahverengi gözlerinde biriken gözyaşları, yanaklarından süzülüyor. Ben gözyaşlarımı silerken çenesinin titremesi, göğsünün benimkiyle aynı ritimde inip kalkması.

"Kalman için sana yalvarmamı mı istiyorsun? Sana ne kadar Advil alman gerektiğini hatırlatan, adet döneminde sırtını ovuşturan kişi olmak istediğimi söylememi mi istiyorsun? En sevdiğin latte için ayrıntılı bir kullanım kılavuzu hazırlayan, ama yine de sabah uyandığımda senin için hazırlayan kişi mi? Her hafta mutfak tezgahına en sevdiğin çiçekleri koyan, sadece gülümsemeni görmek için, berbat bir gün geçirdiğinde ve canın istemediğinde saçını yapan kişi mi? Sen tüm yeteneklerini sergilerken kanepede yanında oturmak istediğimi söylememi mi istiyorsun?

O gün çektiğin fotoğrafları, en sevdiğin fotoğraflar hakkında konuşmanı dinlemek, heyecandan, hayaline o kadar *aşık olduğun* için kelimelerin birbirine karıştığında gülümsemek? Gece yarısı seni ıssız bir yere götürüp, sen yıldızlara bakarken ben de sana bakmak istiyorum, çünkü bu kocaman dünyada bir kez değil, iki kez seni bulma şansına sahip oldum. Kalmanı istesin mi, Lennon? Sana aşık olduğumu söylesin mi?

O nefes nefese kalır, daha fazla gözyaşı akar, güzel yüzünden aşağıya doğru dökülürken, ben nefes almakta zorlanırken kalbim göğsümde çarpar.

"İşte burada, tatlım. Seni seviyorum. Sana delicesine, akıl almaz bir şekilde aşığım ve seni kaybetme düşüncesi beni öldürüyor. Gitmeni istemiyorum. Bu yer sadece sen buradayken evim gibi geliyor." Son ricamı fısıldıyorum. "Lütfen, tatlım. Lütfen kal."

Lennon orada duruyor, kutuyu hala göğsüne sıkıca bastırmış, dolgun dudakları aralık ve titriyor.

Ve hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey.

Kalbimin göğsümden fırlayıp ayaklarımın dibinde paramparça olduğunu fark etmemek imkansız.

"Tamam. Peki." Gözlerimi indirip, boğazıma yayılan yakıcı acıyı yutamayınca ellerimi saçlarımın arasına gömüyorum. Ellerimi çekip, şiddetli titremelerini hissediyorum, sonra hızla yumruk yapıp Lennon görmeden ondan uzaklaşıyorum. "Sana yardım edebilirim... Ben... eğer... eğer..."

"Jaxon."

"Evet, bir dakika bekleyin, sonra size yardımcı olabilirim... şey... şey..."

"Jaxon."

Gözlerimi kapatıp, fısıldayarak söylediği ismimin dudaklarından çıkarkenki sesini ezberliyorum. Dönüp ona tekrar bakmak, elindeki o lanet kutuyu görmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. "Evet?"

"Ben de seni seviyorum."

Kutu yere düşer.

Sonra mutfağın karşısına koşar, tüm hızıyla bana çarpar. Kollarını boynuma dolamış, ben de onu kaldırırken ellerim onun poposunda

onu kendime doğru çekiyorum.

Islak yüzünden buklelerini tarıyorum. "Ne? Az önce ne dedin?"

"Seni seviyorum," diye ağlayarak, yüzünden akan gözyaşları arasında gülerek, benim gözyaşlarımı siliyor. "Bana ne kadar Advil almam gerektiğini hatırlattığın ve adet dönemindeyken sırtımı ovduğun için seni seviyorum. Karmaşık espresso makinesini kullanmayı öğrettiğin ve çoğu zaman latte'mi hazırladığın için seni seviyorum. Laleler için, saçımı nasıl bakım yapacağımı öğrenmek için zaman ayırdığın için, kanepede yanıma oturup fotoğraflarım hakkında saçmaladığımı dinlediğin için seni seviyorum. Hayallerimi desteklediğin için, beni yıldızları izlemeye götürdüğün için, benim onlara baktığım gibi, senin de bana baktığın gibi, sanki ben senin gördüğün en inanılmaz şeymişim gibi baktığın için seni seviyorum." Yüzümü avuçları arasına alır, burnunu çekerek dudaklarından damlayan gözyaşlarını yalar. Bakışları dalgalanmaz, dürüstlikle, saf ve savunmasızca yüzer. "Beni senden daha çok sevebilecek kimse yok, Jaxon. Beni her zaman sevmek istediğim gibi seviyorsun. Sevmeyi hak ettiğim gibi. Ve ben de seni sevmeyi hak ettiğin gibi seveceğim."

Yüzüne yayılan ışık o kadar çarpıcı, o kadar yıkıcı ki dizlerim titriyor. Başımı sallayarak başka yere bakıyorum, çünkü bu, şüphesiz, hayatımda hissettiğim en etkileyici şey. Bu gerçek mi? Bu benim mi?

Çeneme dokunarak bakışlarımı tekrar kendisine çeviriyor. "Seni seviyorum."

Gözlerim yine yaşlarla doluyor. O, gözyaşlarımı silip, yanağıma "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

"Bir kez daha." Boğazımdaki sıkışmayı yutkunarak, dudaklarımı yalarım. "Bir kez daha. Lütfen."

Yumuşak dudaklar benimkilerle buluşur. "Seni seviyorum, Jaxon."

Ağzım onun ağzıyla çarpışıyor, parmaklarım ensesindeki kalın buklelere gömülüyor, onları yumruğumla sıkıca kavriyorum. Bacaklarım hareket ediyor, bizi mutfak tezgahına götürüyor, onu kenarına oturtuyorum, böylece titrek ellerimle yüzünü kavrayıp ağzım onun ağzıyla hareket edebiliyorum. Başını gerginleştiriyorum, nefesimi tutarken ona bakıyorum

Nefesimi tutuyorum. Ancak, ona, avuçlarımın içinde tuttuğum dünyaya bakarken, tek yaptığım onu kaybetmek oluyor.

"Nereden geldin? Nasıl birdenbire dnyama girip onu altüst ettin? Sana bir kez baktım ve düşmeye başladım, her an korku içinde, en tepeden en dibe. Ama sen oradaydın. Her zaman oradaydın, tatlım." Dudaklarımı dudaklarına bastırıp gözyaşlarının tadına baktım. "Benimle birlikte düştüğün için teşekkür ederim. Yalnız dşseydim hayatta kalamazdım."

"Bence sen her şeyi atlatabilirsin, Jaxon. Sandığından çok daha glsn." Bana gülümsemesi yumuşak ve nazik, tam Lennon gibi. "Ama bir daha asla tek başına güçlü olmak zorunda kalmayacaksın. Ben varım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet," diye mırıldanıyorum, dudaklarımla onun dudaklarını açmaya çalışarak, dilimi onun diline sürtüyorum. "Ben de seninleyim, tatlım."

"Ve bilgin olsun," diye hıçkırarak söyler, ben de boğazına ıslak öpücükler kondururken. "Asla gitmeyecektim."

Başımı kaldırıyorum. "Ne?" Kutulara bakıyorum ve ona, dairesine geri dnmeyeceksen bu kutularla ne yapacağını soramadan, kapım alınıyor.

"Hadi." Lennon tezgahıtan atlayarak kapıya giderken bir kutuyu alır. El arabalarıyla iki kadın onu selamlar ve kutuları yüklemeye başladıklarında, ben de yavaşça onlara yaklaşırım.

Lennon, birkaç dakika önce mutfak eşyalarını koyduğu son kutuyu alır ve arabalardan birinin üstüne koyar. "Bu son kutu."

"Bu inanılmaz," diyor kadınlardan biri. "ok teşekkür ederiz."

"Masrafların bir kısmını size geri ödeyemeyiz mi?" diye sorar diğeri.

Lennon başını sallar. "Lttfen, al şunu. Benim ihtiyacım yok." "Ne oluyor?" diye sorarım sessizce, kadınlar asansöre girip kaybolurken.

"Eşyalarını nereye götürüyorlar?"

"Anneler ve çocuklar için aile içi şiddet sığınma evine. Asla gitmeyecektim, Jaxon."

"Ama sen demiştin ki..."

"Ev sahibim aradı ve dairem hazır olduğunu söyledi. Artık ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Asla ayrılmayacaktın," diye fısıldarım. "Her zaman .

.....

"Kal. Ben her zaman kalacaktım. Bana ihtiyacı olan insanlardan uzaklaşmam, Jaxon. Onlar bunu itiraf etmekten korkuyor olsalar bile." Elini çenemden kaydırarak bana doğru yaklaşıyor ve ben de bu sıcaklığa yaslanıyorum. "Sana ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum. Yavaş yavaş oldu sanırım, ama belki de o ilk gece tohumları ekmiştik. Bir gün sana baktım ve anladım. Sanki dünyam durdu ve o anda hissettiğim şeye odaklanabildim, sanki canlanmışım, gölgelerden çıkıp güneş ışığına adım atmıştım, hayatımda ilk kez kendimi tamamen kucaklamıştım çünkü beni olduğum gibi kabul eden, benden hiçbir şeyimi değiştirmemi istemeyen birini bulmuştum. Beni gören ve sadece... beni takdir eden biri. Tam olarak olduğum gibi. Bu dünyada beni senden uzaklaştırabilecek hiçbir şey yok, Jaxon. Sen benim en iyi arkadaşımsın, benim sınırim ve benim evimsin. Neden ayrılalım ki?

O zaman omuzlarını silkiyor ve yüzünde küstah bir sırıtiş beliriyor. "Eğer konuşmama izin verseydin, sana tüm bunları anlatırdım. Ama sen monologunu anlatmaya kararlıydın ve o kadar güzel ve samimiydi ki, başladığın anda seni durdurmaya kıyamadım."

Göğsümde bir hırıltı yükselir. Eğilip kollarımı dizlerine dolayarak onu omzuma atarım. O çığlık atarken, onu yatak odasına taşıırken zıplayan poposuna bir şaplak atarım.

Gerçek şu ki, o monologu hak etmişti. Dürüst olmak gerekirse, ben de hak etmişim. Yıllarca kendi değerimi sorguladım, önemsiz insanlar için çok uğraştım. O zamanı kendime ayırmalıydim. Tek istediğim, yanımda bir iki arkadaşım, ailem diyebileceğim insanlar, beni destekleyen insanlar olmasıydı. Ama kendimi desteklemeliydim. Kendimi yüceltmeliydim. Çünkü tüm bu süreç boyunca iyi bir arkadaş oldum. Sevdiğim insanlara verebileceğim her şeyi defalarca verdim. Güvensizlikler kulağıma fısıldadığında, bana önceki zamanların nasıl bittiğini hatırlatarak, onların yanında oldum.

Lennon bugün benim sözlerimi hak etti.

Carter, Garrett, Adam ve Emmett bugün benim sözlerimi hak ettiler. Ben de bugün benim sözlerimi hak ettim.

Her gün mükemmel yapamayabilirim, ama lanet olsun, deneyeceğim. Çünkü bunlar benim ailem olarak adlandırabileceğim insanlarsa? Eğer bu, hayatımın bu döneminde evim olarak adlandırabileceğim yer ise? O zaman doğru bir şey yapıyorum demektir.

Lennon'ı yatağa yatırdım ve battaniyenin altındaki bir yumru canlanarak yastıklara dağıldı. Mittens bir an etrafına bakındı, uykulu ve sersemlemiş bakışlarını gözlerini kırıştırarak silkeledi, beyaz ve turuncu tüyleri sanki son üç aydır bir mağarada kış uykusuna yatmış gibi dağınıktı. Bizi gördüğünde miyavladı, sırt üstü yattı ve karnını dışarı çıkararak kıvrılmaya başladı.

"Mitts, seni seviyorum, ama annem benim sikimin üzerine boşaldığında babam için çığlık atacak ve bence sen bunun için burada olmamalısın."

Ayağa kalktı ve hayatında ilk kez beni dinleyeceğini düşündüm. Sonra Lennon'ın göğsüne uzandı ve boynunu deli gibi kokladı.

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Onlar *benim* göğüslerim ve *benim* boynum."

Kafasını çevirip bana tıslar, sonra hemen Lennon'a geri dönüp koklamaya devam eder. Yemin ederim ki, o küçük pislik durup bana bakarak sırıtıyor.

Lennon kıkırdar ve ayağa kalkarken onu göğsüne sıkıca sarar. "Biliyorum dostum. Bugün anne-oğul olarak çok güzel bir gün geçirdik, ama şimdi baban her şeyi mahvediyor. Bu hiç adil değil. Yarın sabah bir moda şovu yapsak nasıl olur? Erken kalkıp en güzel kıyafetlerini giyeriz, bol bol fotoğraf çekeriz ve sonra Instagram'da paylaşıyoruz, böylece herkes ne kadar yakışıklı olduğunu görür, ne dersin?"

Pençelerini göğsüne koyarak yukarı doğru itti, alnını annesinin alnına çarptı ve ikisinin odasına girip kaybolmasını izledim. Lennon'ı arenaya gitmemiz gereken ana kadar yatakta tutacağımı onlara söylemeye gönlüm el vermiyor, ayrıca hayalarımı riske atmak da istemiyorum. Terli sporcular ve kedilerin saldırısına uğrayan penisler pek iyi bir ikili değil.

Lennon bir dakika sonra geri döner ve kapıyı yavaşça kapatır. "Sanırım bu gece uyuyacak," diye fısıldayarak bacaklarımın arasına gelir.

"Kedi annesi olmak çok zor. Hiç bilemezsin."

Gülerek onu kendime çekiyorum, o parmaklarını saçlarımdan arasına geçirirken dudaklarımı gövdesine bastırıyorum. Parmaklarım yanlarında dans ediyor, ilerledikçe gömleğini yukarı doğru çekiyor. Gömlek arkasında bir yerde kayboluyor ve ben kalçalarını kavrayıp dilimi bir meme ucuna, sonra diğerine bastırırken o inliyor. Onları ağızma alıp, dişlerimle nazikçe ısırarak, dilimle yalayıp alay ediyorum ve o beni orada tutuyor, başını geriye atmış, ellerinde saçlarımdan bir avuç tutmuş. Başparmaklarımı şortuna takıp, dar kotu geniş kalçalarının üzerinden sıyrıyorum, şortu ayaklarının dibine, güzel pembe tırnaklarına düşmesine izin veriyorum. Avuç içlerim uyluklarından yukarı kayıyor, ağızım onun mükemmel, bakır rengi teninde kayarken kalçalarını sıkıyorum.

Elleri saçlarımdan ayrılır, gömleğimin kenarını yakalar ve başımın üzerinden çeker. Beni ayağa kaldırıyor, parmağının ucuyla göğsümden aşağıya doğru, vücudumun her yerine dokunarak beni ateşliyor. Şortumu ve boxerımı çıkarıyor, penisim serbest kalıp karnına dokunarak merhaba derken gülümsüyor. Avucunu göğsüme koyarak beni yatağa itiyor ve üstüme çıkıyor, bacaklarını bacaklarımdan üzerine atıyor ve beynim çıldırıyor.

"Seni seviyorum," diye patladım ve bakışları benimkilere değdiğinde, yüzünü avuçlarımla kavrayarak onu kendime yaklaştırdım. "Seni seviyorum, Lennon. Uzun zamandır aşkı arzuluyordum. Ama bunun böyle olacağını bilmiyordum. Hayal gücümün yaratabileceği en güzel şeylerden bile sonsuz derecede daha iyi olacağını bilmiyordum. Seninle olmak, teleskopuna ilk kez baktığım anı hatırlatıyor. Sanki şimdiye kadar sadece on bin yıldız görebilmişken, elli milyon yıldız görmüşüm gibi. Sanki karanlık bir gecede dans eden imkansız bir ışık gökkuşağı gibi. Sanki yüzlerce yıldır süren bir fırtına ve gökyüzünden düşen meteorlar gibi. Aşk, sana bakıp senin kadar güzel bir şeyin nasıl var olabileceğini anlamamak, ama bunun var olduğunu kabul etmek gibi, çünkü sensiz bir dünya, ışıksız bir dünya demek."

Onu ters çevirip, bacaklarının arasına yerleşirken onu altımda yayıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Penisim onun merkezine sürtünüyor, sıcak ve ıslak, beni eve davet ediyor. Kalçaları kalkıyor, avuç içlerimiz

birbirine kayıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor, ben ağzımı onun ağzına doğru hareket ettirirken ellerini başının iki yanına tutuyorum.

Lennon'ı öpmek, soğuk bir kış sabahında içilen ilk yudum kahve gibidir. O, sıcak ve zengin her şeydir, kemiklerinize işleyen, tüm koşuşturmacalı düşüncelerinizi yatıştıran o rahatlatıcı his. Beni yavaş ve istikrarlı bir şekilde uyandırır, sisleri uzaklaştırır, günün en zorlu kısımlarına hazır hissetmemi sağlar.

Ama bence Lennon hep böyleydi. Hayatıma girdiğinde, tüm düzensiz düşüncelerim sakinleşti. Her gün, kafa karışıklığımı ortadan kaldırdı, ta ki yavaş yavaş yepyeni bir dünya görünene kadar. Konfor alanımın dışına çıktım, korkularımı geride bıraktım. Her gün yapmadım, bazen denediğim günler başarısız olduğum günlerdi, ama yine de denedim. Tekrar denedim.

Ve ilerleme bu değil midir? Kendimizden isteyebileceğimiz en iyi şey bu değil midir?

"Senin için ortaya çıkacağım," diye fısıldayarak ona söz veriyorum, onun içine girerken onun nefesini yutuyorum. "Her gün senin için ortaya çıkacağım. Ve kendim için de ortaya çıkmak için elimden geleni yapacağım."

"Peki, kendin için ortaya çıkmakta zorlandığın günlerde?" Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde kayıyor, gözleri de onun izini takip ediyor. Bana bakıyor ve ben bu görüntüyü, bakışlarında parıldayan bağlılığı, sadece benim için takındığı nazik gülümsemeyi, benimle buluştuğunda bakır rengi yanaklarını kaplayan derin kızarıklığı, birbiri ardına gelen yavaş ve derin darbelerle ezberliyorum. "O günlerde senin için daha fazla ortaya çıkacağım."

Ağzımı ağzıyla kapattı, beni şiddetle öptü ve ben de ona kendimi tamamen verdim. Kendimi onun içine gömdüm, her şeyimi verdim ve o da sorgusuz sualsiz kabul etti. Onun orgazmını kendi orgazmımla takip ediyorum, o bana sarıldığında içimde patlıyorum ve boynuna "*seni seviyorum*" diye fısıldadığımda, o da aynı şeyi bana söylüyor, sözcükleri alnıma bastırıyor, parmak eklemlerime sürüyor, avucuma yazıyor.

"Buna değersin, Jaxon," diye fısıldadı. "Her zaman buna değdin."

BÖLÜM 32

İNTİKAM İÇİN GİYİNMiŞ (SPOILER UYARISI: ÇIPLAĞIM)

LENNON

Buna alışabileceğimden emin değilim.

Bu, dünyanın çoğunun asla görme şerefine nail olamayacağı bir manzara.

Bu yüzden, doğal olarak, benim için tek mantıklı şey bunu videoya çekip Instagram'a yüklemek. Bunu kendime saklamak bencilce olurdu, ve benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var mı? Ben son derece hayırseverim. Modern zamanların halk azizi, diyebiliriz.

Oturma odasına biraz daha yaklaşp telefonumu yere doğrultuyorum. Jaxon, pencerelerden içeri süzülen akşam güneşinde uzanmış, Mittens'i üstüne tutarak ona serenat yapıyor.

"Aptal kedi, tombul kedi, minik burnunu öpüyorum." Kediye göğsüne getirir, pembe burnuna yüksek sesle bir öpücük kondurur ve sonra onu tekrar havaya kaldırır. "Tüylü kedi, yakışıklı kedi, ekstra parmaklarını seviyorum."

Mittens miyavlayarak Jaxon'ın yüzüne nazikçe pençesini uzatır. Jaxon onu karnının üzerine koyduğunda, Mittens karnına tırmanır ve Jaxon'ın çenesine, burnuna, yanağına ve alnına kafasını sürter.

"Ohhh, biliyorum dostum. Babacık seni seviyor. Evet, babacık yakışıklı, tombul marshmallow'unu seviyor." Karnının üzerine dönüyor, çenesini ellerine dayıyor, ayaklarını arkaya doğru sallıyor ve zavallı çocuk kameranın çalıştığından haberi bile yok. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor, Mittens'in yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpücüklerle boğuyor.

"Evet, öylesin. Annem de öyle. Sadece üç tane çok güzel en iyi arkadaş, en güzel hayatlarını yaşıyorlar. Ama en güzeli annem. Ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız, değil mi? Çok şanslıyız."

Kalbim ısınır ve videoyu sonlandırırım. Instagram'a yüklemeyi önce son kısmı kesmeyi düşünürüm — Mittens'ın sayfası ve Vipers'ın sayfası, oops — ama herkesin Jaxon'ın üç gün sonra oynanacak yedinci maç, Stanley Cup Finali öncesinde hayatının en güzel günlerini yaşadığını bilmesini isterim. Ayrıca, Carter'ı kızdırmak çok eğlenceli ve Jaxon'ın en iyi arkadaşlarının listelendiği videoya dahil edilmemek tam da bunu sağlayacaktır. Bu yüzden ona uygulamayı kontrol etmesini söyleyen kısa bir mesaj da gönderiyorum.

Yine oops.

Odaya giriyorum ve Jaxon omzunun üzerinden bana bakıyor. Beni gördüğünde yüzünde patlayan gülümseme, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı manzara ve ben batı kıyı şeridinde dans eden Kuzey Işıkları'nı izleme zevkini yaşamış biriyim. Bir fotoğraf çekiyorum, çünkü telefonumdaki Jaxon Smiling klasörü, günümü boşa harcamak için en sevdiğim yer haline geldi.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor, sırt üstü yatıp parmağını bana doğru kıvrıyor. Telefonu cebinden çıkarıyor, ekranına kaşlarını çatarak bakıyor. "Carter neden bana 'nasıl cüret edersin beni en iyi arkadaşlarından biri olarak göstermezsin' diye büyük harflerle mesaj attı?"

"Hiçbir fikrim yok." Kendimi onun kucağına indirip, ağzımı ağzına yaklaştırıyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyordunuz?"

Mittens aramıza girip Jaxon'ın göğsüne tırmanır.

"Sadece anılarımızı yad ediyorduk. Eskiden bekar bir çifttik. İnsanlar bize dünyanın en yakışıklı baba-oğul ikilisi derdi."

"Hayır, demediler."

"İkonik diyorlardı. Çekici. Böyle bir şey görmediklerini, muhtemelen hayatlarında bir daha görmeyeceklerini söylüyorlardı." Başını eğip omuz silkiyor. "Mittens ve ben, hiçbir şeyi değiştirmedik diyorduk, çünkü bu bizi sana getirdi."

"Seksi, başarılı, bekar bir baba olarak hayatın çok zordu."

"Orada durumun nasıl olduğunu bilmiyorsun, Len. Her yerde akbabalar var, bizden bir parça kapmaya çalışıyorlar." Avuç içlerini uyluklarımdan yukarı doğru kaydırıyor.

"Hayatta kalabildiğimiz için şanslıyız." Burnunu çekiyor. "Şu anda bir oral seks gerçekten iyi gelirdi."

"Siktir git." Gülerek omzuna vurup ondan kalkıyorum ve Mittens'ı kucağıma alıyorum. "Mitts, baban inanılmaz biri."

Jaxon elini kışıma koyar, parmağını kot şortumun arkasındaki kemer halkasına geçirir ve ayağa kalkarken beni göğsüne doğru çeker. Ağzı çıplak omzuma iner, boynumdan yukarı doğru ıslak öpücükler bırakır, kulağımda durur. "İnanılmaz derecede şanslı. Şimdi git ayakkabılarını giy. Dışarı çıkıyoruz."

"Ama daha yeni geldim," diye sızlanıyorum. "Film izleyeceğimizi sanıyordum."

"Bu film izlemekten daha iyi."

"Hayatta *She's the Man*'den daha iyi çok az şey vardır."

O, başını geriye atarak inler ve beni kapıya kadar takip eder. "Hayatımızda bir kez olsun, *She's the Man* dışında başka bir şey izleyebilir miyiz?"

"Daha iyi bir romantik komedi söyle, konuşalım, Jaxon." Ayaklarımı Crocs'larıma sokarken, o da aynısını yaparken ona dik dik bakıyorum. "Söyleyemezsin, değil mi?"

Gözlerini devirir, kediye kollarımdan alır, kafasına bir öpücük kondurur ve onu oturma odasındaki dev köpek yatağına bırakır. Asansörle otoparka inerken, Amanda Bynes ve Channing Tatum'un Oscar adaylığını hak ettikleri tüm nedenleri sıralarken beni eğlendirir.

"Teleskopumu getirmeli miydim?" diye soruyorum, köprüden geçip Kuzey Vancouver'a doğru ilerlerken.

"Hayır."

"Tamam. Carter ve Ollie'nin evine mi gidiyoruz? Adam ve Rosie'nin evine mi?"

Gar..."

"Hayır."

"Biz..."

"Aman *Tanrım*, çok *sinir* bozucusun."

Ona gülümserim, batan güneş onu kehribar rengi bir ışıkla kaplar. "Sinir bozucu olanlar her zaman senin tipin olmuştur."

"*Sen* benim tipimsin," diye mırıldanır. "Sadece sen. Şimdi sabırlı ol. Yakında varacağız."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum. "Sabırlı olacağım, ama sessiz kalmayacağım."

"Evet, sen asla sessiz kalmazsın." "Sen benim bu yanıma seviyorsun."

Kendi kendine gülümser. "Evet, seviyorum. Bütün gün kulağımda senin sesin olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." İcini çekerek direksiyona parmağıyla vurur. Bir süre sonra bana şöyle der: "Maç konusunda garip hissediyorum. Heyecanlanmaktan başka bir şey hissetmeyeceğimi sanıyordum, ama bunun yerine biraz üzgün hissediyorum."

Onun için üzülerek kolunu sıktım. Vancouver ve Pittsburgh, son iki buçuk haftadır final turu boyunca galibiyet ve mağlubiyetleri birbirlerine devrederek, şu anda üçer maçta eşit durumdalar. Stanley Cup Finalleri'nin yedinci maçını üç gün sonra, bu Cumartesi oynayacaklar. Jaxon ilk kez finale çıkıyor ve ben her şeyin olması gerektiği gibi olmasını istiyorum. "Aklında ne var?"

"Büyükanmem orada olmayacak. Orada olmalıydı." Yutkunur, kederi hissedilir. "İlk günden beri yanımda olan tek kişi oydu. Hayallerimin peşinden gidebilmem için çok fedakarlık yaptı ve ben... Onun orada olmasını istiyorum."

"Üzgünüm, Jaxon. Orada olmak istediğini çok iyi biliyorum. Bu ikiniz için de çok önemli." Büyükanmem bu yıl çok yavaşladı. Jaxon'ın peşinden koştuğu tüm zamanların sonunda ona yetiştiğini ve tek başına uçmaktan rahatsız olduğunu söylüyor.

"Ben de Bryce'ı çok düşündüm," diye itiraf ediyor sessizce. "O izliyor olacak," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Biliyorum, izliyor olacak."

Jaxon gülümser. "Evet, öyle olacak. Onu hissediyorum, sanırım." Alt dudağını dişlerinin arasında ısırır. "Onun ailesi hakkında da düşünüyordum. Onlara kızgın değilim, biliyor musun? Hiç kızmadım. Sadece... kalbim kırıldı. Ama Bryce öldüğünde her şeyin ne kadar imkansız geldiğini düşünüyorum. Onsuz hayatımın geri kalanını yaşayamayacağımı düşündüğümü. Bir yıl boyunca hokey oynamadım, bir daha asla sopaya dokunmayacağımı düşündüm. Bana onu hatırlatıyordu ve kaybettiğim şeyi hatırlamak istemiyordum." Gözlerini yoldan ayırmadan boğazı titriyor. "O benim en iyi arkadaşımdı, ama onların oğluydu. Tek çocukları, dünyalarıydı. Onu doğurduklarında henüz on yedi yaşındaydılar. Ve ben... Onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

istiyorum, ama son zamanlarda bunu sık sık yaptığımı fark ettim. Beni sevmedikleri için benden uzaklaştıklarını sanmıyorum. Bence benden uzaklaştılar çünkü bana baktıklarında tek gördükleri oğullarıydı, onun asla sahip olamayacağı hayatı. O kaybın peşinden yıllarca koştum ve bence onlar da aynısını yaptı." Burnunu çekiyor. "Keşke onlara söyleyebilseydim... Onları anladığımı söyleyebilseydim. Onları affettiğimi. Hala onları sevdiğimi ve her zaman seveceğimi." Düşen tek gözyaşını siler ve her zamanki gibi, bu benim gözyaşlarımı da tetikler. "Onlar için iki bilet aldım. Ama çok gergin olduğum için onlara ulaşamadım." Omzunu kaldırır. "Kim bilir? Belki izlerler ve belki bir yerlerde benimle gurur duyarlar."

"Seninle gurur duyuyorlar, bebeğim. Nasıl gurur duymazlar ki?"

"Teşekkürler, tatlım." Bana gülümsüyor, gözleri gözyaşlarımı izliyor. "Şimdi bu gözyaşlarını silmeliyim. Hmm... Mittens için bir evlat edinme partisi yapalım mı?"

Gülmekten boğulurum, yüzümü silerim. "Evlat edinme partisi mi?"

"Bilirsin, bir yargıcın önünde durup, sonsuza kadar onun annesi olacağına söz verdiğin bir şey." Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. "Yargıç çok mu fazla? Yargıcı atlayabiliriz. Sadece arkadaşlarımız ve ailemiz olsun. Onu ve beni sonsuza kadar seveceğine dair birkaç söz söyleyebilirsin, biz de aynısını yapacağız."

"Bu düğüne çok benziyor, Jaxon."

"Düğün mü? Pfff. Hayır, düğün değil. Sakın... Sen çok...

. . *bir düğün*. Ha." Gülümsayarak gömleğinin yakasını çekiştirir. "Mitts smokin içinde çok şık görünür, değil mi? Yakasına yüzükleri bağlayıp koridorda yürüyerek ilerlerdi, ha?"

"Çok şık olurdu. O gün neyi mahvederdi acaba?"

"Muhtemelen yeminleri, ortasında benim hayalarımı saldırmaya karar verdiğinde."

Ben gülerek burnumu çekerim ve Jaxon da gülerek parmaklarını benimkilerle birleştirir, elimi ağzına götürür. Parmak eklemlerime kondurduğu öpücük emin ve karardır, ama yemin ederim ki, her zamanki gibi, belirli bir konuyu nasıl açacağını düşünürken kalbinin çılgınca attığını duyuyorum.

"Bir gün bunu ister misin?" diye dikkatlice sorar. "Düğün? Evlilik? Yoksa Ryne ile olanlar fikrini mi değiştirdi?"

fikrini mi değiştirdi?"

Alt dudağımı dişlerimle hafifçe ısırarak, olması gereken dūęünü hayal ediyorum. Tanımadığım, benim için önemli olmayan pek çok insan. Gözlerimin önündeki görüntü değişiyor, mükemmel bir dūęnn nasıl olacağına dair bir resim beliriyor. Tek fark, koridorun sonunda beni parlak bir gülümsemeyle bekleyen Jaxon'ın olması.

"Evet," diyorum ona. "Bir gün dūęn yapmak istiyorum. En iyi arkadařımla evlenmek istiyorum."

"Harika. Harika, harika, harika." Başını sallar, dilini ritmik bir şekilde şaklatır, direksiyonu sıkıca kavrayan parmak eklemleri beyazlaşır. "Hey, Len?"

"Mmm?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Kalbim gülümser, içimi ısıtan parlak bir ışıkla

Bir dur işaretinde durduk ve ben konsolun üzerine eğildim, yüzünü ellerimle tutup ağzına bir öpücük konduruyorum. "Ve sen benimsin."

İki dakika sonra, sessiz, tanıdık bir mahallede dolaşıyoruz. Emmett ve Cara'nın sokağını geçiyoruz, sonra Garrett ve Jennie'nin. Carter ve Olivia'nın, sonra Adam ve Rosie'nin. Küçük bir avluya döndüğümüzde, uzun, kapılı bir araba yoluna girip, muhteşem iki katlı modern kolonyal bir evin önüne park ettiğimizde, kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, Jaxon beni arabadan çekip çıkartıyor. "Neredeyiz?" Arnavut kaldırımılı araba yolunda dönüp her şeyi içime çekiyorum. Muhteşem bahçe, büyük n veranda, bu evi inanılmaz kılan taş, koyu renkli dış cephe kaplaması ve ahşap kirişlerin karışımı. Ve Tanrım, dağlar. Ne muhteşem, nefes kesici bir manzara.

Jaxon elimi tutarak beni n kapıya doğru götürdü.

"Burada kim yaşıyor?"

Sadece gülümser ve tuş takımına bir şifre girer. Bip sesi duyulduğunda kapıyı açar ve elini sırtıma koyarak beni içeriye yönlendirir.

Görkemli giriş holn, çıplak tuğlaları, koyu renkli ahşabı, tavandan tabana pencereleri incelerim. "Boş. Burada kimse yaşamıyor mu? Satılık mı?"

Ayakkabılarını çıkarır, ben de onu taklit ederim, sağdaki ilk odaya doğru ilerlerken onun peşinden tökezleyerek giderim. Oda, pencerenin yanında bir bank koltuğu olan rahat, küçük bir çalışma odasıdır. "Mafya romanı okumak için güzel bir yer."

Ona göz kırptım, sonra koridoru geçip cam kapıları açarak, yerleşik kitap rafları olan muhteşem bir odaya girdiğinde onun peşinden koştum.

"Tüm o mafya romanları için bolca yer var." "Ve neden seçilenler," diye merakla fısıldarım.

"Ve sapphic olanlar. Şey, uzaylı olanlar ve, şey" —boynunu ovuşturur—"Eminim tentacles falan olan bir tane görmüştüm."

"Evet, bu harika." Döndüm ve taş şöminenin önünde neredeyse yere yığıldım. "Burası bir kütüphane mi?"

"Kütüphane. Ofis." Omuzlarını silkiyor. "Okumayı seven bir fotoğrafçı için falan, bilmiyorum."

Başımı eğiyorum, ama ona soru sormadan, ellerini çırpıyor. "Yukarı çıkalım."

Yukarıda da durum aynı, birbirinden güzel yatak odaları var. Büyük banyolar, bolca çarşaf dolabı. Koridorun sonundaki son oda ana yatak odası, katedral tavanlı ve başka bir taş şömine var, geniş bir balkona açılan Fransız kapılar, dağlar hemen orada, arka bahçede, o kadar yakın ki tadını alabilirsin.

En-suite banyoyu, derin küveti, ekstra geniş cam duşu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir kızın hayal edebileceğinden daha fazla tezgah alanına sahip çift lavabo. Jaxon'a yatak odasında katıldım, gerginliği dalgalar halinde üzerinden atıyordu.

"Dört yatak odası mı? Vay canına. Çok geniş."

Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasına geçiriyor. "Sanırım bazı insanlar çocukları ve benzeri şeyleri seviyor."

"Çocukları ve falan," diye mırıldanıyorum. "Sen sever misin? Çocukları ve falan?"

Omuz silkiyor, kapı çerçevesine vuruyor. "Bu ne? Ahşap mı?"

"Jaxon."

Kapının üst kısmını tutar, iki eliyle çeker, dövmeli muhteşem kollarındaki kasları gerer. "Yeterince sağlam görünüyor."

"*Jaxon Eugene Riley*. Şu anda bana bak."

Başı eğik, omuzları çökmüş. Dönüp, homurdanarak, kocaman köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor.

"Çocuk istiyor musun, Jaxon?"

"Seninle mi?"

Başımı sallıyorum. "Varsayımsal olarak konuşursak."

Yanakları kızarır, en tatlı yakut kırmızısı tonuna bürünür. Ellerini ovuşturur, bakışları odanın içinde dolaşır, sonunda tekrar bana döner. "Evet."

Gülümserim ve yanından geçerim. "Tamam."

"Uh... tamam mı?" Peşimden koşar, merdivenlerde beni yakalar.

"Sen... um, hey, çocuk isteyip istemediğini söylemedin."

"Seninle mi?"

O başını

salladı.

"Varsayımsal olarak mı?"

Kafasını sallar, gerginliği kaşlarını çatmasına ve ağzının köşelerini aşağı çekmesine neden olur. "Gerçek."

Gülümsüyorum. "Evet."

Rahatlamış bir şekilde yumruğunu havaya kaldırır. Yumruğunu hemen indirir, geniş gözlerle bakar ve arkasına saklar. "Güzel," diye fısıldar. "Bu çok güzel."

Kıkırdayarak merdivenlerden aşağı inip koridordan geçiyorum, açık mutfak ve oturma odasına geldiğimde ağzım açık kalıyor. "Vay canına."

"Evet, evet, harika, ama gel şuna bir bak." Elimi tutar, beni mutfaktan geçip küçük bir koridora çeker. Cam kapının önünde durur, heyecanla bana bakar. Sonra kapıyı açar ve kenara çekilir. "Önden buyur tatlım."

Kalbim göğsümden düşer, ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluşturur. Karanlık, yuvarlak odaya adımımı attığımda boğazımda yutamadığım kalın bir şey yerleşir. Oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, ama kendimi odanın ortasında bulurum, yavaşça dönerek her şeyi içime çekiyorum.

Pencereler. Bu alanın her santimetrekaresi pencerelerle çevrili. Yerden tavana kadar... tavana kadar... tavana kadar...

"Jaxon," diye nefes nefese kalıyorum ve kalbim yeniden atmaya başlıyor, başımı kaldırdığımda göğüs kafesime çılınca, durmaksızın vuruyor. Cam tavana bakıyorum. Kaybolan son turuncu ışık parçalarına. Lacivert gökyüzüne. Yıldızlara. Hepsi burada, tam üstümüzde dans eden tüm o lanet yıldızlara. Gözlerim yaşlarla doluyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Bu... bu..."

"Bir gözlemevi," diye fısıldadı, göğsünü sırtıma dayayarak kollarını bana doladı. "Böylece her gece yıldızları izleyebilirsin."

Gözlerimi kırıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Ne yaptın?" "Hiçbir şey. Yani, geri alamayacağım hiçbir şey."

Omzunu kaldırıyor.

"Sadece hoşuna gider diye, onu tutmak için küçük bir depozito." "Burada yaşamak mı istiyorsun? Benimle?"

"Seninle her yerde yaşayabilirim, Lennon, bu ev olmazsa da sorun değil. Farklı bir şey istiyorsan, aramaya devam edebiliriz. Hazır değilsen ve bir süre daha apartman dairesinde kalmak istiyorsan, o da sorun değil. Evimizin nerede olduğu benim için önemli değil, önemli olan sen ve ben olmamız." Öpüşmek için yaklaşıyor, ama son anda durur. "Ve Mitts, tabii ki. O, tüm yaramazlıkları için kendi yatak odasını isteyecektir. Ve tüm kıyafetleri için büyük bir dolaba ihtiyacı olacak. Ona bir kedi kardeşi almayı düşündüm, ama bana göre o tek çocuk gibi."

"O, ilgiyi paylaşmak için yaratılmamış."

Jaxon, beynimdeki tüm bağlantıları koparan bir öpücükle beni şımartıyor, ta ki uzuvlarım gevşek makarnaya dönüşene kadar. Beni pencereye yaslıyor, sertleşmiş penisi bana sürtünüyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor ve sesindeki yumuşaklık beni gerçek dünyaya geri getiriyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Daha mükemmel bir şey hayal edemiyorum."

"Yani, bu demek oluyor ki...?" "Evet."

Ay ışığı altında bana göz kırptıyor. Ağzını açıyor. Kapatıyor. "Emin misin diye sormak istiyorum," diye fısıldıyor, "ama fikrini değiştirmen için sana fırsat vermeyeceğim."

"Seninle ilgili fikrimi asla değiştirmeyeceğim, Jaxon."

"Tanrıya şükür, çünkü bunu senin için yaptırdım." Sanırım bir bilezik olan şeyi çıkarır, narin altın zincirden sarkan elmaslarla süslü bir J harfi, yanında bir kalp, diğer tarafında bir L harfi vardır, ama sonra dizlerinin üzerine çöker ve onu ayak bileğime takar. Onaylayarak mırıldanır, avuç içleri uyluklarımdan yukarı doğru kayar ve sonra şortumun düğmelerini açar, yavaşça bacaklarımdan aşağı çeker, külotum da hemen ardından gelir. Beni cama doğru iterken, şeytani ve şakacı bir şekilde bana sırtarak bakar. "Ne derler bilirsin. Bir kadının ayak bileziği, doğru erkeğin kolyesidir."

Tek bir hamlede bacaklarımı boynuna doladı ve yüzünü aralarına gömdü. Dilini amıma bastırdı, yukarı doğru sürükledi, tadımın ne kadar güzel olduğunu, her zaman ne kadar ıslak olduğumu söyleyerek inledi ve sonra klitorisimi ağzına aldı.

Onun dilinde boşalmam iki dakika sürüyor. Onun etrafında parçalanmadan önce iki utanç verici dakika. Ve o durmuyor, ben onun yüzünde orgazm olurken pes etmiyor. Başparmağını bacaklarımdaki ıslak karmaşaya sürükler, onu kıcıma iter ve beni ikinci kez boşaltırken beni yiyor. Bu sefer, tam otuz altı saniye dayanıyorum. Biliyorum, çünkü o bana her bir saniyeyi saydırıyor.

Göğsüm inip kalkarken, o yavaş ve kibirli bir şekilde soyunurken ben de gömleğimi çıkarıyorum ve yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek için çaresizim. "Jaxon," diye sızlanıyorum, uyluklarımı birbirine sürterek ihtiyacım olan sürtünmeyi arıyorum. "Acele et."

O, başını eğip, penisini yumruklayarak yavaşça pompalarken, tsk tsk diye ses çıkarır. "Bugün çok sabırsızsın. Sana bir ders verilmeli."

Oh, *Tanrım*, evet. O sormadan dizlerimin üzerine çöküyorum, bana doğru yürürken ağzımı açıyorum.

Saçlarımı geriye itip elmacık kemiğimi okşadı. "Şu haline bak tatlım. Penisime bu kadar muhtaçsın." Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı. "Buna dayanabilir misin?"

Hevesle başımı sallarım. "Mhmm."

Kıkırdar. "Tabii ki alabilirsin. Nazikçe iste, tatlım."

"Lütfen, Jaxon. Penisini alabilir miyim?"

"Çok kibarsın. Ama ben senin ağzını öyle sikmeyeceğim."

"Kanıtla."

Yüzünde bir gülümseme patlar ve tek bir hamlede içime girer, boğazımın en arkasına çarpar. "Tanrım," diye inler, yüzümü kavrar. Yavaşça çıkar, tekrar iter. Boğazım gevşedikçe her seferinde daha hızlı ve daha derine girer. "Ne kadar iyi bir kızsın," diye nefes nefese kalır. "Siktir, bu ağız cennet gibi."

Uyarı yapmadan içimden çekildi ve beni ayağa kaldırdı. Sırtım cama çarptı ve gözlerim başımın üstündeki yıldızlara kaydı. Jaxon bacağını kalçasına doladı ve içime daldı. Titrek bir eliyle çenemi kavradı ve bakışlarımı ona çevirdi. Hazel rengi gözleri bana kilitlendi ve içimde piston gibi hareket etmeye başladı, nefesimi kesen güçlü darbeler arka arkaya geliyordu.

"Seni çok seviyorum. Tanrım, seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimden korkuyorum, Len." Gözleri bir anlığına kapanır, başını o kadar hafifçe sallar ki neredeyse fark etmem. Sonra ağzı ağızma yapışır, dudaklarımı açar, dili içime girer. Omuzlarını tırmalarım, saçlarını çekerim, beni sikerken onu kendime doğru çekerim, çünkü onu her yerde istiyorum. Onun zevkini tatmak, inlemelerini yutmak istiyorum. Benim adımları haykırırken dilinin nasıl hareket ettiğini hissetmek istiyorum ve bunu sadece benim için yaptığını herkesin bilmesini istiyorum.

"Biraz intikam almaya ne dersin?" diye sorar, sesi boğuk ve kesik kesik. Bakışlarını takip ederek yere bakarım, telefonum şortumun cebinden düşmüş. Ona tekrar baktığımda, kaşlarını kaldırır. "Evet mi hayır mı, tatlım? Karar senin."

Adrenalin vücudumu sarar ve beni uçurumun kenarına iter. Başımı salladığımda, Jaxon telefonumu alır ve hiç vakit kaybetmeden tekrar içime girer. Bir eliyle beni pencereye tutturur. Diğer eliyle rehberimden *MOTHERFUCKING PIECE OF SHIT*'i bulur. Telefon çaldığında, hoparlörü açar ve telefonu pencere pervazına koyar, bana sertçe girer.

"Lenny Bean?" Ryne'nin çılgın sesi hoparlörden geliyor. "Angel, iyi misin? Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," diye homurdanır Jaxon. "Fikrini değiştirmedim. Evet, iyi. İyiden de iyi."

"Ne..."

"Şşş. Kız arkadaşımı sikiyorum."

Başım omzumun üzerinden yuvarlanır, karnımın alt kısmında baskı oluşur. Jaxon kollarını uyluklarımın altına geçirir, onları yukarı doğru çeker, bacaklarımı daha da açar, her itişinde pelvisi klitorisime çarpar.

"Oh, lanet olsun," diye inlerim, sırtım kavislenir.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır Ryne. "Neler oluyor?"

"Sana zaten söyledim. Neyi anlamıyorsun?" Kafamı gerginleştirir, dilini boğazıma doğru sürükler, nemli alnını alnıma bastırır ve gözlerime bakar. "Devam et, tatlım. Ona açıkça söyle. Bu amcığı kimin siktiğini söyle."

"Sen," diye bağırıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor. Klitorisimi okşuyor, dudaklarımdan adını tekrar tekrar söylüyor, Ryne'nin ağzından küfürler patlıyor.

"Şu amcığa bak. Sırılsıklam ve açgözlü, beni derinlerine alıyor, etrafımı sarıyor. Çok mükemmel. Sikimi çok iyi alıyorsun tatlım. Çok iyi."

"Aman *Tanrım*." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bacaklarım titriyor, o içimden çıkıp beni döndürdüğünde ve eğdiğinde düşecekmişim gibi hissediyorum. Tek bir sert itişle içime giriyor, ben onun adını haykırıyorum ve o başparmağını içime soktuğunda, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bana dayan, tatlım."

"Yapamıyorum." Dayanmaya çalışırken başım bir yandan diğer yana sallanıyor. "Aman Tanrım, dayanamıyorum."

"Yapabilirsin," diye söz veriyor, "ama bu pislik bir daha senin geldiğini asla duyamayacak." Elini telefonuma vuruyor, parmağı *son arama* düğmesinin üzerinde duruyor. "Hey, Ryne? Balayında, nişanlının yüzüğünü sikerek çıkardım. Onu hak ettiği şekilde siktim. O zamanlar hayatımın en güzel gecesiydi, ama giderek daha da güzelleşiyor. Hayatımın geri kalanında onu hak ettiği şekilde becereceğim. Onu da o şekilde seveceğim." Telefonu kapatıyor, elini boğazıma doluyor, omurgam titrerken yüzünü boynuma gömüyor, duvarlarım onu sıkıca sıkıştırıyor.

"En iyi intikamın mutlu bir hayat olduğunu düşünmüştüm," diyorum.

"Elbette öyle, tatlım. İkinci en iyi intikam, hayatının geri kalanında hak ettiğin şekilde sikilmektir. Üçüncü en iyi intikam ise

Eski sevgilinin bunu bildiğinden emin ol. Beni ters çevirir, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve hiç olmadığı kadar derine girer. Onun penisi etrafında parçalandığımda gördüğüm yıldızların gökyüzündeki yıldızlar mı yoksa onun oraya koyduğu yıldızlar mı olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, içimde patladığında dudaklarından çıkan adımın, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses olduğu. Peki en güzel manzara? Onun dizlerinin üzerine çökmesini, iki parmağıyla amımdan sızan spermi toplayıp tekrar içeri itmesini izlemek, tüm bunlar olurken o ela gözlerinin yaramazlıkla parıldamasını izlemek. Gözleri bana kayıyor ve o sırtıyor, dilinin ucu ağzının köşesine değiyor. "Sadece pratik yapıyorum."

Dilini amıma bastırıyor, yarık boyunca sürüklüyor, enseme tutuyor ve beni öpüyor. Dilinde birbirine karışan tadımız beynimi eritiyor ve gözlerim geriye dönüyor, terden sıırılsıklam vücudu bana sıkıca yapışmışken ona sarılıyorum.

Çıplak bir şekilde ortadan kaybolur, sadece eliyle sikini kapatır ön kapıdan çıkar, iki dakika sonra battaniye ve yastıklarla geri döner ve sonraki bir saati yıldızların altında birlikte uzanarak geçiririz.

"Az önce bir ev mi aldık?" diye onun göğsüne fısıldıyorum.

"Yasal olarak zaten bizim oldu sanırım. Ben buldum, benimdir." "Vay canına. Kural kitabında bunu kaçırmış olmalıyım." "Orada yazıyor. Bak."

Gülerek dudaklarımı kalbinin üzerine bastırıyorum. "Seni seviyorum. Burayı evimiz haline getirmek, her şeyi pembeye boyamak, her bayram için süslemek, sesli kitaplarımı hoparlörlere bağlamak ve her sabah ilk iş olarak Mittens'ın seni ve zavallı Magic Mike'ı terörize etmesini izlemek için sabırsızlanıyorum." Dramatik ve mutlu bir nefes alıyorum. "Kulağa güzel bir hayat gibi gelmiyor mu?"

"Sen hayatıma girdiğinden beri hayat güzel, Lennon. Nasıl görüldüğü önemli değil, çünkü her şeyde sadece sana bakacağım."

Onu iyice görebilmek için doğruluyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, gözlerini deviriyor.

"Evet, biliyorum. Bu kadar düşünceli olabileceğimi kim bilebilirdi ki?" "Ben bilirdim."

"Şekerden daha tatlı olduğum söylenir."

"Kimsenin sana bunu söylediğini sanmıyorum, büyükannem bile."

"Bir keresinde, tavrımın ekşi süttten daha kötü olduğunu söylemişti." Kaşlarını çatıyor. "Üç hafta önceydi."

Ben kahkaha atıyorum ve o beni yanına çekiyor. Yanına kıvrılıp, yanağımı kalbinin üzerine koyuyorum ve o parmaklarıyla buklelerimi çevirirken, üzerimizde parıldayan yıldızları izliyorum.

"Tatlım?" Bu tek kelime, parmak uçlarıyla kolumu yukarı aşağı okşarken yaptığı tüy kadar hafif dokunuş kadar yumuşaktı. "Bir keresinde bana yıldızlarda Bryce'ı aramamı söylemiştin. Onu orada bulacağımı, en karanlık geceleri bile aydınlatacağını söylemiştin. Ama orada çok daha fazlasını bulacağımı bilmiyordum."

Bakışları benimkilere yöneldi, gözlerinde sarsılmaz bir sevgi ve minnettarlık vardı. "Yıldızlara baktığımda ne hissettiğimi biliyor musun? Sevgi hissediyorum. Huzur hissediyorum. Evimde hissediyorum kendimi, tatlım. Yıldızlarda bulduğum şey bu. Evimi buldum."

BÖLÜM 33
ÖNCEKİ VE
SONRA
LENNON

BU SABAH uyandığımda, çocukların yetişkin gibi davranacaklarını düşündüm.

Bütün gün ciddi bir tavır sergileyeceklerini düşündüm. Bir günlüğüne şakaları bir kenara bırakıp önlerindeki göreve, Stanley Kupası için son maça odaklanacaklarını düşündüm.

Yanılmışım.

"Çekil, Garrett!"

"Hiç ritim *duygun* yok mu?" "Bu çok utanç verici!"

"Elinden geleni yapıyor ama elinden geleni yapmak yetmiyor!"

"Benden uzaklaşır mısın? Böyle üstüme üstüme gelince kıcıımı sallayamıyorum!"

Koridorda çocuklar kavga etmeye başlayınca iç çekip telefonumu yere bıraktım. "Bir dakika olsun anlaşabilir miyiz? Sadece *bir* dakika. Tek istediğim bu. Güzel bir video çekmeye çalışıyorum ama sanki kimse pratik yapmamış gibi..."

"Ben çalıştım!" diye bağırıyor Jaxon. "Ben çalıştım!"

Carter parmağını Garrett'in yüzüne doğru uzatır. "Kim çalışmadı, hepimiz biliyoruz!"

Garrett ellerini havaya kaldırır. "Ben çalıştım! Çok çalıştım! Jennie ağladı, ben çok çalışıyordum!"

Emmett gözlerini devirir. "Jennie'nin ağlamasının gerçek nedenini hepimiz biliyoruz."

Adam kollarını göğsünde kavuşturur. "Garrett o kadar berbat bir dansçı ki, Jennie'nin gözleri yaşarır."

Garrett, elini kalbine bastırarak nefesini keser. "Bu ne cüret. Hepinizin ne cüret. Biliyor musunuz?" Ceketinin düğmesini düzeltir. "Buna ihtiyacım yok." Öfkeyle uzaklaşır, ama beni geçtikten hemen sonra geri döner. "Ben, şey, videoyu gerçekten çekmek istiyorum, çünkü onları izlemek Jennie'yi çok mutlu ediyor, o yüzden benim hakkımda güzel şeyler söyleyebilir misiniz, sonra tekrar çekebilir miyiz?"

Jaxon ona işaret eder, kelimeler arar. "Şey... bugün o pantolonla kıçın ekstra kabarık görünüyor?"

Burnunu çeker. "Fazladan squat yapıyorum."

Carter kalçasını dışarı çıkarır. "Kimse senin gibi kalçasını dışarı çıkaramaz, ama ben ikinci sıradayım."

Emmett iç geçirir ve ensesini ovuşturur. "Asla pes etmiyorsun ve bu, ne kadar berbat biri olduğunu düşünürsek, takdire şayan bir şey."

Adam parmaklarını buklelerine geçirir. "Sen, şey... takım elbisenle çok yakışıklısın. Çok yakışıklısın dostum."

Garrett burnunu tavana doğru çevirir. "Teşekkürler. Biliyorum." Ellerini çırpır ve sırasındaki yerine geri döner. "Tamam, hadi gidelim. Ve herkes geri çekilsin lütfen. Popomun sihrini göstermesi için yer açın."

Ona alan tanıyorlar, tamam. Peki ya Garrett'ın poposu? Bir tür sihirli etkisi var. Katy Perry'nin "Firework" şarkısına eşlik ederek şarkı söyleyip dans ederken, onun umduğu türden bir sihir olup olmadığından emin değilim, ama Jaxon'a dudaklarından, diğer çocuklara ise yanaklarından birer şans öpücüğü bırakarak ayrılırken, bu videonun Vipers'ın Instagram hesabında bir milyondan fazla izlenme alacağına eminim. Sonuçta, artık tüm NHL takımları arasında en büyük sosyal medya hayran kitlesine sahibiz.

Aile bekleme salonuna çıkıyorum, herkes Stanley Kupası Finali için heyecanla konuşuyor. Kızların giydiği özel kot ceketleri, sırtlarına işlenmiş ve süslenmiş unvanları (ya da gelecekteki unvanları), altında en sevdikleri numaralar ve erkeklerle olan ilişkilerine özgü işlemeli yamalar biraz kıskançlık uyandırıyor. Örneğin Olivia. Sırtında *MRS. BECKETT* yazan yapay elmas harfler ve altında *87 rakamı* işlenmiş. Yamaları bir taç,

bir dilim balkabağı turtası, bir yığın Oreo, *dünyanın en seksi öğretmeni* ve *MILF yazıyor*. Ve o bunu çok iyi taşıyor.

Buna ihtiyacım olmadığını ısrarla söylemiş olmaktan pişmanlık duyan sadece çok küçük bir parçam var. Yani, istediğimi biliyordum. Kızlar da istediğimi biliyorlardı. Bu yüzden bana en az yirmi kez emin olup olmadığımı sordular ve Cara, "Sana bir tane sipariş edeceğim" dediğinde onu durdurmak için sırtına atlayıp başını kolumla sıkıştırmak zorunda kaldım.

Şaka yapıyorum; bu onu durdurmadı. Yani, o bunu emretmedi, ama hiç çaba harcamadan beni sırtından attı ve sonra ben onun evinde koşarken, o da peşimden koşarak bana bağıırıyordu. Sonra Olivia, geçiş törenini tamamladığım için beni tebrik etti.

Her neyse, büyükannemin kendi elleriyle ördüğü, kalbimin üzerinde Jaxon'ın soyadı ve numarası işlenmiş uğurlu Stanley Cup yeleğim var. Jaxon'ın da bir tane var, ama onunki arkasında adı ve numarası, kalbinin üzerinde ise bir pençe izi, kamera ve yıldız var. Mittens'in bile bir tane var, ama arkasında "*Daddy*" yazıyor. Bunlar ilk maçın sabahı geldi ve her maçtan önce, birbiriyle uyumlu yeleklerimizi giyip el ele tutuşarak arenaya girdik.

Maalesef Mittens gelemeydi. Mittens'in arenaya girmesi yasak, bu yüzden dün gece milkshake içmeye gittik, Mitts'i tasmaıyla yanımızda götürdük ve herkes yeleğini giydi. Çok dikkat çektik ve Mittens, küçük sürtüğ kedi gibi her anın tadını çıkardı.

Ireland, Lily ve Connor da kot ceket giyorlar ve yanaklarına babalarının numaraları yazılmış. Holly, Carter ve Jennie'nin annesi, Ireland'ın sözde büyük büyükbabası Hank ile birlikte burada ve o muhtemelen gördüğüm en sevimli yaşlı adam, kabarık beyaz saçları *CARTER BECKETT'IN 1 NUMARALI HAYRANI* yazan bir beyzbol şapkası altında gizli, tişörtünde ikisinin kollarını birbirlerine doladıkları bir resim basılı. Garrett'in ailesi üç küçük kız kardeşini idare etmekten vazgeçti, Emmett'in kardeşleri birbirlerini en az beş kez baş kilidi ile boğazladılar ve Adam'ın ailesi, Adam'ın parasıyla buraya gelen Second Chance Home'daki tüm çocukları idare etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ama son iki saattir beklediğim üç kişi hâlâ gelmemiş.

"Lennon!" Güvenlik görevlilerinden biri elini havaya kaldırıyor. "İçeri girmek isteyen, seninle birlikte olduklarını söyleyen birkaç kişi var."

"Evet! Lütfen içeri alın!" Kameramı elimde sıkıca tutarak kapıya doğru koşmaya başlıyorum, ama gözlerim bana doğru koşan insanları gördüğümde aniden duruyorum.

"Lennon! Tanrıya şükür, melek. Beni içeri alacağını biliyordum." Ryne önümde durur, nefesini toparlarken dizlerini tutar. Peki yanında kim var? Lanet olası büyükannesi.

"Aman Tanrım," diye mırıldanırım. "Öldüm mü? Öldüm, değil mi? Çünkü şu anda burada, önümde duruyor olman imkansız."

"Uh, Len." Cara yanımda durur, benim gördüğüm manzarayı görünce yüzü tiksinti ile buruşur. Parmağını Ryne'nin yönünde yukarı aşağı sallayarak "Bu salak da kim?" der.

İç çekip tırnaklarımı kontrol ediyorum. Jaxon için mavi ve yeşil boyanmışlar. "Eski sevgilim."

"Senin..." Dudaklarını büzerek güler. "Ah, bebeğim. Gerçekten aşağıda biriyle çıkmışsın, ha? Zavallı, tatlı kız. Eh, artık bizim 69'luk kralımız var." Bakışları Ryne'e geri döner, yavaş çekimde aşağı iner, sonra tekrar yukarı çıkar. "Bu kadar kısa olacağını beklemiyordum."

O alaycı bir şekilde güler.

"Ben 1,75 boyundayım."

"1,70," diye düzeltirim.

"Ortalama boy."

"Mmm." Cara çenesini yumruğuna dayadı. "Kısa, ama kesinlikle kral değil," diye mırıldandı ve beni bir rokete bağlamış gibi, beni doğrudan uzaya fırlattı.

Ben kahkahalarımı tutmayı başardığımda, büyükannesi "Lennon, lütfen" diye mırıldanır. "Kaba olma. Bu sana yakışmıyor. Hem de kalabalık bir yerde." Elini sert başlığının üzerinde gezdirir. "Gerçi kalabalıkta tiyatro yapmak her zaman senin işin olmuştur."

Arkamdan şimdiye kadar duyduğum en gürültülü kahkaha yükselir, dört kızım da benim inanamama halimi yankılar. Beni yakaladıklarını biliyorum, bu yüzden geri çekilip bu işi onlara bırakırım.

"Bunu söylemedin, bayan."

"Tiyatro mu? Sana lanet olası tiyatroyu göstereceğim."

"Ne kadar *yakışksız* olduğunu bilmek ister misin? Torununun, *düğün provasında* nişanlısı olmayan birinin boğazına giriyor olması."

"Ne *olacağını* bilmek ister misin? Lennon, bu maçtan sonra, 1,95 metre boyundaki Stanley Kupası şampiyonu ile."

"Anne." Lily, Rosie'nin elini tutar. "Bu bayan neden Len teyzeye kötü davranıyor?"

"Çünkü o yaşlı ve mutsuz, tatlım."

Connor, minik parmağını ona doğrultarak tehditkar bir şekilde işaret eder. "Seni *yaşlı* ve mutsuz kadın!"

Ireland elleriyle pençeler yapar ve... tıslar. İlginç. "Tanrı aşkına," diye mırıldanır Ryne'nin büyükannesi, gözlerini kısarak

"Burası hayvanat bahçesi gibi. Ryne, meleğim, acele edelim." "Neyi acele edelim?" diye sorarım ve hemen sorduğuma pişman olurum.

Çünkü o LANET OLASI PİSLİK kadife bir kutu çıkarır ve hayatında üçüncü kez önümde diz çöker.

"Ciddi olamazsın." "Lenny Bean, meleğim, seni seviyorum."

"Ona Lenny Bean mı dedi?" Jennie fısıldıyor.

"Kusacağım," Olivia nefesini veriyor.

Ryne elimi tutmaya çalışır, Lily ise elini itekler. "Ona dokunma Len teyze! Onda bit olabilir!"

"Bu fikrini değiştirir mi?" Kutuyu açarak, çirkin ve gösterişli bir yüzüğü ortaya çıkarır ve ben ağzımı kapatmak için elimi ağızıma kapatırım. "Sana iki katı değerinde yeni bir tane aldım. Eskisini sattığın için."

"Aklını mı kaçırdın? Çocuklar, kulaklarınızı kapatın. Erkek arkadaşımın içimdeyken onun adını haykırmam size yeterince açık gelmedi mi?"

"Seni affetmeye hazırım, Len..." Yüzüne indirdiği yumruk, tüm katı sessizliğe boğdu.

Çenem düşer, gözlerim fal taşı gibi açılır, onun kanayan burnunu tutuşunu, büyükannesinin panikleyip mendil istediğini ve artık mükemmel simetrik olmayan yüzü için rekonstrüktif cerrahi hakkında bir şeyler söylediğini izlerim.

Cara'nın elleri ağzına uçar. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. Aman Tanrım, ona vurdum! Burnuna yumruk attım! Gördün mü?" Omuzlarımdan tutup zıplamaya başlar. "Gördün mü Len? *Ona yumruk attım!* Aman Tanrım, bu *çok heyecan vericiydi!*" Gülümsayarak etrafında döner. "Kim videoya çekti? Kimse yok mu? Emmett *çıldırarak*. Ona göstermek için sabırsızlanıyorum!" Başparmağının ucunu dişlerinin arasına sokar, gözleri parlar. "Bu gece beni çok iyi becerecek."

Titrek elimle Cara'nın elini sıkıca tutuyorum ve onun beni kendine çekmesine izin veriyorum. "Cevap hayır," diyorum Ryne'e. "Üç gün önce de hayırdı, ondan iki hafta önce de. Düğün provamızdan dört hafta sonra beni arayıp fikrimi değiştirip değiştirmediyimi sorduğunda da hayırdı, ondan iki hafta önce bana mesaj attığında da hayırdı. Bu büyük, kocaman, lanet *bir hayır*. Eğer bunu kafana sokamıyorsan, sana uzaklaştırma emri çıkaracağım ya da erkek arkadaşımın yeni kavga etmeme kuralından vazgeçeceğim."

"Mantıksız davranıyorsun," diye büyükannesi alçak sesle tartışıyor. "İnsanların dürtüleri vardır, Lennon. Bunun bir anlamı yok. Önemli olan, eve kime geldiği, kime bakıyor olduğu. Eğer dürtülerini başka yerlerde tatmin etmek zorundaysa, öyle olsun. Başımızı dik turalım ve yolumuza devam edelim."

"Senin bahsettiğin 'biz' kim lan? Çünkü ben değilim. Bu arada, 'insanların dürtüleri vardır' demek, 'aldatan, dürüst olmayan, korkak bir pislik' demek gibi komik bir ifade. Eğer senin hayatın böyle geçtiyse, senin için üzülüyorum. Ama benim hayatım öyle değil. Asla da öyle olmayacak. Kendimi çok fazla saygı duyuyor ve seviyorum, hak ettiğimden daha azıyla yetinmem, ve hak ettiğim şey, hak ettiğim *kişi* Jaxon."

Ryne'den gözlerimi ayırıyorum, çünkü o gerçekten ikinci bir bakışa, zamanımın veya enerjimin bir anını daha harcamaya değmez. Ayrıca, Emmett'in kardeşleri onu nazikçe dışarıya, hayatımdan uzaklaştırmak üzere gibi görünüyor.

Bakışlarım odayı tarıyor ve beklediğim üç kişinin içeriye alınışını gördüğümde gülümsüyorum.

"Affedersiniz. Jaxon'ın misafirleri geldi."

JAXON

Carter'ın dramatik kişiliğinin bana da bulaşmasından korkuyorum.

Çünkü diğer herkes en azından yarı giyinik, ama ben kübik odamda, başımı ellerimin arasına almış, iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden oturuyorum.

"Ya batırırsam?" diye mırıldanıyorum. "Batırmazsın," diyor Garrett.

"Yazıklar olsun."

"Bu bir takım çalışması," diye ekliyor Emmett.

"Altı maçtır kavga etmedim. Artık zamanı geldi."

"Harika gidiyorsun," diye mırıldanır Adam.

İnleyerek başımı geriye atıyorum. "Hayatında bir kez olsun beni eleştirir misin?"

"Hayır."

"Neden öyle yapalım ki?"

"Senin harika olduğunu düşünüyoruz ve son altı maçta tek bir yumruk bile atmadan değerini ve yeteneğini on kat kanıtladın."

Oda bir çılgılık ile çınlar ve Carter'a bakarım, ağzı açık bir şekilde telefonuna bakmaktadır.

"Telefonlar!" Bize parmaklarını şıklatır. "Telefonlarınızı kontrol edin!"

Benimkini çıkarırım, ekranımın üstünde grup sohbetimizden bir bildirim vardır, arka plan fotoğrafımı, Lennon'ı ve Mittens'ı, milkshake içip gün batımını izlerken gösteren fotoğrafımı kaplar.

OLİVİA

Yani... Len'in eski sevgilisi büyükannesiyile birlikte buraya gelip yeni bir yüzükle evlenme teklif etti mi???

"Ne oluyor..."

"Hay

sıçayım."

"Yeni evinizin vaftiz törenini yaparken onu aradın, değil mi?"

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor, kulaklarımda öfkeyle kan atıyor.

BEN

Affedersin de ne affedeceğim?

JENNİE

Ona Lenny Bean dedi.

ROSİE

Bu tamamen korkunçtu.

OLİVİA

Kusmak geliyordu.

CARA

YÜZÜNE YUMRUK ATTIM. YAPTIM. ONU İYİCE HAKLADIM. EMMETT

BU BENİM KIZIM!!!! JENNİE

eland bacağını ısırdı.

CARTER

BU BENİM PRENSESİM!!!! ROSİE

Donnor ona sert bir şekilde "çok" kötü bir çocuk olduğunu söyledi, sonra ona saldırdı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

ADAM

O BENİM

OĞLUM!!!! OLİVİA

Büyükannesi bizim sorunlu çocuklar yetiştirdiğimizi söyledi.

CARA

Sonra ona saldırdım, ciğerlerim patlayana kadar bağıarak *saçını savurma emoji*

GARRETT

Biz... biz mi sorun çıkaranlar? EMMETT

orun çıkaranlar biziz, bebeğim!

Carter grup sohbetinin adını "Çay Sıcak Ama Carter Kaynar" olarak değiştirdi.

CARTER

Üzgünüm, Len. İyi bir isimdi ve iyi iş çıkardı. Ama herkes bunun daha iyi olduğunu biliyor. Kişisel bir şey değil. Seni seviyorum.

Not: Jaxon, elmasın büyüklüğünü bilmek istiyor, böylece iki katını yapabilir.

BEN

Ben öyle demedim.

CARTER

Yani evlilik teklifinde yüzüğün ikinci sınıf olması umurunda değil mi?

BEN

Neden evlilik teklifinden bahsediyoruz ki? Daha 2 saniye oldu ki çıkmaya başladık.

GARRETT

Hayatının en güzel 2
saniyesi. LENNON

Hayatının en güzel 2 saniyesi.

GARRETT

HA! JINX!

LENNON

JINX! Bana bir kola al!

BEN

Ayrıca önemli olan yüzüğün boyutu değil. Önemli olan aşk.

EMMET

Küçük penisi olan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor.

BEN

Lennon, tatlım, elmas ne kadar büyüktü? Bir arkadaşım için soruyorum.

CARTER

(arkadaşı o)

Telefonumu yere fırlatıp ayağa fırladım. "Oraya gidiyorum. Onu bulacağım." Tekrar bankın üzerine çöktüm, kollarımı kavuşturup dizlerimi salladım. "Hayır, Cara onunla ilgilendi. Tabii ki." Tekrar ayağa fırladım. "Lennon'ın iyi olduğundan emin olmalıyım."

Arkamdan seslenenleri duymazdan gelerek soyunma odasından koşarak geçiyorum. Kapıya ulaştığımda, dördü de aynı anda adımı haykırıyor.

"Ne?"

Emmett alt tarafımı işaret eder. "Dostum, lanet olası bir şeyler giy."

"Ha?" Aşağıya baktım, pembe boxer şortumun her yerine Mittens'in kalp şeklindeki yüzü basılmıştı. Evde Lennon'ın yüzünün basılı olduğu bir çift daha vardı. "Oh. Doğru. Oops."

Otuz saniye sonra, çoraplarımla, şortum kalçalarımın gelişigüzel sarkmış halde, tişörtümü başımın üstünden çekerek koridora fırlıyorum.

"Jaxon?"

Dönüp duvara çarptım ve Lennon'ın kıkırdaması kalbimi gülümsetti. Sıcak elleri yanlarımdan yukarı kayarak tişörtümün kenarını kavradı ve yavaşça başımı serbest bırakarak yumuşak pamuğu aşağı çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Seni bulmaya geldim. İyi olduğundan emin olmak için. Ayrıca, elmasın ne kadar büyük olduğunu bilmem gerekiyor. Ryne hala burada mı? Ona yumruk atayım mı? Ona yumruk atabilirim. Sadece bir kez, tam hayalarına. İyi misin? Çok güzelsin. Seni seviyorum." Çenesini kavrayarak, ağzını ağzıma yaklaştırdım. "Bir dolap bulup maçıdan önce hızlıca bir şans öpücüğü yapmak ister misin? Yedi dakikalık cennet, sadece öpüşmek ve biraz el işi ile yetineceğim."

Elini yüzünden aşağı doğru sürükledi. "Hayatında bir kez olsun uslu davranabilir misin?"

"Hayır." Onun kışını sıkıyorum. "Kurallara uymakta hep kötü olmuştumdur. Büyükanne sor."

"Doğru," arkamdan yumuşak bir ses geliyor. Her yerde tanıyabileceğim bir ses. "Gerçekten başımın belasıydı."

Lennon'a baktığımda kalbim hızla çarpmaya başlar, yüzünde suçlu bir gülümseme vardır. Beni döndürdüğünde, yüzümü bana doğru yürüteçle gelen küçük yaşlı kadına çevirir, tuz ve biber saçları Vipers şapkası altında gizlidir, benim ve Lennon'unkine neredeyse aynı bir yelek giymektedir, kalbim durur.

Bana gülümsüyor. "Yine de onu hiçbir şeye değişmem. Tüm acılarımın en sevdiğimdir, ki çok fazla acım var."

"Büyükanne," diye fısıldarım, ona doğru koşmadan hemen önce, onu kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarılmadan önce. "*Büyükanne.*"

Yıpranmış elleriyle yüzümü okşadı, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ah, canım. Seni çok özledim."

"Buraya nasıl geldin?" diye saçlarına fısıldarım. "Yalnız seyahat edemeyeceğini sanıyordum."

"Senin tatlı Lennon'un dün sabah uçup beni alıp benimle birlikte uçması gerekiyordu. Asıl plan buydu."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, utangaç bir gülümsemeyle orada durmuş, parmaklarını bana sallıyor. "Ama... bütün gün benimle birlikteydi, sen buraya nasıl geldin?"

Büyükannem gülümser ve nazikçe alnımdaki saçları geri iter. "Ben iki eski arkadaşımınla uçtum."

"Öyle mi? Kimler? Dawn ve Marie mi, çünkü onlar her zaman... her zaman..."

"Sözlerim boğazımda düğümlenir, çünkü büyükannem kenara çekilir ve arkasındaki iki kişi öne çıkar. Göğsüm hızla inip kalkar, bakışlarım onların üzerinde dolaşır, onları inceler. Ellerini karnına sıkıca bastırmışlardır. Kollarında benim numaramın yazılı olduğu formalar. Göğüslerinde, hepsinde benim adım yazılı, ama her birinde farklı bir logo olan rozetler. Biri LA için. Biri Carolina için. Biri Nashville için, biri de Vancouver için. Sanki tüm bu zaman boyunca beni izlemişler, hayatımı uzaktan takip etmişler gibi."

Kadının omuzlarından dökülen kızıl saçları izlerken kalbim sıkışıyor. Adamın koyu kahverengi gözleri, kırmızı çerçeveli ve gözyaşlarıyla dolmuş.

Neredeyse on altı yıl geçti, ama bu yüzleri her yerde tanırım.

"Jaxon," diye fısıldadı kadın ve özlediğim tüm sevgi, beni sıkıca saran keder, Bryce'ın ailesi beni kollarının arasına alırken gözyaşları olarak yüzümden akıyor.

"Özür dilerim." Kırık kelimeler göğsümden yukarı doğru tırmanıyor, boğazımı sıkıca kavrayan ve sonsuza dek ilk kez yavaşça gevşiyor gibi hissettiğim kısıkaçtan dışarı çıkıyor. "Çok özür dilerim."

"Hayır, tatlım." Bryce'ın annesi yüzümü ellerinin arasına alır, gözyaşları yüzünden süzülür. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

"Özür dilemesi gereken biziz." Babası gözyaşlarını siler. "Genç ve aptaldık. Çok kırılmıştık. Bu bir mazeret değil. Sadece nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorduk. Sana baktık ve o anda görebildiğimiz tek şey Bryce'ın asla sahip olamayacağı bir hayattı."

"Ben de yıkılmıştım," diye fısıldarım. "Ve aynaya her baktığımda, sizin gördüğünüzün aynısını görüyordum. Bryce'ın benden

çok daha iyi yaşayacağı hayatı gördüm. Ve onu kurtarmak için çok yavaş olan çocuğu."

"Hayır, Jaxon. Bryce'ın son anlarında onun yanındaydın ve bu yıllar boyunca bize huzur veren tek şey buydu."

"Lennon iki gün önce Facebook'tan bana ulaştı," diyor annesi. "Senin bizi görmek isteyip istemediğini bilmiyorduk, o görmek istediğini söylese de, ama denemek zorundaydık. Buraya gelmemiz, ilerlemek için yeterince güçlü hissettiğimiz bir noktaya gelmemiz, sonunda gerçek bir ilerleme kaydetmemiz yıllarımızı aldı. Yıllarca süren terapi, yas danışmanlığı ve evlilik danışmanlığı. On yıl önce evlat edinme öncesi eğitimi geçtik, ama ne zaman ailemizi büyütmeye hazır olduğumuzu düşünsek, yeniden korkuya kapılıyoruz. Bir adım ileri, iki adım geri. Tanrım, *yorgunuz*. Başarısız olmaktan çok yorgunuz. Kendimizi hayal kırıklığına uğratmaktan. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan. Bryce'ı hayal kırıklığına uğratmaktan."

"Üzgünüz, Jaxon," diyor babası. "En çok ihtiyacın olduğunda seni terk ettiğimiz için üzgünüz. Seni incittiğimiz için üzgünüz. Bunun yeterli olmadığını biliyoruz. *Asla* yeterli olmayacağını biliyoruz. Ama on altı yıl sonra, lanet olsun, bu sözleri duymayı hak ediyorsun."

"Seni seviyoruz, tatlım." Titrek ellerle çantasına uzanır ve bilet koçanlarıyla dolu bir Ziploc torba çıkarır. Dokuz yıl öncesine ait bilet koçanları. Vancouver. Nashville. Carolina. Kahretsin, on sekiz yaşında Los Angeles'ta oynadığım ilk maç. "Her adımını izledik. Seninle gurur duyduk. Başardın. Bunun için çok çalıştın. Ve bunu hak ettin, Jaxon. Hayatındaki tüm güzel şeyleri hak ediyorsun." Aniden, her koşan düşünce kafamda kafam kafamdaki hareketsiz. Yıllardır yıllardır özgüvenimi yıpratan tüm güvensizlikler, yeterince çabalarsam bastırabileceğim yüzeyin hemen altında kaynarken, yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Kalbimin çılgınca atışı yavaşlıyor.

sabit, hafif bir uğultu ve her şey sessiz.

Hayatında her türlü iyiliği hak ediyorsun.

Komik, değil mi? Hayatım boyunca insanlar uzaklaşıp geriye bakmadan gittiler ve bu da beni onaylanma, bağlantı kurma arayışına itti. Asla ulaşamayacağım bir versiyonumu umutsuzca kovalamama neden oldu. Daha iyi olamadığımın sebebinin, aslında benimle ilgili hiçbir sorun olmaması olduğunu anlamam neredeyse on altı yıl sürdü. Hala bunun üzerinde çalışıyorum, her gün

hayatımdaki tüm iyi şeyleri hak ettiğimi kabul etmek için çabalıyorum, ailemin desteğiyle her geçen gün daha da kolaylaşan bir mücadele.

Ve özenle seçilmiş birkaç kelime, onların ve benim yüzümden akan gözyaşları gibi dökülürken, tek bir el hareketiyle her şeyi silip süpürür. Çünkü hayat kin tutmak için çok kısa ve eğer bir şey öğrendiysem, o da incinmiş insanların acıyı dindirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır oldukları, hepimizin hayatın her aşamasında elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımızdır.

Bu yüzden onlara "Sizi affediyorum" dediğimde, bunu hissetmeyen tek bir parçam bile yok. Vücudumda, omuzlarımdan kaybolan tüm o kalp ağrısının ağırlığını hissetmeyen tek bir kemik bile yok, sanki sonunda su yüzeyini kırmışım ve uzun zamandır ilk kez tam bir nefes alıyormuşum gibi göğsüm genişliyor.

"Neden?"

"Çünkü aile böyle yapar. Ve sen benim için her zaman ailem olacaksın
olacaksın."

Altı ay önce, kendimi bir odada yalnız olduğuma ikna ettim. İnsanlar. Arkadaşlarımdan ailelerini genişletmelerini, koşulsuz sevmelerini ve sevlilmelerini kıskançlıkla izledim. Orada oturup, ailelerini genişlettiklerinde beni de dahil ettiklerini görmeyi reddettim. Koşulsuz sevdikleri zaman, o sevginin bana da uzandığını görmeyi reddettim. Beni ailelerin yapması gerektiği gibi kabul ettiler, ama ben günlerce oturup bunların hiçbirinin gerçek olmadığına kendimi inandırdım. Bunun sona ermesini, her zamanki gibi benden çalınmasını bekledim ve asla geri alamayacağım çok değerli zamanımı boşa harcadım.

Bu yüzden, kırk beş dakika sonra buz pistine çıktığımda ve tribünlerdeki tüm insanları gördüğümde, benim formamı giyenleri, beni sevenleri, hayatımda başarılı olmamdan başka bir şey istemeyenleri gördüğümde, onları uzaklaştırmaya çalıştığımda bile yanımda duran takımı gördüğümde, içimi kaplayan güç beni alt üst ediyor. Güven. Kendimi durdurulamaz, yenilmez hissediyorum.

Tanrım, sevmek ne kadar da çalgınca bir şey.

Bu yüzden ısınma sırasında "Cha Cha Slide" çaldığında, pozisyonuma ilk kayan benim, bu kısa dakikalar boyunca kimse benden daha iyi kayamıyor,

daha iyi kayamıyor, Carter ısrarla kendisinin daha iyi olduğunu söylese de.

Isınmadan sonra buzun sulanması için soyunma odasına girdiğimizde, Lennon kamerasıyla peşimize düşüyor. Fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyor, telefonunu bir kenara bırakıp kayıt yaparken koç geri çekiliyor ve kaptanımız Carter'ın sadece onun yapabileceği şekilde bizi coşturuyor, asla pes etmeyen, bunu hak eden bir takım hakkında bağıyor. Aile olarak adlandırmaktan gurur duyduğu bir takım.

Oyuncuların tünelinden geri dönerken, bir eldivenimi çıkarır, parmağımı Lennon'ın dar deri pantolonunun kemer halkasına takar ve onu kendime doğru çekerim.

"Hala büyükannemin yeleşinin arkasına numaramı yazmadığını inanamıyorum."

O, mükemmel, koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Jaxon, sen ona altına *kral* yazmasını istemiştin. Benim sırtımda *RILEY 69 KING* yazan bir yelekle dolaşmamı istemiştin."

"Oh, peki, diyetimi çok ciddiye aldığımı herkesin bilmesini istediğim için *özür dilerim*. İnsanlar bana sürekli ne yediğimi soruyorlar; cevap, kız arkadaşımın lezzetli amcığı."

"Sen pisliksin." Yumruğuyla formamı tutup ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor. "Bunu seviyorum." Dudakları kulağıma değiyor. "Bu gece kazan, ben de senin sikini yutarken sen de onu yiyebilirsin."

Yanımızdan uzun ve yüksek bir iç çekiş geliyor. Duvara yaslanmış, başı eğik duran Adam'a bakıyorum. "Maçtan önce biraz zamana ihtiyacım vardı. Sizlerin tatlı bir an yaşadığını gördüm, bu yüzden buraya gelip biraz sessizlik bulmanın güvenli olacağını düşündüm. Bu bana ders oldu, değil mi?"

"Kendi kendine bu duruma düştün dostum." Takım buz pistine çıkarken sırtına bir şaplak atıyorum. "Hadi ama. Harika oynayacaksın Adam." Lennon'ın yanağına bir öpücük kondurup Adam'ın peşinden gidiyorum, kapıda durup bir an duruyorum. "Hey, tatlım!"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Sen benim hattım değilsin, Lennon. Vancouver benim hattım. Carter, Garrett, Adam ve Emmett benim hattım. Uçaktan indiğimde kendimi kaybolmuş hissettim, bu benim için yeni bir şey değildi. Ama umutsuzluk yeni bir şeydi. Umut etmeyi başardım.

Her takasla daha iyiye gidiyordu, ama her seferinde daha da zorlaşıyordu. Vancouver'a geldiğimde, o umut yok olmuştu. Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Bulacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Umut edecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Peki ya oradaki adamlar? Bana bir bakış attılar ve "hayır, bu burada işe yaramaz" dediler. Bir sınır çizdiler ve ben yavaşça o sınırı aştım. Sen benim sınırim değilsin, Lennon. Sen, tatlım? Sen benim sonrasın.

Göz kırparak ve sıratarak buza adım attım, kız arkadaşımın gözyaşları düşmeden önce silmesini, burnunu buruşturmasını izledim.

"Seni seviyorum. Şimdi gidip bize bir kupa kazanacağım." Kamerasına işaret ediyorum. "İyi tarafımı çekmeyi unutma."

Buz üzerinde elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Kendimi tamamen ortaya koyuyorum. Takımım için sahaya çıkıyorum, tıpkı bu arkadaşların her zaman benim için sahaya çıktıkları gibi. Kendimi kontrol altında tutuyorum, yumruklarımı kendime saklıyorum, birisi bana ceza verip takımımızı bir oyuncu eksik bırakmaya çalıştığında, önemli olan insanlara göz ucuyla bakıyorum.

Adil oynarım, ama nazik oynamam. Bu vücut savunmak ve itmek için yaratıldı, ben de tam olarak bunu yapıyorum, Pittsburgh'un hücumunu tahtaya sıkıştırıp rotasından saptırıyorum. Adam'dan puck'ı olabildiğince uzak tutarak işimi yapıyorum ve üçüncü periyotta sadece otuz saniye kaldığında, yorgun düşmüş, mola için can atıyorum.

Maç 1-1 berabere ve uzatmaya gidiyor. Kendi sahamızda puck drop için sıraya girerken, bir an durup bu anın tadını çıkarıyorum. Kazanmak istiyorum, ama gerçekte ben çoktan kazandım. Bu, hayatımın en güzel yılı oldu ve daha haziran ayındayız. İhtiyacım olan her şey burada, elimin altında. Kupayı istiyorum, ama ona ihtiyacım yok. Ona hiç dokunamasam, üzerinde adımı göremesem bile sorun değil.

Carter, çemberin ortasında hakemi beklerken, sopasını uyluklarının üzerine koyarak eğilir. "Hey, Jaxon?"

"Ne haber dostum?"

"Seni seviyorum."

Etrafımızdaki oyuncular kıkırdarak gülerken ben doğruluyorum.

Carter omzunun üzerinden bana bakar ve sıratarak "Bekliyorum" der.

Boğazımı temizleyip, hakem puck'ı havaya kaldırırken pozisyonuma geri dönerim. "Ben de seni seviyorum."

Puck düşer ve Carter, Pittsburgh'un orta saha oyuncusuyla mücadele ederken ortalık karışır. Puck'ı bacaklarının arasından geçirir ve Garrett diğer tarafta onu alır, buz üzerinde koşan Emmett'e pas atar. Tahtaya çarpar, temiz bir vuruşla sarsılır ama puck çoktan bizim sahamıza geri dönmüştür, Pittsburgh'un sol kanat oyuncusu bana doğru hücum eder. Onun her hareketine ayak uydururum, onu takip edebilmek için geriye doğru kayarım. Beni geçmek için hamle yaptığında, vücudumu onun vücuduna yaslayarak onu yere deviririm.

Kendi sahamızdan çıkıp, kırmızı çizgiyi geçtiğimde Garrett'a puck'ı atıyorum. O, bir defans oyuncusunu atlatıp ağın arkasına doğru ilerlerken, diğer oyuncular da onu takip ederek Pittsburgh'un sahasına giriyorlar. Orada durup, puck'ı sopasının ucunda ileri geri hareket ettirirken, gözleri buzun üzerinde dolaşarak herkesin pozisyonunu takip ediyor. Gözleri bana dönüyor, mavi çizginin hemen içinde bekliyorum ve o sırtıyor. Kalenin arkasından çıkarak, puck'ı bana doğru fırlatıyor.

Sanmıyorum. Puck'ın önce sopama çarpmasına bile izin verme. Maçın bitmesine üç saniye kala, kendimi hazırlarım, tüm ağırlığımı sağ ayağıma veririm, öne doğru sallanırım ve puck sopama çarptığında onu uçururum. Pittsburgh'un kalecisi sağa atlar, eldiveniyle havadaki puck'ı yakalamaya çalışır.

Ama puck omzunun üzerinden geçip ağın arkasına çarparak buza düşer.

Buzzer çalar. Taraftarlar coşar. Takım arkadaşlarım üstüme atlar.

Beş dakika sonra, fotoğrafçılar için halılar serildiğinde, Lennon buzun üzerine ilk çıkan kişi olur. Kontrolsüz bir şekilde ağlar, ama ağlamıyormuş gibi davranır, gülmeye çalışır.

"Altı ay önce hokeyi sevmiyordum bile," diye ağlayarak bana doğru kayıyor. Kamerasını kaldırıp, yaklaşırken fotoğrafımı çekiyor. "Sadece bir işti. Ve şimdi ben bir..." Hıçkırarak başka *bir fotoğraf* çekiyor. "*Bir hokey hayranıyım!*" Önünde duruyorum ve o sessizce burnunu çekerek kamerasından bana bakıyor. "Tanrım, çok yakışıklısın."

"Len?"

"Evet?"

"Kamerayı indir tatlım."

Yavaşça kamerayı indirir, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gösterir ve ben kollarımı açtığımda bana atlar, bacaklarını belime, kollarını boynuma dolayarak sarılır. "Başardın," diye boynuma ağlayarak söyler. "Hayalini gerçekleştirdin."

Onu kendime sıkıca sarıyorum, Carter, Garrett, Adam ve Emmett bizi izlerken bağırlıyorlar. Gözlerim arenayı tarıyor, kızlar çocuklarla birlikte oturmuş ağlıyor ve fotoğraf çekiyorlar. Büyükannem onların arkasında oturmuş, Bryce'ın ailesiyle birlikte ağlıyor.

Ve tekrar kollarımdaki kadına dönüyorum.

Bana son adımlarımı atma cesaretini veren kadın. Benim sonrasım.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Hayalimi gerçekleştirdim."

EPİLOG: OOPS

JAXON

TEMMUZ

Yeni favori dondurma lezzetim ^{var.}

"Kurabiye ve *Soğuk Kahve* mi?" Sarah, önümdeki yolda tökezleyerek, waffle külahına tutunmuş pembe sakızlı dondurma kaşığıyla boğulur gibi konuşur. "Kim kahve aromalı dondurma ister ki, Jaxon? *İğrenç* bir şey."

"Kahveyi sevenler, *Sarah*. Ayrıca, sevmeyecek ne var ki?" Üç top dondurmamı işaret ediyorum. "Kahve dondurması, kurabiye parçaları ve yapışkan çikolata sosu."

Doğrusu, artık dondurma yemeye çıktığım tek zaman, Sarah ile haftalık yürüyüşlerimizdir. Lennon ve ben, güvenli olması için evde dondurma yapmaya başladık. Her pazar akşamı, Mimi bize pazartesi günü market alışverişi için malzeme listesi gönderiyor. Eve geldiğimizde, video görüşmesi yapıyor ve üçümüz birlikte dondurmayı yapıyoruz. Bu hafta, kavrulmuş muzlu çikolata parçacıklı dondurma yaptık ve yemin ederim ki cennetin kapısında Tanrı'yı gördüm. Lennon bana tam üç saat boyunca kızdı, çünkü Mimi'nin artık orgazm olduğumda nasıl ses çıkardığımı bildiğini söyledi.

Mimi o gece geç saatlerde Lennon'a mesaj atarak bu kadar orgazmik tarifler yarattığı için özür diledi ve Lennon yine çılgına döndü. Ben mutfak tezgahının başında sessizce durup onun çılgına dönmesini izlerken, hayatımda yediğim en lezzetli dondurmayı yavaşça ağzıma atıyordum.

"Dövme yaptıracağım."

Bir kurabiye parçası boğazıma takıldı, yutmaya çalışırken gözlerim doldu. "Sen on iki yaşındasın!"

"Şimdi değil, aptal. On sekiz yaşına geldiğimde."

"Oh. Tamam. İyi. Ne yaptıracaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Biraz zamanım var, ama düşünüyordum da... belki bir hokey pateni? Seni hatırlamak için."

"Beni hatırlamak mı? Nereye gidiyorsun?"

O bankta oturmuş, büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Yanına oturuyorum.

"Nereye gidiyorsun, Sarah?" "Batı Virginia."

"Batı Virginia." Gülümserim ve dondurmamı yalarım. "İyi espri, Sare." Bana bakar ve midemde garip bir his oluşur.

"Ben evlat ediniliyorum, Jaxon. Yeni ailem Batı Virginia'dan." "Evlat edinilmek mi? Sarah... bu inanılmaz." Kollarımı onun omuzlarına doluyorum.

Ona doğru yürürken, külahım yere düşer. "Lanet olsun," diye mırıldanarak onu yerden alıp çöp kutusuna atarım. "Bir dakika. Batı Virginia mı? Ama...

. . . orası çok uzak. Ve . . . burası Kanada."

Sosyal hizmet görevlisi bunun ülkeler arası evlat edinme olduğunu söyledi. Taşınmak konusunda biraz gerginim, ama çoğunlukla bir ailem olacağı için heyecanlıyım. Ama artık dondurma yürüyüşlerine çıkamayacağız ve bu konuda gerçekten üzgünüm."

"Hey." Kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekiyorum. "Sanal dondurma randevuları yapabiliriz. Ve biliyor musun? Ben Batı Virginia'lıyım. Orası çok güzel bir yer. Büyükannem hala orada yaşıyor, kim bilir? Belki yakın olursun ve onu ziyaret edebilirsin. O en iyi kızarmış peynirli sandviçi yapar. Ve ben büyükanne mi ziyarete gittiğimde seni de ziyaret edebilirim."

"Bu harika olur. Belki bir yıl sonra Noel'de gelebilirsin. İkinci ailem arkadaşlarımı ziyarete davet edebileceğimi söyledi, ama senden başka arkadaşım yok."

"Orada bir sürü arkadaş edineceksin, Sare, ben ve Lennon da seni ziyarete geleceğiz."

Bana gülümsüyor ve o dondurmasını bitirirken sessizce oturuyoruz. "Ne çok havalı biliyor musun, Jaxon? Onlar da senin hokey maçındaydılar, ama ben onları görmedim bile. Ya da belki gördüm, ama o zaman onları tanı mıyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Jumbotron'da görüldüğümüzde evi öyle öğrendiler. Biraz daha büyükler, ama çok iyiler. Ve başka ne var biliyor musun? Eskiden bir oğulları varmış. O da senin gibi hokey oynuyormuş. Ne kadar harika, değil mi? Ama on iki yaşında ölmüş."

Kalbim durmak üzereydi.

"On yıl önce evlat edinme eğitimini almışlardı, ama evlat edinmeye hazır olduklarını düşündükleri her seferinde korkuyorlardı. Maçınızda bizi dev ekranda gösterdiklerinde ve evden bahsettiklerinde, bunun bir işaret olduğunu düşündüler. İki gün sonra eve geldiler ve ben de saçlarını yapabilir miyim diye sordum. Makyajlarını yapmama, tırnaklarını boyamama izin verdiler ve...". Sarah'nın çenesi titriyor. "Onlar için çok dağınık değildim. Makyaj malzemelerimi döktüm, ama onlar sorun olmadığını, temizlenebileceğini söylediler. Sonra bana yardım ettiler ve acele etmem için bana hiç bağırmadılar." Bana bakar ve gözlerinde biriken gözyaşları kalbimi yeniden çarptırır. "Onlar için çok dağınık ya da çok yavaş değildim."

Boğazımdaki düğümü yutarak, elini sıkıyorum. "Sen, seni olduğun gibi seven bir aileyi hak ediyorsun, Sarah. Her adımında seni seven bir aileyi."

"Sanırım senin gibi bir aileye sahip olmak istiyorum," diyor sessizce. "Sen, Adam, Carter, Garrett ve Emmett gibi mi? Sizin birbirinizi sevdiğiniz gibi beni seven bir aile istiyorum. Ve bu konuda içimde çok iyi bir his var. Her aradıklarında, sen beni dondurma yemeye götürdüğün zamanlar gibi, gerçekten çok mutlu oluyorum."

Ellerim titriyor ve bunu durdurmak için parmaklarımı avuç içlerime kısıyorum, nabzım hızlanıyor. "Oğullarının adını söylediler mi?"

"Bryce. Ne güzel bir isim, değil mi? Annesi gibi kızıl saçlıydı ve büyük kahverengi gözleri vardı. Çok hoş bir çocuktü, Jaxon. Eminim iyi bir ağabey ve harika bir arkadaş olurdu."

Göğsümde titreyerek derin bir nefes alıyorum ve nefesimi bıraktığımda, en iyi arkadaşımın anıları etrafımızda dans ediyor. Bu anda, o burada bizimle birlikte; bundan eminim.

"Evet," diye mırıldandım. "Eminim öyle olurdu."

"Evet, bebeğim. İşte bu. Bu çok iyi oldu. Yap şunu bana, yakışıklı çocuk. Yap şunu annene."

Verandanın kapısında hareketsiz durmuş, arka bahçemizde önümde gelişen sahneyi izliyorum.

Lennon, kamerasıyla çimlere yüzüstü uzanmış, AirPods'larını takmış, Mittens ise onun için aldığımız çocuk şezlongunda sırtüstü uzanmış, denizkızı yüzgeci ve ona uyan üçgen bikini üstünü giymiş, Lennon'ın kalp şeklindeki güneş gözlükleri gözlerinin üzerinde. Boş bir bira şişesi stratejik olarak soluna, yarısı yenmiş bir cupcake sağına yerleştirilmiş ve Goldfish krakerleri etrafına serpilmiş.

Soluna ve sağına yuvarlanarak karnını dışarı çıkararak esniyor ve ben yüzümü ovuştururken Lennon kamerasıyla fotoğraf çekiyor.

"Sen bir yıldızsın. Doğal bir yetenek. Evet, göbeğini göster bana. Sert bir kedi poz ver. İnsanlar bunu istiyor." Karnının üzerine yuvarlanır, ön patilerini uzatır, kıcını havaya kaldırır. "Evet, Mittens, işte böyle! Sen çok iyi bir çocuksun, değil mi? Evet, öylesin! Sen annenin en iyi çocuğu!"

Bu manzaradan tiksinerken onlara doğru yürüdüm. "Şaka mı yapıyorsun?" Lennon irkildiğinde Mittens'ı işaret ettim ve bana bakmak için yuvarlandı. "Ona bir şapka lazım, *Lennon*. Bu bir yaz fotoğraf çekimi, güneş parlıyor ve o bikini giyiyor! Tüyleri açık renk! Mantıklı olsun!"

Bana geniş ve küstahça sırtıyor. "Bir şey söylediğini biliyorum, çünkü ağzının hareket ettiğini görebiliyorum, ama..." Kulaklıklarını işaret edip çıkardıktan sonra, telefonu kapalı verandadaki ses sistemine otomatik olarak bağlanıyor.

"...kocaman elleri göğüslerimi kavırıyor, kalın yeşil parmaklarıyla meme uçlarımı yuvarlayarak okşuyor. Altındaki penisim amıma giriyor, üstündeki penisim ise kıcıma giriyor, her santimi lezzetli ve acı verici bir şekilde."

Başımı eğip, etkilenmemiş bir bakışla ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

İki penisi mi var? Pardon, yeşil parmaklar mı dedi? "O bir ejderha dönüşümcüsü," dedi basitçe.

"İki deliğini de tohumumla dolduracağım, tekrar tekrar, içinden taşana ve benim çocuğumla şişene kadar."

Kaşlarımı kaldırıp Lennon'ı işaret ettim. "İşte bu bir fikir."

Gözlerini devirir, sesli kitabı kapatır ve Mittens'ın kıyafetini çıkarır. "Hayal kurma, sikik herif. En az bir yıl sevişmemiz ve parmağıma bir yüzük takman gerekiyor." Elini kaldırır. "Açıklığa kavuşturmak için, çünkü gizlice Ryne'nin süpersonik işitme yeteneği olduğunu ve koşarak gelmek üzere olduğunu korkuyorum, *senden* bir yüzük istiyorum."

Göğsüm şişer ve yumruklarımı kalçama dayayıp topuklarımın üzerine yaslanırım. "Yani benimle evlenmek istediğini söylüyorsun."

"Evlenmek istediğimi zaten biliyorsun."

"Ama hiç 'Seninle evlenmek istiyorum, Jaxon' demedin. Bildiğim kadarıyla, herhangi birinden bahsediyor olabilirsin."

Lennon, Mittens'ın yüzünü ellerinin arasına alır ve burnunun ucunu onun burnuna sürter. "Babam, annemin onunla evlenmek istediğini biliyor, ama sadece benim bunu söylememi istiyor ki, önümüzdeki beş ila on hafta boyunca bana ve herkese bunu söylediğimi hatırlatarak dolaşabilsin." Oynak bakışları benimkilere doğru yükselir. "Seninle evlenmek istiyorum, Jaxon."

Kıkırdarım. "Mitts, duydun mu? Annem benimle evlenmek istiyor."

Lennon, Mittens'ın alnını okşarken gözlerini kısar. "Hey, bugün olan harika ve tuhaf bir şeyi bilmek ister misin?" "Harika ve tuhaf şeyleri severim."

"Oh, o zaman bunu çok seveceksin." Mittens'ı çimlerin üzerine koyup ayağa kalktı, telefonunu kaydırıdıktan sonra bana uzattı ve bir e-postayı gösterdi. *National Geographic'ten* gelmişti. "Porteau Cove üzerinde alacakaranlıkta çektiğim Samanyolu fotoğrafımı aldılar ve genellikle talep edilmeyen gönderileri kabul etmeseler de, fotoğrafı gönderdiğim için mutlu oldular. Görünüşe göre, önümüzdeki bahar sayısına çok uygun olacak."

E-postayı, diğer çalışmalarını görmek istediklerini belirten talebi ve fotoğrafın lisans ücreti olarak teklif ettikleri miktarı gözden geçiriyorum. "Vay canına."

"Değil mi? Sadece eğlence için çektiğim bir fotoğraf için."

"Bu harika, tatlım. Tebrikler." Telefonunu geri verip alnına bir öpücük konduruyorum. "Bu çok havalı."

"Evet, ama sana tuhaf kısmı henüz anlatmadım."

"Öyle mi?" Kendimi ele vermemek için dudaklarımı ısırıyorum.

"Garip olan şey, onlara hiç fotoğraf göndermediğim."

"Oh. Oh, vay canına. Evet, bu tuhaf. Hm." Başımı sallıyorum ve hiçbir şeye bakmadan gözlerimi kısıyorum. "Belki de senin, şey... Instagram'ında görmüşlerdir."

Kollarını göğsünde kavuşturur, kalçasını dışarı çıkarır, kaşlarını kaldırır. "Oh. Ohhh, bekle. Sanırım hatırladım. Evet, şimdi hatırladım." Kafamı tutar ve gözlerimi kapatırım, sanki hafızamı zorlamam gerekiyormuş gibi. Ona sert bir gülümseme atarım. "Ben, şey... onlara gönderdim."

"Jaxon Eugene Riley!"

Bana doğru atıldığında ondan uzaklaşıp içeri koşarak merdivenlere doğru koşarım. "Duş almam lazım! Bana kızma!"

"Neden bunu yaptın?" diye merdivenlerin altından bana bağılıyor.

"Çünkü işin çok güzel ve dergilere çıkmayı hak ediyorsun ve takımla çalışmayı bırakmanı istiyorum!" Ağzımı kapatıp merdivenlerin başında duruyorum. Bakışlarım, bana iri gözlerle bakan Lennon'a düşüyor.

"Artık benimle çalışmak istemiyor musun?" diye fısıldıyor. "Ne? Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." *Siktir.* Merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, keskin elmacık kemiklerini başparmağımla okşadım. "Len, her günümü seninle geçirerek mutlu bir adam olarak öleceğim. Hiçbir erkek karısıyla benim kadar çok zaman geçiremiyor ve bu zamanı kaybettiğimizde çok üzüleceğim. Ama senin hayalin hokey değil. Yıldızlar. Gün batımları ve meteor yağmurları. Kuzey ışıkları ve güneşin tam olarak vurduğu dağlar." Salonda asılı duran devasa tuvali izledim, Lennon'ın Mittens'ın Stanley Kupası'nda uzanırken çektiği birçok fotoğraftan biri. "Ayrıca büyülü kedi fotoğrafları da çekiyorsun ve bence bu keşfedilmeye değer bir şey olabilir," diye fısıldayarak ekledim ve o boğuk bir kahkaha attı. "Sen olağanüstü bir fotoğrafçısın, tatlım. Sadece seni mutlu edecek bir şey seçmeni istiyorum."

"Ya bir sezon daha kalmak şu anda beni mutlu edecekse?"

"O zaman bir sezon daha kal. Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim, ama her zaman hayallerinin peşinden gitmen için seni teşvik edeceğim."

Elime doğru dönerek dudaklarını oraya bastırdı. "Teşekkürler, Jaxon."

Elimi uzatıyorum. "Benimle duş almak ister misin? Limuzin iki saat sonra gelecek."

Elini elime soktu ve birlikte merdivenleri çıktık, koridordaki boya tenekelerini, boş odalardaki kutuları geçtik. Üç hafta önce taşındık ve tek önceliğimiz yatak odamızı düzenlemektir; hokey sezonu bittiğinden beri zamanımızın çoğunu orada geçirdik. Lennon bir gün Jennie'nin gelinlik seçmesine yardım etmek için kızlarla alışverişe gitti ve ben de o yokken onun gözlemesini kurdum. Eve döndüğünde o kadar heyecanlıydı ki, sabaha kadar odadan çıkmadık. Yıldızların altında, kanepede uyuduk.

Hızlı duşumuz, su püskürmesinin altında ona otuz dakika boyunca sevgi göstermeye dönüşüyor. Bitirdiğimizde, yatakta birlikte uzanırken ona Sarah'nın evlat edinilmesini, bu kocaman dünyada Bryce'in ebeveynlerinin onu nasıl bulduğunu ve onun da onları nasıl bulduğunu anlatıyorum.

Dinlerken parmağının ucuyla en yeni dövmemi izliyor. Burada uzanırken en sevdiği şey bu, göğsümdeki dağların şeklini takip etmek, parmaklarını Kuzey Işıkları üzerinde gezdirmek, kalbimin üzerine çizilmiş her yıldıza dudaklarını bastırmak. Tam olarak on üç tane var, biri benim için, biri Lennon için, biri erkekler ve kızlar için, biri çocuklar için, ve ileride daha fazlasını eklemek için bolca yer var. Ve tam en üstte, gökyüzündeki en parlak yıldız olan Sirius, bizi izliyor.

"İkimiz de ailelerimizi bulduk," diyorum ona sonunda, ve o dudaklarını dudaklarıma bastırıp yanıma kıvrıldığında, dünya tam da olması gerektiği gibi.

Bir saat sonra, Mittens'ı hafta sonu için Garrett'in ailesinin evine bıraktıktan sonra, çantalarımızı alıp ön verandaya çıkarak arkadaşlarımızı bekliyoruz.

"Orada ne düşünüyorsun, tatlım?"

"Bazen zamanda geriye, çocukluğumuza dönebilmek isterdim. Seni bulur ve sana sarılırdım." Yanaklarımı okşayarak, gözlerindeki acıyla gülümsüyor. "O zamanlar da seni severdim, biliyorsun. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu anlamın için elimden gelen her şeyi yapardım."

Limuzin garaj yoluna girerken elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Biliyorum, öyle yapardın."

O çantasını alır, ben de valizimizi alıp merdivenlere doğru yöneliriz.

"Hey." Onu dirseğinden tutup bana doğru çeviriyorum. "Seni seviyorum, tatlım. Seni sevmek, senin tarafından sevilme... tüm o acılara değer. Sonunda sana kavuşmak için her şeyi tekrar yapardım."

Tüm o acı yok olur, gözleri yumuşar. "Beni kazandın. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta."

"Her hayatta, tatlım."

"Hadi *gidelim*, aşk kuşları!" Emmett, şapkası ters, güneş gözlüğü takmış, gömleği gelişigüzel düğmeli bir şekilde, güneşlikten bağıyor. "Vegas, bebeğim!"

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Lennon, ben ona kapıyı açarken, Carter, Adam ve Emmett yanlara doğru devrilip üst üste yığılırlar.

Rosie başını dışarı çıkarır, elini küçük bebek karnının üzerine koyar. "Evet, şimdiden sarhoş oldular. Nasıl olduğunu sorma. Biz buradan beş dakika uzaklıkta yaşıyoruz."

Garrett elini kaldırır. "Sarhoş değilim, ama çok heyecanlıyım. Hiç eğlenmek için Vegas'a gitmemiştim."

"Gelecek yaz tekrar gidebilir miyiz?" Olivia, şortundan dışarı çıkan karnını işaret ederek mızızlanıyor. Rosie'den bir ay sonra doğurmasına rağmen karnı onunkinden daha büyük. "Hani, içki içebileceğim zaman?"

Carter ayağa fırlayarak kolumu tutar. "Özür dilerim!"

"Peki, gelecek yaz biz Vegas'a giderken, sen evde beş aylık ikizlerin ve iki yaşındaki kızınla üzülebilirsin."

"Yapabilirim," diye tartışır, Adam ve Emmett geçtikten sonra limuzine geri tırmanır. "Ben Süper Baba'yım, unuttun mu?"

Ben gayet iyi olacağım. Benim için endişelendiğim sizlersiniz. Ben olmadan eğlenemezsiniz. Sürekli beni özleyip üzülersünüz." Cara'nın yanına otururken ona gülümser. "Merhaba Care," der ve kollarını ona dolayarak onu kucaklar.

Cara gözlerini devirir ve ben Lennon'ın arkasına otururken yeni bir şampanya şişesi açar. "Arayı kapatmam lazım."

Jennie, Carter'ın yüzüne parmaklarını şıklatır. "Ayılman lazım. Bu gece karaoke barına gidiyoruz ve sahnede beni utandırmanı istemiyorum."

"Evet, *anne*." Elini ağzına kapatıp kıkırdar. Evet, kıkırdar. "Aman Tanrım! Ne kadar tatlılar!"

Onun bakışlarını takip ederek Adam ve Emmett'e bakıyorum, bayılmışlar, başları Olivia ve Rosie'nin omuzlarına yaslanmış.

Limuzin garajdan çıkarken Cara elime bir kadeh şampanya tutuşturur ve ben de onlara bugün duyacakları en heyecan verici haberi veririm.

"Oh, hey, bu arada, çocuklar, önemli bir şey değil, ama Lennon benimle evlenmek istediğini söyledi."

Rüyamda, uyandığımda akşamdan kalma değilim.

Rüyamda, uyandığımda güneş gözlerimi yakıp cehenneme doğru bir delik açmıyor.

Rüyamda, uyandığımda Lennon'ın ağzı benim sikimde.

Gerçek hayatta, o kadar akşamdan kalmayım ki, beynim kafatasımın içinde çarpıyormuş gibi hissetmeden hareket edemiyorum.

Gerçek hayatta, gözlerimi açıyorum ve güneş pencerelerden içeri girip kornealarımı parçalamaya çalışırken boğazımdan çıkardığım, zar zor duyulan bir çığlık atıyorum.

Gerçek hayatta, Lennon'ın ağzı benim sikimde değil, kulağımda ve sürekli benim adımlı söylüyor.

"Jaxon?"

"Mmm."

"Uyanık mısın?"

"Hayır."

"Benim için uyanabilir misin?"

Esneyerek, yuvarlanıp gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

"Neymiş o?"

İç çekerek, elimle karnımı okşayarak, sertleşmiş penisimi avuçlarım. Sabahları Lennon için her zaman sertleşirim. "Magic Mike, güneydin tatlım. Hadi gel." Elimi uzatıp, bileğini tutar gibi hissederek onu kendime doğru çekerim. Her zamanki gibi sıcacık ve ona sarılmak istiyorum. "Gel, üzerine otur."

"Hayır, o değil. O." Parmağıma dokunur ve garip, tanıdık olmayan bir hisle gözlerim açılır.

Elimde, *sol elimde*, altın bir alyans var.

Yataktan fırlayarak Lennon'ın sol elini tutup burnuma götürdüm.

Buna gerek yok. Nişan yüzüğündeki elmas o kadar büyük ki, gözden kaçması imkansız.

Tıpkı onun altındaki altın alyans gibi.

"Jaxon," diye fısıldadı Lennon, sarhoş edici gözleri benimkilerle buluşup ayrılıyordu. Sessizdi, nefesi kesilmişti, ama sesinde heyecan vardı, benim göğsümdeki çılgın çarpıntıyla aynı heyecan. "Biz...
.?"

Binlerce anı zihnimden geçiyor. Bulanık, sarhoş anılar, kahkahalar, gözyaşları ve tek dizimin üzerinde duran ben. Lennon emin olup olmadığını soruyor, ben sadece "*lütfe*n" dediğimde kollarıma atılıyor. *Lennon* titrek bir eliyle *ağızına götürüyor*. "Jaxon, biz..." Yatak odamızın kapısı gürültüyle açılıyor ve Carter içeri giriyor.

Lennon titrek bir elini ağızına götürdü. "Jaxon, biz..." Yatak odamızın kapısı açıldı ve Carter içeri girdi.

"Hey, yeni..." Birden durur, gözlerini kapatır ve çığlık atar. "Örtün!"
Lennon'a bakıyorum, ama o çarşafı göğsüne kadar çekmiş. Gözleri eğlenceyle parlıyor ve keskin bir bakışla...

Magic Mike'a. Kahretsin.

"Oh. Oops." Penisimin üzerine bir yastık atıyorum. "Belki de buraya dalmadan önce kapıyı çalmalısın!"

"Ben düşünmeden hareket ederim, biliyorsun!" Elindeki kalkanı indirip sırtından mavi bir şey çıkarır. "Ama artık resmi olduğu için bunu isteyeceğini düşündüm." Lennon'a sırtarak bakar. "Kızlar kendilerininkini aldıklarında, sen istemediğini söylemene rağmen bunu senin için de yaptırmışlar."

Onu Lennon'ın kucağına atar, bize göz kırpar ve kaybolurken arkasından kapıyı kapatır. "Hepinize söylemiştim, altı ay veriyorum! Altı ay sonra evlenecekler, en azından nişanlanacaklar!" Emin değilim, ama neredeyse kesin olarak kıkırdıyor. "Bu, hepinizin bana karşı son bahisiniz olacak."

Lennon, kızların Stanley Cup Finalinde giydiklerine benzeyen, göz kamaştırıcı bir kot ceket tutuyor. Bir kolunda nakışlı bir kamera, diğerinde bal kavanozu, her yerine dağılmış yıldızlar ve turuncu-beyaz bir kedi var.

"Dün gece evlendik," diye fısıldıyor ve ben çoktan kollarını ceketin kollarına sokup ona giydiriyorum. "Jaxon?"

Yataktan kalkıp, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çökene kadar kalçalarından çekiyorum, kıcı havada ve soyadım bana bakıyor.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Saçlarını tutuyorum — saçlarını sarmayı unutmuşuz, ama sorun değil; sanki bütün gece ellerim saçlarına gömülmüş gibi — ve başını çevirip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Bir iç çekişle bana açılıyor, dillerimiz birbirine kayıyor ve ben iki parmağımı ıslak amına daldırıyorum. O her zaman ıslak ve benim için hazır.

"Seni duydum," diye fısıldıyorum dudaklarına. Geri çekilip, sikimin başını onun yarıklarına hizaladığımda, gözleri omzunun üzerinden benimkilere geliyor, sersemlemiş, kapüşonlu, çok aşık. "Dün gece evlendiğimizi söyledin."

Kalçalarımı öne doğru ittim, onun içine girdim, o yataktan çarşafı yırtarken, benim adımı haykırırken, otelin diğer misafirlerinin de duyacağı muhteşem, inanılmaz bir ses çıkarırken sııttım.

"Oops."

TEŞEKKÜR TS

Lissa ve Maya'ya. Fall with Me'yi yazarken harcadığınız zaman, gösterdiğiniz çaba ve değerli geri bildirimleriniz için size minnettarım. Bilgim ve anlayışımın yetersiz olduğu alanları işaret ettiğiniz, daha güçlü karakterlerle daha iyi bir dünya kurabilmem için farklı düşünme ve ifade biçimlerini teşvik ettiğiniz ve öğrenme sürecimde benimle yapıcı sohbetler yaptığınız için teşekkür ederim. Size minnettarım.

Erin, Hannah ve Ki'ye. Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum. PDA'ya çok önem verdiğimi biliyorsunuz.

Megan'a, çünkü sen olmasaydın, muhtemelen hala yatakta uzanmış, Instagram'da gezinip, yarın bu kitabı yazacağım diye kendime söz vermiş olurdum. Sen dünyayı hak ediyorsun. Onu bulmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

Meredith'e, hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırdığı için. Senin burada olduğun için çok mutlu ve şanslıyım.

Lulu, Hannah ve Hannah'ya (aman Tanrım, hayatımda çok fazla Hannah var), bir saatlik podcast sesli notlarımı dinledikleri ve benden bıkmadıkları için. Sizi hayatımın küçük bir köşesinde ağırladığım için minnettarım.

Anthea'ya, çünkü sen inanılmazsın ve bu yolculuğu çok eğlenceli ve çok daha az korkutucu hale getiriyorsun.

Pete ve Stuti'ye, benim değerimi görüp, benim cesaretim kırıldığında beni destekledikleri için.

Sierra ve Hayley'e ve Zando'daki herkese, harika yeni ortaklık ve heyecan verici yolculuk için.

Miss Bizarro'ya. Teşviklerin asla unutulmayacak.

Aileme. Siz benim her şeyimsiniz ve sizi sonsuza dek seviyorum.

Okurlarıma, karakterlerime defalarca aşık oldukları, kitaplarım hakkında haykırdıkları, ellerinden gelen her şekilde beni destekledikleri için. Sizler olmasaydınız ben nerede olurdum?

Ve bu dünyadan ayrılırken bana bu hediyeıı verdiğin için, her zaman, ağabeyime. Seni özlüyorum.

YAZAR HAKKIN DA

Becka Mack, kendini alaycı kraliçe olarak tanımlayan, profesyonel (ve nörolojik farklılığı olan) bir ertelemeci ve sizi sonsuza dek mutlu bir sona ulaştırmak için cehenneme sürüklemeyi seven bir hayran. Başka bir hayatta, anaokulu öğretmeni de olmuştur.

Sevimli ve kusurlu karakterler, bolca mizah (bazen olgunlaşmamış türden) ve kalbinizi sızlatacak kadar kaygı ve keder içeren çağdaş aşk romanları yazmaktan hoşlanıyor, çünkü gizlice okuyucularının gözyaşlarından besleniyor.

Becka, kocası, çocukları ve dört ayaklı bebekleriyle Kanada'nın Ontario eyaletinde yaşıyor.

Bonus sahneler ve gelecek bölümlerden özel ön izlemeler ister misiniz? [Becka'nın web sitesine](#) gidin ve haber bültenine kaydolun!

[Becka'nın Facebook grubuna](#) katılarak iletişimde kalın!

Playing For Keeps serisinden daha fazlası: [Consider Me](#) - Carter ve Olivia'nın hikayesi [Play With Me](#) - Garrett ve Jennie'nin hikayesi [Unravel Me](#) - Adam ve Rosie'nin hikayesi

Playing For Keeps serisinde yakında çıkacaklar:
Breathe With Me - Emmett ve Cara'nın hikayesi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

